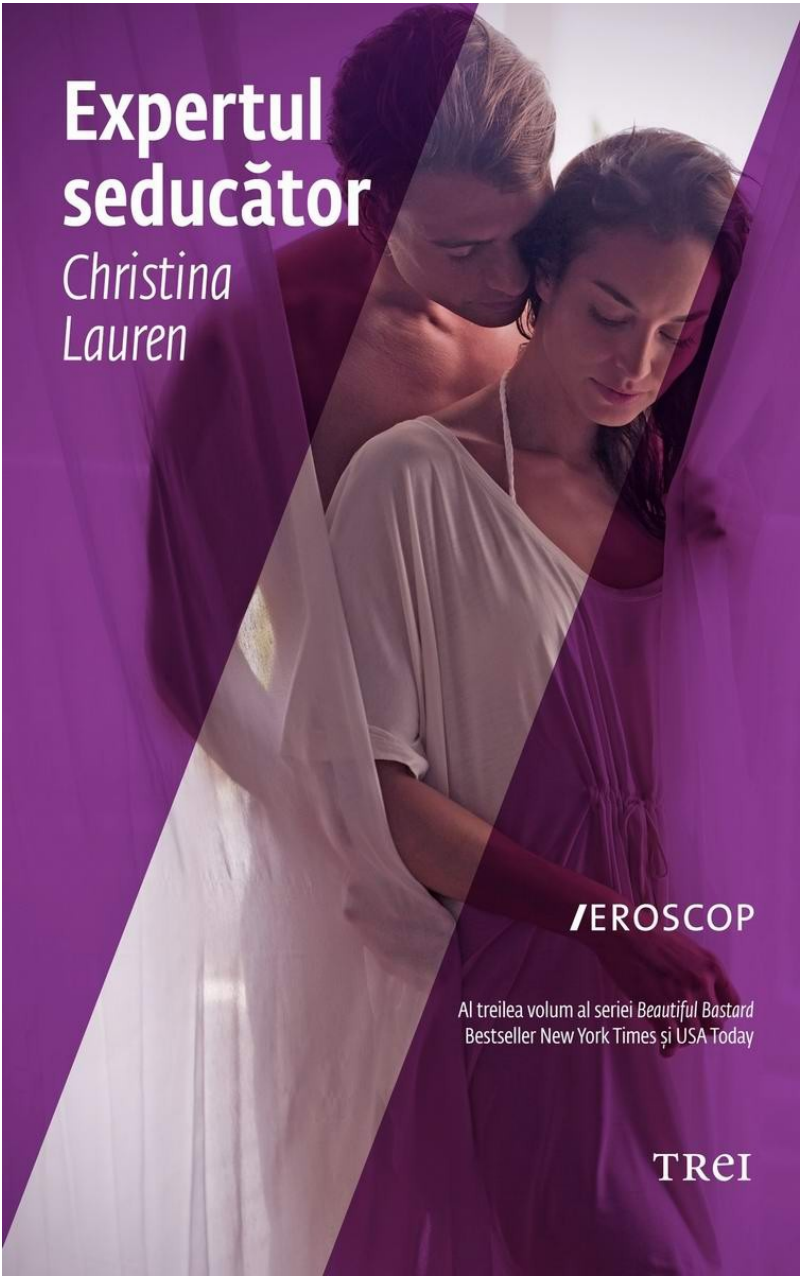
Expertul seducător
Christina Lauren
/EROSCOP
Al treilea volum al seriei *Beautiful Bastard*
Bestseller New York Times și USA Today
TREI

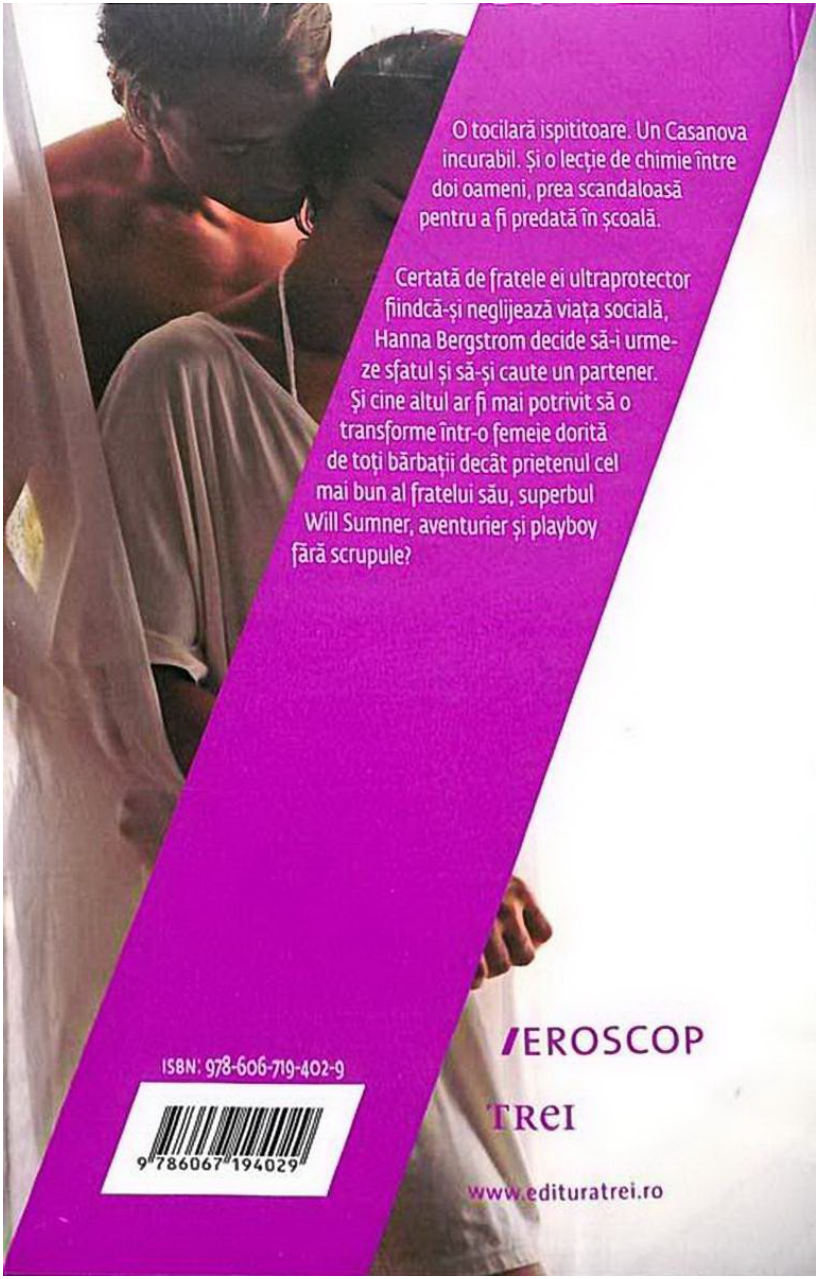

O tocilară ispititoare. Un Casanova incurabil. Și o lecție de chimie între doi oameni, prea scandaloasă pentru a fi predată în școală.

Certată de fratele ei ultraprotector fiindcă-și neglijează viața socială, Hanna Bergstrom decide să-i urmeze sfatul și să-și caute un partener. Și cine altul ar fi mai potrivit să o transforme într-o femeie dorită de toți bărbații decât prietenul cel mai bun al fratelui său, superbul Will Sumner, aventurier și playboy fără scrupule?

ISBN: 978-606-719-402-9

EROSCOP

TREI

www.edituratrei.ro

CHRISTINA LAUREN
Expertul seducător

Traducere de Cristina Jinga

Titlul original: ***Beautiful Player***

Seria Beautiful Bastard

Colecţia EROSCOP
Editura TREI, 2013

PROLOG

Ne aflam în cel mai urât apartament din tot Manhattanul, şi asta nu doar pentru că mintea mea fusese special programată să nu aprecieze arta: obiectiv vorbind, picturile alea erau absolut *hidoase*. Un picior păros crescând dintr-o tulpină de floare. O gură din care se revărsau spaghete. Lângă mine, fratele meu cel mai mare şi tata mormăiau meditativ, dând din cap de parcă ar fi înţeles ce vedeau. Eu eram cea care conducea micul nostru grup; părea să existe un protocol tacit, ca invitaţii să parcurgă traseul, să admire arta şi abia *după* aceea să poată gusta din apetitivele purtate pe tăvi de chelneri.

Dar, chiar la sfârşit, deasupra masivului şemineu şi între două candelabre de prost gust, era expusă o pictură ce înfăţişă un dublu helix – structura moleculei ADN –, iar pe toată pânza era imprimat un citat din Tim Burton: „Cu toţii ştim că idila dintre specii este nefirească”.

Încântată, am râs, întorcându-mă spre Jensen şi tata:

— Ok. *Asta* e bună.

Jensen a oftat.

— Ţie ţi-ar *plăcea*.

Am aruncat din nou o privire la tablou, apoi spre fratele meu.

— De ce? Pentru că e singurul lucru de aici care are vreun sens?

El s-a uitat la tata şi între ei a avut loc un schimb de priviri cu înţeles, un fel de permisiune acordată de tată fiului.

— Trebuie să discutăm despre relaţia pe care o ai cu munca ta.

Mi-a trebuit aproape un minut până ce cuvintele, tonul şi expresia lui hotărâtă să-şi facă loc în mintea mea.

— Jensen, am zis eu, chiar o să purtăm conversaţia asta *aici*?

— Da, aici.

Şi-a îngustat ochii verzi.

— Este prima dată, în ultimele două zile, când nu te afli în laborator ori nu dormi sau nu mănânci ceva.

Observasem adesea cum principalele trăsături de personalitate ale părinţilor mei – vigilenţa, farmecul, precauţia, impulsivitatea şi râvna – fuseseră distribuite în mod evident celor cinci odrasle ale lor.

Vigilenţa şi *Râvna* erau gata să se înfrunte în mijlocul unei serate din Manhattan.

— Suntem la o petrecere, Jens. Se presupune că trebuie să vorbim despre cât de minunată este arta, am ripostat eu, făcând un gest vag spre pereţii livingului opulent decorat. Şi despre cât de scandalos este… ceva.

Habar n-aveam care era ultima bârfă, iar acest mic steag alb de ignoranţă tocmai dovedea că fratele meu avea dreptate.

L-am văzut pe Jensen abţinându-se să-şi dea ochii peste cap.

Tata mi-a întins un apetitiv care arăta ca un soi de melc pe un biscuit, pe care l-am strecurat discret într-un

şerveţel, când a trecut un chelner. Noua mea rochie îmi dădea mâncărimi şi regretam că nu avusesem timp să aflu mai multe despre lenjeria modelatoare pe care o purtam. Din această primă experienţă, am ajuns la concluzia că fusese creată de Satana sau de un bărbat prea slab pentru jeanşi elastici.

— Nu eşti doar deşteaptă, îmi spunea Jensen, eşti şi amuzantă. Eşti sociabilă. Eşti o fată frumoasă.

— Femeie, l-am corectat eu, mormăind.

El s-a apropiat, ferind conversaţia de urechile invitaţilor în trecere. Atât ar mai fi lipsit, ca vreunul din înalta societate a New York-ului să-l audă dându-mi sfaturi despre cum să fiu mai depravată social.

— Prin urmare, nu înţeleg de ce, în astea trei zile de când suntem aici în vizită, singurele persoane cu care ieşim în oraş sunt prietenii *mei*.

I-am zâmbit fratelui meu mai mare şi am lăsat recunoştinţa pentru grija lui extrem de protectoare să mi se citească pe faţă, înainte ca valul de iritare fierbinte să mă cuprindă; era ca şi când aş fi atins un fier înroşit în foc: reflexul rapid, urmat de arsura persistentă, pulsatilă.

— Mai am puţin şi-mi termin studiile, Jens. Am destul timp să-mi trăiesc viaţa după aceea.

— Asta este viaţa, a zis el, cu ochii larg deschişi şi insistenţi. *Chiar acum*. Când eram de vârsta ta, abia mă ţineam de plafonul GPA[1], sperând doar c-o să mă trezesc lunea şi n-o să fiu mahmur.

Tata stătea tăcut lângă el, ignorându-i ultima remarcă, dar încuviinţând esenţa mesajului, aceea că eram o ratată fără niciun prieten. I-am aruncat o privire prin care voiam să-i comunic: „*Asta* mi-o reproşează omul de ştiinţă dependent de munca lui, care a petrecut mai mult

1 Abreviere de la Grade Point Average — media generală cumulată a notelor şi a creditelor.

timp în laborator decât în propria casă?” Dar el a rămas impasibil, cu aceeaşi expresie pe care o avea atunci când un compus la care se aştepta să fie solubil se transforma într-o substanţă vâscoasă: derutat, poate puţin ofensat în principiu.

Moştenisem *râvna* de la tata, dar întotdeauna crezuse că luasem de la mama şi un strop de *farmec*. Eu trebuia să menţin mai bine echilibrul dintre carieră şi viaţa personală, deoarece eram femeie sau poate pentru că el era de părere că fiecare generaţie ar trebui să îmbunătăţească performanţele celei de dinainte. În ziua în care tata a împlinit cincizeci de ani, m-a chemat în biroul lui şi mi-a spus simplu: „Oamenii sunt la fel de importanţi ca şi ştiinţa. Învaţă din greşelile mele”. Apoi a aranjat câteva hârtii de pe birou şi s-a uitat la mâinile lui, până când m-am plictisit îndeajuns cât să mă ridic şi să mă întorc în laborator.

În mod clar, nu avusese succes.

— Ştiu că fac pe şeful, a şoptit Jensen.

— Puţin, am recunoscut.

— Şi ştiu că mă amestec unde nu-mi fierbe oala.

I-am aruncat o privire cu înţeles, şoptind:

— Eşti propria mea Pallas Atena.

— Numai că nu sunt grec şi am un penis.

— Încerc să uit de asta.

Jensen a oftat şi, în sfârşit, tata a părut să-şi dea seama că asta era o misiune pentru doi bărbaţi. Veniseră împreună să mă viziteze şi, cu toate că mi se păruse o combinaţie ciudată pentru o vizită întâmplătoare în februarie, nu mă gândisem prea mult la asta, până acum. Tata şi-a petrecut un braţ pe după mine, strângându-mă. Braţele lui erau lungi şi subţiri, dar întotdeauna fusese mult mai puternic decât arăta.

— Ziggs, eşti un copil bun.

Am zâmbit la versiunea tatii de discurs stimulator.

— Mulţumesc.

Jensen a adăugat:

— Ştii că te iubim.

— Şi eu pe voi. De obicei.

— Dar… consideră asta o intervenţie. Eşti dependentă de muncă. Eşti dependentă de orice cale rapidă pe care tu crezi că trebuie să o urmezi în cariera ta. Poate că eu preiau mereu controlul şi mă bag în viaţa ta…

— *Poate*? l-am întrerupt eu. Tu ai hotărât totul, de când mama şi tata mi-au dat jos rotiţele ajutătoare de la bicicletă şi până când ora mea de culcare a putut fi prelungită după apusul soarelui. Şi nici măcar nu mai locuiai acasă, Jens. Eu aveam *şaisprezece* ani.

M-a potolit cu o privire.

— Jur că n-o să-ţi spun ce să faci, numai…

A lăsat fraza neterminată, privind în jur de parcă cineva de prin apropiere ar fi putut să-i sugereze cum să încheie. Să-i ceri lui Jensen să nu se mai amestece era ca şi când i-ai cere cuiva să-şi ţină respiraţia timp de zece minute.

— Sună şi tu pe cineva.

— Pe cineva? Jensen, obiecţia ta e că nu am niciun prieten. Nu e *întocmai adevărat*, dar pe cine-ţi închipui că ar trebui să sun ca să iniţiez toată treaba cu ieşi-din-casă-şi-trăieşteţiviaţa? Vreun alt doctorand, la fel de îngropat în cercetare ca şi mine? Suntem la inginerie biomedicală. Nu formăm un grup înfloritor din punct de vedere social.

El a închis pentru o clipă ochii, îndreptându-şi privirea înspre tavan, după care a părut să-i vină o idee. Şi-a ridicat sprâncenele, apoi s-a uitat din nou la mine, speranţa umplându-i ochii cu o irezistibilă dragoste de frate.

— Ce zici de Will?

Am înhăţat cupa plină de şampanie din mâna tatii şi-am golit-o.

* * *

N-aveam nevoie ca Jensen să repete. Will Sumner era cel mai bun prieten al lui Jensen din facultate, fostul stagiar al tatii şi ţinta tuturor fanteziilor mele de adolescentă. În vreme ce eu fusesem întotdeauna soră mezină, prietenoasă şi tocilară, Will fusese băiatul rău genial, cu zâmbet ironic, piercinguri în urechi şi ochi albaştri, care păreau să hipnotizeze orice fată pe care o întâlnea.

Când eu aveam doisprezece ani, Will avea nouăsprezece şi a venit acasă la noi, cu Jensen, pentru câteva zile, în preajma Crăciunului. Vorbea obscen şi – chiar şi-aşa – era fermecător, cântând la chitară împreună cu Jansen în garaj şi flirtând, în joacă, toată vacanţa, cu sora mea mai mare, Liv. Când eu aveam şaisprezece ani, el era proaspăt absolvent de facultate şi, peste vară, a stat din nou la noi, ajutându-l pe tata. Emana atâta charismă sexuală, încât mi-am dăruit virginitatea unui băiat stângaci, neînsemnat, din clasă de la mine, încercând să-mi potolesc dorinţa pe care o simţeam când mă aflam în preajma lui Will.

Eram foarte sigură că sora mea îl *sărutase*, cel puţin – şi oricum Will era prea în vârstă pentru mine – dar, în secret, adânc în inima mea, puteam recunoaşte că Will Sumner a fost primul băiat pe care am vrut vreodată să-l sărut şi care, în cele din urmă, m-a făcut să-mi strecor mâna pe sub cearşafuri, gândindu-mă la el în întunericul camerei mele.

La diabolicul lui zâmbet jucăuş şi la părul care-i cădea mereu peste ochiul drept.

La antebraţele lui musculoase şi la pielea bronzată.

La degetele lungi şi chiar la cicatricea micuţă de pe

bărbie.

În vreme ce băieţii de vârsta mea vorbeau cu toţii la fel, vocea lui Will era joasă şi liniştită. Ochii lui erau răbdători şi experţi. Mâinile nu-i erau niciodată neastâmpărate şi nervoase; de obicei şi le vâra adânc în buzunare. Îşi lingea buzele când se uita la fete şi făcea comentarii calme, sigure, despre înfăţişarea lor.

M-am uitat surprinsă la Jensen. Nu mai aveam şaisprezece ani. Aveam douăzeci şi patru, iar Will avea treizeci şi unu. Îl revăzusem, în urmă cu patru ani, la căsătoria nefericită a lui Jensen, şi zâmbetul lui liniştit, charismatic, parcă devenise mai intens, mai înnebunitor. Privisem fascinată cum Will se furişează într-o garderobă cu două dintre domnişoarele de onoare ale cumnatei mele.

— Sună-l, insista Jensen acum, smulgându-mă din amintiri. El ştie cum să menţină echilibrul dintre muncă şi viaţă personală. E din partea locului, e un băiat bun. Doar… mai ieşi puţin, ok? El o să aibă grijă de tine.

Am încercat să-mi potolesc freamătul care-mi cuprinsese tot corpul când fratele meu mai mare a spus asta. Nu eram sigură cum aş fi vrut ca Will să aibă grijă de mine. Oare voiam să fie doar prietenul fratelui meu, care să mă ajute să-mi găsesc mai mult echilibru?

Sau doream ceva mai mult de la persoana care fusese obiectul celor mai obscene fantezii ale mele?

— Hanna, m-a grăbit tata, l-ai auzit pe fratele tău?

Un chelner a trecut pe lângă noi cu o tavă pe care erau cupe de şampanie şi am schimbat-o pe cea golită cu una plină, înspumată.

L-am auzit. O să-l sun pe Will.

UNU

Un apel. Al doilea.

M-am oprit din plimbatul prin cameră, cât să trag draperia şi să arunc o privire pe fereastră, încruntându-mă

la cer. Încă nu se luminase, dar am apreciat că era mai degrabă albastru decât negru şi începuse să aibă nuanţe de roz şi violet pe linia orizontului. Practic, era o dimineaţă obişnuită.

Trecuseră trei zile de la discuţia cu Jensen şi, în mod corespunzător, aceasta reprezenta cea de-a treia încercare a mea de a-l suna pe Will. Chiar dacă nu aveam nicio idee ce să-i spun – la ce oare s-ar fi aşteptat fratele meu – cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că Jens avusese dreptate: petreceam aproape tot timpul în laborator şi, când nu făceam asta, eram acasă, unde fie dormeam, fie mâneam. Faptul că alesesem să locuiesc singură în apartamentul din Manhattan al părinţilor mei, în loc să stau undeva mai aproape de cei de vârsta mea, în Brooklyn sau in Queens, nu-mi oferea prea multe opţiuni de socializare. Conţinutul frigiderului meu consta în legume veştede, mâncăruri la pachet dubioase şi semipreparate congelate. Întreaga mea viaţă, până în momentul acesta, gravitase în jurul a două obiective: să-mi termin studiile şi să-mi lansez cariera perfectă de cercetare. M-am trezit brusc la realitate când mi-am dat seama cât de puţin aveam, în afară de asta.

În mod evident, familia mea remarcase şi, dintr-un motiv sau altul, Jensen părea să creadă că soluţia salvatoare la ameninţarea de a rămâne fată bătrână o reprezenta Will.

Eu eram mai puţin convinsă. Mult mai puţin.

Nu avusesem o relaţie prea apropiată şi era foarte posibil să nu-şi amintească de mine prea bine. Eu fusesem sora cea mică, aflată undeva în fundalul numeroaselor lui aventuri împreună cu Jensen şi al scurtului flirt cu sora mea. Iar acum îl sunam ca să-*ce*? Să mă scoată în oraş? Să jucăm nişte jocuri de societate? Să mă înveţe cum să…

Nici nu puteam duce gândul ăsta până la capăt.

* * *

Stăteam în cumpănă dacă să închid sau nu, dacă să mă vâr înapoi în pat şi să-i spun fratelui meu s-o lase baltă şi să găsească alt plan. Dar pe când telefonul suna pentru a patra oară, iar eu îl ţineam aşa de strâns încât probabil aveam să simt febra musculară şi a doua zi, Will a răspuns.

— Alo?

Vocea lui era exact aşa cum mi-o aminteam, joasă şi plină, dar parcă mai adâncă.

— Alo? întrebă el din nou.

— Will?

A inspirat brusc şi am simţit un zâmbet strecurându-se în vocea lui, când mi-a spus pe numele de alint:

— Ziggy?

Am râs; fireşte că aşa mă ţinea el minte. Doar familia îmi mai spunea astfel. Nimeni nu ştia exact ce *însemna* – multă putere i se dăduse lui Eric, pe atunci în vârstă de doi ani, să-şi poreclească sora nou-născută –, dar aşa rămăsese.

— Da. *Ziggy*. De unde…?

— Am aflat ieri de la Jensen, explică el. Mi-a povestit de vizita lui şi despre morala pe care ţi-a ţinut-o. Mi-a spus că s-ar putea să suni.

— Ei bine, iată-mă, am zis, neinspirat.

Au urmat un geamăt şi foşnetul înfundat al unor cearşafuri. M-am abţinut cu străşnicie să-mi închipui ce grad de nuditate era de partea cealaltă a liniei. Dar m-a cuprins o senzaţie de nelinişte când mi-am dat seama că vocea lui părea obosită pentru că *îl trezisem din somn*. Deci practic nu era *încă* dimineaţă…

Am mai aruncat o privire pe fereastră.

— Sper că nu te-am trezit.

Nici măcar nu mă uitasem la ceas, iar acum mă temeam s-o fac.

— E-n regulă. Deşteptătorul meu urma să sune peste…

Făcu o pauză, căscând.

— …o oră.

Mi-am înăbuşit un geamăt de ruşine.

— Scuze. Am fost un pic… nerăbdătoare.

— E-n regulă. Nu-mi vine să cred c-am uitat că acum locuieşti în oraş. Am auzit că studiezi medicina şi că în ultimii trei ani te-ai ţinut doar de experimente.

Am simţit un gol în stomac atunci când vocea joasă îi devenise răguşită în mustrarea lui glumeaţă.

— Zici c-ai fi de partea lui Jensen.

Tonul i se îmblânzi.

— E doar îngrijorat pentru tine. Ca frate mai mare, e ocupaţia lui preferată.

— Aşa am auzit şi eu.

Mi-am reluat plimbarea prin cameră, deoarece avem nevoie să fac ceva să-mi ţin în frâu energia asta nervoasă.

— Ar fi trebuit să sun mai devreme…

— La fel şi eu.

Se mişcă şi mi se păru că s-a ridicat în capul oaselor. L-am auzit cum a gemut din nou, pe când se întindea, şi am închis ochii. Suna la fel de tulburător ca sexul.

Respiră, *Hanna*. *Stai liniştită*.

— Vrei să faci ceva azi? am spus fără să mă gândesc.

Atât mă ţinuse calmul.

El şovăi şi-mi venea să-mi trag una, fiindcă nu luasem în calcul faptul că el ar fi avut deja planuri. Să muncească, de pildă. Şi, după aceea, poate vreo întâlnire cu o iubită. Sau o soţie. Dintr-odată, mă străduiam să aud fiecare sunet care răzbătea prin liniştea foşnitoare de pe fir.

După un timp ce-mi păru o eternitate, întrebă:

— La ce te-ai gândit?

Întrebare evidentă.

— Cină?

Will făcu o pauză de vreo câteva clipe chinuitoare.

— Am o treabă. O întâlnire de afaceri după program. Ce zici de mâine?

— Laborator. Mi-am programat deja un interval de optsprezece ore de observaţie a unor celule care se dezvoltă extrem de lent şi m-aş înjunghia, pe bună dreptate, cu primul obiect ascuţit, dacă aş da greş şi ar trebui s-o iau de la început.

— Optsprezece ore? E-o zi de lucru foarte lungă, Ziggs.

— Ştiu.

Mormăi puţin, apoi întrebă:

— La ce oră trebuie să pleci în dimineaţa asta?

— Mai târziu, am zis, aruncând o privire spre ceas şi tresărind – era abia şase! Poate pe la nouă sau zece.

— Vrei să vii cu mine în parc, să alergăm?

— Alergi? am întrebat. Cu un scop anume?

— Da, zise, râzând de-a dreptul acum. Nu alerg fiindcă sunt fugărit, ci fac sport.

Mi-am strâns tare ochii, simţind familiara poftă de a urmări firul ăsta, ca o provocare, o afurisită de temă. Tâmpitul de Jensen.

— Când?

— Peste vreo treizeci de minute?

M-am uitat din nou pe fereastră. Abia se luminase de ziuă. Pe jos era zăpadă. *Schimbare*, mi-am reamintit eu. Şi, cu aceasta, am închis ochii şi-am zis:

— Trimite-mi un mesaj cu adresa. Ne vedem acolo.

* * *

Era frig. Un ger de crăpau pietrele ar fi o descriere mai potrivită.

Am citit din nou mesajul de la Will, care îmi indica să ne întâlnim lângă Poarta Inginerilor din Central Park, la

intersecţia dintre Străzile 5 şi 90, plimbându-mă în sus şi-n jos, încercând să nu îngheţ. Aerul dimineţii îmi pişca faţa şi pătrundea prin materialul pantalonilor. Îmi doream să-mi fi luat o căciulă. Îmi doream să-mi fi amintit că era februarie şi mă aflam în New York şi numai nebunii mergeau în parc în această lună, în New York. Nu-mi mai simţeam degetele de la mâini şi mă îngrijoram, pe bună dreptate, că ar putea să-mi cadă urechile de la gerul şi vântul tăios.

Nu erau mulţi oameni în jur: doar câţiva dintr-aceia preocupaţi de forma fizică şi un cuplu de tineri, strânşi unul într-altul pe o bancă de sub un copac imens fusiform, cu mâinile încleştate pe nişte pahare de plastic, în care aveau ceva ce părea cald şi delicios. Un stol de păsări cenuşii ciuguleau de pe jos, iar soarele tocmai îşi făcuse apariţia pe deasupra zgârie-norilor, în depărtare.

Toată viaţa oscilasem între a mă comporta normal din punct de vedere social şi a fi o tocilară ciudată, deci şi înainte mă mai simţisem stingheră: când primisem premiul acela de cercetare în faţa miilor de părinţi şi studenţi de la Institutul Tehnologic din Massachusetts, aproape de fiecare dată când mă duceam să fac cumpărături şi, mai cu seamă, când Ethan Kingman a vrut să i-o iau în gură, într-a unsprezecea, iar eu n-am avut absolut nicio idee cum aş fi putut să fac asta şi să respir în acelaşi timp. Iar acum, privind cerul luminându-se cu fiecare minut ce trecea, aş fi fost recunoscătoare dac-aş fi putut evada în oricare dintre aceste amintiri, doar să scap de situaţia în care mă aflam.

Nu pentru că nu voiam să alerg… de fapt, cam ăsta era motivul. *Nu* voiam să alerg. Nici măcar nu eram sigură că ştiu cum să alerg pentru sport. Nu mă temeam să-l văd pe Will. Aveam doar emoţii. Îmi aminteam cum era el – întotdeauna existase ceva lent şi hipnotic în atenţia lui. Ceva din fiinţa lui iradia o atracţie sexuală. Nu fusesem niciodată nevoită să interacţionez cu el, faţă în faţă, şi îmi

făceam griji că pur şi simplu nu aveam sânge rece pentru a mă descurca.

Fratele meu îmi dăduse o sarcină – să ies în lume şi să-mi trăiesc viaţa mai din plin – ştiind că unica modalitate de a mă determina să acţionez era de a mă face să cred că eşuez. Şi, cu toate că eram convinsă că intenţia lui Jensen nu fusese aceea de a-mi petrece timpul cu Will pentru a învăţa cum să mă întâlnesc cu bărbaţii şi, s-o recunoaştem, cum *să mă regulez*, aveam nevoie să intru în mintea lui Will, să învăţ de la maestru şi să procedez ca el în această privinţă. Trebuia să mă prefac doar că eram un agent secret într-o misiune sub acoperire: să intru şi să ies teafără.

Spre deosebire de sora mea.

După ce Liv, pe atunci în vârstă de şaptesprezece ani se sărutase, de Crăciun, cu Will, de nouăsprezece ani, care avea piercinguri şi cânta la chitară, învăţasem *o grămadă* despre ce înseamnă ca o adolescentă să se încurce cu băiatul rău. Will Sumner era, fără îndoială, acel tip de băiat.

Toţi o voiau pe sora mea, dar Liv nu vorbise niciodată despre cineva aşa cum vorbise despre Will.

— Zig!

Am ridicat imediat capul şi m-am întors la auzul numelui meu, uitându-mă mai bine la bărbatul care se apropia. Era mai înalt decât îmi aminteam şi avea genul de corp lung şi zvelt, un bust care nu se mai termina şi membre care ar fi trebuit să-l facă neîndemânatic, dar nu era cazul. Întotdeauna avusese *ceva* magnetic şi irezistibil, care nu era legat de frumuseţea clasică şi simetrică, dar amintirile mele despre Will din urmă cu patru ani păleau în comparaţie cu înfăţişarea bărbatului din faţa mea.

Zâmbetul îi era acelaşi: uşor strâmb şi întotdeauna fluturându-i pe buze, conferind un aer constant de

neastâmpăr chipului său. În timp ce se apropia, a întors capul în direcţia unei sirene şi i-am zărit o clipă bărbia nerasă, lungimea gâtului neted, bronzat, care dispărea sub gulerul bluzei flauşate de trening.

Când a ajuns lângă mine, zâmbetul i s-a lărgit.

— ’Neaţa. M-am gândit eu că tu erai. Mi-amintesc că obişnuiai să te plimbi aşa, în sus şi-n jos, când erai preocupată de şcoală sau de ceva. O scoteai din minţi pe mama ta.

Şi, fără să mă gândesc, am făcut un pas înainte şi l-am îmbrăţişat strâns. Nu-mi aminteam când mai fusesem vreodată atât de aproape de Will. Era cald şi puternic; am închis ochii, simţindu-l cum îşi lipeşte faţa de creştetul capului meu.

Vocea lui joasă păru să vibreze prin mine.

— Ce mă bucur să te văd!

Agentul secret Hanna.

Fără tragere de inimă, m-am dat un pas înapoi, inspirând aerul proaspăt amestecat cu mirosul curat al săpunului său.

— Şi eu mă bucur să te văd.

Nişte ochi albaştri, luminoşi, mă priveau de sub fesul negru, în care părul îi era îngrămădit la întâmplare. S-a apropiat şi mi-a pus ceva pe cap.

— Mi-am închipuit că o să ai nevoie de asta.

Am ridicat mâna, pipăind căciula groasă de lână. Gestul era dezarmant de drăguţ.

— Mersi. Poate totuşi o să reuşesc să-mi păstrez urechile.

El zâmbi, făcând un pas înapoi şi măsurându-mă din priviri.

— Arăţi… altfel, Ziggs.

Am râs.

— Nimeni, în afară de membrii familiei, nu mi-a mai

spus aşa vreodată.

Zâmbetul îi dispăruse şi mi-a cercetat o clipă faţa, de parcă, dacă ar fi fost destul de norocos, mi-ar fi putut citi adevăratul meu nume tatuat pe ea. El mereu îmi spusese Ziggy, la fel ca fraţii mei – Jensen, bineînţeles, dar şi Liv, Niels şi Eric. Până plecasem de acasă, *întotdeauna* fusesem doar Ziggy.

— Păi, prietenii tăi cum îţi spun?

— Hanna, am răspuns încet.

El continuă să mă privească. Se uită la gâtul meu, la buzele mele, apoi îmi studie, fără grabă, ochii. Energia dintre noi era palpabilă… dar, nu. Probabil că interpretam complet greşit situaţia. Exact ăsta era pericolul lui Will Sumner.

— Deci, am început, ridicându-mi sprâncenele, alergăm?

Will clipi, de parcă atunci realiza unde ne aflam.

— Corect.

Dădu din cap, trăgându-şi fesul mai mult peste urechi. Arăta atât de diferit faţă de cum mi-l aminteam – bine făcut şi prosper –, dar, dacă îl priveam mai îndeaproape, încă îi mai puteam desluşi semnele rămase de la cercei.

— Întâi de toate, zise el şi asta-mi readuse rapid atenţia la faţa lui, vreau să ai grijă la asfaltul alunecos. Se face treabă bună pentru a păstra aleile curate, dar, dacă nu eşti atentă, te poţi răni serios.

— Ok.

Mi-a arătat spre aleea care şerpuia pe lângă apa îngheţată.

— Asta e bucla mică. Înconjoară rezervorul şi ar trebui să fie perfectă, pentru că nu are decât puţine pante.

— Şi tu alergi atât în fiecare zi?

Ochii lui Will sclipiră când clătină din cap.

— Nu pe bucla asta, care nu are decât doi kilometri şi jumătate. De vreme ce tu eşti începătoare, o să mergem pe prima porţiune şi pe ultima şi o să alergăm doar un kilometru şi jumătate de la mijloc.

— De ce nu alergăm pe traseul tău obişnuit? am întrebat, căci nu-mi plăcea ideea ca el s-o ia mai încet sau să-şi schimbe rutina pentru mine.

— Pentru că e de zece kilometri.

— Fără îndoială că pot să alerg şi eu, am zis.

Zece kilometri nu păreau prea mult. Însemnau doar zece mii de metri. Dacă aş fi mărit pasul, ar fi însemnat doar vreo cinci mii de paşi… Am simţit cum mi se lasă în jos colţurile gurii când m-am gândit mai bine la asta.

El m-a bătut pe umăr, cu exagerată îngăduinţă.

— Bineînţeles că poţi. Dar hai să vedem cum te descurci azi şi mai vorbim.

Şi după aceea? Mi-a făcut cu ochiul.

* * *

După câte se pare, nu prea mă pricepeam să alerg.

— Faci asta în fiecare zi? am gâfâit eu.

Puteam simţi un pârâiaş de sudoare curgând de pe tâmplă pe gât şi nu mai aveam putere nici să ridic mâna să mi-l şterg.

El dădu din cap, arătând ca şi cum tocmai s-ar fi bucurat de o plimbare vioaie de dimineaţă. Eu aveam senzaţia că eram gata să mor.

— Cât mai e?

Şi-a întors capul spre mine, cu un zâmbet încrezut şi irezistibil.

— Opt sute de metri.

Oh, Doamne.

Mi-am îndreptat umerii şi mi-am ridicat bărbia. Puteam face asta. Eram tânără şi… într-o formă rezonabilă. Stăteam în picioare aproape toată ziua,

alergam încoace şi-ncolo la laborator şi întotdeauna o luam pe scări când plecam acasă. Fără îndoială că puteam face asta.

— Bine… am zis.

Mi se părea că plămânii mi se umpluseră cu ciment şi nu puteam trage aerul decât în respiraţii mici, gâfâite.

— Mă simt grozav.

— Nu-ţi mai e frig?

— Nu.

Practic, îmi puteam auzi sângele pompând prin vene, forţa bătăilor inimii în piept. Picioarele noastre tropăiau pe alee şi, cu siguranţă, nu-mi mai era frig.

— În afară de a fi ocupată tot timpul, întrebă el, cu răsuflarea nici măcar un pic îngreunată, îţi place munca pe care o faci?

— O ador, am gâfâit eu. Îmi place să lucrez cu Liemacki.

Am mai vorbit o vreme despre proiectul meu, despre ceilalţi oameni de la laborator. El îl cunoştea pe îndrumătorul meu de diplomă după reputaţia lui din domeniul vaccinurilor şi am fost impresionată să descopăr că Will era la curent cu literatura de specialitate, chiar şi într-un domeniu despre care spunea că nu merge întotdeauna foarte bine în lumea capitalului de risc. Dar pe el îl interesa mai mult decât slujba mea; voia să ştie despre viaţa mea şi m-a întrebat fără ocolişuri.

— Viaţa mea e laboratorul, am spus, aruncându-i o privire ca să văd cât de critic era.

El nici n-a clipit. Existau câţiva doctoranzi şi o armată de postdoctoranzi care doar învârteau hârtii.

— Toţi sunt grozavi, i-am explicat, înghiţind înainte de a trage o uriaşă gură de aer. Dar eu mă înţeleg cel mai bine cu doi dintre ei, amândoi căsătoriţi şi cu copii, aşa că nu prea se pune problema de a merge la biliard după

program.

— Oricum, nu cred că barurile de biliard mai sunt deschise după ce termini tu lucrul, mă tachină el. Nu de-asta sunt eu aici? Să fac pe fratele mai mare – să te scot cumva din rutină?

— Corect, am râs eu.

Şi, cu toate că m-a scos din sărite când Jensen mi-a spus răspicat că trebuie să-mi trăiesc viaţa, n-a prea greşit.

Am tăcut puţin, alergând încă vreo câţiva paşi.

— Am fost atât de mult timp concentrată asupra muncii şi preocupată să trec peste următorul obstacol, apoi peste următorul, că n-am apucat să mă opresc şi să mă bucur de ceva.

— Da, a încuviinţat el, liniştit. Asta nu-i bine.

Am încercat să ignor insistenţa privirii lui şi mi-am ţinut ochii fixaţi pe aleea de dinaintea noastră.

— Ai simţit vreodată că oamenii care sunt cei mai importanţi pentru tine nu sunt cei pe care îi *vezi* cel mai des?

Fiindcă n-a răspuns, am adăugat:

— În ultima vreme, am sentimentul că pur şi simplu nu pun suflet pentru ceea ce contează.

Cu coada ochiului, l-am văzut întorcând capul şi aprobând. I-a luat o veşnicie până a răspuns, dar în cele din urmă a zis:

— Da, înţeleg.

În clipa următoare, m-am întors mirată spre Will, auzindu-l că râde. Era un sunet adânc, care vibra prin pielea mea, pătrunzând până la oase.

— Ce *faci*? întrebă el.

I-am urmărit privirea spre braţele mele încrucişate peste piept. M-am înfiorat, înainte de a recunoaşte:

— Mă dor sânii. Voi, băieţii, cum vă descurcaţi cu asta?

— Păi, noi nu avem…

Făcu un gest vag spre zona pieptului meu.

— Bine, dar celelalte lucruri? De pildă, tu alergi cu boxeri?

Fir-ar să fie, ce m-a apucat? *Problema numărul unu*: *lipsa filtrelor verbale*.

S-a uitat din nou la mine, derutat, şi aproape că s-a împiedicat de o creangă căzută.

— Ce?

— Boxeri? am repetat, lungind cuvântul. Sau ai chestii careţi împiedică părţile bărbăteşti să…

Mă întrerupse cu un hohot de râs, ce răsună printre copaci, în aerul îngheţat.

— Da, fără boxeri, zise el, ar fi prea mult material în mişcare jos.

Îmi făcu cu ochiul, apoi se uită înainte, la alee, cu un început de zâmbet insinuant.

— Tu ai părţi suplimentare? l-am tachinat şi eu.

Will îmi aruncă o privire amuzată.

— Dacă trebuie să ştii, port şort de atletism. Mulat pe corp, ca să-i protejeze pe băieţi.

— Bănuiesc că fetele sunt norocoase în privinţa asta. Fără chestii jos care să… am fluturat larg din braţe, să se zbânţuie în toate părţile. Suntem compacte, jos.

Ajunseserăm la o porţiune plată a aleii şi am încetinit, mergând la pas. Will râdea liniştit lângă mine.

— Am observat.

— Tu *eşti* expertul.

Îmi aruncă o privire sceptică.

— Ce?

Pentru o fracţiune de secundă, creierul meu a încercat să oprească replica pe care o pregăteam, dar prea târziu. Nu-mi ieşise niciodată prea bine figura cu cenzurarea gândurilor – un lucru pe care familia mea era

mai mult decât bucuroasă să-l sublinieze ori de câte ori se ivea ocazia –, dar acum parcă mintea mea se grăbea să se folosească de această rară oportunitate de a da totul în vileag cu legendarul Will, ca şi când n-ar mai fi întrezărit alt prilej.

— Expertul în… *păsărici*, am şoptit, mai mult mimând cuvântul cu p.

El făcu ochii mari, împleticindu-se puţin.

M-am oprit, aplecându-mă până jos, ca să-mi recapăt suflul.

— Tu ai spus-o.

— Când am spus eu vreodată că aş fi expert în păsărici?

— Nu-ţi mai aduci aminte? Ai spus că Jensen era bun la dat din gură. Tu erai bun la a face. Şi apoi ţi-ai mişcat sprâncenele, aşa.

— Asta-i *înfricoşător*. Cum naiba de-ţi aminteşti toate astea?

M-am îndreptat.

— Aveam doisprezece ani. Tu erai prietenul atrăgător al fratelui meu, aveai nouăsprezece ani şi făceai glume despre sex în casa noastră. Erai, practic, o creatură mitică.

— Şi eu de ce nu-mi aduc aminte de nimic?

Am ridicat din umeri, uitându-mă dincolo de el, la aleea care se aglomerase.

— Probabil din acelaşi motiv.

— Nu-mi amintesc nici să fi fost tu atât de amuzantă. Sau atât de… se opri un moment cât să se uite pieziş la mine, din cap până-n picioare – bine crescută.

Am zâmbit.

— Nu eram.

El şi-a dus mâinile la spate şi a tras bluza de trening în sus, apoi a scos-o peste cap. Pentru un scurt moment, tricoul de dedesubt s-a ridicat odată cu bluza, dezvăluind o

bună parte din bustul său. Am simţit o încordare a întregului corp la vederea abdomenului plat şi a cărării de păr negru ce-i cobora de la buric în şort. Pantalonii de trening atârnau destul de jos ca să-i pot vedea liniile sculptate ale şoldurilor, ademenitoarea sugestie a părţilor masculine şi a picioarelor de bărbat şi… trupul lui Will Sumner chiar era incredibil.

Când şi-a tras marginea tricoului la loc, m-a smuls din transă şi mi-am ridicat privirea ca să-i studiez restul corpului, începând cu braţele, dezgolite acum mai jos de mânecile tric Oului. El s-a scărpinat la ceafă, neştiind că ochii mei cutreierau pe antebraţele lui. Aveam multe amintiri despre Will din vara pe care o petrecuse cu noi, lucrând pentru tata: stând pe canapea cu el şi cu Jensen, când ne uitam la vreun film; trecând pe lângă el, seara, pe hol, când nu purta decât un prosop în jurul şoldurilor; înfulecând cina, la masa din bucătărie, după o zi lungă în laborator. Dar numai sub influenţa vreunei magii negre putusem să uit de tatuaje. Văzându-le acum, mi-am amintit de pasărea albastră de pe umăr, de un munte şi de rădăcinile unui copac ce-i înfăşurau bicepsul.

Însă unele dintre desene erau noi. Spirale de cerneală alcătuiau un dublu helix pe mijlocul unui antebraţ, iar acul unui fonograi se iţea de sub mâneca celuilalt braţ. Will devenise tăcut şi, când ridicat privirea, am văzut că rânjea la mine.

— Scuze, am bâiguit, zâmbind intimidată. Ai unele noi.

Îşi trecu rapid limba peste buze şi am luat-o iarăşi la pas.

— Nu-ţi cere scuze. Nu mi le-aş fi făcut, dacă n-aş fi vrut să se uite lumea la ele.

— Şi nu e ciudat? Când lucrezi în afaceri?

Ridicând din umeri, murmură:

— Mâneci lungi, sacouri. Cei mai mulţi oameni nu ştiu că există.

Problema cu ceea ce-mi spunea era că eu nu mă gândeam la *cei mai mulţi oameni* care nu bănuiau de existenţa tatuajelor. Ci mă gândeam la cei care-i ştiau fiecare linie de cerneală de pe pielea lui.

Pericolul Will Sumner, mi-am reamintit eu. *Tot ce spune sună obscen, iar tu acum te gândeşti la el dezbrăcat. Din nou.*

Am clipit să mă dezmeticesc, căutând un alt subiect.

— Şi cum e viaţa ta?

M-a privit circumspect.

— Ce vrei să ştii?

— Îţi place munca ta?

— În majoritatea zilelor.

Am primit informaţia cu un zâmbet.

— Reuşeşti să-ţi vezi des familia? Mama şi surorile tale sunt în Washington, nu-i aşa?

Mi-am amintit că Will avea două surori mult mai în vârstă, care locuiau amândouă aproape de mama lor.

— Oregon, mă corectă el. Şi, da, de vreo două ori pe an.

— Ai o iubită? mi-a scăpat mie.

El s-a încruntat de parcă n-ar fi înţeles bine ce îl întrebam. După o clipă, a răspuns:

— Nu.

Adorabila lui reacţie confuză m-a ajutat să uit cât de nepotrivită fusese întrebarea mea.

— Chiar a trebuit să te gândeşti?

— Nu, isteaţo. Şi nu, nu există cineva pe care să ţi-o pot prezenta, spunându-ţi: „Uite, Ziggy, aceasta este cutărică, *iubita* mea”.

Am mormăit circumspect, studiindu-l.

— Un răspuns evaziv tipic.

Şi-a scos fesul de pe cap, trecându-şi degetele prin păr. Era umed de năduşeală şi zbârlit în toate direcţiile.

— Nicio femeie nu ţi-a captat interesul?

— Ba da, vreo câteva.

Îşi întoarse privirile spre mine, refuzând să se lase intimidat de interogatoriu. Îmi aminteam asta despre Will; nu simţea niciodată nevoia să se explice, dar nici nu se ferea să răspundă la întrebări.

În mod clar, era acelaşi Will dintotdeauna: adesea cu femei şi niciodată doar cu una singură. Mi-am coborât privirile, uitându-mă la pieptul lui, care se lărgea şi se strângea cu fiecare respiraţie controlată, la umerii lui musculoşi, ce duceau la gâtul neted, bronzat. Buzele i se întredeschiseră şi vârful limbii îi ieşi din nou ca să le umezească. Obrazul lui Will era proeminent şi nebărbierit. Brusc, m-a cuprins o dorinţă intensă de a i-l simţi pe coapse.

Ochii mi-au alunecat pe braţele lui tonifiate, pe mâinile mari, stând relaxate pe lângă corp – *Doamne*, *ce ştiau probabil să facă degetele astea* –, pe abdomenul lui plat şi pe partea din faţă a pantalonilor lui de trening, care-mi spunea că Will Sumner era bine dotat mai jos de talie. Fir-ar să fie, aş fi vrut să mi-o trag cu bărbatul ăsta până i-aş fi şters zâmbetul încrezut.

Tăcerea dintre noi se lungea şi m-am trezit la realitate. Nu trăiam în spatele unui geam-oglindă protector şi niciodată nu fusesem în stare să afişez o faţă inexpresivă. Will probabil îmi citise fiecare gând ce-mi trecuse prin minte.

Privirea i se întunecase, ca un semn că înţelesese totul, şi făcu un pas mai aproape, uitându-se la mine din cap până-n picioare, de parcă ar fi inspectat un animal prins în cursă. Un zâmbet superb, fatal îi juca pe buze.

— Care-i verdictul?

Am înghiţit cu greu, strângându-mi palmele asudate, zicând numai:

— Will?

El a clipit de câteva ori, apoi s-a dat un pas înapoi, părând să-şi vină în fire. Practic îi puteam vedea raţionamentul în desfăşurare: *asta e* sora *cea mai mică a lui Jensen… e cu şapte ani mai tânără* decât *mine… eu am făcut dragoste cu Liv… copila asta e fără minte… nu mai gândi cu scula*.

Tresări uşor, spunând cu glas scăzut:

— Ai dreptate, scuze.

M-am relaxat, amuzată de reacţia lui. Spre deosebire de mine, Will avea o infamă faţă inexpresivă… dar nu aici şi, aparent, nu cu mine. Această descoperire mi-a stârnit un val de încredere: o fi el aproape irezistibil şi cel mai senzual bărbat de pe planetă, dar Hanna Bergstrom putea să-l dirijeze.

— Deci, am zis eu. Atunci, nu eşti gata să te aşezi la casa ta?

— Cu siguranţă nu.

Zâmbetul i se arcui într-un colţ al gurii şi arăta absolut nimicitor. Inima şi părţile mele intime n-ar fi supravieţuit unei nopţi cu bărbatul ăsta.

Este bine că asta nici măcar nu intră în discuţie, vaginule dragă. Stai calm.

Am încheiat circuitul, ajungând în locul de unde porniserăm alergarea, şi Will se sprijini de un copac.

— Deci, de ce te-ai hotărât acum să plonjezi în lumea celor care trăiesc cu adevărat?

Îşi lăsă capul într-o parte, întorcând conversaţia spre mine.

— Ştiu că Jensen şi tatăl tău vor ca tu să ai o viaţă socială mai activă, dar ce naiba? Eşti o fată frumoasă, Ziggs. Nu se poate să nu fi avut propuneri.

Mi-am muşcat buza o secundă, amuzată la gândul că Will îşi închipuia *desigur* că pentru mine toată problema însemna doar să mă culc cu cineva. Adevărul era că… nu greşea prea tare. Şi în expresia lui nu se zărea niciun fel de critică, niciun fel de răceală stânjenitoare faţă de un subiect atât de personal.

— Nu-i vorba că n-am ieşit cu băieţi. Ci doar că n-am ieşit cu băieţii *potriviţi*, am zis eu, amintindu-mi de cea mai recentă şi plictisitoare întâlnire. Ştiu că e greu de crezut, cu tot farmecul meu desăvârşit, dar nu sunt foarte pricepută în situaţiile de genul ăsta. Jensen mi-a povestit tot felul de lucruri. Tu ai reuşit să-ţi iei doctoratul cu brio şi cu aparent multă distracţie. În timp ce eu zac într-un laborator, cu nişte inşi care par să considere lipsa de abilitate socială drept un subiect de studiu. Nu-s chiar atât de mulţi dispuşi să-şi abandoneze corabia, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Eşti tânără, Ziggs. De ce-ţi faci griji pentru asta acum?

— Nu-mi fac *griji*, dar am douăzeci şi patru de ani. Am părţi ale corpului funcţionale, iar mintea mea tinde să se ducă în locuri interesante. Vreau doar să… explorez. Tu nu te gândeai la lucruri dintr-astea când erai de vârsta mea?

Ridică din umeri.

— Nu mă stresam din pricina lor.

— Bineînţeles că nu. Tu nu trebuia decât să ridici o sprânceană şi chiloţii erau la podea.

Will îşi linse buzele, scărpinându-se la ceafă.

— Mare figură eşti.

— Sunt *om de ştiinţă*, Will. Dacă e să fac asta, am nevoie să învăţ cum gândesc bărbaţii, să intru în mintea lor.

Am tras adânc aer în piept, privindu-l cu atenţie

înainte să-i spun:

— Învaţă-mă tu. I-ai spus fratelui meu c-o să mă ajuţi, deci fă-o.

— În mod sigur el n-a vrut să spună: „Hei, arată-i surorii mele mezine oraşul, asigură-te că nu plăteşte prea mult pe chirie şi, apropo, ajut-o să se culce cu cineva”.

Sprâncenele lui negre se arcuiră mult, de parcă tocmai i-ar fi venit ceva în minte:

— Îmi ceri să te combin cu un prieten?

— Nu. Doamne!

Nu ştiam dacă să râd sau să mă ascund într-o crăpătură din pământ şi să rămân acolo *pentru totdeauna*. În pofida evidentei lui atractivităţi, ceea ce îmi trebuia mie era să mă ajute să şterg zâmbetul superior de pe mutrele *altor* bărbaţi. Poate aşa aveam să scap de eticheta de tocilară şi să devin o persoană sociabilă.

— Vreau să mă ajuţi să învăţ…

Am ridicat din umeri şi m-am scărpinat pe sub căciulă.

— *Cum* să mă întâlnesc cu bărbaţii. Învaţă-mă regulile.

Şi-a întors privirea, părând să ducă o luptă cu el însuşi.

— „Regulile”? Eu nu…

Se înfioră, lăsând cuvintele să i se stingă.

— Nu cred că sunt în măsură să te ajut să te întâlneşti cu bărbaţii.

— Ai absolvit Yale.

— Da, şi? A fost cu ani în urmă, Ziggs. Nu cred că aveau asta în programa de studiu.

— Şi ai făcut parte dintr-o formaţie, am continuat eu, ignorând ultima parte a spuselor lui.

În sfârşit, amuzamentul îi lumină ochii.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, dacă eu am fost la Institutul Tehnologic din Massachusetts şi am jucat *Dungeons & Dragons şi Magic*...

— Hei, eu am fost campion la *Dungeons & Dragons*, *Ziggs*.

— Ce vreau să spun, am continuat eu, ignorându-l, este că un tip care a studiat la Yale, a jucat lacrosse şi a cântat la chitară bas într-o formaţie ar putea avea nişte idei despre cum să fie îmbunătăţită lista de întâlniri a ochelaristelor pasionate de ştiinţă.

— Mă mai asculţi?

În loc să-i răspund, mi-am încrucişat braţele la piept şi am aşteptat, răbdătoare. Era aceeaşi poziţie pe care o adoptasem şi atunci când fusesem pusă să lucrez, prin rotaţie, la mai multe laboratoare, cu scopul de a mă ajuta să aleg ce fel de cercetare doream să fac. Însă eu nu voiam să fac acest lucru tot anul întâi de doctorat; voiam să încep cercetarea cu Liemacki imediat. Rămăsesem nemişcată în faţa uşii biroului său, după ce îi explicasem de ce domeniul lui de studiu era perfect poziţionat pentru a trece de la cercetarea vaccinurilor virale la parazitologie şi de ce mă gândisem eu că aici aş fi putut lucra pentru teza mea. Eram gata să stau acolo ore în şir, dar, după numai cinci minute, el se înduplecase şi, ca şef de departament, făcuse o excepţie pentru mine.

Will privea în depărtare. Nu eram sigură dacă se gândea la ceea ce u spusesem sau voia să o rupă la fugă şi să mă lase cu respiraţia tăiată în norul de zăpadă stârnit în urma lui.

Într-un târziu, oftă.

— Bine, regula numărul unu, ca să ai o viaţă socială mai activă, este să nu suni niciodată pe cineva, cu excepţia taxiului, înainte de răsăritul soarelui.

— Mda. Scuze.

Mă studie, apoi făcu semn spre vestimentaţia mea.

— O să alergăm. O să ieşim în oraş să facem diverse chestii.

Strânse din umeri, dând din mână vag spre corpul meu.

— Nu sunt foarte convins că trebuie să faci ceva, dar… ce dracu'. Porţi hanoracul fratelui tău. Corectează-mă dacă greşesc, dar am bănuiala că asta ţi-e costumaţia standard, chiar şi atunci când nu faci jogging.

Ridică din umeri.

— Deşi e oarecum simpatică.

— N-o să mă îmbrac ca o paţachină.

— Nu trebuie să te îmbraci ca o *paţachină*.

Îşi îndreptă spatele, ciufulindu-şi părul înainte de a şi-l vârî din nou sub fes.

— Doamne, e greu de scos la capăt cu tine! Le cunoşti pe Chloe şi pe Sara?

Am clătinat din cap.

— Sunt fetele cu care tu… *nu ţi-o tragi*?

— La dracu', nu, răspunse el râzând. Sunt femeile care-i ţin sub papuc pe cei mai buni prieteni ai mei. Cred că ţi-ar prinde bine să le cunoşti. Jur pe ce-am mai sfânt că voi trei probabil veţi fi cele mai bune prietene până la sfârşitul serii.

DOI

— Deci, stai puţin, zise Max, trăgându-şi scaunul ca să se aşeze la masă. E aceeaşi soră a lui Jensen cu care te-ai dat în bărci?

— Nu, aia e cealaltă soră, Liv.

Stăteam faţă-n faţă cu englezoiul şi ignoram atât rânjetul amuzat de pe mutra lui, cât şi strângerea neplăcută din stomacul meu.

— Şi nu *m-am dat în bărci* cu ea. Doar ne-am prostit puţin. Sora mezină e Ziggy. Era doar un copil când am fost

prima oară acasă la Jensen, cu ocazia unui Crăciun.

— Tot nu-mi vine să cred că el te-a luat acasă la el, de Crăciun, şi tu i-ai pus-o soră-sii în curtea din spate. Eu ţi-aş fi tăbăcit fundul.

Chibzui, scărpinându-şi bărbia.

— Ah, las-o baltă. Nu mi-ar fi păsat.

M-am uitat la Max, simţind că încep să zâmbesc.

— Liv nu mai era acolo, când m-am dus din nou pe la ei, câţiva ani mai târziu, ca să stau peste vară. Am fost cuminte tura a doua.

În jurul nostru, se auzeau clinchete de pahare şi conversaţii purtate într-un murmur reţinut. Prânzul de marţi la restaurantul Le Bernardin devenise o rutină pentru grupul nostru, în ultimele şase luni. Max şi cu mine eram, de regulă, ultimii sosiţi la masă, dar aparent ceilalţi fuseseră reţinuţi într-o şedinţă.

— Bănuiesc că vrei şi un premiu pentru chestia asta, zise Max, studiind meniul, înainte de a-l închide cu un pocnet scurt.

Sincer să fiu, nu ştiu de ce se mai ostenise să-l deschidă, în primul rând. El întotdeauna cerea caviar, ca apetitiv, şi rechin, ca fel principal. De curând, începusem să suspectez că-şi păstra întreaga spontaneitate pentru timpul petrecut cu Sara; în ceea ce privea mâncarea şi munca, era un sclav al obişnuinţei.

— Ai uitat cum erai tu înainte de Sara. Încetează să te mai porţi de parcă ai fi trăit la mănăstire.

Primi admonestarea făcând cu ochiul şi etalându-şi zâmbetul larg.

— Bine, povesteşte-mi despre surioara asta.

— E cea mai mică dintre cei cinci fraţi Bergstrom şi e la doctorat aici, la Universitatea Columbia. Ziggy a fost întotdeauna extrem de isteaţă. A terminat facultatea în trei ani, iar acum lucrează în laborator cu Liemacki. Ăla care

face vaccinurile.

Max clătină din cap şi ridică din umeri, parcă spunând *Despre ce dracu' vorbeşti*?

Am continuat:

— E un domeniu important al Facultăţii de Medicină. Oricum, săptămâna trecută, în Vegas, când tu te ţineai scai după păsărica ta pe la mesele de blackjack, Jensen mi-a trimis un mesaj, anunţându-mă că venea în New York s-o viziteze. Cred că i-a ţinut o prelegere despre cum să nu trăiască printre eprubetele de teste şi paharele gradate tot restul vieţii ei.

Chelnerul a venit să ne umple paharele cu apă, iar noi i-am explicat că mai aşteptam câteva persoane să ni se alăture la masă.

Max îşi întoarse ochii spre mine.

— Atunci, plănuieşti s-o mai vezi, nu-i aşa?

— Da. Sunt sigur că o să ieşim să facem ceva weekendul ăsta. Cred că vom mai alerga împreună.

Nu mi-a scăpat modul în care a făcut ochii mari.

— Laşi pe cineva în micul tău spaţiu privat? Se pare c-o să fie mai intim decât sexul pentru tine, William.

L-am concediat cu un gest.

— Mă rog.

— Deci a fost plăcută? Revederea cu surioara şi tot restul?

Chiar *fusese* plăcută. Nu fusese extraordinară sau în vreun fel specială – ieşiserăm să alergăm, ce naiba. Dar încă mă mai simţeam puţin uimit de cât de surprinzătoare fusese ea. Crezusem că trebuia să mai existe vreun alt motiv pentru izolarea ei, în afara orelor lungi de muncă. Mă gândisem că o să fie dificilă sau urâtă, sau copilul-emblemă al comportamentului social nepotrivit.

Dar mă înşelasem în această privinţă, iar ea în mod cert nu părea tipul surorii mai mici. Era naivă şi un pic

necenzurată câteodată, dar într-adevăr era prea muncitoare şi se trezise captivă într-un set de obişnuinţe care nu o mai mulţumeau. O înţelegeam.

Făcusem cunoştinţă cu familia Bergstorm când eram în anul doi de facultate, de Crăciun. Nu-mi permisesem un bilet de avion până acasă în anul acela, iar mama lui Jensen făcuse aşa un tapaj la gândul că o să rămân singur în cămin, încât venise cu maşina din Boston, cu două zile înainte de Crăciun, ca să mă ia acasă la ei de sărbători. Familia era extrem de iubitoare şi de gălăgioasă, cum te-ai fi aşteptat, cu cinci copii la o diferenţă de vârsta de aproape doi ani între ei.

Credincios stilului meu de viaţă din anii aceia, eu le mulţumisem seducându-le fiica mai mare, în şopronul din spatele casei.

Câţiva ani mai târziu, am fost stagiar pentru Johan şi am locuit în casa Bergstorm. Cei mai mulţi copii se mutaseră sau rămăseseră în campus pe perioada verii, aşa că nu eram decât cu Jensen şi cu sora lui cea mai mică, Ziggy. Începusem să mă simt cu ei ca în familie. Cu toate acestea, deşi locuisem lângă ea aproape trei luni şi o revăzusem, în urmă cu vreo câţiva ani, la nunta lui Jensen, ieri, când m-a sunat, mi-a venit greu să-mi amintesc chipul ei.

Însă, când am întâlnit-o în parc, mi-au revenit în minte mai multe amintiri decât aş fi crezut că am. Ziggy la doisprezece ani, cu nasul ei pistruiat ascuns în cărţi. Rareori oferea câte un zâmbet timid, la cină, dar, altfel, evita contactul cu mine. Eu aveam nouăsprezece ani şi aproape că nu-mi dădeam seama, oricum. Şi mi-am amintit de Ziggy la şaisprezece ani, toată numai picioare şi coate, cu părul ei ciufulit curgându-i cascadă pe spate. Petrecea după-amiezile în pantaloni scurţi şi maiouri, citind pe o pătură în curtea din spate, în timp ce eu lucram cu tatăl ei.

O studiasem aşa cum studiam orice femeie pe vremea aceea, de parcă scanam şi catalogam părţile corpului. Fata avea forme, dar era tăcută şi evident îndeajuns de naivă în privinţa artei flirtului ca să-mi câştige dezinteresul dispreţuitor. La vremea aceea, viaţa mea era plină de curiozităţi şi de excentricităţi, cu femei mai tinere şi mai mature care erau dornice să încerce orice.

Dar, în după-amiaza aceasta, m-am simţit de parcă o bombă explodase în capul meu. Văzându-i chipul, am avut senzaţia – în mod ciudat – că eram din nou acasă. Nu semăna deloc cu

Liv sau cu Jensen, care erau blonzi şi deşiraţi, aproape copie la indigo unul după celălalt. Ziggy semăna cu tatăl ei. Avea acea paradoxală combinaţie dintre membrele lungi ale tatălui ei şi formele rotunde ale mamei sale. Moştenise ochii cenuşii ai lui Johan, părul şaten-deschis şi pistruii, dar zâmbetul deschis al mamei.

Şovăisem când făcuse un pas înainte şi îşi pusese braţele pe după gâtul meu, strângându-mă la piept. A fost o îmbrăţişare plăcută, aproape intimă. În afară de Chloe şi Sara, nu aveam prea multe femei în viaţa mea care să-mi fie numai *prietene*. Când îmbrăţişam eu o femeie astfel – strâns – era, în general, cu o tentă sexuală. Ziggy întotdeauna fusese sora mezină, dar în îmbrăţişarea de ieri descoperisem că nu mai era o puştoaică. Era o femeie de vreo douăzeci şi ceva de ani, cu mâinile calde pe după gâtul meu şi cu trupul avântat spre al meu. Mirosea a şampon şi a cafea. Mirosea a *femeie* şi, pe sub uriaşul hanorac şi jacheta ridicol de subţire, îi puteam simţi forma sânilor apăsându-mi pieptul. Când se dăduse înapoi şi mă măsurase din priviri, o *plăcusem* imediat: nu se gătise, nu se machiase şi nu îmbrăcase vreo vestimentaţie scumpă. Purta hanoracul de la Yale al fratelui său, pantaloni negri, prea scurţi, şi pantofi sport care în mod cert arătau că

avuseseră şi zile mai bune. Nu încercase să mă impresioneze, doar voise să mă vadă.

E atât de izolată, frate, zisese Jensen când mă sunase, în urmă cu aproape o săptămână. *Simt că am lăsat-o de izbelişte când n-am anticipat că a moştenit gena obsesiei muncii de la tata. O să mergem s-o vizităm. Nici nu ştiu ce să fac.*

Am clipit, revenind la prezent, când Sara şi Bennett s-au apropiat de masă. Max s-a ridicat să-i salute, iar eu mi-am ferit privirea când s-a aplecat s-o sărute pe Sara sub ureche, şoptindu-i:

— Arăţi minunat, Panseluţă.

— O aşteptăm pe Chloe? am întrebat, de îndată ce s-au aşezat cu toţii.

Bennett zise din spatele meniului său:

— E la Boston până vineri.

— Ei, excelent, la naiba, spuse Max. Pentru că mor de foame şi femeii ălei a îi ia o veşnicie până să se decidă ce să comande. Bennett râse în barbă, punând meniul la loc pe masă.

Şi eu eram uşurat, nu pentru că îmi era foame, ci pentru că mă bucuram ca, din când în când, să iau o pauză de la rolul de a fi în plus. Cei patru prieteni cuplaţi ai mei erau la un pas de Infatuare şi trecuseră de mult peste implicaţi-faţiş-în-viaţaamoroasă-a-lui-Will. Fuseseră convinşi că, dintr-o clipă în alta, urma să-mi fie smulsă inima din piept de către femeia visurilor mele şi abia aşteptau spectacolul.

Parcă tocmai pentru a le spori obsesia asta, la întoarcerea de la Vegas, săptămâna trecută, făcusem greşeala să le pomenesc în treacăt că mă simţeam dezinteresat de cele două iubite obişnuite ale mele, Kitty şi Kristy. Ambele femei erau mulţumite să ne întâlnim regulat pentru o partidă de sex fără obligaţii şi nu păreau

deranjate una de existenţa celeilalte – sau de ocazionalele mele flirturi, când se întâmplau –, dar, în ultima vreme, mă simţeam ca şi când doar bifam etapele: dezbrăcat, pipăit, futut, orgasm

(poate şi ceva conversaţie înainte de culcare), un sărut de noapte bună şi apoi plecam eu sau plecau ele.

Devenise totul prea uşor? Sau, în sfârşit, mă săturasem de sex – numai sex?!

Şi de ce naiba mă gândeam la toate astea din nou, acum? M-am îndreptat în scaun şi mi-am frecat faţa cu palmele. Nimic din viaţa mea nu se schimbase într-o zi. Petrecusem o dimineaţă plăcută cu Ziggy, atâta tot. *Atâta tot*. Faptul că era dezarmant de sinceră şi amuzantă şi surprinzător de drăguţă n-ar fi trebuit să mă dea peste cap atât de dramatic.

— Deci, despre ce discutam? întrebă Bennett, mulţumindu-i chelnerului când îi aşează un cocteil pe masă.

— Despre reîntâlnirea lui Will cu o veche cunoştinţă, azi-dimineaţă, răspunse Max, adăugând apoi în şoaptă: o cunoştinţă feminină.

Sara zise râzând:

— Will s-a văzut cu o femeie azi-dimineaţă? De ce e asta o noutate?

Bennett ridică o mână:

— Stai, a fost noaptea lui Kitty, nu? Şi ai avut o altă întâlnire, dimineaţă?

Bennett sorbi din cocteil, cu ochii la mine.

De fapt, Kitty era motivul pentru care îi sugerasem Hannei să ne întâlnim dimineaţa şi nu seara: *Kitty* era întâlnirea mea de afaceri de după program. Dar, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât ideea de a-mi petrece, ca de obicei, marţea cu ea mi se părea mai puţin atrăgătoare.

Am scos un geamăt, iar Max şi Sara au izbucnit amândoi în râs.

— Nu-i ciudat că îi cunoaştem cu toţii lui Will Calendarul săptămânul al Partidelor Amoroase?

Max se uită la mine, vesel.

— Te gândeşti să contramandezi planurile cu Kitty, nu-i aşa? Crezi c-o să plăteşti pentru chestia asta?

— Probabil, am recunoscut.

Kitty şi cu mine fuseserăm împreună, cu vreo câţiva ani în urmă, şi o sfârşiserăm amiabil, când reieşise că ea îşi dorea mai mult decât ce-mi doream eu. Însă, când ne-am văzut din nou, într-un bar, acum câteva luni, ea a spus că de data asta voia doar să se distreze. Bineînţeles că fusesem de acord. Era superbă şi dornică să facă aproape tot ce voiam eu. Insista, spunând că aranjamentul nostru exclusiv sexual era tare grozav. În realitate, bănuiesc că amândoi ştiam că minţea: de fiecare dată când contramandam întâlnirea, se arăta nesigură şi flămândă de afecţiune următoarea dată când ne vedeam.

Kristy era aproape complet la polul opus. Era mai stăpânită, avea un fetiş – să i se pună căluş, pe care eu nu i-l împărtăşeam –, dar nu era împotriva satisfacerii poftelor mele şi rareori rămânea peste momentul orgasmului reciproc.

— Dacă eşti interesat de fata asta nouă, poate c-ar trebui să termini relaţia cu Kitty, zise Sara.

— Băi, cum sunteţi! am protestat eu, înfigând furculiţa în salată. Nu e nicio chestie cu Ziggy. Am fost să alergăm.

— Şi atunci de ce mai discutăm încă despre ea? întrebă Bennett râzând.

L-am aprobat:

— Exact.

Dar ştiam că încă mai discutam fiindcă eram încordat, iar eu, când sunt încordat, parcă am un soi de firmă luminoasă deasupra. Sprâncenele îmi stau

încruntate, ochii mi se întunecă şi vorbesc scurt şi repede. Mă transform într-un mitocan.

Iar Max se delectează.

— Oh, mai discutăm încă despre ea, zise englezoiul, pentru că asta îl agasează pe Will, ceea ce e plăcerea mea numărul unu. De asemenea, e al naibii de interesant cât de gânditor a fost azi, după o dimineaţă cu surioara asta. Will, de regulă, nu dă semne că ar gândi până şi-ar prăji creierii.

— Ea e sora mai mică a lui Jensen, le explic eu Sarei şi lui Bennett.

— Iar pe sora mai mare a mozolit-o el, când erau puştani, adăugă Max săritor, îngroşându-şi accentul pentru efectul dramatic.

— Ce-ţi mai place să zgândări omul, am zis eu râzând.

Liv fusese o flamă de moment; abia îmi puteam aminti ce se întâmplase, în afară de nişte săruturi fierbinţi şi apoi de evadarea mea lejeră, când mă întorsesem în New Haven. Prin comparaţie cu unele dintre relaţiile mele de la vremea respectivă, ceea ce se întâmplase cu Liv abia se înregistra pe sexometru.

Ne-au sosit antreurile şi am mâncat în tăcere, un scurt timp. Mintea a început să-mi hoinărească. Pe la jumătatea alergării noastre, mă dădusem bătut şi mă holbasem la Ziggy. I-am studiat obrajii, buzele, părul moale care i se desprinsese din cocul neglijent şi stătea întins pe pielea netedă a gâtului ei. Întotdeauna fusesem deschis în aprecierile mele faţă de o femeie, dar nu eram atras de orice femeie pe care o vedeam. Aşadar, ce anume avea aceasta? Era frumoasă, dar în mod cert nu cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată. Era cu şapte ani mai tânără decât mine, necoaptă ca un măr verde şi abia ieşea din munca ei să respire. Ce ar fi putut să-mi

ofere ea pe care să nu-l fi găsit în altă parte?

Şi-a întors capul şi m-a surprins; tensiunea dintre noi era palpabilă şi derutantă ca naiba. Iar când a zâmbit, i s-a luminat toată faţa. Arăta la fel de deschisă ca o uşă de plasă, vara, şi, în pofida frigului de afară, ceva mi-a încălzit venele. O veche şi familiară poftă. O dorinţă pe care n-o mai simţisem de nici nu mai ştiu când, umplându-mi sângele cu adrenalină şi făcându-mă să-mi doresc să fiu eu singurul care să descopere secretele unei anumite fete. Pielea lui Ziggy părea catifelată; buzele îi erau pline şi moi, gâtul arăta de parcă n-ar fi purtat niciodată urme de dinţi sau de supt. Bestia din mine voia să se uite mai îndeaproape la mâinile ei, la gura ei, la sânii ei.

Mi-am ridicat capul când l-am simţit pe Max privindu-mă, în timp ce mesteca dus pe gânduri.

A ridicat furculiţa, făcând semn spre pieptul meu:

— Tot ce-ţi trebuie e o noapte cu fata potrivită. Nu vorbesc despre sex, neapărat. O noapte te-ar putea schimba, tinere…

— Oh, încetează, am gemut eu. Eşti un ticălos nenorocit în clipa asta.

Bennett se îndreptă, intrând şi el în joc.

— E vorba să găseşti femeia care să te pună pe gânduri. Ea va fi cea care-ţi va schimba părerea despre toate lucrurile.

Mi-am ridicat mâinile.

— Drăguţ din partea voastră, băieţi. Dar Ziggy chiar nu e genul meu.

— Care e genul tău? Merge pe picioarele ei? Are păsărică? întrebă Max.

Am râs.

— Cred că ea e pur şi simplu prea tânără.

Băieţii au mormăit şi au dat din cap, înţelegând, dar o puteam simţi pe Sara continuând să mă fixeze cu

privirea.

— Zi-i! am îndemnat-o.

— Păi, mă gândeam că n-ai găsit pe nimeni care să te *facă să vrei* să sapi mai adânc. Alegi un anumit tip de femeie, un tip despre care ştii că se va potrivi cu sistemul tău, cu regulile şi cu limitele tale. Nu te-ai plictisit încă? Spui că sora asta…

— Ziggy, o ajută Max.

— Aşa. Spui că Ziggy nu e genul tău, dar săptămâna trecută ziceai că te simţi dezinteresat de femeile care sunt bucuroase să şi-o pună cu tine fără obligaţii.

Mai luă în furculiţă puţin din prânzul ei, ridicând din umeri în timp ce o ducea la gură:

— Poate că ar trebui să reevaluezi *genul tău*.

— N-are nicio noimă. Pot să-mi pierd interesul pentru amantele mele, fără să însemne că trebuie să-mi revizuiesc tot sistemul.

Am continuat să-mi atac mâncarea.

— Deşi, într-adevăr, aş avea să-ţi cer o favoare.

Sara înghiţi, dând din cap.

— Te rog.

— Speram că poate tu şi Chloe aţi putea s-o scoateţi în oraş? Nu are nicio prietenă pe aici şi voi două…

— Desigur, zise ea repede. Abia aştept s-o cunosc.

M-am uitat cu coada ochiului la Max şi n-am fost surprins să-l văd muşcându-şi buza, cu o figură de motan care a încolţit canarul. Dar Sara trebuie să fi deprins vreun truc de la Chloe şi-l ţinea din scurt pe sub masă, pentru că, de data asta, a fost neobişnuit de tăcut.

Ai simţit vreodată că oamenii care sunt cei mai importanţi pentru tine nu sunt cei pe care îi vezi cel mai des? *În ultima vreme, am sentimentul că pur şi simplu nu pun suflet pentru ceea ce contează*.

Vocea şi ochii ei mari, sinceri, când îmi spusese asta,

mă făcuseră să mă simt deopotrivă plin şi gol pe dinăuntru, o senzaţie atât de intensă, încât nu-mi dădusem seama dacă fusese durere sau plăcere.

Ziggy voia să îi arăt cum să iasă în oraş şi să se poarte la întâlniri, cum să găsească oamenii pe care să-i cunoască mai bine… iar realitatea era că eu nu făceam asta nici măcar pentru mine însumi. Poate că nu eram unul care stătea singur în apartamentul său, dar asta nu însemna că eram fericit.

Cerându-mi scuze, m-am dus la toaletă, mi-am scos telefonul din buzunar şi i-am trimis un mesaj, pe numărul de mobil pe care mi-l dăduse.

Proiectul Ziggy a rămas în picioare? Dacă da, sunt disponibil. Alergăm mdine şi facem planuri pentru weekendul ăsta. Nu întârzia.

M-am uitat lung la telefon câteva secunde, dar, pentru că ea n-a răspuns imediat, m-am întors la prânzul meu şi la prietenii mei.

Însă mai târziu, când am ieşit din restaurant, am observat că aveam un mesaj şi am râs, amintindu-mi că Ziggy îmi pomenise ceva despre un telefon cu clapetă, vechi, pe care îl folosea rareori.

Grozavî Nugasesetastadespatiu-darosatesun.

Cu programele de lucru nebuneşti ale lui Ziggy, Chloe şi Sara, ele nu se puteau întâlni decât în weekend. Dar Slavă Domnului că, până la urmă, au stabilit să se vadă, deoarece, privind-o pe Ziggy alergând în fiecare dimineaţă cu braţele încrucişate peste piept, începuse să mă doară *pe mine* sânii.

În acea sâmbătă după-amiază, Max stătea la masă, la Blue Smoke, când am ajuns eu, gâfâind şi flămând după alergarea mea de zece kilometri. Cum se întâmpla totdeauna în grupul nostru, un plan se formase fără să mişc eu vreun deget, aşa că mă trezisem cu un mesaj de la

Chloe, care mă anunţa că trebuia să-i transmit lui Ziggy să vină la întâlnirea cu ele pentru a lua micul dejun şi a face cumpărături, ceea ce însemna că aveam să alerg singur, pentru prima oară după atâtea zile.

A fost în regulă. Ba chiar *bine*. Şi, cu toate că alergarea mi se păruse tăcută şi ciudat de posomorâtă, Ziggy avea nevoie să iasă din casă şi să-şi ia nişte *lucruri*. Avea nevoie de pantofi sport pentru jogging. Avea nevoie de haine pentru jogging. Ar fi fost bine chiar să-şi ia nişte ţoale corespunzătoare, dacă vorbise serios despre ieşitul la întâlniri, pentru că majoritatea bărbaţilor erau nişte puţoi superficiali care se luau după prima impresie. Ziggy nu era foarte tare la capitolul ăsta, dar, pe de altă parte, nu voiam să-i impun prea multe, îmi plăcea să mă uit la femei bine îmbrăcate, însă, în mod ciudat, în ceea ce o privea Ziggy, cel mai curios era că pe ea n-o interesau deloc aceste chestiuni. Mă gândeam că probabil ar fi trebuit să rămânem la ceea ce i se potrivea deja.

Fără să-şi ridice capul, Max dădu la o parte teancul de ziare de pe scaunul meu şi-i făcu semn chelneriţei să vină să-mi ia comanda.

— Apă, am zis, folosind şerveţelul de hârtie ca să-mi şterg fruntea. Şi poate nişte arahide, deocamdată. Puţin mai târziu o să comand ceva de mâncare.

Max îmi studie hainele şi se întoarse la ziarul lui, întinzându-mi suplimentul Business din *Times*.

— Tu n-ai fost în oraş cu fetele, mai devreme? m-a întrebat.

I-am mulţumit chelneriţei, când mi-a aşezat paharul înainte, şi am băut cu poftă câteva înghiţituri.

— Am dus-o pe Ziggs cu maşina, în dimineaţa asta. Nu eram sigur că ar fi în stare să găsească drumul în afara campusului Columbia.

— Ce cloşcă iubitoare eşti.

— Oh, în cazul ăsta, ar trebui să te informez, iubitor, că Sara i-a trimis din greşeală lui Bennett o poză cu fundul ei.

Aproape că nu-mi plăcea nimic mai mult decât să fac mişto de Max pentru obsesia perversă a lui şi a Sarei cu fotografiile.

Se uită la mine peste marginea ziarului şi faţa i se destinse abia când se prinse că glumeam.

— Labagiule, mormăi.

Am răsfoit suplimentul Business vreo câteva minute, înainte de a-mi îndrepta atenţia spre secţiunea Ştiinţă şi Tehnologie. Îndărătul zidului său de ziare, telefonul lui Max începu să sune.

— Salut, Chloe.

Făcu o pauză, punând ziarul pe masă.

— Suntem doar eu şi Will, mâncăm ceva. Poate Ben are o urgenţă.

Dădu din cap şi apoi îmi întinse telefonul.

L-am luat, surprins.

— Salutare… e totul în regulă?

— Hanna e adorabilă, zise Chloe. Nu şi-a mai cumpărat ceva de îmbrăcat de când era la facultate. Jur că n-o tratăm ca pe o păpuşă, dar e cea mai dulce făptură pe care-am văzut-o vreodată. De ce nu ne-ai făcut cunoştinţă mai devreme?

Am simţit o gheară în piept. Chloe nu fusese prezentă la prânzul la care am vorbit despre Ziggy.

— Ştii că nu e o iubită, da?

— Ştiu, tu doar fuţi, mă rog, Will…

Am dat s-o întrerup, dar ea a continuat:

— …doar voiam să te anunţ că suntem bine toate trei. Ea pare că s-ar rătăci în Macy’s dacă n-am ţine ochii pe ea.

— Exact asta am spus şi eu.

— Ok, asta-i tot. Am sunat ca să văd dacă Max ştie pe

unde e Bennett. Noi mai facem cumpărături.

— Hei, stai puţin, am spus eu, înainte de a mă gândi propriu-zis la ce voiam să-i cer.

Am închis ochii şi mi-am amintit cum alergasem cu Ziggy în ultimele zile. Era o fată relativ zveltă, dar, la naiba, era bine dotată.

— Hmm?

— Dacă tot sunteţi la cumpărături, ai grijă ca Ziggy să-şi ia nişte…

Am aruncat o privire spre Max, asigurându-mă că era absorbit de lectura ziarului, înainte de a şopti:

— Ai grijă să-şi ia nişte sutiene. De pildă, pentru jogging, ştii? Dar poate că şi pentru… doar… unele obişnuite. Bine?

Am simţit, mai mult decât am auzit, tăcerea de la capătul celălalt. Era ca de plumb şi apăsa pe pieptul meu pe măsură ce stinghereala creştea. Şi creştea. Când am ridicat din întâmplare ochii, Max se holba la mine, cu un enorm rânjet batjocoritor.

— Mare noroc ai că nu sunt Bennett, în clipa asta, spuse Chloe, în cele din urmă. Ţi-aş zice nişte chestii de ţi-ar merge fulgii.

— Nicio grijă, e Max aici şi pot să te asigur că se bucură de prilej cât pentru amândoi.

Ea râse.

— S-a făcut. Sutien pentru susţinerea sânilor supli ai noniubitei taie. Doamne, eşti un porc.

— Mersi.

A închis şi i-am dat telefonul înapoi lui Max, ocolindu-i privirea.

— Oh, *Victoria*, zise el, năucit. Ai vreun *Secret*? Ai o plăcere deosebită în a le ajuta pe femei să-şi găsească lenjeria potrivită?

— Termină, i-am răspuns râzând.

Expresia lui era de parcă Leeds United ar fi câştigat Cupa Mondială.

— Vine cu mine, când alerg dimineaţa şi poartă nişte… mă rog. Nu sunt sutiene de sport. Iar sutienul ei face aşa…

I-am arătat spre pieptul meu.

— Ştii, chestia aia ciudată, de zici că-s patru ţâţe? M-am gândit că, dacă tot erau la cumpărături…

Max îşi sprijini bărbia în pumn şi-mi zâmbi.

— Doamne, eşti fără pereche, William.

— Ştii ce părere am eu despre sâni. Nu e de glumă.

Şi n-am mai adăugat că ai lui Ziggy arătau ca de fotomodel.

— Chiar nu e, admise el, ridicându-şi din nou ziarul. Dar îmi place cum te prefaci că nu te excită o fată cu patru ţâţe.

* * *

O jumătate de oră mai târziu, uşa din spatele lui Max se deschise şi, când m-am uitat, un vălmăşag de păr strălucitor şi de sacoşe de cumpărături venea împleticindu-se spre masa noastră. Max şi cu mine ne-am ridicat, ajutând-o pe Ziggy să-şi aşeze prada pe unul dintre scaune.

Purta un pulover bleu, jeanşi mulaţi, închişi la culoare, şi pantofi fără toc, verzi. Nu se îmbrăcase de parcă tocmai coborâse de pe podiumul de modă, dar era o ţinută confortabilă, stilată. Părul ei era… diferit. Mi-am mijit ochii, studiindu-l în timp ce ea – şi dădea jos geanta de pe umăr. Se tunsese sau poate că doar îl lăsase liber, în loc să-l supună detenţiei cocului ei neglijent. Îi trecea de umeri, era des, drept şi moale. Însă, în pofida schimbării hainelor şi a coafurii ei, arăta, din fericire, tot ca Ziggy: un strop de machiaj, zâmbet strălucitor, pistrui sărutaţi de soare.

I-a întins mâna lui Max, zâmbind:

— Eu sunt Hanna. Tu trebuie să fii Max.

Strângându-i mâna, el zise:

— Îmi pare bine să te cunosc. Nădăjduiesc că ai avut o dimineaţă plăcută cu cele două femei ţicnite.

— Da, am avut.

Se întoarse spre mine, îşi încolăci braţele pe după gâtul meu şi am încercat să nu gem, când m-a strâns. Îmi plăceau îmbrăţişările ei, dar deopotrivă nu le puteam suferi. Erau puternice, aproape sufocante, dar dezarmant de călduroase. După ce mi-a dat drumul, s-a prăbuşit pe un scaun.

— Chloe totuşi adoră lenjeria. Cred c-am petrecut un ceas numai la raionul ăla.

— Stai să-mi găsesc mutra surprinsă, am murmurat, studiind discret pieptul lui Ziggy, în timp ce îmi reluam locul.

Podoabele arătau fantastic: pline şi ridicate. Perfect la locul lor. De bună seamă, îşi cumpărase şi ea nişte lenjerie.

— Acestea fiind zise… Max se ridică, strecurându-şi portofelul în buzunarul de la spate. Cred că e timpul să-mi găsesc Panseluţa şi să văd cât succes au avut investiţiile ei de risc. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Hanna.

M-a bătut pe umăr, făcând cu ochiul spre ea.

— Să aveţi un prânz plăcut.

Ziggy i-a făcut cu mâna lui Max şi s-a întors spre mine, cu ochii mari.

— Uau. Este… sexy, nu glumă. L-am cunoscut mai devreme şi pe Bennett. Voi trei sunteţi precum Clubul Bărbaţilor Sexy din Manhattan.

— Nu cred că există aşa ceva. Şi, oricum, chiar crezi că l-am primi pe Max în club? am zis eu, rânjind. Arăţi grozav, apropo.

Îşi ridică iute capul spre mine, cu surprindere în ochi,

şi am adăugat, grăbit:

— Mă bucur că nu le-ai lăsat pe fete să te acopere cu machiaj. Mi-ar fi lipsit pistruii tăi.

— Ţi-ar fi lipsit *pistruii* mei? întrebă ea în şoaptă şi am tresărit la cât de îndrăzneţ sunase declaraţia mea. Ce bărbat spune asta? Încerci să mă faci să am un orgasm chiar acum?

Ce! Nu simţeam că aş fi fost prea îndrăzneţ. M-am străduit din răsputeri să nu mă uit din nou la pieptul ei, după ce a spus asta. Încă mă obişnuiam cu felul în care ea părea să dea glas oricărui gând îi trecea prin minte. Aruncând o privire spre sacoşele ei de cumpărături, am întors discuţia:

— Eu… ăăă, se pare că ai cumpărat o mulţime de pantofi sport.

Aplecându-se, a scotocit printre câteva lucruri, iar eu am clipit cu ochii la tavan, ignorând vederea completă a decolteului ei.

— Cred că am luat tot, zise ea. N-am mai făcut niciodată cumpărături aşa. Liv o să deschidă probabil o şampanie când o să audă.

Când, în sfârşit, mi-am coborât privirea, ochii ei îmi studiau cu atenţie faţa, gâtul, pieptul, de parcă abia acum mă vedea.

— Ai alergat în dimineaţa asta?

— Şi am dat o tură cu bicicleta.

— Eşti disciplinat.

Se aplecă, sprijinindu-şi bărbia între palme, şi flutură din gene la mine.

— Sportul îţi face foarte bine la muşchi, estetic vorbind.

Râzând, i-am răspuns:

— Mă calmează. Mă opreşte de la…

Mi-am căutat cuvintele, simţind că mă roşesc pe gât.

— …de la a fi prost.

— Nu asta ai vrut să spui, zise ea, îndreptându-se în scaun. Te opreşte de la ce? Să intri în încăierări prin baruri? Te eliberează de tensiune şi de angoasă?

Am hotărât s-o testez puţin. Nu ştiu de unde-mi venea impulsul ăsta, dar ea era un amestec zăpăcitor de lipsă de experienţă şi de multă pasiune. Mă făcea să mă simt nechibzuit, un pic tulburat.

— Mă opreşte de la a vrea să fut tot timpul.

Ea nici n-a tresărit.

— De ce ai vrea să alergi în loc să fuţi?

Îşi lăsă capul într-o parte, măsurându-mă o clipă.

— De altfel, exerciţiile cresc concentraţia de testosteron şi circulaţia sangvină. Eu aş zice, mai degrabă, că ai o performanţă sexuală tocmai *pentru că* faci exerciţii.

Discuţia asta cu ea devenea periculoasă. Era ispititor să mă uit la Ziggy un pic prea lung, deşi nu s-ar fi intimidat la inspecţia mea. Ci m-ar fi studiat şi ea deschis.

— Habar n-am de ce ţi-am spus asta, am recunoscut eu.

— *Will*. Eu nu sunt nici virgină, nicio femeie care încearcă să-ţi intre în pantaloni. Putem discuta despre sex.

— Hmm, nu sunt sigur că e o idee prea bună.

Mi-am ridicat paharul cu suc şi am luat o înghiţitură, urmărind-o cum bea nişte apă, cu ochii fixaţi într-ai mei. Nu încerca să-mi intre în pantaloni? Nici măcar un pic?

Aerul dintre noi părea să zbârnâie neauzit. Îmi venea să întind mana şi să-mi trec degetele peste buza ei de jos. În loc de asta, mi-am lăsat sucul pe masă şi mi-am strâns mâinile.

— Vreau să spun, a reluat ea, că nu e nevoie să vorbeşti cu perdea. Îmi place că nu eşti un tip care vorbeşte pe ocolite.

— Întotdeauna eşti atât de directă? am întrebat-o.

Ea clătină din cap.

— Cred că asta s-ar putea să fie influenţa ta. Eu spun o mulţime de lucruri, într-adevăr, dar mă simt mai cu seamă bătută-n cap când sunt cu tine şi se pare că nu sunt în stare să tac.

— Nu vreau să taci.

— Tu ai fost întotdeauna atât de făţiş interesat de sex şi sincer despre asta. Eşti tipul ăsta sexy, afemeiat, care nu se căieşte pentru faptul că-i plac femeile. Vreau să spun, dacă am observat asta la tine când aveam doisprezece ani, atunci este *evident*. Sexul e natural. E ceea ce *fac* trupurile noastre. Îmi place că eşti aşa cum eşti.

N-am răspuns, nu ştiam ce să spun. Ei îi plăcea la mine lucrul pe care toate celelalte femei voiau să-l îmblânzească, însă nu-mi prea convenea faptul că ea avea această impresie despre cine eram.

— Chloe a zis că le-ai rugat să mă ducă să-mi cumpăr sutiene.

Mi-am ridicat capul să mă uit în ochii ei tocmai când ei se mutau de la gura mea.

Zâmbetul ei infatuat se prefăcu într-unul jucăuş.

— Cât de grijuliu din partea ta, Will. Ce drăguţ că te-ai gândit la sânii mei.

M-am aplecat să muşc din sandvici, mormăind:

— Nu e nevoie să amintim de conversaţia aceea. Max mi-a făcut deja mustrarea cuvenită.

— Eşti un tip misterios, Expertule Will.

Îşi ridică meniul, cercetând opţiunile, apoi îl puse din nou pe masă.

— Dar e-n regulă. O să schimb subiectul. Despre ce ar trebui să vorbim?

Am înghiţit, privind-o. Nu-mi puteam închipui exemplarul acesta tânăr şi lipsit de prefăcătorie în preajma combinaţiei de energie şi de echilibru reprezentată de

Chloe şi Sara.

— Despre orice aţi discutat voi, doamnele, astăzi, i-am sugerat.

— Păi, Sara şi cu mine am purtat o conversaţie amuzantă despre cum este să te simţi aproape din nou virgină, după ce n-ai făcut sex multă vreme.

Era să mă înec şi am tuşit zgomotos.

— Uau. Asta-i… nici nu ştiu să spun ce e asta.

Mă privea, amuzată.

— Serios, totuşi. Sunt sigură că nu e la fel pentru bărbaţi. Dar pentru fete, după o vreme, eşti… ca şi când virginitatea ar creşte la loc, ştii? Ca muşchiul într-o peşteră.

— Dezgustătoare imagine.

Ignorându-mă, ea îşi îndreptă spatele, continuând însufleţită:

— De fapt, e perfectă. Eşti om de ştiinţă, aşa că sigur vei aprecia teoria pe care am dezvoltat-o recent.

M-am lipit cu spatele de scaun.

— Tocmai ai vorbit despre analogia muşchi într-o peşteră. Sincer, sunt un pic speriat.

— Să nu fii! Deci, ştii că virginitatea unei fete e socotită cumva sacră?

Am râs.

— Da, am auzit de conceptul ăsta.

Se scărpină în cap, încreţindu-şi puţin nasul pistruiat.

— Teoria mea zice aşa: Oamenii cavernelor sunt din nou pe val. Toată lumea vrea să citească despre tipul care o leagă pe fată sau care devine violent de gelos dacă – Doamne fereşte – ea poartă ceva sexy în afara dormitorului. Femeilor se presupune că le place asta, nu? Ei bine, cred că noua manie o să fie revirginizarea. Or să vrea ca bărbatul lor să se simtă ca şi când ar fi primul. Şi-ţi poţi închipui cum or să facă femeile asta?

I-am urmărit ochii devenind din ce în ce mai vioi, în timp ce aştepta de la mine să încerc un răspuns. Ceva din sinceritatea ei, ardoarea cu care trata subiectul îmi strângea o chingă invizibilă sub coaste.

— Cu minciuni? Femeile întotdeauna îşi închipuie că noi putem citi în Braille cu sculele. Care-i treaba? Eu, pe cuvânt, n-aş şti dacă o fată e virgină, cel puţin dacă nu…

— La început, chirurgical, probabil. Hai să-i zicem „reconstrucţia himenului”.

Lăsând furculiţa jos, am gemut:

— Hristoase, Ziggy! Mănânc carne friptă. Poţi să nu mai vorbeşti despre himen pentru vreo…

— Şi apoi – bătu ea darabana în masă, accentuând suspansul – toată lumea aşteaptă să vadă ce pot face celulele stem pentru noi. Leziunile măduvei spinării, Parkinsonul… nu cred că vor începe cu astea. Ştii ce cred eu că va face furori?

— Marginea şezutului meu, am trântit eu, cu faţa imobilă.

— Pariez că va fi reconstrucţia fecioriei.

Am tuşit din nou, zgomotos.

— Dumnezeule. „Fecioria”?

— Ai zis fără „himen”, prin urmare, n-am dreptate?

Mai înainte să pot răspunde şi să-i spun că teoria era, de fapt, destul de bună, ea s-a grăbit să continue:

— Se cheltuiesc nişte sume ridicol de mari pentru genul ăsta de lucruri. Viagra pentru virili. Patru sute de forme diferite de sâni falşi. Ce substanţă pare mai naturală? E o lume a bărbaţilor, Will. Femeile n-or să stea să se gândească la faptul că le implantezi *celule care se dezvoltă activ* în *vaginul* lor. La anul, una dintre noniubitele tale îşi va trage un himen regenerat şi îţi va dărui ţie noua ei virginitate.

Se aplecă, prinse paiul între buze şi supse, cu ochii ei

cenuşii fixaţi într-ai mei. Şi de la acea privire stăruitoare, jucăuşă, mi-am simţit scula întărindu-se puţin. Lăsând paiul, şopti:

— *Ţie*. Şi tu o să apreciezi ce dar e acesta? Ce sacrificiu?

Ochii ei sclipiră şi apoi îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs. Să fiu al naibii, îmi plăcea fata asta. Îmi plăcea mult.

Aplecându-mă şi sprijinindu-mă în coate, mi-am dres glasul.

— Ziggy, ascultă, pentru că e important ce-ţi spun. O să-ţi împărtăşesc din înţelepciunea mea.

Îşi îndreptă spatele, mijindu-şi conspirativ ochii.

— Regula numărul unu deja am punctat-o: nu suna niciodată pe cineva înainte de răsăritul soarelui.

Buzele schiţară un mic zâmbet vinovat.

— Corect. Pe-asla am ţinut-o minte.

— Şi regula numărul doi, am zis eu, clătinând uşor capul. Nu discuta niciodată despre reconstrucţia himenului la masa de prânz. Sau… niciodată.

Râse cu poftă şi apoi se dădu la o parte, când chelneriţa îi aduse mâncarea comandată.

— Nu te pripi să ridiculizezi. Asta-i o idee de un miliard de dolari, finanţistule. Dacă o să aterizeze pe biroul tău curând, o să-mi mulţumeşti pentru informaţii.

Se repezi la salata ei, luând o îmbucătură enormă şi am făcut un efort să nu o studiez. Nu semăna cu niciuna dintre fetele pe care le ştiam. Era drăguţă – de fapt, chiar frumoasă –, dar nu era ponderată sau reţinută. Era zăpăcită, încrezătoare şi atât de naturală, încât aproape că făcea restul lumii să pară monocromatic. Nu ştiam dacă măcar pe ea se lua în serios, dar în mod cert nu se aştepta s-o fac eu.

— Care e cartea ta preferată? am întrebat-o, venindu-

mi din senin ideea.

Ea îşi supse buza de jos şi a trebuit să-mi cobor ochii în sandviciul meu, culegând bucăţelele crocante de carne de pe margini.

— O să sune ca un clişeu.

— Sincer, mă îndoiesc, dar spune-mi.

Se aplecă spre mine şi şopti:

— *Scurtă istorie a timpului*.

— Hawking?

— Bineînţeles, a zis ea, aproape jignită.

— Ăsta nu e clişeu. Clişeu ar fi fost dac-ai fi zis la *răscruce de vânturi* sau *Micuţele doamne*.

— Pentru că sunt femeie? Dacă te-aş fi întrebat eu pe tine şi tu ai fi răspuns Hawking, ar fi fost clişeu?

Am chibzuit puţin. M-am imaginat declarând că preferata mea era cartea respectivă şi primind câteva replici de genul *Bineînţeles*, *bătrâne*, de la prietenii mei de la doctorat.

— Probabil.

— Atunci e o tâmpenie, dacă e clişeu pentru tine, dar nu şi pentru mine, doar pentru că eu am un vagin. Oricum, zise ea, dând din umeri şi vârându-şi o bucată mică de salată în gură, am citit-o când aveam doisprezece ani şi…

— *Doisprezece*?

— Mda, şi m-a dat peste cap. Nu atât pentru ceea ce spunea – pentru că nu cred c-am înţeles totul la vremea aceea –, ci mai degrabă pentru că gândise astfel. Că existau oameni care îşi petreceau viaţa încercând să explice lucrurile astea. Mi-a deschis o întreagă lume înainte.

Dintr-odată, închise ochii, trăgând aer în piept, şi zâmbi un pic vinovată, iar când îi redeschise spuse:

— Ţi-am împuiat capul cu vorbăria mea.

— Da, dar în ultima vreme *întotdeauna* vorbeşti prea

mult.

Făcându-mi repede cu ochiul, se aplecă să-mi şoptească:

— Dar poate că îţi cam place?

Pe nepusă masă, mintea mi-a fost invadată de fantezia gâtului ei arcuit, a gurii ei deschise într-o rugăminte răguşită, în timp ce eu îmi plimbam limba de la adâncitura dintre claviculele ei până la maxilar. Mi-am imaginat unghiile ei înfigându-se în umerii mei, durerea ascuţită şi… am clipit să-mi revin, ridicându-mă şi împingându-mi scaunul înapoi atât de repede, încât am lovit scaunul din spate. Mi-am cerut iertare bărbatului care stătea acolo, m-am scuzat la Ziggy şi practic am rupt-o la fugă spre toaletă.

Am încuiat uşa în urma mea şi m-am răsucit să-mi privesc faţa în oglindă.

— Ce mama dracului a fost asta, Sumner?

M-am aplecat, stropindu-mi faţa cu apă rece.

Apucându-mă strâns de marginile chiuvetei, m-am uitat din nou în oglindă.

— A fost doar o imagine. Nimic altceva. E o copilă dulce. E drăguţă. Dar, unu: e sora lui Jensen. Doi: e sora lui Liv şi tu practic i-ai tras-o pe uscat lui Liv, când avea şaptesprezece ani. Cred că ţi-ai încasat deja cecul de încurcat-cu-o-Soră-Bergstrom. Şi trei…

Mi-am aplecat capul şi am tras adânc aer în piept.

— Trei. Porţi pantaloni de trening pe lângă ea prea des ca să ai fantezii sexuale fără ca ea să observe. Pune capac. Du-te acasă, sun-o pe Kitty sau pe Kristy, aranjează de-o felaţie, ia-ţi liber restul zilei.

Când m-am întors la masă, Ziggy aproape că-şi terminase salata şi se uita la trecători. Şi-a ridicat capul, când m-am aşezat, cu îngrijorarea întipărită pe fiecare trăsătură a chipului.

— Probleme cu stomacul?

— Ce? Nu. Nu, a trebuit… să sun pe cineva.

Rahat. Asta a fost de tot rahatul. Am tresărit şi apoi am oftat.

— Probabil chiar ar trebui să plec, Ziggs. Sunt aici de vreo două ceasuri şi plănuisem să rezolv câteva lucruri, în după-amiaza asta.

La dracu'. Asta a sunat şi mai de rahat.

Ea şi-a scos portofelul din poşetă şi a aşezat pe masă câteva bancnote de cinci dolari.

— Bineînţeles. Doamne, şi eu am o grămadă de lucruri de făcut. Îţi mulţumesc foarte mult că ne-am întâlnit aici. Şi îţi mulţumesc pentru că mi-ai făcut lipeala cu Chloe şi Sara.

Cu încă un zâmbet, se ridică, îşi puse poşeta pe umăr, îşi adună sacoşele de cumpărături şi porni spre uşă.

Părul ei ca nisipul strălucea şi îi ajungea aproape până la brâu. Mergea cu spatele drept şi pas hotărât. Fundul ei arăta absolut fenomenal în jeanşii pe care-i purta.

Fir-ar să fie, *Will*! *Eşti varză*.

TREI

Treaba asta cu alergatul nu devenea deloc mai uşoară.

— Treaba asta cu alergatul o să devină mai uşoară, insista Will, privind în jos la mine, căzută fără vlagă la pământ. Ai puţină răbdare.

Am smuls câteva fire cafenii de iarbă din gheaţă, mormăind pentru mine ce putea face mai exact Will cu răbdarea lui. Era devreme, cerul era încă întunecat şi plumburiu şi nici măcar păsările nu păreau dornice să se aventureze din culcuş pe-afară, în ger. Alergaserăm împreună aproape în fiecare dimineaţă, în ultima săptămână şi jumătate, iar eu aveam febră musculară în

locuri pe care nici nu ştiam că le posed.

— Şi nu mai face pe copilul mofturos, adăugă el.

Ridicându-mi privirea la el, mi-am mijit ochii:

— Ce-ai zis?

— Am spus să-ţi mişti fundul de acolo.

M-am ridicat, târându-mi picioarele câţiva paşi, apoi începând să alerg ca să-l prind din urmă. A aruncat o privire spre mine, evaluându-mă.

— Încă înţepenită?

Am ridicat din umeri.

— Puţin.

— La fel de înţepenită cum erai vineri?

Am cântărit în minte, rotindu-mi umerii şi întinzându-mi braţele deasupra capului.

— Nu chiar.

— Şi în piept mai simţi – cum ai zis tu – de parcă ţi-a înmuiat cineva plămânii în benzină şi le-a dat foc?

M-am uitat urât la el.

— Nu.

— Vezi? Iar săptămâna viitoare o să-ţi fie şi mai uşor. Iar în săptămâna de după, vei dori să alergi la fel de mult cum îţi doreşti uneori să mănânci ciocolată.

Am dat să-i spun o minciună, dar m-a redus la tăcere cu o privire atotcunoscătoare.

— Săptămâna asta o să sunăm şi o să facem rost de cineva pentru tine, care să te ţină pe pistă, şi nici n-o să-ţi dai seama când…

— Cum adică „o să facem rost de cineva” pentru mine?

Am trecut la alergare uşoară şi mi-am lungit pasul, potrivindu-l cu al lui.

El mi-a aruncat o privire scurtă.

— Cineva care să alerge cu tine. Un fel de antrenor.

Copacii desfrunziţi reuşeau totuşi să ne izoleze,

pentru că, deşi puteam vedea partea de sus a clădirilor şi conturul oraşului în depărtare, zgomotele sale păreau la kilometri distanţă. Picioarele noastre tropăiau peste frunzele căzute şi pietrişul de pe alee, care se îngusta doar cât să mă oblige să-mi ajustez paşii. Alergam umăr la umăr cu el, destul de aproape cât să-i simt mirosul – de săpun, mentă şi un vag iz de cafea – învăluindu-i pielea.

— Nu înţeleg, de ce nu pot să alerg cu tine?

Will râse, descriind cu braţul un arc, de parcă răspunsul era suspendat în aer, în jurul nostru.

— Asta nu e alergare adevărată pentru mine, Ziggs.

— Păi, fireşte că nu e; abia de facem pas alergător.

— Nu, vreau să spun că eu ar trebui să mă antrenez.

M-am uitat cu înţeles la picioarele noastre şi înapoi la faţa lui.

— Ăsta nu e antrenament?

El râse din nou.

— Particip la Sprintul Ashland, în primăvară. Îmi trebuie mai mult de doi kilometri şi jumătate de alergare, câteva zile pe săptămână, ca să fiu pregătit.

— Ce e Sprintul Ashland? am întrebat.

— Un triatlon, lângă Boston.

— Oh.

Ritmul paşilor noştri răsuna în capul meu şi mi-am simţit membrele încălzite şi sângele pompând prin corp. Nu era chiar neplăcut.

— Atunci o să particip şi eu cu tine.

El se uită la mine, cu ochii mijiţii şi un zâmbet în colţul gurii.

— Ştii măcar ce e ăla un triatlon?

— Bineînţeles că ştiu. O cursă cu înot, alergare şi împuşcat un soi de urs.

— Ai ghicit, a zis el, cu faţă imobilă.

— Bine, luminează-mă, Expertule. Mai exact, cât e de

lung triatlonul ăsta al bărbăţiei?

— Depinde. Există distanţe de sprint, de curse medii, curse lungi şi de ultradistanţă. Şi niciun urs, tărtăcuţă. Înot, alergat, *bicicletă*.

Am ridicat din umeri, ignorând arsura puternică din pulpe când am ajuns pe o pantă.

— Şi tu pe care o faci?

— Media.

— Ok, am zis. Nu sună prea rău.

— Asta înseamnă că înoţi vreun kilometru şi jumătate, mergi cu bicicleta vreo patruzeci şi apoi alergi pe ultimii zece.

Petalele încrederii mele înfloritoare s-au ofilit puţin.

— Oh.

— Şi de aceea nu pot să rămân aici, adulmecând pe urmele iepuraşilor, cu tine.

— Hei! am protestat eu şi l-am împins destul de tare cât să se împleticească.

A râs, recăpătându-şi echilibrul, după care m-a privit zâmbind larg.

— Întotdeauna ai fost atât de uşor de înfierbântat?

Mi-am ridicat sprâncenele, iar el a făcut ochii mari.

— Nimic, lasă, a gemut el.

* * *

Soarele a răzbătut în sfârşit printre umbre, când am încetinit la pas. Obrajii lui Will erau îmbujoraţi de ger, iar vârfurile părului său se cârlionţau de sub fes. Un început de barbă îi acoperea maxilarul şi m-am trezit studiindu-l, încercând să împac persoana de dinaintea mea cu tipul pe care crezusem că mi-l amintesc atât de bine. Era atât de bărbat acum. Pariez că se putea bărbieri de două ori pe zi şi tot avea obrazul aspru la cinci după-amiaza. Mi-am ridicat privirea la timp ca să-l prind holbându-se la pieptul meu.

M-am ferit să-i întâlnesc ochii, dar el mi-a ignorat încercarea de a-i redirecţiona atenţia.

— Urăsc să întreb ceea ce este deja evident, dar la ce te uiţi?

Şi-a lăsat capul într-o parte, studiindu-mă dintr-un unghi diferit.

— Sânii tăi arată altfel.

— Nu că sunt grozavi?

I-am luat pe fiecare într-o palmă.

— După cum ştii, Chloe şi Sara m-au ajutat să-mi aleg sutiene noi. Sânii au fost întotdeauna o problemă pentru mine.

Will a făcut ochii mari.

— Sânii nu sunt niciodată o problemă pentru nimeni. Niciodată.

— Zice bărbatul lipsit de o pereche. Sânii sunt funcţionali. Atâta tot.

Se uită la mine, cu înflăcărare sinceră în ochi.

— Să fiu al naibii, chiar sunt. Îşi fac treaba.

Am râs, protestând:

— Nu sunt funcţionali pentru tine, băiat de frăţie.

— Pe pariu?

— Vezi, problema cu sânii e că, dacă ai unii mari, nu poţi niciodată să arăţi suplă. Capeţi băşici pe umeri de la bretelele sutienului şi te doare spatele. Şi, cel puţin dacă nu îi foloseşti pentru scopul lor natural, stau totdeauna în drum.

— În drumul *cui*? Al mâinilor mele? Al feţei mele? Nu blasfemia.

Îşi ridică ochii la cer:

— N-a vrut să spună asta, Doamne. Zău.

Ignorându-l, am zis:

— De aceea mi-am făcut o operaţie de micşorare, când am împlinit douăzeci şi unu de ani.

Expresia i s-a metamorfozat într-una îngrozită. Ai fi zis că i-am spus cum am făcut o extraordinară tocăniţă din bebeluşi şi limbi de căţei.

— De ce naiba ai vrut să faci asta? E ca şi când Dumnezeuţia dat un dar minunat şi tu i-ai tras un şut în coaie.

Am râs:

— Dumnezeu? Credeam că eşti agnostic, Profesore.

— Sunt. Dar, dacă aş putea să-mi vâr faţa între nişte ţâţe perfecte ca ale tale, aş putea fi în stare să-l găsesc pe Iisus.

Am simţit că mi se încălzesc obrajii.

— Pentru că Iisus trăieşte bineînţeles în decolteul meu?

— Acum, nu. Sânii tăi sunt acum prea mici, ca el să se mai simtă confortabil acolo.

Clătină din cap, iar eu nu mă mai puteam opri din râs.

— Aşa de egoistă, Ziggy, zise el, zâmbind atât de larg, încât chiar m-am împiedicat.

Amândoi ne-am întors brusc, la auzul unei voci:

— Will!

M-am uitat de la roşcata sprintenă care alerga spre noi la Will şi înapoi.

— Bună! zise el fâstâcit, făcându-i cu mâna, în timp ce trecea pe lângă noi.

Ea se întoarse, alergând cu spatele şi strigându-i:

— Nu uita să mă suni. Mi-eşti dator cu o marţi.

Îi dărui un mic zâmbet cochet, înainte de a se îndepărta, alergând pe alee.

Am aşteptat o explicaţie, dar n-a venit. Will îşi încleştase maxilarul, ochii nu-i mai erau zâmbitori, ci aţintiţi la traseul de dinaintea noastră.

— Era drăguţă, am încercat eu.

Will dădu din cap.

— E o prietenă?

— Da. Ea e Kitty. Noi… ne vedem.

Ne vedem. *Sigur*. Petrecusem destul timp în campusul colegiului ca să ştiu că în nouăzeci şi cinci la sută dintre cazuri expresia *ne vedem* este codul băieţilor pentru *ne-o tragem*.

— Deci nu e cineva pe care mi-ai prezenta-o ca pe o iubită.

Ochii lui se întoarseră iute la mine.

— Nu, zise el, arătând aproape ca şi când l-aş fi jignit. În mod cert nu ca pe o iubită.

Am mers în tăcere alte câteva clipe şi m-am uitat îndărăt peste umăr, dintr-odată înţelegând. Ea era o noniubită.

— Sânii ei erau… *uau*. În mod clar ea-l cunoaşte pe Iisus.

Will a izbucnit în hohote de râs şi m-a luat cu braţul pe după umeri.

— Hai să spunem doar că, pe ea, găsirea religiei o costă o grămadă de bani.

* * *

Mai târziu, când am terminat de alergat, iar Will făcea exerciţii, stând pe pământ, lângă mine, întinzându-şi mâinile spre degetele de la picioare, am tras cu ochiul la el şi am zis:

— Ştii, am o petrecere, diseară.

Şi apoi am tresărit. Pe sub pantalonii lui de trening, puteam vedea muşchii coapsei ieşiţi în relief şi aproape că nu l-am auzit când a întrebat:

— O petrecere?

— Mda. E un soi de petrecere… la serviciu, ştii? Adică, nu chiar. Aşa, un mixt social, o reuniune interdepartamentală. Nu mă duc niciodată la astea, dar, în

ideea de a nu muri singură, înconjurată de pisici sălbăticite, m-am gândit să încerc. E joi seara, deci sunt sigură că n-o să fie un mare dezmăţ.

El râse, clătinând din cap şi schimbându-şi poziţia.

— E la Barul Ding Dong.

M-am oprit puţin, muşcându-mi buza.

— Pe bune, ăsta nu e un nume inventat?

— Nu, e un local pe Ninth Avenue.

Îşi duse o mână la faţă, scărpinându-se în barbă şi gândindu-se.

— Nu este departe de biroul meu, de fapt. Max şi cu mine mai mergem, câteodată.

— Păi, acolo se duc şi nişte colegi de-ai mei de la muncă şi, de data asta, când m-au întrebat dacă vin şi eu, am spus că da, iar acum îmi dau seama că sunt obligată măcar să trec pe acolo şi să văd despre ce e vorba şi, cine ştie, poate c-o să fie distractiv.

S-a uitat pieziş la mine, printre genele lui dese.

— Ai respirat măcar o dată în timpul frazei ăsteia lungi?

— Will! am zis brusc, uitându-mă la el. Vrei să *vii*[2] diseară?

El chicoti, clătinând din capul aplecat, în timp ce se întindea spre vârfurile picioarelor.

Mi-a luat o secundă ca să înţeleg de ce râdea.

— Uh, perversule.

Am gemut şi l-am îmbrâncit în umăr.

— Ştii ce vreau să spun. Vrei să vii *cu mine*?

Îşi ridică ochii, auzind cum mă plesnesc cu palma peste frunte.

— Oh, Doamne, e mai rău! Trimite-mi doar mesaj dacă eşti interesat să vii.

Am scuturat din cap, întorcându-mă şi pornind pe

2 Joc de cuvinte: to come înseamnă a veni, dar şi a ejacula.

alee spre blocul meu şi practic dorindu-mi ca aleea să mi se despice sub picioare şi să mă transporte în Narnia.

— Las-o baltă!

— Îmi place când mă rogi să vin! strigă el după mine. Abia aştept să vin diseară, Ziggy! Să vin pe la opt? Sau vrei să vin pe la zece? Poate o să vin în ambele dăţi?

I-am arătat degetul şi am continuat să merg pe alee. Slavă Domnului că nu-mi putea vedea zâmbetul.

PATRU

Îmi amorţiseră picioarele stând la computer toată ziua şi, în afară de asta, aveam o poftă nebună să mă duc la Barul Ding Dong – n-aş fi crezut vreodată c-o să ajung să spun asta – să mă aşez lângă Ziggy la bar şi doar… să mă relaxez. De mult nu mă mai simţisem atât de bine cu o femeie fără să ne dezbrăcăm.

Din păcate pentru mine, cu cât petreceam mai mult timp cu Ziggy, cu atât mai mult îmi doream să transform situaţia în ceva care să implice dezbrăcatul. Şi ăsta mi se părea un abandon, de parcă mintea şi corpul meu preferau să recadă în familiarul confort al sexului decât să rămână pe teritoriul emoţiilor adânci. Ziggy mă presa, chiar dacă n-o ştia; mă făcea să mă gândesc la toate, de la motivul pentru care îmi făceam meseria până la acela pentru care continuam să mă culc cu femei pe care nu le iubeam. Trecuse o veşnicie de când simţisem că vreau să preiau controlul asupra istoriei sexuale a cuiva şi să-l rescriu în totalitate, cu mâinile mele, cu scula şi cu gura. Dar, în ceea ce o privea pe Ziggy, nu puteam să-mi dau seama dacă aveam această dorinţă, deoarece sexul ar fi fost mai uşor decât modul în care îmi sucea minţile sau pentru că voiam să mă sucească în diferite feluri complet.

Aşa că am păstrat distanţa până la vreo zece, ca s-o forţez să socializeze şi să-şi petreacă timpul cu prietenii de la laboratorul ei. Când am sosit, am zărit-o la bar fără

mare dificultate şi m-am strecurat până lângă ea.

— Salutare, doamnă! Vii des pe aici?

Ea mi-a zâmbit radioasă, cu ochii luminaţi de bucurie.

— Salutare, Expertule Will!

După o pauză încărcată de o ciudată inspectare reciprocă, ea zise:

— Mersi că ai ven… că te-ai arătat.

Reţinându-mi un hohot de râs, am întrebat-o:

— Ai luat cina?

A dat din cap.

— Am fost la un local cu specific pescăresc, pe strada asta, puţin mai departe. Am mâncat midii pentru prima oară după nu ştiu câţi ani.

Când m-am strâmbat, m-a îmbrâncit în joacă.

— Nu-ţi plac midiile?

— Urăsc fructele de mare.

Se aplecă spre mine, şoptind:

— Ei bine, au fost *delicioase*.

— Sunt sigur. Flasce şi greu de mestecat, cu gust de apă de ocean murdară.

— Mă bucur să te văd, zise ea, schimbând abrupt subiectul.

Dar n-a dat înapoi, când m-am uitat întrebător la ea.

— În afara alergării, ştii.

— Păi, mă bucur să fiu văzut.

S-a uitat la ochii mei, la obraji, la buze, zăbovind un lung moment, înainte de a-mi reîntâlni privirea.

— Focul mocnit din privirile tale s-ar putea să mă ucidă, în cele din urmă, Will. Iar partea cea mai bună e că am impresia că habar n-ai că te uiţi la femei în felul ăsta.

Am clipit nedumerit.

— Ce anume?

— Cu ce vă servesc? întrebă barmanul, făcându-ne pe

amândoi să tresărim, când trânti două suporturi de pahare de carton în faţa noastră şi se aplecă spre noi.

Se părea că prietenii lui Ziggy de la laborator plecaseră, iar Din Dong era neobişnuit de liniştit; de regulă, barmanii de aici îmi luau comanda de la jumătatea tejghelei, în timp ce turnau bere pentru altcineva.

— Guinness, am zis şi am adăugat: Şi un Johnny Gold.

Barmanul se uită la Ziggs.

— Ceva pentru tine?

— Încă un ceai cu gheaţă, te rog.

Sprâncenele lui se ridicară şi îi zâmbi.

— Asta-i tot ce vrei, iubito?

Ziggy râse, ridicând din umeri.

— Ceva mai tare şi aş adormi într-un sfert de oră.

— Sunt sigur că sunt multe lucruri tari aici, în spate, care te-ar putea ţine trează cu orele.

La acestea, m-am tras înapoi, uitându-mă la Ziggy ca să-i observ reacţia. Dacă ar fi părut oripilată, ar fi trebuit să-i tăbăcesc fundul tipului.

Ea râse, fără să-şi dea seama de nimic şi stingherită pentru a fi fost luată la ochi ca nebăutoare într-un bar, învârtind suportul de pahar din faţa ei.

— Vrei să spui o cafea cu Bailey’s sau ceva de genul ăsta?

— Nu, zise el, sprijinindu-se pe coate în faţa ei. Aveam altceva în minte.

— Adu-i ceaiul şi atât, am intervenit eu, simţind că presiunea sângelui meu crescuse fulgerător.

Cu un zâmbet afectat, el se ridică şi plecă să ne aducă băuturile.

Am simţit-o pe Ziggy că se uită la mine şi am înşfăcat un şerveţel ca să am ceva pe care-l să-l sfâşii sârguincios.

— Ce-a fost cu tonul ăla sever, Will?

Am răsuflat pe gură.

— Adică, nu m-a văzut, stând aici cu tine? Era grămadă peste tine. Ce nesimţit.

— Luându-mi comanda? întrebă ea, cu o privire nedumerită. Ce *nemernic*.

— Bătea apropouri, i-am explicat eu. Fără îndoială îl aperi.

— Fără îndoială glumeşti.

— „Ceva tare în spatele barului care te poate ţine trează cu orele”?

Cura ei formă un mic o, când păru să-şi dea seama, apoi zâmbi.

— Nu ăsta e scopul micului nostru proiect? Să capăt mai multe apropouri în viaţă?

Barmanul se întoarse şi aşeză băuturile înaintea noastră, făcându-i cu ochiul lui Ziggy, înainte de a se îndepărta.

— Presupun, am bombănit eu, sorbind din bere.

Am văzut-o stând un pic mai dreaptă şi răsucindu-se pe scaunul înalt, cu faţa la mine.

— Nu vreau să schimb subiectul, dar m-am uitat la nişte filme porno, aseară.

M-am înecat, am dat să pun berea jos pe marginea rotunjită a tejghelei şi abia am prins-o înainte să se verse pe mine. Chiar şi aşa, câteva picături au sărit peste buza paharului, drept în poala mea.

— Hristoase, Ziggs, ai zero cenzură.

Am înşfăcat un pumn de şerveţele şi mi-am şters pantalonii.

— Tu nu te uiţi la filme porno?

M-am holbat la paharul de whisky şi l-am dat peste cap, înainte de a recunoaşte:

— Ba da.

— Şi atunci de ce e ciudat ce am făcut eu?

— Nu e ciudat că te-ai uitat, ci e ciudat că începi o

conversaţie cu asta. Eu… încă mai fac eforturi să mă obişnuiesc. Înainte de Proiectul Gagică Trăsnet, te ştiam doar ca pe sora mezină prostuţă. Acum eşti… femeia asta care se uită la filme porno, care şi-a făcut operaţie de micşorare a sânilor şi dezvoltă teorii despre reconstrucţia himenului. E o schimbare.

Pe lângă faptul că te găsesc aproape irezistibilă, am adăugat în minte.

Ea flutură din mână la explicaţiile mele.

— Oricum, am o întrebare.

M-am uitat la ea cu coada ochiului.

— Da?

— Femeile chiar fac gălăgia aia în pat?

Am înţepenit, rânjind la ea.

— Care gălăgie, Ziggy?

Nu păru să-şi dea seama că o luam clar peste picior şi închise ochii, şoptind:

— Cum ar fi „Oh, oh, Wiiill, am nevoie de scula ta” şi „Mai tare, mai tare, oh Doamne, fute-mă, masculul meu feroce”… şi aşa mai departe.

Vocea îi coborâse, devenind un murmur, şi, spre groaza mea, am simţit cum mi se scoală. Din nou.

— Ăăă, unele, da.

Ea izbucni în râs.

— E ridicol!

M-am străduit să-mi reţin un zâmbet. Îmi plăcea încrederea ei naturală chiar şi vizavi de un subiect în care bănuiam că avea puţină experienţă.

— Poate că *într-adevăr* au nevoie de scula mea. Nu ţi-ar plăcea să doreşti un tip atât de tare încât să ai *nevoie* de scula lui?

Luă o înghiţitură lungă din ceaiul ei cu gheaţă, chibzuind la asta.

— De fapt, da. Nu cred că am dorit vreodată un tip

atât de mult încât să mă rog de el. O prăjiturică? Da. O sculă? Nu.[3]

— Trebuie să fi fost o prăjiturică dată naibii.

— Oh, a fost.

Râzând, am întrebat:

— Ce film ai văzut?

— Ăăă.

Îşi ridică ochii în tavan. Fără să roşească, fără nicio urmă de stinghereală, cât de mică.

— *Zburdalnicii studenţi boboci*? Cam aşa ceva. O mulţime de fete de facultate făcând sex cu o mulţime de băieţi de facultate. A fost cumva fascinant, să spun drept.

Am tăcut, pierzându-mă în gânduri pe o rută ciudată, mergând de la amicii de la facultate la munca lui Ziggy în laborator, la speranţa lui Jensen că ea avea să-şi facă noi prieteni, la barmanul care se dăduse la ea chiar în faţa mea, până la mădularul meu încă în erecţie.

— La ce te gândeşti? mă întrebă ea.

— La nimic.

Îşi lăsă ceaiul jos şi se răsuci în scaun să mă privească în faţă.

— Cum e posibil? Cum pot bărbaţii să spună că nu se gândesc la nimic?

— Nu mă gândesc la nimic concret, aşa e mai bine? am explicat eu.

— Vorbeam despre porno şi tu nici măcar nu te gândeşti la sex?

— În mod ciudat, nu, am răspuns eu. Mă gândesc la cât de naivă şi de dulce eşti tu. Mă întreb ce m-am înhămat să fac aici, când am zis c-o să te ajut să înţelegi cum merg lucrurile în lumea întâlnirilor. Mă tem că o să te transform în cea mai vulnerabilă bombă din istoria planetei.

— Te-ai gândit la *toate* astea adineauri?

---

3 Joc de cuvinte creat pe analogia cookie (prăjiturică) şi cook (penis).

Am dat din cap.

— Uau. *Asta* e concret, nu glumă.

Vocea îi coborâse şi-i devenise catifelată. Cumva, la fel ca vocea ei dinainte, prefăcută, de porno, dar folosind cuvinte adevărate şi emoţii adevărate. Însă, când m-am uitat la ea, privea afară pe fereastră.

— Totuşi, nu sunt naivă şi dulce, Will. Ştiu ce vrei să spui, dar întotdeauna am fost cumva obsedată de sex. Îndeosebi de mecanica lui. Întrebându-mă de ce chestii diferite au efect pentru oameni diferiţi. De ce unora le place sexul într-un fel şi altora în alt fel. Ţine de anatomie? Ţine de psihologie? Corpurile noastre sunt cu adevărat organizate atât de diferit? Lucruri dintr-astea.

Literalmente nu ştiam cum să răspund, aşa că am băut. Eu nu mă gândisem niciodată la lucrurile astea, preferând în schimb să încerc pur şi simplu orice şi tot ce voia femeia cu care eram, dar am descoperit că îmi plăcea mult faptul că Ziggy medita la toate acestea.

— Însă, în ultima vreme, am cam înţeles ce îmi place mie, recunoscu ea. E amuzant, dar e greu când nu ai cum să-ţi dai seama din experienţa personală. De aici, filmele porno.

Sorbi îndelung, apoi zâmbi la mine. În urmă cu două săptămâni, dacă Ziggy mi-ar fi spus aşa ceva, aş fi fost stânjenit că vorbea atât de deschis despre lipsa ei de experienţă. Acum descopeream că voiam s-o protejez, măcar puţin.

— Nu pot să cred că încurajez conversaţia asta, dar… mă tem că filmele porno îţi dau o falsă idee despre cum ar trebui să fie sexul.

— Cum aşa?

— Pentru că sexul pe care îl vezi în filmele porno nu e foarte realist.

Râzând, mă întrebă:

— Vrei să spui că majoritatea bărbaţilor nu au o ţeavă de tun în chiloţi?

De data asta, nu m-am înecat.

— Asta e o deosebire, da.

— Am mai făcut sex înainte, Will. Însă fără prea multă variaţie. Pornografia e o metodă bună de a vedea ce atinge coarda sensibilă, dacă înţelegi ce spun.

— Mă surprinzi, Ziggy Bergstrom.

Nu mi-a răspuns, câteva clipe lungi.

— Nu aşa mă cheamă, ştii.

— Ştiu. Dar aşa îţi spun eu.

— O să-mi spui întotdeauna „Ziggy”?

— Probabil. Te deranjează?

Ridică din umeri, răsucindu-se din nou pe scaunul ei, cu faţa la mine.

— Poate, puţin. Vreau să zic, nu mi se mai potriveşte. Doar ai mei îmi mai spun aşa. Nu şi prietenii.

— Nu mă gândesc că eşti un copil, dacă de asta îţi faci griji.

— Nu, nu-i vorba de asta. Toată lumea se maturizează şi învaţă cum să fie adult. Eu mă simt de parcă am ştiut mereu cum să fiu un adult şi acum tocmai învăţ cum să fiu copil. Poate că Ziggy a fost numele meu de adult. Poate că vreau să-mi dau un pic frâu liber.

Am ciupit-o de ureche, iar ea a chiţăit şi s-a tras deoparte.

— Deci începi să-ţi dai frâu liber fanteziilor uitându-te la filme porno?

— Exact.

Îmi studie profilul.

— Pot să te întreb nişte chestii personale?

— Acum ai nevoie de permisiunea mea?

Ea chicoti, îmbrâncindu-mă în umăr.

— Vorbesc serios.

Am împins puţin paharul gol de bere pe blat şi m-am întors ca s-o privesc în ochi.

— Poţi să mă întrebi orice dacă-mi mai cumperi o bere.

Ea ridică mâna, atrăgând imediat atenţia barmanului. Arătându-i cu mâna spre pahar, zise:

— Încă o Guinness.

După care se întoarse iarăşi spre mine.

— Eşti gata?

Am dat din umeri.

Aplecându-se, mă întrebă:

— Bărbaţilor chiar le place analul, nu-i aşa?

Am închis ochii o fracţiune de secundă, stăpânindu-mi un hohot de râs.

— I se zice doar anal. Nu analul.

— Le place? repetă ea.

Suspinând, mi-am frecat faţa. Oare chiar voiam să intru în amănuntele astea cu ea?

— Bănuiesc. Adică, da.

— Deci tu ai făcut-o?

— Pe bune, Ziggy?

— Şi nu te gândeşti la cum eşti înăuntrul…

Am ridicat o mână:

— Nu.

— Nici măcar nu ştii ce voiam să zic!

— Ba da. Te cunosc, Ziggy. Ştiu *exact* ce voiai să zici.

Se strâmbă, întorcându-se spre televizorul de deasupra barului, unde baschetbaliştii de la Knicks îi învingeau pe cei de la Heat.

— Bărbaţii îşi pot decupla creierele. Nici măcar nu pricep cum fac asta.

— Înseamnă că n-ai avut parte de sexul care să merite să-ţi decuplezi creierul.

— Bănuiesc că tu îţi decuplezi creierul chiar şi pentru

sexul mediocru.

Râzând, am recunoscut:

— Probabil. Vreau să spun, tu ai mâncat midii la cină. Astea-s ca… un rahat de mare musculos şi greu de mestecat. Şi totuşi mi-ai putea face o felaţie, fără ca eu să mă gândesc la cum tu tocmai ai înghiţit midii.

Am desluşit o uşoară îmbujorare în obrajii ei.

— Te-ai gândit la minunatele mele abilităţi de a face o felaţie.

M-am holbat la ea.

— Eu… ce?

Începu să râdă, clătinând din cap la mine.

— Vezi? Ai rămas deja fără grai şi încă n-am făcut nimic. Bărbaţii sunt atât de simpli.

— Ce-i drept. Bărbaţii ar fute orice orificiu ar putea.

— Orice orificiu care ar putea fi futut.

Întorcându-mă cu faţa la ea, am întrebat:

— Ce?

— Păi, nu orice orificiu poate fi futut. De pildă, nasul. Sau urechea.

— Evident n-ai auzit de „Omul din Nantucket”.

— Nu.

Îşi încreţi nasul şi am aruncat o privire la pistruii ei. În seara asta, buzele îi erau deosebit de roşii, deşi îmi dădeam seama că nu era deloc machiată. Erau doar… împurpurate.

— *Toată lumea* a auzit asta. E o poezioară obscenă.

— Cu mine, zise ea şi arătă spre pieptul ei, iar eu am făcut eforturi să nu-mi cobor privirea într-acolo, asta nu-ţi creşte şansele.

— „Odată, un om din Nantucket era. Aşa o sculă lungă avea, de să şi-o sugă singur putea. Zicea, cu un rânjet, şi de pe barbă nişte spermă-şi ştergea: Dacă urechea o pizdă mi-ar fi şi pe aceasta mi-aş putea-o găuri”.

M-a privit drept.

— E cam… scârboasă.

M-a încântat că *aceasta* a fost prima ei reacţie.

— Care parte? Aia cu sperma de pe barbă sau aia cu fututul urechii?

Ignorându-mi asta, m-a întrebat:

— Tu ţi-ai suge-o singur dac-ai putea?

Am dat să-i spun că în niciun caz nu era cu putinţă, dar apoi m-am gândit mai bine. Dacă ar fi totuşi posibil, probabil aş face-o, măcar o dată, doar din curiozitate.

— Bănuiesc…

— Ai înghiţi?

— Hristoase, Ziggs, chiar mă obligi să mă gândesc.

— Trebuie *să te gândeşti* la asta?

— Vreau să spun, aş părea un ticălos dacă aş zice că n-aş înghiţi, dar chiar n-aş înghiţi. Vorbim despre o situaţie ipotetică, în care eu mi-aş suge propria sculă, şi mie îmi place când *fetele* înghit.

— Nu toate fetele înghit, totuşi.

Inima mi-a luat-o la galop, bătând nu doar mai repede, ci şi mai tare, de parcă mă lovea cu pumnii pe dinăuntru. Conversaţia asta părea să scape rapid de sub control.

— *Tu* o faci?

Ignorându-mă şi de data asta, ea întrebă:

— Dar băieţilor nu le place cu adevărat să facă sex oral fetelor, nu-i aşa? Vreau să spun, dacă e să fiţi absolut sinceri.

— Mie îmi place să fac sex oral unor fete. Nu tuturor celor cu care sunt şi nu din motivul la care te gândeşti tu. E intim şi nu toate femeile sunt complet relaxate în privinţa sexului oral, ceea ce complică lucrurile când trebuie să te simţi bine. Nu ştiu, pentru mine, o felaţie e ca o masturbare, numai că mult mai plăcută. Dar să-i fac sex

oral unei fete? Simt că ăsta e un pas mai important într-o relaţie. Necesită încredere.

— Eu n-am experimentat niciuna, nici cealaltă. Mie *amândouă* mi se par foarte intime.

M-am oprit, mulţumindu-i din cap barmanului când mi-a aşezat berea înainte, dar n-aveam nicio idee cum să-mi înfrânez valul straniu de triumf care se ridica în sângele meu. Ei, asta ce mai era? Ca doar nu urma sa nu eu primul care să-i facă sex oral. Ca doar n-aş fi putut ajunge eu cu ea la aşa ceva. De altfel, Ziggy spunea atât de verde în faţa ce voia… cu o tresărire lăuntrica, mi-am dat seama că, dacă ea m-ar fi vrut în felul acela, probabil mi-ar fi spus-o deja. Ar fi venit drept la mine, şi ar fi lipit palma pe piept şi-ar fi zis: „*Vrei să mă fuţi*?”

— Vezi? făcu ea, aplecându-se spre mine ca să-mi atragă atenţia. *Acum* la ce te gândeşti?

Înclinându-mi sticla spre buze, am zis:

— La nimic.

— Dacă aş fi fost o femeie violentă, palma mea ţi-ar fi răsunat pe obraz în clipa asta.

Cu asta m-a făcut să râd.

— Bine. Mă gândeam că e puţin… neobişnuit ca tu să fi făcut sex înainte, dar să nu-i fi făcut nimănui sex oral sau să fi primit vreunul.

— Vreau să spun, începu ea, lăsându-se un pic pe spate în scaunul ei înalt de la bar, bănuiesc că i-am făcut, oarecum, unui tip o felaţie, dar literalmente habar n-aveam ce făceam, aşa că m-am ridicat pur şi simplu înapoi, la zona feţei.

— Cu bărbaţii e destul de simplu: ne-o mângâie în sus şi-n jos şi noi ţâşnim.

— Nu, vreau să spun… am priceput asta. Mă refeream la mine. Cum s-o fac şi să respir, totodată, fără grijă că o să-l muşc? Ai intrat vreodată într-un raion de

porţelanuri, dintr-un magazin cu pretenţii, şi ai simţit momentul acela de panică, atunci când eşti absolut sigur c-o să dai din mâini necontrolat şi-o să spargi toate cristalurile alea Waterford?

M-am aplecat, râzând. Fata asta era *incredibilă*.

— Deci te temi că, atunci când ai un penis în gură, o să… muşti?

Începu şi ea să râdă, astfel că, până să-mi dau seama, râdeam amândoi cu lacrimi la această perspectivă. Însă aproape simultan ne-am potolit puţin şi am observat că ea se uita fix la gura mea.

— Sunt unii cărora *le plac* dinţii, am zis, calm.

— „Unii”… ca tine?

Înghiţind nodul din gât, am recunoscut:

— Da. Îmi place ca fetele să fie un pic brutale.

— Cum ar fi, să zgârie şi să muşte şi chestii dintr-astea?

— Da.

Un fior de excitaţie m-a străbătut doar auzind-o pe ea spunând cuvintele acelea. Am înghiţit anevoie, întrebându-mă cât o să-mi ia până voi fi în stare să-mi scot din cap imaginea ei făcând lucrurile acelea.

— Cu câţi ai fost? am întrebat-o.

Ea luă o înghiţitură din ceaiul ei cu gheaţă, înainte de a-mi răspunde:

— Cinci.

— Şi n-ai primit niciodată un sex oral, deşi ai făcut sex cu *cinci tipi*?

Am simţit un gol imens în stomac şi, cu toate că ştiam că iritarea mea era extrem de ipocrită, n-am putut să mi-o ţin în frâu.

— Sfinte Siosie, Ziggy, *când*?

Ea îşi dădu ochii peste cap, râzându-mi pur şi simplu în nas.

— Mi-am pierdut virginitatea când aveam şaisprezece ani. În vara în care ai lucrat tu pentru tata, mai precis.

Acoperindu-mi gura cu mâna ei, când am dat să protestez, a adăugat:

— Nici nu te gândi să-mi faci morală, Will. Ştiu că tu ţi-ai pierdut-o pe a ta probabil când aveai treisprezece ani.

Am închis gura şi mi-am îndreptat spatele. Ghicise corect.

Cu un zâmbet cunoscător, ea continuă:

— Şi *te rog*. Sunt sigură că ai făcut sex cu sute de femei. Cinci nu sunt atât de mulţi. M-am mai culcat cu vreo câţiva, în următorii doi ani, apoi am ajuns la concluzia că n-o făceam cum trebuie. Nu era prea interesant. Am avut un iubit la facultate, pentru puţină vreme, dar… simt că sunt defectă. Să faci sex e oarecum plăcut, până la partea de sex propriu-zis. Atunci, mă gândesc: „Hmm, mă întreb dacă am destule celule placate ca să testez curba de răspuns a dozei cu compusul de reacţie, mâine”.

— Lamentabil.

— Ştiu.

— Sexul *nu* e plictisitor.

Mă studie puţin, apoi ridică din umeri.

— Nici nu cred că *ar trebui* să fie plictisitor. Cred că e plictisitor din cauză că majoritatea băieţilor de vârsta mea habar n-au ce să facă, de fapt, cu corpul femeii.

Şi-a mutat privirea şi a fost cât pe ce să-i spun să se întoarcă la loc. Devenisem dependent de excitaţia pe care o simţeam când se uita drept la mine.

— Nu-i învinuiesc. E o chestie complicată, acolo, jos – făcu semn cu mâna spre poala ei. Numai că a trecut atât de mult de când am întâlnit pe cineva care să mă facă să vreau să văd care-i treaba pentru care se agită toată lumea.

Se uită la buzele mele, înainte de a-şi desprinde

privirea şi de a începe să studieze peretele cu butoiaşele de bere.

Mi-am plecat şi eu ochii la berea din faţa mea, învârtind paharul pe suportul de carton. Bineînţeles că avea dreptate, atât de multe femei pe care le ştiam făceau sex din alte motive decât acelea de a juisa. Kitty îmi spusese odată că se simţea mai aproape de mine după ce ne-o trăgeam. Mi-o spusese exact când eu începusem, mental, să inventariez lucrurile care mă lăsau rece. Mă simţeam mult mai aproape de Hanna decât fusesem vreodată de Kitty, înainte, în timp ce făceam sex sau după.

Avea ceva ce mă făcea să mă simt flămând, de parcă aş fi vrut să fiu la fel de sincer şi de calm despre toate lucrurile din viaţa mea aşa cum era ea. Voiam s-o cunosc pe Hanna, să-i aud *toate* gândurile.

Am făcut o pauză, fiind pe cale să sorb din nou din bere, când mi-am dat seama că tocmai mă gândisem la ea ca la Hanna. Era ca şi când aş fi respirat după ce-mi ţinusem mult timp răsuflarea.

Ziggy era sora lui Jensen. *Ziggy* era puştoaica pe care n-o cunoscusem niciodată.

Hanna era această femeie de lângă mine, fără inhibiţii, stăpână pe ea, despre care eram foarte sigur că avea să-mi facă efectiv praf şi pulbere lumea.

CINCI

Am ajuns la o decizie: dacă voiam să-i monopolizez timpul lui Will şi să insist să mă antrenez cu el, atunci trebuia într-adevăr… cum ar veni… *să mă antrenez* pentru ceva.

Mă hotărâsem să iau treaba asta în serios, să încetez să mă mai gândesc la ea ca la un joc şi să încep cu adevărat s-o tratez ca pe un experiment. Am început să mă duc la culcare la o oră decentă, ca să mă pot trezi şi să alerg cu el, după care să ajung totuşi la laborator destul de

devreme pentru o zi întreagă la masa de lucru. Mi-am îmbogăţit garderoba de alergat, incluzând un echipament de calitate şi o pereche în plus de pantofi sport. Am încetat să mă gândesc la Starbucks ca la o sursă de mâncare şi mi-am interzis să mă plâng. Şi cu multă gesticulaţie necontrolată din partea mea şi multe asigurări liniştitoare din partea lui – ne-am înscris pentru un semimaraton la jumătatea lui aprilie. Eram îngrozită.

Dar s-a dovedit că Will avusese dreptate: într-adevăr a devenit mai uşor, cu timpul. După numai câteva săptămâni, plămânii mei nu mi-au mai luat foc, tibiile nu mi s-au mai părut făcute din beţe cu spini şi nu mi-a mai venit să vomit când ajungeam la finalul pistei. De fapt, chiar am reuşit să mărim distanţele de alergat şi să trecem la traseul lui normal, de-a lungul buclei exterioare. Will a zis că, dacă izbuteam să ţin ritmul cu zece kilometri pe zi şi să ridic ştacheta la treisprezece kilometri, de două ori pe săptămână, el n-ar mai fi avut nevoie de antrenament suplimentar, fără mine.

Nu doar că începusem să mă simt mai bine. Începusem *să văd* şi o diferenţă. Mulţumită moştenirii genetice, fusesem întotdeauna relativ slabă, dar nu *în formă*. Abdomenul meu era prea moale, braţele mi se bâţâiau ciudat ori de câte ori făceam cu mâna şi întotdeauna exista afurisitul ăla de colăcel deasupra beteliei jeanşilor, dacă n-aveam grijă să-mi sug burta. Dar acum… lucrurile se schimbaseră şi n-am fost singura care a remarcat.

— Ei, ce se întâmplă aici? a întrebat Chloe, măsurându-mă din ochi în garderoba mea.

A întins un deget spre mine şi l-a rotit.

— Arăţi… altfel.

— Altfel? am întrebat.

Scopul Proiectului Ziggy nu era să petrec cât mai

mult timp posibil cu Will – chiar dacă devenise rapid prietenul meu preferat –, ci să mă ajute să găsesc echilibrul, să am o viaţă şi în afara laboratorului. În ultimele două săptămâni, Chloe şi Sara deveniseră membri importanţi ai proiectului, scoţându-mă din casă la cină sau venind pe la mine, doar să petreacă vreo câteva ore în apartamentul meu.

În această marţi seară, de pildă, cumpăraseră mâncare la pachet şi, din vorbă-n vorbă, migraserăm în camera mea, unde Chloe se apucase să-mi treacă în revistă garderoba, hotărând ce putea să rămână şi ce trebuia neapărat să dispară.

— Altfel, adică într-un mod pozitiv, lămuri ea, apoi se întoarse către Sara, care stătea întinsă pe pat, răsfoind un soi de dosar financiar de la serviciu. Nu eşti de aceeaşi părere?

Sara şi-a ridicat capul, mijind ochii în timp ce mă examina.

— Fără îndoială arăţi bine. Fericită, poate?

Chloe deja dădea din cap.

— Asta voiam să zic şi eu. În mod cert e un soi de lumină în obrajii tăi. Iar fundul tău arată *mortal* în pantalonii ăia.

Mi-am studiat reflecţia, am verificat partea din faţă şi apoi m-am întors să-mi văd şi spatele. Fundul meu chiar arăta foarte fericit. Nici burta nu arăta prea rău.

— Pantalonii-mi sunt un pic largi, am observat, trăgând de material. Şi, ia te uită, nu mai am colăcel!

— Ei bine, ăsta e întotdeauna un plus! zise Sara râzând, clătinând din cap şi apoi întorcându-se la documentele ei.

Chloe începu să pună unele haine pe umeraşe, băgându-le pe celelalte în saci de plastic.

— Te-ai tonifiat. Ce ai făcut?

— Doar am alergat. Şi am făcut multe exerciţii de stretching. Will pune accent pe stretching. A adăugat abdomene, la rutina noastră, săptămâna trecută, şi dă-mi voie să-ţi spun răspicat că nu le pot suferi.

Am continuat să mă studiez în oglindă, adăugând:

— Nici nu mai ştiu de când n-am mai mâncat o prăjitură şi asta mi se pare o crimă.

— Încă te mai antrenezi cu Will? întrebă Chloe şi nu mi-a scăpat privirea pe care a schimbat-o cu Sara.

Privirea aceea care spunea că tocmai le dădusem o veste extraordinară, iar ele aveau să vorbească despre asta până la moarte şi s-o disece până aveam să le implor mila.

— Da, în fiecare dimineaţă.

— Will se antrenează cu tine *în fiecare* dimineaţă? se miră Chloe.

Alt schimb de priviri.

Am dat din cap şi am început să strâng nişte lucruri rămase pe jos.

— Ne întâlnim în parc. Ştiaţi că el participă la triatlonuri? E într-o formă grozavă.

Mi-am închis brusc gura, dându-mi seama că probabil nu era prudent să fiu atât de deschisă faţă de Chloe pe cât eram faţă de Will. O cunoşteam destul de bine, la momentul ăsta, ca să ştiu că nu lăsa să treacă prea multe nebăgate în seamă.

Şi, într-adevăr, şi-a ridicat o sprânceană şi, cu o mână, şi-a dat pe spate o şuviţă groasă de păr.

— Aşadar, cu William.

Am mormăit, înnodând o pereche de şosete.

— Te vezi cu el şi în afară de întâlnirea asta zilnică pentru alergări?

Am putut simţi atenţia lor ca nişte raze laser focalizate pe profilul meu, aşa că am dat din cap, fără să mă uit la niciuna dintre ele.

— E foarte chipeş, adăugă Chloe.

Pericol, *pericol*, mă avertiza creierul meu.

— Este.

— V-aţi văzut dezbrăcaţi unul pe celălalt?

Mi-am întors ochii brusc spre Chloe.

— Ce?

— Chloe, gemu Sara.

— Nu, am spus eu, apăsat. Suntem doar prieteni.

Chloe pufni, îndreptându-se spre dulap cu un braţ de haine.

— Desigur.

— Alergăm dimineaţa, ne mai întâlnim la o cafea, uneori. Poate şi la micul dejun, am zis, ridicând din umeri şi ignorând modul în care măsura sinceităţii mele părea să semnalizeze că intrasem în zona roşie.

În ultima vreme, am luat micul dejun împreună aproape în fiecare dimineaţă şi am vorbit cel puţin o dată, în timpul zilei. Începusem să-l sun, cerându-i sfatul pentru experimentele mele, când Liemacki era plecat în călătorie sau avea treabă… sau doar pentru că îi preţuiam opinia ştiinţifică.

— Doar prieteni.

Am aruncat o privire spre Sara. Stătea cu nasul în hârtiile ei, dar zâmbea, clătinând din cap.

— Vezi să nu, cântă Chloe. Will Sumner nu are nicio femeie în viaţa lui cu care să fie *doar* prieten, în afară de familie şi de noi două.

— Asta-i adevărat, încuviinţă Sara, fără tragere de inimă.

N-am zis nimic, doar m-am întors şi am început să scotocesc în sertarul meu după un pulover. O puteam simţi totuşi pe Chloe urmărindu-mă, îi simţeam privirea sfredelindu-mi ceafa. Niciodată nu avusesem prea multe prietene femei – şi în mod cert nu avusesem vreuna

precum Chloe –, dar până şi eu aveam atâta minte cât să-mi fie puţin teamă de ea. Aveam senzaţia că până şi lui *Bennett* îi era puţin teamă de ea.

Am găsit puloverul cu nasturi pe care-l căutam şi l-am îmbrăcat peste tricoul meu preferat cu *Firefly*, străduindu-mă din răsputeri să îmi păstrez expresia neutră şi să-mi alung din minte orice gând în legătură cu Will care s-ar fi avântat în afara zonei de prietenie. Ceva îmi spunea că aceste două musafire aveau să vadă prin masca mea într-o secundă.

— De cât timp vă cunoaşteţi voi doi? întrebă Sara. Will şi cu Max se ştiu de mult, dar eu nu l-am cunoscut decât atunci când m-am mutat la New York.

— Şi eu la fel, adăugă Chloe. Deşartă sacul, Bergstrom. E mult prea îngâmfat şi avem nevoie de nişte muniţie.

Am râs, recunoscătoare pentru devierea cu jumătate de grad a discuţiei.

— Ce vreţi să ştiţi?

— Păi, l-ai cunoscut când era la facultate. Era un megaimbecil? Te rog, spune-ne că era într-un club de şah sau ceva, zise Chloe, cu speranţă.

— Ha, nu! Sunt foarte sigură că era băiatul care împlinise optsprezece ani şi toate mamele voiau să şi-o tragă cu el.

M-am încruntat, gândindu-mă puţin.

— De fapt, cred că se poate să fi auzit exact povestea asta de la Jensen…

— Max parcă a zis ceva, cum că el a fost iubitul surorii tale? întrebă Sara.

Mi-am muşcat buza şi am clătinat din cap.

— Au fost împreună într-o vacanţă, dar cred că numai s-au sărutat. Cu Jensen, fratele meu mai mare, s-a cunoscut în prima lui zi de facultate şi apoi, după

absolvire, Will a venit şi a locuit la noi, lucrând cu tata. Eu sunt mezina, prin urmare, nu prea stăteam cu el decât în timpul meselor.

— Nu mai ocoli răspunsul, a zis Chloe, îngustându-şi ochii. Trebuie să ştii mai multe.

Am râs.

— Să vedem, păi, şi el e mezinul familiei. Are două surori care sunt mult mai în vârstă decât el, dar nu le-am întâlnit niciodată. Am senzaţia că a fost foarte alintat. Îmi amintesc că l-am auzit odată vorbind despre părinţii lui, că amândoi sunt medici şi au divorţat cu mult înainte să se nască el. La nişte ani după aceea, s-au întâlnit la o conferinţă pe teme medicale, s-au îmbătat şi s-au reunit pentru o noapte…

— Şi, bang! A apărut Will, ghici Sara.

Am dat încet din cap.

— Da. Însă doar mama lui l-a crescut. De aceea surorile lui sunt cu doisprezece şi paisprezece ani mai mari decât el. El a fost bebeluşul lor.

— Ei bine, asta explică de ce are impresia că femeile au fost lăsate pe pământ ca să aibă grijă de el, adăugă Chloe, trântindu-se pe pat, lângă Sara.

Remarca nu mi-a picat tocmai bine şi m-am aşezat, clătinând din cap.

— Nu ştiu dacă e aşa. Eu cred că lui îi plac *cu adevărat* femeile. Şi ele par să-l placă pe el, am adăugat. A crescut înconjurat de femei, aşa că ştie cum gândesc, ce vor să audă.

— Cu siguranţă ştie cum să joace jocul ăsta, zise Sara. Doamne, Max mi-a povestit nişte chestii!

Mi-am amintit de nunta lui Jensen şi cum îl văzusem pe Will plecând pe furiş cu două femei odată. Eram destul de sigură că nu era nici prima, nici ultima oară când se întâmplase aşa ceva.

— Femeile întotdeauna l-au iubit, am zis eu. Îmi pot aminti că le-am auzit, din întâmplare, pe nişte prietene de-ale mamei vorbind despre el, pe când lucra pentru tata. Doamne, ce i-ar fi făcut ele băiatului ăluia.

— Pedofile! chiţăi Chloe, încântată. Ce-mi place!

— Doamne, toate fetele erau îndrăgostite de el.

Mi-am luat o pernă în braţe, aducându-mi aminte.

— Aveam câteva prietene la şcoală – eram în vârstă de doisprezece ani când a venit el prima oară acasă, cu Jensen – şi ele născoceau tot felul de motive ca să mă viziteze. Una a pretins că trebuia să-mi dea înapoi puloverul, în Ajunul Crăciunului, şi de fapt mi-a dat puloverul *ei*. Vreau să spun, imaginaţi-vă un Will ca acum, dar de nouăsprezece ani, insinuant, în mod clar expert în materie de corp feminin şi cu afurisitul ăla de zâmbet neobrăzat. Cânta într-o formaţie, avea tatuaje… era sex ambulant. Apoi când a venit să locuiască la noi, peste vară. Avea douăzeci şi patru de ani, iar eu aveam şaisprezece. Era insuportabil. Parcă l-ar fi jignit dac-ar fi purtat cămaşă prin casă şi trebuia să-şi etaleze permanent pielea aia netedă, perfectă, bărbătească.

M-am smuls din amintiri şi am descoperit că amândouă zâmbeau larg la mine.

— Ce?

— Acestea au fost nişte descrieri foarte lascive, Hanna, a răspuns Sara.

Aruncând o privire spre ea, am întrebat-o:

— Ai folosit cumva cuvântul *lascive*?

— Fără îndoială că da, a zis Chloe. Şi eu sunt de acord cu ea. Mă simt de parcă tocmai am privit ceva obscen.

Am gemut, ridicându-mă de pe pat.

— Deci, în mod clar, adolescenta Hanna a fost un pic îndrăgostită de Will, a zis Sara. Dar mai important e ce

crede acum Hanna, cea de douăzeci şi patru de ani, despre el?

A trebuit să chibzuiesc o clipă ca să răspund la asta, pentru că, sinceră să fiu, mă gândeam la Will destul de mult şi în toate modurile posibile. Mă gândeam la corpul lui şi la gura lui obscenă şi, fireşte, la toate lucrurile pe care le putea face cu ele, dar mă gândeam deopotrivă şi la mintea şi la inima lui.

— Cred că e surprinzător de drăguţ şi absurd de deştept. E un afemeiat înrăit, dar, pe dinăuntru, un băiat cu adevărat bun.

— Şi nu te-ai gândit deloc să ţi-o tragi cu el?

Am făcut ochii mari la Chloe.

— Ce?

Ea s-a uitat drept în ochii mei.

— *Ce* ce? Sunteţi amândoi tineri şi sexy. E rost de o poveste aici. Pariez c-ar fi incredibilă.

Sute de imagini mi-au zburat prin minte în doar câteva secunde şi, cu toate că mă gândisem să mi-o trag cu el de mai multe ori decât ar fi trebuit probabil să recunosc şi faţă de mine însămi, am făcut un efort să spun:

— Categoric, *nu* o să fac sex cu Will.

Sara ridică din umeri.

— Nu încă, poate.

M-am întors spre ea.

— Nu se presupunea că tu erai cea sfioasă?

Chloe izbucni în râs şi clătină din cap, aruncându-i Sarei o privire mustrătoare, în joacă.

— *Sfioasă*. Întotdeauna cele care par drăguţe şi inocente sunt cele mai rele, crede-mă.

— Bine, mă rog, am zis eu, Will mă consideră sora lui mai mică.

Chloe se ridică în capul oaselor, ţintuindu-mă cu o expresie serioasă.

— Pot să-ţi spun eu că, atunci când un bărbat întâlneşte o femeie, o aşază într-una din două categorii: prietene sau posibile candidate la pat.

— Nu îşi programează telefonic partide de sex? am întrebat, încreţindu-mi nasul.

Îmi plăcea ideea de întâlnire amoroasă, dar aveam impresia că Will investea mai mult în relaţiile lui decât o conversaţie despre a lăsa lucrurile la voia întâmplării. Să ai nopţi de sex programate regulat, aşa cum părea să aibă el? Nu eram sigură că puteam înţelege pe deplin ceva atât de fluid şi de fără formă ca sexul.

Sara încuviinţă.

— În ultima vreme, Kitty e marţi noapte, iar Kristy e sâmbătă seara.

Scoase un „hm” gânditor, apoi adăugă:

— Nu cred că se mai vede cu Lara, dar sunt convinsă că mai apar şi altele din când în când.

Chloe îi aruncă brusc o privire, iar Sara i-o susţinu. Eu mi-am întors capul, lăsându-le să-şi desfăşoare confruntarea între patru ochi.

— Nu sugerez c-ar trebui să se îndrăgostească de el, zise Chloe. Doar să i-o tragă până la epuizare.

— Eu vreau doar să mă asigur că toată lumea ştie partitura, răspunse Sara, cu o provocare în ochi.

— Mă rog, am intervenit, oricum nu contează. Având în vedere că e cel mai bun prieten al fratelui meu, cred că putem presupune că mă aflu pe teritoriul simplei prietenii.

— Ţi-a vorbit despre sânii tăi? întrebă Chloe.

Am simţit fierbinţeala roşelii căţărându-se în sus pe gâtul meu. Will a vorbit, s-a holbat şi a părut să-mi idolatrizeze sânii.

— Ăăă, da.

Chloe zâmbi, încrezută.

— Am încheiat demonstraţia.

* * *

A doua zi dimineaţă, sunt sigură că Will a fost convins că eram sub influenţa vreunui medicament care-mi schimbase dispoziţia… sau ar fi trebuit să fiu. N-am fost atentă la nimic în timpul alergării, nefăcând altceva decât să-mi derulez în minte conversaţia cu Sara şi Chloe. Nu doar că mă gândeam cât de des se uita Will la sânii mei, făcea semn spre ei şi le vorbea lor, ci, din păcate, mă gândeam şi la Will împreună cu celelalte femei despre care ştiam că există în viaţa lui: ce făcea când era cu ele, cum se simţeau ele când erau cu el şi dacă le plăcea tot atât de mult cât îmi plăcea mie. Plus faptul că era probabil dezbrăcat cu femeile… o grămadă de timp.

Asta, bineînţeles, m-a făcut să mă gândesc la Will gol, ceea ce nu m-a ajutat deloc să mă concentrez, nici să merg în linie dreaptă pe aleea din faţa mea.

Mi-am silit gândurile să se ţină departe de bărbatul care alerga tăcut lângă mine şi să se îndrepte spre munca mea de la laborator, spre raportul pe care trebuia să-l închei, spre examenele pe care aveam nevoie să le trec ca să-mi ajute în calificativul de la Liemacki.

Dar mai târziu, când Will s-a aplecat peste mine, întinzându-mi piciorul drept, după ce eu practic m-am prăbuşit pe pistă din cauza unui cârcel, m-a privit atât de pătrunzător, ochii lui cercetându-mi atent toată faţa, încât toate gândurile pe care încercasem să le alung au dat năvală înapoi. Stomacul mi să răsucit şi o căldură încântătoare s-a răspândit din pieptul meu până jos, la durerea surdă neglijată dintre picioare. Am simţit că mă topeam şi mă scurgeam în pământul rece.

— Eşti bine? m-a întrebat calm.

N-am putut decât să dau din cap.

S-a încruntat.

— Eşti atât de tăcută în dimineaţa asta.

— Mă gândesc, am murmurat.

A apărut micul lui zâmbet sexy şi mi-am simţit inima tresăltând, apoi începând să-mi bubuie în piept.

— Ei bine, sper să nu te gândeşti la porno, la felaţii sau la cum vrei să le experimentezi în sex, pentru că, dacă ţii toate prostiile astea pentru tine, ai încurcat-o. Avem o rutină acum, Ziggs.

Am făcut un duş deosebit de lung după alergarea aceea.

* * *

Nu mi-a plăcut să trimit mesaje pe telefon – de fapt, înainte de Will, singurele mele mesaje constau în răspunsuri de unul sau două cuvinte pentru familie sau colegi.

Mai vii? Da.

Poţi s-aduci o sticlă de vin? Desigur.

Îl aduci pe prietenul tău? Lasă asta.

Până săptămâna trecută – când în sfârşit am scos din cutie iPhone-ul pe care mi-l dăruise Niels de Crăciun – încă folosisem o telefonul cu clapetă, de care Jensen făcea mişto, zicând că e primul model de telefon celular fabricat vreodată. Cine avea timp să tasteze sute de mesaje, când puteam să sun şi să termin ce-aveam de rezolvat în mai puţin de un minut? În mod cert nu mi se părea foarte eficient.

Dar cu Will era distractiv şi, trebuie să admit, noul telefon uşura lucrurile. El îmi trimitea gânduri la întâmplare în timpul zilei, îmi trimitea fotografii cu mutra lui când făceam vreo glumă din cale-afară de nesărată sau cu prânzul lui, când pieptul de pui pe care îl mânca avea forma unui penis. Aşadar, după… duşul meu de relaxare, când telefonul a bâzâit în cealaltă cameră, n-am fost surprinsă să văd că era un mesaj de la Will.

Ceea ce m-a surprins totuşi a fost întrebarea:

Ce porţi?

Am simţit cum mă încrunt, nedumerită. Era o întrebare la întâmplare, dar de departe nu cea mai ciudată întrebare pe care mi-o pusese el. Urma să ne întâlnim pentru micul dejun peste o jumătate de oră şi poate că-şi făcea griji că aveam să apar îmbrăcată, cum îi plăcea lui să spună, ca o doctorandă falită.

M-am uitat la prosopul din jurul pieptului meu, altminteri gol, şi am tastat: Jeanşi negri, maiou galben, pulover albastru.

Nu, Ziggy. Adică înserează aluzie* CE PORŢI.

Acum chiar că eram în ceaţă. Nu mă prind, am tastat.

Te sextez.

M-am oprit, zgâindu-mă la telefon câteva secunde, apoi am răspuns: Ce?

El scria mult mai repede mesajele decât mine, iar răspunsul lui a apărut aproape imediat. Nu mai e deloc excitant când trebuie să explic. Regulă nouă: trebuie să fii măcar vag competentă în arta sextării.

Mi-a căzut fisa. Oh! Şi ha! „Sextare”. Inteligent, Will.

Deşi îţi apreciez entuziasmul şi faptul că mă crezi destul de ager la minte cât să fi născocit asta, a răspuns el, nu eu am inventat termenul. E folosit în cultura populară de ceva vreme. Acum, răspunde la întrebare.

M-am plimbat prin cameră în sus şi-n jos, gândindu-mă. *Ok*. *Ca temă*, *pot să fac asta*. Am încercat să mă gândesc la toate aluziile sexy pe care le auzisem vreodată prin filme şi, bineînţeles, în momentul ăsta nu-mi venea nimic în minte. M-am gândit la toate formulele erotice pe care le auzisem folosite de fratele meu Eric… şi m-am cutremurat, reconsiderând problema.

Am ajuns la un blocaj complet de idei.

Păi, de fapt, încă nu sunt îmbrăcată, am tastat. Stăteam şi încercam să mă gândesc dacă e împotriva

regulilor să ies din casă fără chiloţi, întrucât cred că fusta îmi arată toate liniile, iar eu urăsc să port tanga.

M-am uitat lung la telefon, în timp ce punctuleţele indicau faptul că el îmi răspunde. Drace, asta a fost foarte bună, puştoaico. Dar nu spune chiloţi. Sau bluză. Nu sunt niciodată sexy.

Nu face mişto de mine. Nu ştiu ce să spun. Mă simt ca o idioată stând aici, în pielea goală, şi scriindu-ţi mesaje.

Am aşteptat. Au trecut câteva momente până când ecranul telefonului să se lumineze din nou. Ok. Deci, evident ai prins ideea. Acum spune ceva obscen.

Obscen?

Aştept.

Oh, Doamne! Oare aveam timp să caut ceva pe Google? Nu. Am scotocit prin minte şi am tastat primul lucru semiobscen la care m-am putut gândi: Uneori, când alergăm, iar tu îţi controlezi respiraţia şi te pierzi în ritmul impus, mă întreb ce sunete scoţi în timpul sexului.

Poate că asta a fost ceva mai mult decât semiobscen şi preţ de câteva clipe lungi, n-a răspuns. *Oh Doamne*. Am lăsat telefonul jos, convinsă că Will avea să plece şi să nu mai răspundă niciodată. Probabil voise ceva în joacă şi nu… *sincer*.

Am intrat în baie, mi-am periat părul ud şi apoi l-am strâns într-un coc în vârful capului. Din camera cealaltă, am auzit telefonul bâzând pe birou.

Hopa, a fost primul mesaj.

Al doilea mesaj: Mult prea… ca să intru în amănunte. Ok, o să am nevoie de un minut. Sau cinci.

ODOAMENIMIPARRAAU, am tastat cu degete stupid de stângace şi gata să intru în pământ şi să mor. ADICĂ ÎMI PARE RĂU NU POTSĂCREDCĂ-AMSPUSASTA.

Râzi de mine, a răspuns el. Asta a fost precum

Crăciunul. În mod clar trebuie să-mi perfecţionez jocul. Stai puţin, s-ar putea să am nevoie de nişte stretching, mai întâi.

Mi-am dat ochii peste cap. Aştept.

Sdnii tăi arătau grozav, astăzi.

Asta-i tot ce poţi? am tastat eu. Sincer vorbind, îmi spusese nişte lucruri mult mai perverse în faţă. În faţa *sânilor* mei. Chiar credea că mă şcolea ca să fiu sexy, în clipa asta?

Pe bune? Te lasă complet rece?

Zzzzzzzzz, i-am scris eu.

Pot să-ţi VĂD sănii data viitoare?

Ei bine. Am simţit că mi se încălzesc obrajii, dar n-aveam de gând să recunosc.

Casc. Zâmbeam ca idioata la telefon.

Mica bulă de text a apărut în fereastră ca să-mi arate că începuse să scrie. Am aşteptat. Şi am aşteptat. În sfârşit: Pot să îi mângâi? Să îi gust?

Mi-am tras prosopul şi mai sus peste sâni, înghiţind nodul din gât şi tremurând. Nu numai faţa mi-era încinsă, acum. I-am răspuns: Asta a fost ceva mai bună.

Pot să îi ling şi apoi să îi fut?

Mi-a scăpat telefonul din mână şi m-am repezit să-l ridic.

Destul de bună, am tastat, cu mâini tremurătoare. Am închis ochii, luptându-mă să alung imaginea şoldurilor lui Will mişcându-se peste pieptul meu, cu mădularul alunecându-i pe pielea dintre sâni.

Aproape că-i puteam simţi hotărârea prin telefon când a scris: Anunţă-mă când ai nevoie de un minut SINGURĂ. Eşti gata?

Nu. Categoric nu. Da.

Ai purtat un tricou zilele trecute, cel roz. Ţâţele tale arătau absolut fenomenal. Pline şi moi. Îţi puteam vedea

sfârcurile când se înteţea vântul. Nu mă puteam gândi decât la cum ar fi să le ţin în palmele mele, cum ar fi sfârcurile tale pe limba mea. Cum ar arăta scula mea pe pielea ta şi cum ar fi să ejaculez pe tot gâtul tău.

Sfinte Sisoieee. Will? Pot să te sun?

De ce?

Pentru că e greu să tastez cu o singură mână.

N-a răspuns pentru vreun minut şi mi-am imaginat că el a scăpat telefonul din mână, de data asta. Însă pe urmă a răspuns:

DA! Te masturbezi??

Am râs şi am tastat Te-ai prins, apoi am aruncat telefonul deoparte şi am închis ochii.

Pentru că, da, asta făceam.

* * *

De vreme ce la sfârşitul alergării noastre mă înţelesesem cu Will să luăm micul dejun la Sarabeth's, după ce am terminat de „gândit" la mesajele lui, m-am grăbit să mă îmbrac şi am ieşit rapid pe uşă. În pofida frigului şi a ninsorii care începuse, am simţit fierbinţeala îmbujorării mele tot drumul până la Strada 93 şi m-am întrebat dacă era posibil să stau în faţa lui şi să nu-l las să-şi dea seama că tocmai mă masturbasem la textele lui. Lucrurile păreau să fi deviat de la curs şi am încercat să-mi amintesc când se întâmplase asta exact. Oare să fi fost în timpul alergării de azi-dimineaţă, când se aplecase deasupra corpului meu de parcă s-ar fi urcat pe mine? Sau fusese în urmă cu două săptămâni, atunci la bar, când începuserăm să vorbim despre porno şi sex? Poate chiar mai înainte de asta, în prima zi când am alergat, iar el îmi pusese o căciulă pe cap, dăruindu-mi un zâmbet care mă făcuse să mă simt de parcă tocmai mi-o trăsese la un perete?

Nu mergea bine. Prieteni, mi-am reamintit eu.

Misiunea agentului secret. Învaţă metodele Ninja şi scapă nevătămată.

Mi-am ţinut capul jos în timp ce striveam sub tălpi stratul subţire de zăpadă, blestemând vremea de martie, în timp ce fulgii de zăpadă mi se prindeau în părul lăsat liber. Un cuplu de tineri tocmai ieşea din restaurant şi am izbutit să mă strecor înăuntru pe uşa deschisă trecând pe lângă ei.

— Zig! am auzit şi mi-am ridicat ochii să-l văd pe Will zâmbindu-mi din zona de mese de la etaj.

I-am făcut cu mâna înainte de a mă îndrepta spre scări, scoţându-mi căciula şi fularul din mers.

— O plăcere să te văd din nou, zise el, ridicându-se, când m-am apropiat de masă.

M-am trezit devenind iraţional agasată de bunele lui maniere, cu atât mai mult de părul lui încă umed şi de modul în care puloverul i se lipea de torsul lui nesfârşit. Avea o cămaşă albă pe dedesubt şi, cu mânecile ridicate pe antebraţe, liniile tatuajelor i se zăreau de pe sub manşetele suflecate. Superb, *ticălosul*.

— ’Neaţa, i-am răspuns.

— Puţin morocănoasă? Poate un pic încordată?

Încruntându-mă, am zis:

— Nu.

El a râs şi ne-am aşezat.

— Ţi-am comandat mâncarea.

— Ce?

— Micul dejun? Clătitele de lămâie cu afine, nu? Şi sucul ăla de flori?

— Mda, am răspuns, aruncându-i o privire urâtă din partea cealaltă a mesei.

Mi-am luat şervetul şi l-am despăturit, întinzându-l în poală.

El s-a aplecat să se uite în ochii mei, părând un pic

îngrijorat.

— Voiai altceva? Pot s-o chem pe chelneriţă.

— Nu…

Am tras adânc aer în piept, am dat să spun ceva şi am închis gura la loc. Era aşa o chestie neînsemnată – mâncarea pe care o comandam totdeauna, tipul de suc care-mi plăcea, faptul că el ştiuse cum să-mi întindă muşchii, azi-dimineaţă –, dar mi se părea cumva uriaş, important. Mă făcea să mă simt cam prost că el se purta atât de drăguţ, iar eu se pare că nu puteam să-mi ţin mintea afară din pantalonii lui.

— Doar că nu-mi vine să cred c-ai ţinut minte.

Ridică din umeri.

— Nu-i cine ştie ce. E micul dejun, Zigzag. Nu donez un rinichi aici.

Mi-am înăbuşit cu greu atitudinea iraţional de arţăgoasă.

— Păi, a fost chiar foarte drăguţ. Mă surprinzi, uneori.

Păru oarecum descumpănit.

— Cum aşa?

Am oftat, dezumflându-mă parcă în scaunul meu.

— Mi s-a părut că mă tratezi mai degrabă ca pe un copil.

De îndată ce am spus-o, a fost limpede că nu i-a plăcut. Se lăsă pe spate şi respiră prelung şi încet, aşa că am continuat, bătând câmpii:

— Ştiu că ai renunţat la pacea şi la tihna ta ca să mă laşi să alerg şi eu cu tine. Ştiu că ţi-ai anulat planurile cu noniubitele tale şi că a trebuit să rearanjezi lucrurile ca să-ţi faci timp şi pentru mine şi doar… vreau să ştii că apreciez asta. Eşti cu adevărat un bun prieten, Will.

Sprâncenele i se uniseră şi se uita la apa cu gheaţă din faţa lui în loc să se uite la mine.

— Mulţumesc. Eu doar, ştii, o ajutam… pe sora cea mai mică a lui Jensen.

— Corect, am zis, simţind iritarea izbucnind din nou.

Îmi venea să-i iau paharul cu apă şi să mi-l torn în cap. Ce era cu mânia asta?

— *Corect*, repetă el, ridicând privirea spre mine şi afişând un mic zâmbet insinuant, care îmi dezamorsă imediat nebunia şi-mi făcu părţile feminine să se învioreze la loc. Cel puţin, asta e povestea pe care o vom spune tuturor.

ŞASE

y

Ceva se schimbase, fusese apăsat un întrerupător în ultimele câteva zile şi o greutate de plumb se simţea acum între noi. Începuse în urmă cu vreo câteva dimineţi, în timpul alergării noastre, când ea fusese tăcută şi distrată şi căzuse la pământ, cu un cârcel la picior. Mai târziu, la micul dejun, fusese clar cu capsa pusă, dar am citit-o uşor: se lupta cu ceva. Era agasată în acelaşi fel în care eram şi eu, de parcă ar fi trebuit să fim capabili să ne luptăm împotriva acestui magnet care părea hotărât să ne împingă în altă parte.

Într-o zonă de neprietenie.

Telefonul mi-a bâzâit pe măsuţa de cafea şi am sărit imediat când fotografia Hannei a apărut pe ecran. Am încercat să ignor senzaţia plăcută de plutire dată de faptul că mă suna ea.

— Bună, Ziggs.

— Vino cu mine la o petrecere, în seara asta, a zis, simplu, trecând cu totul peste orice saluturi tradiţionale.

Semnul clasic de Hanna nervoasă. Făcu o pauză şi apoi adăugă, mai liniştită:

— Cel puţin, dacă nu… rahat, e sâmbătă. Dacă nu ai o altminteri-platonică întâlnire-programată-cu-o-parteneră-

desex.

Am ignorat a doua întrebare implicită, mult elaborată, şi m-am gândit numai la prima, imaginându-mi o petrecere într-o sală de conferinţe a departamentului de biologie din cadrul Universităţii Columbia, cu sticle de apă minerală, chipsuri şi salsa cumpărate de la magazin.

— Ce fel de petrecere?

A urmat o pauză la celălalt capăt al liniei.

— O petrecere de casă nouă.

Am zâmbit în telefon, devenind suspicios.

— Ce fel de casă?

La capătul celălalt, ea a scos un geamăt de capitulare.

— Ok, bine. E o petrecere de doctoranzi. Un tip din departamentul meu şi prietenii lui tocmai s-au mutat într-un apartament nou. Sunt sigură că e o latrină. Vreau să mă duc, dar vreau să vii şi tu cu mine.

Râzând, am întrebat-o:

— Deci o să fie un *dezmăţ* de doctoranzi? Or să aibă butoiaşe de bere şi cartofei prăjiţi la pungă?

— Doctor Sumner, oftă ea, nu fi snob.

— Nu sunt snob, am zis. Sunt un bărbat trecut de treizeci de ani, care şi-a dat doctoratul cu ani în urmă şi care socoteşte o noapte de pomină atunci când îl convinge pe Max să cheltuie peste o mie de dolari pe o sticlă de whisky.

— Doar vino cu mine. Îţi promit c-o să te simţi grozav.

Am oftat, uitându-mă la sticla de bere pe jumătate golită, de pe măsuţa mea de cafea.

— O să fiu cea mai în vârstă persoană de acolo?

— Probabil, recunoscu ea. Dar ştiu sigur că o să fii şi cea mai sexy.

Am râs şi apoi am chibzuit la seara mea fără această opţiune. Anulasem întâlnirea cu Kristy şi încă nu eram

sigur de ce.

Asta a fost o minciună. Ştiam exact de ce. Mi se părea ciudat, cumva nedrept faţă de Hanna să fiu cu o altă femeie, când ea părea să-mi dăruiască atât de mult. Când îi spusesem lui Kristy că aveam nevoie de o pauză pentru mine, am ştiut că ea desluşise altceva în vocea mea. Nu mă întrebase de ce, nici nu încercase să se reprogrameze, aşa cum ar fi făcut Kitty. Bănuiam că nu aveam să mă mai culc cu acea blondă din nou.

— Will?

Oftând, m-am ridicat şi m-am dus pe hol, la uşa de la intrare, unde-mi lăsasem pantofii.

— Bine, o să vin. Dar poartă o bluză care să-ţi scoată ţâţele în evidenţă, ca să am un divertisment, dacă mă plictisesc.

Ea râse scurt, gâfâit, reuşind să sune deopotrivă copilăresc şi seducător.

— S-a făcut.

* * *

Era exact cum mă aşteptasem: un apartament închiriat în serie doctoranzilor săraci şi o scenă în întregime familiară.

Am fost pălit de un mic val de nostalgie când am păşit în apartamentul aglomerat.

Cele două canapele extensibile erau lăsate şi aveau tapiţeria murdară şi pătată. Televizorul era pus pe o placă de lemn în echilibru între două lăzi de lapte. Măsuţa de cafea arăta că avusese şi zile mai bune, înainte să fi prins nişte zile foarte rele, şi abia după aceea fusese dăruită acestor băieţi s-o terfelească mai departe. În bucătărie, o ceată de doctoranzi bărboşi, hipsteri, stăteau strânşi în jurul unui butoiaş de Yuengling şi pe bufet se vedea o mare de sticle, pe jumătate golite, de băuturi ieftine şi de amestecuri.

După expresia de pe faţa Hannei, ai fi crezut că tocmai intraserăm în paradis. Lângă mine, sări puţin pe loc şi apoi mă luă de mână, strângând:

— Sunt atât de bucuroasă că ai venit cu mine!

— Pe bune, chiar ai mai fost la vreo petrecere până acum? am întrebat-o.

— O dată, recunoscu ea, trăgându-mă mai adânc în debandadă. La facultate. Am băut patru pahare de Bacardi şi am vomitat pe pantofii unui tip. Încă nu ştiu cum am ajuns acasă.

Imaginea mi-a făcut stomacul să se strângă. O văzusem pe fata aceea – cu ochii larg deschişi, încercând să fie descătuşată – la practic toate petrecerile la care fusesem în timpul facultăţii şi al doctoratului. Nu-mi plăcea să mă gândesc că *fata aceea* fusese vreodată Hanna. În ochii mei, ea întotdeauna fusese mai isteaţă de atât, mai conştientă de sine.

Încă vorbea şi a trebuit să mă aplec ca să prind restul spuselor ei:

— …nopţi nebuneşti de cele mai multe ori jucam *Magic* în camera de zi a căminului nostru şi beam uzo. Nici nu pot să-l miros fără să-mi vină să vomit.

Se uită la mine peste umăr, explicând:

— Colega mea de cameră era grecoaică.

Hanna m-a prezentat unui grup de persoane, majoritatea tipi. Dylan, Hau, Aaron şi cineva pe care cred că-l chema Anil. Unul dintre ei i-a întins Hannei un cocteil făcut dintr-un sake de prune şi apă minerală carbogazoasă.

Ştiam că Hanna nu era băutoare, iar instinctele mele protectoare s-au activat imediat:

— N-ai vrea mai degrabă ceva fără alcool? am întrebat-o, destul de tare cât să mă audă şi ceilalţi.

Ce tâmpiţi, să presupună că ea ar vrea alcool.

Cu toţii aşteptau răspunsul ei, dar ea a luat o

înghiţitură din băutura ei şi a scos un gângurit molatic.

— Mmm, e *bună*. Să fiu a naibii!

Aparent, îi plăcea.

— Trebuie doar să fiu atentă să nu beau decât un pahar, mia şoptit ea, dându-se mai aproape de mine. Altminteri, nu pot fi făcută responsabilă pentru acţiunile mele.

Ei bine, *la* dracu'. A reuşit, cu această singură replică, să-mi deraieze planurile de a fi personajul bun, fratele-mai-mare, al serii.

Hanna şi-a băut cocteilul mai repede decât mă aşteptam şi obrajii i-au devenit îmbujoraţi, zâmbetul mai larg. S-a uitat la mine şi am putut vedea fericirea în ochii ei, luminând-o pe dinăuntru. *Hristoase*, *ce frumoasă e*, am gândit eu, dorindu-mi ca ea şi cu mine să fim singuri, în apartamentul meu, uitându-ne la un film, şi mi-am notat în minte să facem lucrul ăsta curând. Mi-am rotit ochii prin încăpere şi mi-am dat seama cât de mulţi se alăturaseră petrecerii, bucătăria devenea din ce în ce mai aglomerată. Încă o doctorandă a intrat în cercul nostru, pe la jumătatea conversaţiei despre cei mai ţicniţi profesori ai departamentului, şi mi s-a prezentat singură, aşezându-se între mine şi Dylan, care stătea în dreapta mea. În stânga, am simţit-o pe Hanna urmărindu-mi reacţia. Mă simţeam extrem de vigilent în preajma ei, văzându-mă pe mine prin ochii ei. Avusese dreptate când spusese că observam femeile, dar, deşi această tipă era drăguţă, personal nu-mi spunea nimic, mai ales nu cu Hanna atât de aproape. Oare Hanna chiar credea că-mi făcusem un obicei din a i-o trage cuiva de fiecare dată când mă duceam pe undeva?

M-am întors spre ea şi i-am aruncat o privire mustrătoare.

Hanna a chicotit, spunându-mi, din buze:

— Te cunosc eu.

— Ba nu, am murmurat eu.

Şi, la dracu', am pus şi restul pe tapet:

— Mai ai încă atât de multe de învăţat.

S-a uitat la mine pentru câteva clipe lungi. I-am putut vedea pulsul pe gât, i-am văzut pieptul ridicându-se şi coborând, cu respiraţia accelerată. Şi-a coborât privirea, a pus o mână pe bicepsul meu, plimbându-şi vârful degetelor peste tatuajul cu fonograful, pe care mi-l făcusem când murise tata.

Ca la un semn, ne-am îndepărtat de grup, schimbând un mic zâmbet secret. *La* dracu', *fata asta mă face să mă simt scăpat de sub control*.

— Povesteşte-mi despre ăsta, a şoptit ea.

— Mi l-am făcut acum un an, când a murit tata. El m-a învăţat cum să cânt la chitară. Asculta muzică în fiecare zi, în fiecare secundă când nu dormea.

— Povesteşte-mi despre unul pe care nu l-am mai văzut niciodată, zise ea, atentă la buzele mele.

Am închis ochii pentru o clipă, gândindu-mă.

— Am cuvântul NU scris chiar deasupra ultimei coaste de pe partea stângă.

Râzând, s-a dat un pas mai aproape, destul de aproape ca să-i pot mirosi izul băuturii dulci de prune în respiraţie.

— De ce?

— Mi l-am făcut odată când eram beat, în liceu. Eram într-o criză antireligioasă şi nu-mi plăcea ideea că Dumnezeu a creat-o pe Eva din coasta lui Adam.

Hanna şi-a dat capul pe spate, izbucnind în râsul care-mi plăcea mie cel mai mult, acela care venea din abdomenul ei şi punea stăpânire pe întregul ei corp.

— Eşti atât de frumoasă, am murmurat fără să mă gândesc, plimbându-mi un deget pe obrazul ei.

Şi-a înălţat brusc capul şi, zăbovind cu privirea pe

buzele mele, m-a tras de mână afară din bucătărie, cu un mic zâmbet poznaş pe faţă.

— Unde mergem? am întrebat-o, lăsând-o să mă conducă pe un culoar strâmt, cu uşi închise pe ambele părţi.

— Sst. O să-mi pierd curajul dacă spun înainte să ajungem acolo. Vino cu mine şi atât.

Nu-i trecea prin minte că aş fi urmat-o pe culoarul ăsta şi dacă ar fi izbucnit un incendiu. La urma urmelor, venisem cu ea la această mizeră petrecere boemă.

La o uşă oarecare, Hanna se opri, ciocăni şi aşteptă. Îşi lipi urechea de lemn, îmi zâmbi şi, când nu auzi nimic, apăsă pe clanţă, scoţând un icnet scurt, simpatic, de nervozitate.

Camera era cufundată în întuneric, din fericire goală, şi relativ sterilă după recenta mutare. Un pat era proaspăt făcut în mijlocul odăii, un dulap fusese împins într-un colţ, dar la peretele din capătul celălalt se afla încă o grămadă de cutii.

— A cui e camera asta? am întrebat.

— Nu ştiu sigur.

Întinzând mâna pe după mine, a încuiat uşa şi apoi s-a uitat la mine, zâmbind.

— Bună.

— Bună, Hanna.

A rămas cu gura căscată şi a făcut ochii mari.

— Nu mi-ai mai spus Ziggy.

Zâmbind, i-am şoptit:

— Ştiu.

— O mai spui o dată?

Vocea îi devenise voalată, de parcă mi-ar fi cerut s-o mai mângâi o dată, s-o mai *sărut* o dată. Şi poate că numind-o

Hanna chiar fusese ca un sărut. Cu siguranţă, eu aşa

simţisem. Iar o parte din mine – o foarte mare parte din mine – a hotărât că nu-mi mai păsa. Nu-mi păsa că îi sărutasem sora cu doisprezece ani în urmă şi că fratele ei era unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Nu-mi păsa că Hanna era cu şapte ani mai mică decât mine şi, în multe privinţe, foarte inocentă. Nu-mi păsa că probabil aveam să stric totul sau că trecutul meu avea s-o deranjeze. Eram singuri, într-o cameră întunecată, şi fiecare milimetru al pielii mele vibra de nevoia de a o atinge.

— Hanna, am spus calm.

Cele două silabe mi-au umplut mintea, deturnându-mi pulsul.

Ea mi-a oferit un mic zâmbet tainic şi apoi s-a uitat la gura mea. Şi-a scos vârful limbii, umezindu-şi buza de jos.

— Ce se întâmplă, Mystique? am şoptit. Ce facem în acest dormitor foarte întunecos, flirtând din priviri?

Ea îşi ridică mâinile, cuvintele-i rostogolindu-se unul după altul.

— Camera asta e Vegas. Bine? Ce se întâmplă aici rămâne aici. Sau, mai degrabă, ce *se spune* aici rămâne aici.

Am încuviinţat cu un semn din cap, fascinat de arcuirea buzei ei de jos.

— Bine…?

— Dacă e ciudat sau dacă depăşeşte graniţele prieteniei care, printr-un soi de forţă magică, nu le-am încălcat încă, doar spune-mi şi o să plecăm. O să fie la fel de ridicol cum a fost când am intrat.

Am şoptit din nou:

— Bine.

Şi am văzut-o trăgând adânc aer în piept. Era ameţită şi emoţionată. Anticiparea îmi dădea furnicături în ceafă şi pe şira spinării.

— Sunt atât de excitată în preajma ta, zise ea, încet.

— Numai a mea? am întrebat, zâmbind.

Ea ridică din umeri.

— Vreau să… mă înveţi lucruri. Nu doar cum să mă port în preajma tipilor, ci cum… să fiu cu un tip. Mă gândesc tot timpul la asta. Şi ştiu că tu n-ai probleme să faci lucrurile astea fără să fii neapărat într-o relaţie şi…

Nu-şi continuă fraza, uitându-se la mine, în camera întunecată.

— Suntem prieteni, da?

Ştiam fără urmă de îndoială unde avea să ducă asta şi am murmurat:

— Am să fac orice vrei.

— Nici nu ştii ce-ţi cer.

Râzând, am şoptit:

— Atunci, cere-mi.

Se apropie mai mult, punându-mi o mână pe piept şi am închis ochii când palma ei caldă a alunecat pe abdomenul meu. M-am întrebat, pentru o clipă, dacă îmi putea simţi inima bătând cu putere în tot corpul. Eu îmi simţeam pulsul pretutindeni, bubuind în pieptul meu şi de-a lungul pielii.

— M-am mai uitat la un film, zise ea. Unul porno.

— Înţeleg.

— Filmele astea sunt, de fapt, foarte proaste.

O spuse încet, de parcă şi-ar fi făcut griji că mi-ar putea ofensa sensibilitatea de mascul amator de pornografie.

Râzând, am încuviinţat:

— Aşa e.

— Femeile sunt atât de exagerate. De fapt, zise ea chibzuind, la fel sunt şi bărbaţii, în majoritatea timpului.

— *Majoritatea* timpului? m-am mirat eu.

— Nu şi la sfârşit, zise ea, vocea devenindu-i şoptită. Când tipul ejaculează. Iese din ea şi o face peste ea.

Degetele ei se strecurară pe sub cămaşa mea, trecând uşor peste linia de păr ce ducea de la buricul meu în jos, pe sub pantaloni. Îşi ţinu puţin respiraţia, ridicându-şi mâna spre pectorali, explorând.

La dracu'. Eram atât de excitat, încât abia îmi mai puteam ţine mâinile să nu-i înşface şoldurile. Dar voiam s-o las pe ea să conducă. Ea mă trăsese aici, ea începuse conversaţia asta. Voiam s-o aud spunând tot, înainte de a-mi lăsa mie iniţiativa. Şi atunci n-aveam să mă mai reţin.

— Asta-i destul de obişnuit în firmele porno, am zis. Tipii nu ejaculează înăuntrul femeilor.

Ea îşi ridică ochii.

— Îmi *place* partea asta.

Am simţit cum mi se scoală şi am înghiţit anevoie.

— Da?

— Îmi place pentru că pare *real*. Mă simt ca şi când tocmai am înţeles lucrurile astea. N-am încercat cu adevărat înainte… sau poate că n-am vrut să experimentez cu tipii cu care am fost. Însă, din prima zi în care am început să-mi petrec timpul cu tine, nu mă pot opri să nu mă gândesc la lucrurile astea. Vreau să înţeleg ce îmi place.

— Asta-i bine.

Am tresărit în camera întunecată, dorindu-mi să nu fi răspuns atât de repede, atât de disperat. Îmi doream mai mult decât orice să-mi ceară s-o duc în pat şi s-o fut atât de zgomotos, încât toţi invitaţii de la petrecere să ştie unde ne duseserăm şi ce i se întâmpla ei.

— Nu cred că ştiu cu adevărat ce le place bărbaţilor. Ştiu că tu spui că sunt uşor de mulţumit, dar nu-i aşa. Pentru *mine*, nu sunt.

Mă luă de mână şi, cu ochii aţintiţi la faţa mea, mi-o duse la sânul ei. Sub palmă, era exact aşa cum îmi imaginasem de sute de ori. Atât de plin şi de moale, tot

numai rotunjimi bogate şi piele catifelată. Abia de m-am abţinut de a o ridica în braţe şi a o strivi între corpul meu şi perete.

— Vreau să-mi arăţi cum, zise ea.

— Ce înţelegi prin „să-ţi arăt cum”?

Închise ochii o secundă, înghiţind.

— Vreau să te excit şi să te fac să ejaculezi.

Am tras aer în piept şi-am aruncat o privire spre patul din mijlocul camerei.

— Aici?

Ea îmi urmări privirea şi clătină din cap.

— Nu aici. Nu într-un pat, deocamdată. Doar…

Şovăi, apoi mă întrebă foarte încet:

— Adică spui da?

— Fireşte că spun da. Nu sunt sigur că aş putea să-ţi spun nu, chiar dacă ar trebui.

Ea îşi reţinu un zâmbet, conducându-mi mâna spre coapsa ei.

— Vrei să mă masturbezi? Asta îmi ceri?

Mi-am îndoit genunchii să mă uit în ochii ei. M-am simţit ca un măgar, fiind atât de fără perdea, şi toată conversaţia asta părea complet suprearealistă, dar trebuia să fiu lămurit despre ce se întâmpla într-adevăr, înainte să-mi slăbesc frâiele autocontrolului, pe care mă chinuiam să le ţin, şi să ajung prea departe.

— Vreau doar să mă asigur că am înţeles.

Ea înghiţi din nou, dintr-odată timidă, şi dădu din cap:

— Da.

M-am apropiat de ea şi, când mirosul fin, vegetal, al şamponului ei mi-a ajuns la nări, mi-am dat seama cât de excitat eram. Niciodată nu mai fusesem neliniştit, dar în clipa aceea eram îngrozit. Nu-mi păsa de cât de bine ar fi fost pentru mine – ar fi putut fi stângace, prea lentă sau

prea rapidă, prea moale sau prea violentă – ştiam că o să mă topesc în mâinile ei. Voiam numai să-mi spună deschis ce simte, în fiecare secundă. Voiam ca sexul să fie *plăcut* pentru ea.

— E în regulă să mă atingi, i-am spus eu, încercând să păstrez cu grijă echilibrul dintre nevoia de a fi blând şi impulsul de a mă dezlănţui.

Ea întinse mâna spre cureaua mea şi o desfăcu, iar eu, plimbându-mi degetele de pe şoldurile ei pe talie şi pe coaste, le-am ridicat până la nasturele de sus al bluzei. Zâmbetul ei era ameţit şi a încercat să şi-l ascundă întorcând capul, dar n-a reuşit. Habar n-aveam cum arătam eu, dar îmi închipui că ochii îmi erau mari, buzele întredeschise şi mâinile tremurătoare pe nasturii ei micuţi. Dându-i jos bluza de pe umeri, am observat cum a şovăit în dreptul fermoarului meu, cu degete nesigure, înainte de a face un pas înapoi, ca să lase bluza să-i cadă la podea.

A rămas în faţa mea, într-un sutien simplu, de bumbac alb. Am întins mâinile în spatele ei, cerându-i voie din ochi, descheindu-l şi dându-i-l jos.

M-a luat pe nepregătite vederea pieptului ei gol şi am rămas holbându-mă prosteşte.

— Doar ca să ştii, şopti ea, nu trebuie să-mi faci nimic.

— Doar ca să ştii, am zis eu, la fel de încet, să-mi ţin mâinile acasă mi-ar fi cu neputinţă în clipa asta.

— Vreau să fiu atentă. S-ar putea să mă… tulburi.

Am gemut; mă omora.

— Aşa o elevă bună, am zis, aplecându-mă să-i sărut locul dintre umăr şi gât. Dar în niciun caz nu pot să stau aici şi să nu mă uit la ăştia. Poate c-ai observat că sunt un pic obsedat de sânii tăi.

Pielea ei era catifelată şi mirosea uimitor. Am deschis gura, muşcând uşor, testând. Ea a tresărit şi s-a împins în

mine, cea mai bună reacţie cu putinţă. Mintea mi-a fost năpădită cu imagini ale unghiilor ei înfigându-se în spatele meu, ale gurii mele deschise, ce-i apăsa puternic şi flămând sânul, în timp ce mă legănam deasupra ei.

— Atinge-mă, Hanna.

I-am ridicat sânul în palmă, l-am împins mai sus, strângându-l. *Sfinte Sisoe, e bună de mâncat.*

Ea îşi duse mâinile înapoi la fermoarul meu, dar se opri acolo.

— Arată-mi cum să fac asta.

A fost probabil cel mai sexy lucru pe care l-am auzit vreodată spus de o femeie. Poate a fost tonul vocii ei, un pic răguşit, foarte dornic. Poate a fost faptul că ştiam cât de educată era şi această unică sarcină părea atât de departe de zona ei de confort, încât îmi ceruse mie s-o ajut. Sau poate a fost pur şi simplu faptul că eram nebun după ea, iar să-i arăt Hannei cum w – / *a* nu *c’* w», i *j o*

să mă satisfacă ma făcea să ma simt de parca i-aş fi spus universului: *Ea este a mea.*

I-am dus mâinile spre betelia jeanşilor mei şi, împreună, i-am împins, odată cu boxerii, pe coapse în jos, eliberându-mi scula între noi.

Am lăsat-o să se uite la mine, în timp ce i-am dat parul pe spate cu ambele mâini, aplecându-mă să-i sărut gâtul.

— Ai un gust formidabil.

Aveam o erecţie atât de puternica, încât îmi simţeam pulsul zvâcnind pe toată lungimea. Aveam nevoie să mă eliberez de aceasta tensiune.

— La dracu’, Hanna, strânge-ţi mâna în jurul meu.

— Arata-mi, Will, ma ruga ea, plimbându-şi ambele mâini peste abdomenul meu şi pe pântece, abia atingându-mi vârful sculei încordate, ridicate.

Ne-am uitat amândoi în jos, de-a lungul corpurilor

noastre şi ne-am leganat uşor, la unison.

I-am luat mâna calda şi i-am închis degetele peste madularul meu, apoi i-am plimbat-o în jos şi-n sus, scoţând un geamăt prelung:

— Fuuutu-i!

Ea a icnit uşor – un sunet reţinut, excitat – care aproape că m-a terminat. În loc de asta, am strâns din ochi, m-am aplecat din nou să-i sărut linia gâtului şi am ghidat-o. Era atât de încet. Nu mi se mai făcuse o masturbare de nici nu mai ştiam când şi cu siguranţa aş fi preferat o partidă de sex oral sau obişnuit, dar era perfect ce mi se întâmpla acum.

Buzele ei erau atât de aproape de ale mele. Îi puteam simţi răsuflarea, puteam gusta dulceaţa băuturii de prune.

— E ciudat că te mângâi şi încă nici nu ne-am sărutat? şopti ea.

Am clătinat din cap, uitându-mă în jos, unde degetele ei se strângeau în jurul meu. Am înghiţit, abia putând să gândesc.

— Nu există corect sau greşit aici. Nu există reguli.

Ea şi-a ridicat ochii şi s-a uitat la gura mea.

— Nu trebuie să mă săruţi.

Am rămas cu gura căscată la ea. Voiam s-o sărut de săptămâni întregi.

— La dracu', Hanna, ba da. Trebuie.

Îşi umezi buzele cu limba.

— Bine.

M-am aplecat mai mult, stând atât de aproape de ea, mişcându-i mâna în sus şi-n jos pe lungimea mea şi sorbind-o din ochi. Buzele ei erau la o respiraţie depărtare de ale mele şi, ori de câte ori atingea capul sculei mele, dintre ele ieşeau sunete slabe. Am scos un mârâit. Mă simţeam prea bine ca să fie doar o simplă partidă. Toate acestea erau dintr-odată prea intime pentru nişte *prieteni*.

M-am uitat la ochii ei, apoi la gura ei, înainte de a închide şi ultimul centimetru dintre noi ca s-o sărut.

Era atât de dulce şi de caldă, primul nostru sărut a fost ireal: doar o alunecare a buzelor mele peste ale ei, cerându-i: *Lasă-mă să fac asta*. *Lasă-mă să fac asta şi să fiu blând şi grijuliu cu fiecare părticică din tine*. Am sărutat-o de câteva ori, pe buze, săruturi grijulii ca să ştie că eram gata s-o iau încet, aşa cum avea nevoie ea.

Când am deschis gura doar cât să-i sug buza de jos, un fior m-a străbătut auzindu-i geamătul stins. *Hristoase*, îmi venea s-o ridic, s-o lipesc de perete şi să i-o trag, cu petrecerea dezlănţuită afară şi ochii mei aţintiţi pe faţa ei, urmărind-o, pândindu-i fiecare senzaţie.

Când s-a retras, mi-a studiat gura, ochii, fruntea. M-a studiat pe *mine*; nu-mi dădeam seama dacă era fascinaţia generală pentru ceea ce învăţa sau una specifică momentului acestuia. Însă nimic nu m-ar fi putut scoate din transă. Nici focuri de artificii afară, niciun incendiu pe hol. Nevoia ca într-o zi să fiu înăuntrul ei – s-o posed complet – se înfipsese în mine ca un ghimpe şi se plantase sub coastele mele.

— O să-mi spui dacă e jalnic, nu-i aşa? întrebă ea, cu voce domoală.

Am râs, respirând greu.

— Oh, nu e jalnic. E atât de bine şi e doar mâna ta.

Nepărând convinsă, întrebă:

— Dar… celelalte nu fac asta?

Am înghiţit anevoie, urând faptul că pomenea despre celelalte femei în clipa asta. Înainte, aproape că aş fi vrut să fie prezente toate, în fundal, ca o reamintire pentru ele a ceea ce se întâmplase şi ce nu într-un moment ca acesta. Cu Hanna, voiam să le şterg umbrele de pe perete.

— Sst.

— Vreau să spun, de obicei faceţi doar sex?

— Îmi place ce facem noi doi. Nu vreau altceva în clipa asta; vrei să te concentrezi doar la penisul din mâna ta?

A râs şi am zvâcnit în palma ei, adorând sunetul.

— Bine, a şoptit ea. Va trebui să încep cu chestiunile elementare.

— Îmi place că vrei să înveţi cum să mă atingi.

— Îmi place să te ating, murmură ea pe gura mea. Îmi place că îmi arăţi.

Ne mişcăm mai iute acum; i-am arătat cât de tare să strângă, spunându-i că era în regulă să ţină bine şi că aveam nevoie să fie mai rapidă şi mai puternică decât s-ar fi aşteptat ea.

— Strânge, i-am şoptit. Îmi place mai tare.

— Nu doare?

— Nu, mă omoară naibii.

— Stai să încerc.

Mi-a împins la o parte braţul cu mâna liberă.

Odată eliberat, am putut să-i cuprind în palme sânii şi să mă aplec să-i sug un sfârc, suflând puţin peste vârful lui.

Ea a gemut, încetinind ritmul o clipă, după care l-a accelerat din nou.

— Pot să fac asta până termini? întrebă ea.

Am ras pe înfundate în pielea ei. Practic vibram, străduindu-mă să nu-mi dau drumul de fiecare dată când mâna ei aluneca peste mădularul meu.

— Contam oarecum pe asta.

Am supt-o de gât, închizând ochii şi întrebându-mă dacă m-ar lăsa să-i fac un semn, pe care să i-l pot vedea mâine. Pe care toată lumea să i-l poată vedea. În jurul meu, camera începuse să se învârtă. Realitatea ei pur şi simplu mă făcea să mă clatin. Mirosul şi gustul pielii sale netede, elastice, sunetele de plăcere pe care le scotea doar fiindcă

mă atingea pe mine. Era dornică şi apetisantă, receptivă şi curioasă, iar eu nu-mi aminteam când fusesem ultima oară atât de excitat.

Familiara tensiune se adunase adânc în pântecele meu şi am început să mă împing înainte în strânsoarea ei.

— Hanna. Oh, la dracu', un pic mai repede, bine?

Cuvintele păreau mult mai intime aşa, rostite în pielea ei, cu răsuflarea întretăiată.

Ea a şovăit doar o secundă înainte să tragă mai tare şi mai rapid, iar eu am fost aproape să-mi dau drumul – mult prea curând –, dar nu-mi păsa nicidecum. Degetele ei lungi şi subţiri erau strânse bine în jurul meu şi m-a lăsat să-i sug buza de jos, maxilarul, gâtul. Ştiam că ar fi avut acelaşi gust bun peste tot.

Voiam să-i arăt cât de bine este când ţi-o trage cineva.

Cu acest gând, de a mă prăbuşi peste ea şi în ea, s-o fac să-şi dea drumul în acelaşi timp, m-am aplecat, am rugat-o să mă muşte, să-mi muşte gâtul, umărul… *orice*. Nu mi-a păsat cum suna asta; ştiam că n-avea să se împotrivească sau să dea înapoi de la ceea ce recunoscusem că-mi plăcea.

Fără să ezite, a deschis gura pe gâtul meu şi şi-a apăsat dinţii în mine. Mintea mi s-a înceţoşat, totul a fulgerat fierbinte şi sălbatic; pentru o clipă, m-am simţit ca şi când toate sinapsele din corpul meu ieşiseră din funcţiune, se stinseseră. Mâna ei aluneca mai repede peste mine, orgasmul îmi năvălea pe şira spinării în jos şi am ejaculat, cu un geamăt stins, căldura mea ţâşnind în mâna ei şi pe tot abdomenul ei gol.

S-a oprit exact atunci când aveam nevoie ca ea să facă asta, dar nu mi-a dat drumul. Îi puteam simţi ochii aţintiţi asupra locului în care mă ţinea şi am tresărit puternic, când ea şi-a mişcat din nou mâna.

— Nu mai continua, am icnit eu, gâtuit.

— Scuze.

Şi-a plimbat degetul mare al mâinii libere peste locul în care ejaculasem în palma ei şi l-a şters de şold, cu ochii mari şi fascinaţi. Respira atât de greu, încât pieptul îi zvâcnea.

— Sfinte Sisoe, am răsuflat eu.

— A fost…?

Camera părea să se umple de întrebarea ei neterminată şi de sunetul respiraţiei mele gâfâite. M-am simţit un pic ameţit şi-mi venea s-o trag cu mine pe podea şi să mă pierd de tot.

— A fost de-a dreptul ireal, Hanna.

Şi-a ridicat ochii spre mine, aproape triumfătoare la această descoperire.

— Am avut dreptate – scoţi cele mai mişto sunete când ejaculezi.

Cuvântul căzu într-un abis, iar eu devenisem moale în mâna ei, dorindu-mi să aflu dacă şi ea se excitase când îmi făcuse asta.

M-am aplecat şi am întrebat-o.

— E rândul meu, acum? cu gura aproape lipită de pielea catifelată a gâtului ei.

Cu respiraţia tremurătoare, ea şopti:

— Da, te rog.

— Vrei cu mâinile? am întrebat-o. Sau vrei altceva?

Ea râse scurt, nervos.

— Nu sunt chiar pregătită pentru mai mult, dar… nu cred că mâinile or să aibă efect asupra mea.

M-am lăsat pe spate să-i arunc o privire cât mai sceptică, descheindu-i nasturele jeanşilor şi provocând-o să mă oprească.

N-a făcut-o.

— Vreau să spun că nu ştiu dacă pot să ating

orgasmul cu degetele înăuntru, clarifică ea.

— Păi, bineînţeles că nu poţi să atingi orgasmul numai cu degetele înăuntru. *Clitorisul* tău nu e înăuntru.

Mi-am strecurat mâna pe sub chiloţii ei şi am încremenit simţind pielea moale, goală.

— Hanna? Nu ştiam că eşti dintre cele care se epilează total.

S-a foit puţin, stingherită.

— Chloe a vorbit despre asta. Am fost curioasă…

Mi-am strecurat un deget între labiile ei – să fiu al naibii, era umedă toată.

— Dumnezeule, am gemut.

— Îmi place, recunoscu ea, cu gura apăsată de gâtul meu. Îmi place ce simt.

— Glumeşti? Eşti atât de moale; vreau să-ţi ling în sus şi-n jos fiecare părticică.

— Will…

— Aş avea gura pe tine în două secunde, dacă nu am fi în dormitorul unui tip oarecare.

Ea s-a înfiorat sub atingerea mea, lăsând să-i scape un geamăt stins.

— Nici nu pot să-ţi spun de câte ori mi-am imaginat asta.

Ei, *la* dracu’. Am simţit că mi se scoală din nou.

— Te-ai topi ca zahărul pe limba mea. Ce zici?

Râse puţin, ţinându-mă de umeri.

— Cred că mă topesc acum.

— Şi eu cred la fel. O să te topeşti în toată mâna mea şi o să te ling după aceea. Eşti zgomotoasă, Prunişoară? Când îţi dai drumul, îţi pierzi controlul?

Un mic sunet înecat îi scăpă, înainte de a şopti:

— De una singură, nu sunt zgomotoasă.

La naiba. Asta voiam să aud. Puteam construi fantezii ani de-a rândul numai gândindu-mă la Hanna, cu picioarele

desfăcute pe canapeaua ei sau în timp ce stătea în mijlocul patului, masturbându-se.

— De una singură ce anume faci? Doar clitorisul?

— Da.

— Cu o jucărie sau…?

— Uneori.

— Pariez că te pot face să-ţi dai drumul aşa, am spus eu şi mi-am strecurat două degete cu grijă înăuntru, simţind-o cum mi le strânge.

Mi-am frecat nasul de al ei.

— Spune-mi. Îţi place cu degetele mele aici? Futându-te?

— Will… eşti aşa de *obscen*.

Am râs, trecându-mi gura peste maxilarul ei.

— Cred că-ţi *plac* lucrurile obscene.

— Mi-ar plăcea gura ta obscenă între picioarele mele, a zis ea încetişor.

Am gemut, mişcându-mi mâna mai repede şi mai adânc în ea.

— *Tu* te gândeşti la asta? mă întrebă. Că mă săruţi acolo?

— Da, am recunoscut. Mă gândesc la asta şi mă întreb dacă m-aş opri vreodată să respir.

Atât de udă. Ea se zvârcolea, scoţând acele mici sunete disperate pe care îmi venea să le mănânc. Mi-am scos degetele, ignorându-i mârâitul supărat, şi cu ele am trasat o dâră udă până la bărbia ei şi peste buzele ei, pe care le-am acoperit aproape imediat cu gura mea.

La naiba.

Avea gust de femeie adevărată, delicat şi îmbătător, iar limba ei era dulce şi lipicioasă. Avea gust de prună, coaptă, moale şi mică în gura mea şi m-am simţit ca un rege când m-a implorat s-o mai ating, *mai mult*, *din nou*, *te rog*, *Will*, *am fost aproape*.

I-am tras pantalonii şi chiloţii până jos, aşteptând-o să iasă din ei. Era complet goală şi braţele mele tremurau de dorinţa de a mă strecura înăuntru, în căldura ei perfectă.

M-a luat de încheietură şi mi-a împins mâna înapoi, între picioare.

— Fată lacomă.

A făcut ochii mari, stânjenită.

— Eu doar…

— Sst.

Am făcut-o să tacă, lipindu-mi gura de a ei, sugându-i buza şi lingându-i limba dulce. Trăgându-mă înapoi, i-am şoptit:

— Îmi place. Vreau să te fac să explodezi.

— O să explodez.

A zvâcnit în mâna mea când am atins-o din nou între picioare.

— Nu m-am mai simţit niciodată aşa.

— Atât de udă.

Gura i s-a deschis într-o exclamaţie nestăpânită când mi-am strecurat degetele înapoi, în ea. S-a uitat la buzele mele, la ochii mei, la fiecare reacţie de pe chipul meu. Îmi plăcea că era atât de curioasă, încât nici nu-şi putea feri ochii.

— Fă-mi o favoare, i-am cerut.

A dat din cap.

— Când eşti aproape, spune-mi. O să ştiu, dar rosteşte cuvintele.

— Bine, a gâfâit ea. O să spun, o să spun, dar… te rog.

— Mă rogi ce, Prunişoară?

S-a unduit uşor peste mine.

— Te rog, nu te opri.

Mi-am împins degetele mai adânc, mai repede,

apăsându-i clitorisul cu degetul mare şi excitându-l în cercuri mici, strânse. *Da*. *Sfinte Sisoe*, *era atât de aproape*.

Aveam din nou erecţie, frecându-mi-o de şoldul ei gol, unde deja ejaculasem cu numai câteva minute în urmă, şi eram iarăşi aproape de orgasm.

— Apucă-mă de sculă, Ok? Doar ţine-o. Eşti atât de udă şi sunetele tale… să fiu al naibii, eu…

Şi atunci am simţit-o cum mi-o ţine strâns, iar eu nu m-am gândit decât la ce netedă era în jurul degetelor mele şi ce pline şi dulci îi erau buzele şi limba.

Începu să se înmoaie, corpul ei destinzându-se complet. Exclama stins acelaşi lucru, la nesfârşit – *Oh*, *Doamne* –, acelaşi lucru pe care-l gândeam şi eu.

— Spune-o.

— O să…

Sughiţă, întărindu-şi strânsoarea pe mădularul meu.

— La dracu’, spune-o.

— Will. Doamne.

Coapsele începură să-i tremure şi i-am înconjurat mijlocul cu braţul liber, susţinând-o să nu cadă.

— Îmi dau drumul.

Şi cu o smucitură puternică a şoldurilor într-adevăr şi-a dat drumul, tremurat şi ud. Orgasmul ei a şiroit de-a lungul degetelor mele, iar ea a strigat, înfigându-şi unghiile în umerii mei. Era exact ceea ce aveam nevoie – *cum naiba de a ştiut*? Cu un geamăt surd, mi-am simţit al doilea orgasm năpustindu-se înainte, fierbinte şi lichid în mâna ei.

La dracu’. Picioarele îmi tremurau şi m-am lăsat peste ea, ţintuind-o de perete.

Fuseserăm zgomotoşi. Prea zgomotoşi? Eram destul de departe, despărţiţi de inima petrecerii de mai multe camere, şi totuşi n-aveam idee ce făcuseră cei de afară în timp ce lumea mea se topise în braţele Hannei.

Îi simţeam respiraţia caldă şi dulce pe gâtul meu şi, cu grijă, mi-am scos degetele, frecându-le de sexul ei, desfătându-mă cu pielea ei caldă, sensibilă.

— Bine? am murmurat la urechea ei.

— Da, a şoptit ea, încolăcindu-şi braţele pe după umerii mei şi apăsându-şi faţa în scobitura gâtului meu. Doamne, atât de bine!

Mi-am lăsat mâna unde era, cu mintea învârtindu-se, în timp ce o mângâiam încet de-a lungul pliurilor moi. Era foarte probabil cea mai bună primă partidă pe care o avusesem vreodată cu o fată.

Şi folosiserăm doar mâinile.

— Poate c-ar trebui să ne întoarcem la petrecere, zise ea, cu vocea înăbuşită de pielea mea.

Fără chef, mi-am retras mâna şi imediat m-am crispat tot, când ea a aprins lumina de la întrerupătorul din spatele ei. În timp ce-mi trăgeam pantalonii pe mine, m-am uitat la ea, complet goală în camera puternic luminată.

Ei bine, să fiu al naibii. Era zveltă, cu muşchi tonifiaţi, cu sâni mari şi plini şi şolduri uşor rotunjite. Faţa îi era încă îmbujorată de la orgasm şi m-am delectat cu vederea roşeţii care i s-a răspândit de la gât în sus, în timp ce-i studiam abdomenul încă umed.

— Te holbezi, a zis ea, aplecându-se să ia o cutie de şerveţele de pe măsuţă.

S-a uitat în jos, curăţându-se şi apoi a aruncat şerveţelul într-un coş de gunoi.

Mi-am încheiat cureaua şi apoi m-am aşezat pe marginea patului, urmărind-o cum se îmbrăca. Era incredibil de sexy şi habar n-avea.

Camera mirosea a sex şi ştiam că ea – mi putea simţi atenţia îndreptată asupra ei, dar nu s-a grăbit. De fapt, părea perfect mulţumită să mă lase s-o privesc din toate unghiurile, să-i văd fiecare rotunjime, în timp ce-şi trăgea

chiloţii, apoi jeanşii, îşi punea sutienul şi îşi închidea încet nasturii bluzei.

Uitându-se, în sfârşit, la mine, şi-a lins buzele şi inima mi s-a oprit când mi-am dat seama că-şi simţise gustul pe degetele mele. M-am întrebat dacă eu aveam să-mi amintesc gustul ei până la sfârşitul vieţii.

— Şi acum? am întrebat, ridicându-mă.

— Acum – îmi luă braţul, plimbându-şi degetele pe dublul helix tatuat de la cot până la încheietură – ne întoarcem dincolo şi mai bem ceva.

M-am liniştit puţin, auzind cum îşi recapătă siguranţa din voce. Nu mai era excitată, nu mai era şovăielnică şi plină de speranţă. Se întorsese la efervescenţa ei dintotdeauna, aceeaşi Hanna pe care o vedea toată lumea. Nu mai era a mea.

— N-am nimic împotrivă.

S-a uitat la faţa mea câteva clipe lungi, la ochii şi obrajii mei, la bărbie şi la buze.

— Mulţumesc că nu te porţi ciudat.

— Glumeşti?

M-am aplecat şi am sărutat-o pe obraz.

— De ce m-aş purta ciudat?

— Tocmai ne-am atins unul altuia părţile intime, a şoptit ea.

Am râs, aranjându-i gulerul bluzei.

— Asta am observat.

— Cred că am putea fără probleme să facem treaba prietenicu-beneficii. Pare atât de uşor, atât de relaxat. O să ne întoarcem pur şi simplu acolo, zise ea cu un zâmbet larg.

Făcându-mi cu ochiul, adăugă:

— Şi vom fi singurii care ştim că tu tocmai ţi-ai dat drumul pe burta mea şi eu tocmai mi-am dat drumul pe mâna ta.

A descuiat uşa, a deschis-o şi a lăsat să pătrundă hărmălaia petrecerii. Exclus să ne fi auzit careva. Puteam să ne prefacem că nici nu s-a întâmplat.

* * *

Mai făcusem asta înainte de zeci de ori. Mă cuplam cu o femeie, apoi mă întorceam la chinurile unei petreceri, integrându-mă în încăpere şi pierzându-mă într-o altă formă de distracţie. Dar acum, în pofida oamenilor cu adevărat simpatici, nu puteam pierde nicio clipă urma Hannei, unde era şi ce făcea. În camera de zi, vorbind cu asiaticul înalt, despre care mi-am amintit că-l chema Dylan. Îndreptându-se spre capătul holului, făcându-mi cu mâna, înainte de a intra la toaletă. Umplându-şi paharul de plastic cu apă, în bucătărie. Uitându-se la mine, din capătul celălalt al camerei.

Dylan s-a intersectat cu Hanna din nou, zâmbindu-i şi aplecându-se să-i spună ceva. Avea un zâmbet larg, haine care sugerau că ieşea în lume destul de des cât să fie îmbrăcat după ultimul răcnet în ceea ce privea criteriile de eleganţă ale doctoranzilor şi părea sincer atras de ea. Am privit cum zâmbetul ei a devenit mai deschis şi apoi puţin nesigur. L-a îmbrăţişat şi l-am văzut ducându-se în bucătărie. Habar n-aveam ce se întâmplase; îmi plăcea să văd că ea se distrează. Dar pofta de altceva a început să mi se răspândească în tot corpul şi, după două ore de petrecere, mi-am dat seama că voiam s-o iau cu mine acasă, unde puteam să ne simţim unul pe celălalt în toată puterea cuvântului, pentru tot restul nopţii.

Mi-am scos telefonul din buzunar, tastând un mesaj pentru ea. Hai să plecăm de aici. Vino la mine în noaptea asta şi rămâi cu mine.

Mi-am dus degetul spre butonul de „Trimite”, dar am observat în căsuţa de mesaje, că şi ea îmi scria ceva. M-am oprit, aşteptând.

Dylan tocmai m-a invitat să ieşim, a zis ea.

M-am uitat lung la telefon, înainte de a-mi ridica ochii, întâlnindu-i privirea neliniştită din partea cealaltă a camerei.

Ştergând ce îi scrisesem, am tastat, în schimb: Tu ce i-ai spus?

Ea s-a uitat în jos când telefonul i-a bâzâit în mână şi a răspuns: I-am spus că putem discuta luni.

Căuta îndrumări, poate chiar îmi cerea permisiunea. În urmă cu o lună, făceam sex regulat cu două sau trei femei diferite în fiecare săptămână. Acum, nu ştiam ce aveam în cap în privinţa Hannei; gândurile mele erau prea amestecate şi prea complexe pentru a o ajuta să le traducă pe ale ei, în clipa asta.

Telefonul a bâzâit din nou şi am privit pe ecran. Ar fi foarte ciudat, după ceea ce tocmai am făcut noi? Nu ştiu ce să fac, Will.

De asta are nevoie, mi-am spus eu. *Prieteni*, *întâlniri*, *o viaţă în afara şcolii*. *Nu poţi fi tu singurul*.

De data asta, eu căutam ceea ce era complicat, iar ea încerca ceea ce era simplu.

Deloc, i-am răspuns. Asta se numeşte întâlnire romantică.

ŞAPTE

Dacă mă întrebasem vreodată cum făcea o pisică în călduri, acum ştiam. Zgomotele – miorlăiturile, scâncelile, urletele – începuseră în urmă cu vreo oră şi deveniseră din ce în ce mai frenetice, până când animalul frustrat sexual practic ajunsese să ţipe sub fereastra dormitorului meu.

Ştiam exact ce simţea. Mulţumesc, Viaţă, că mi-ai dat metafora vie, însufleţită, pentru modul în care mă simt.

Cu un geamăt, m-am întors pe burtă, pipăind orbeşte după o pernă pe care să mi-o pun pe cap, să estompez gălăgia. Sau s-o folosesc ca să mă sufoc pe mine însămi.

Nu mă hotărâsem încă. Venisem acasă după întâlnirea cu Dylan de trei ore şi nu reuşisem să dorm niciun minut.

Am fost dată peste cap, mă sucisem şi mă învârtisem de când mă băgasem în pat, holbându-mă în tavan de parcă secretul tuturor problemelor mele ar fi stat ascuns în zugrăveala marmorată de deasupra capului. De ce mi se părea totul atât de complicat? Nu era asta ce voisem? Întâlniri romantice? O viaţă socială? Să am un orgasm în compania altei persoane?

Şi atunci care era problema?

Modul în care Dylan picase în cursa vibraţiei mele *doarprieten* era problema. Faptul că merseserăm la unul dintre restaurantele mele preferate, iar eu fusesem absentă complet, gândindu-mă la Will când ar fi trebuit să-i acord atenţie lui Dylan, era o problemă chiar şi mai mare. Nu mă gândisem la zâmbetul lui Dylan când venise să mă ia de acasă, la modul în care îmi ţinuse uşa şi la adoraţia cu care se uitase la mine tot timpul cinei. În loc de asta, eu aveam în mine doar zâmbetul superior al lui Will, expresia cu care mă privea mângâindu-i scula, obrajii lui aprinşi, atunci când îmi spusese exact ce să fac, sunetul scos când ejaculase.

Enervată, m-am trântit pe spate şi am aruncat păturile de pe mine. Era martie, ninsese uşor toată ziua, iar eu *năduşeam*. Era ora două dimineaţa şi eu eram perfect trează şi frustrată. Foarte, foarte frustrată.

Dar cele mai multe bătăi de cap mi le dădea felul în care Will fusese atât de drăguţ la petrecere, atât de tandru şi de grijuliu, şi faptul că eu ştiusem fără urmă de îndoială cât de uşor aveau să se transforme toate acestea în sex. Fusese încurajator, spunând tot ce aveam eu nevoie să aud, dar fără să forţeze, fără să ceară mai mult decât eram eu gata să-i dau. Şi să fiu a naibii, era excitant… cu mâinile alea. Gura aia. Modul în care îmi sugea pielea, sărutându-

mă de parcă ani de-a rândul şi-ar fi înăbuşit nevoia asta şi, în sfârşit, şi-o putea îndeplini. Am dorit să mi-o tragă, probabil mai mult decât îmi dorisem orice altceva vreodată, şi a fost consecinţa cea mai firească: eram amândoi acolo, era întuneric, el era excitat, iar eu eram gata să explodez. Fusese şi un pat… dar nu mi se păruse potrivit. Nu mă simţisem pregătită.

El nu insistase. De fapt, nu fusese atât de ciudat pe cât mă aşteptasem. Mă încurajase în privinţa lui Dylan. Pe drumul spre acasă, îmi spusese că aveam nevoie să ies în oraş, să mă distrez. Îmi zisese că el nu pleca nicăieri, iar ceea ce făcuserăm a fost perfect. M-a îndemnat să explorez şi să fiu fericită. *Doamne*, cu asta mă făcuse să-l doresc şi mai mult.

Hotărând că era o bătălie pierdută şi că nu aveam să mai adorm, m-am ridicat din pat şi m-am dus la bucătărie. M-am uitat lung în frigider, închizând ochii şi lăsând aerul rece să-mi mângâie pielea încinsă. Eram lipicioasă între picioare şi, cu toate că trecuseră şase zile de când Will mă atinsese acolo, mă *durea*. L-am văzut de atunci în fiecare zi, la alergarea matinală, şi am luat micul dejun în trei rânduri. Fusese uşor; cu Will, era *întotdeauna* uşor. Dar de fiecare dată când era în preajma mea, voiam să-l întreb dacă m-ar mai putea atinge din nou, dacă îl mai puteam atinge eu pe el. Încă mai simţeam ecoul fiecărei mângâieri a degetelor lui, însă nu aveam încredere în memoria mea. Nu era cu putinţă să fi fost atât de bine.

M-am dus în camera de zi şi m-am uitat pe fereastră. Cerul era întunecat, dar cenuşiu-argintiu, acoperişurile sclipeau îngheţate. Am numărat stâlpii de iluminat şi am calculat câţi erau între blocul lui şi al meu. M-am întrebat dacă ar fi fost vreo şansă să fie şi el treaz, simţind măcar o fracţiune din ce simţeam eu acum.

Degetele mele au atins pulsul de pe gât şi am închis

ochii, simţind bătăile puternice de sub piele. Mi-am poruncit să mă duc înapoi la culcare. Poate că acum era ocazia de a gusta coniacul pe care tata îl avea întotdeauna în living. Mi-am spus că ar fi fost o idee proastă să-l fi sunat pe Will şi că în niciun caz n-ar fi putut ieşi ceva bun din asta. Eram deşteaptă şi raţională şi gândeam totul în amănunt.

Mă săturasem să gândesc!

Ignorându-mi avertismentul din minte, m-am îmbrăcat, am ieşit şi am început să mă plimb. Zăpada târzie fusese călcată în picioare peste zi şi se transformase într-o gheaţă groasă pe trotuar. Ghetele mele scrâşneau la fiecare pas şi, cu cât mă apropiam de apartamentul lui Will, cu atât haosul din gândurile mele se transforma într-un murmur uniform de fundal.

Când mi-am ridicat privirile, eram chiar în faţa blocului său. Mâinile îmi tremurau, dar am scos telefonul şi i-am găsit fotografia, scriindu-i singurul mesaj care mi-a trecut prin minte.

Eşti treaz?

Era cât pe-aci să scap telefonul din mână când răspunsul a venit la doar câteva secunde: Din păcate.

Mă laşi să intru? am întrebat şi, sincer, oare chiar voiam să spună da? Sau voiam să mă trimită acasă? În momentul acesta, habar n-aveam.

Unde eşti?

Am şovăit. În faţa blocului tău.

CE? Cobor imediat.

Abia am avut timp să mă gândesc la ce făcusem, întorcându-mă să mă uit în direcţia din care venisem, când uşa de la intrare s-a deschis brusc şi Will a ieşit.

— Mamă, Doamne, ce ger e! a strigat el şi apoi s-a uitat în spatele meu, la strada pustie. Pe toţi sfinţii, Hanna, măcar ai venit cu un taxi până aici?

Făcându-mă mică, am recunoscut:

— Am venit pe jos.

— *La trei dimineaţa*? Ţi-ai pierdut naibii minţile?

— Ştiu, ştiu. Doar că…

A clătinat din cap şi m-a tras înăuntru.

— Treci încoace. Eşti ţicnită, ştii? îmi vine să te gâtui, în clipa asta. Nu se merge pe jos prin Manhattan, singură, la trei dimineaţa, Hanna.

Stomacul mi s-a strâns şi m-a cuprins un val de căldură când mi-a spus numele şi am ştiut că aş rămâne afară, în frig, toată noaptea, dacă asta ar fi condiţia să mi-l mai spună o dată. Însă el mi-a aruncat o privire de avertisment, iar eu am dat din cap, în timp ce mă conducea spre lift. Uşile s-au închis şi s-a uitat la mine, din capătul celălalt al cabinei.

— Deci abia acum ai ajuns acasă de la întâlnirea ta? întrebă el, arătând mult prea răvăşit de somn şi sexy pentru starea mea mentală din momentul acela. Ultima oară când mi-ai trimis mesaj, te urcai într-un taxi ca să te întâlneşti cu Dylan, la restaurant.

Am clătinat din cap şi mi-am plecat ochii spre mochetă, încercând să înţeleg ce naiba gândisem când mă hotărâsem să vin aici. Nu gândisem, asta era problema.

— M-am întors pe la nouă.

— *Nouă*? întrebă el, complet neimpresionat.

— Da, l-am înfruntat eu.

— Şi?

Tonul lui era egal, faţa impasibilă, dar viteza întrebărilor îmi spunea că era preocupat de ceva.

M-am fâţâit, de pe un picior pe altul, neştiind exact ce să spun. Întâlnirea nu fusese un dezastru. Daylan era drăguţ şi interesant, dar eu fusesem total pe altă lume.

Am fost scutită de a răspunde, căci am ajuns la etajul lui Will. L-am urmat ieşind din lift şi pe culoarul lung,

uitându-mă cum spatele şi umerii i se mişcau la fiecare pas. Purta pantaloni de pijama şi contururile câtorva dintre tatuajele lui mai închise se vedeau prin materialul subţire al tricoului alb. A fost nevoie să-mi înăbuş pofta de a întinde mâna şi a-mi plimba degetele peste liniile acelea, scoţându-i tricoul ca să le văd pe toate. Erau, evident, mai multe decât avusese cu ani în urmă, dar ce erau? Ce poveşti se ascundeau în spatele desenelor de pe pielea lui?

— Ai de gând să-mi povesteşti? întrebă el.

Se oprise în faţa uşii lui şi mi-am ridicat ochii.

— Ce? am întrebat nedumerită.

— Întâlnirea, Hanna.

— Oh, am murmurat, încercând să mă dezmeticesc şi să fac puţină ordine în vălmăşagul din mintea mea. A fost o cină şi bla-bla-bla, am luat taxiul la întoarcere. Eşti sigur că nu te-am trezit?

A oftat prelung şi adânc, făcându-mi semn să intru.

— Din păcate, nu.

Mi-a aruncat o pătură din spatele canapelei.

— N-am reuşit încă să adorm.

Aş fi vrut să fiu atentă la el, dar dintr-odată eram înconjurată de atât de multe piese din viaţa lui Will. Blocul său era una dintre cele mai noi clădiri din zonă şi apartamentul era modern, dar simplu mobilat. A apăsat pe întrerupătorul unui mic şemineu de pe un perete, iar flăcările au venit la viaţă cu un vâjâit uşor, scăldând pereţii de culoarea mierii în lumina lor pâlpâitoare.

— Încălzeşte-te până-ţi aduc ceva de băut, zise el, făcându-mi semn spre covoraşul din faţa şemineului. Şi să-mi povesteşti mai multe despre întâlnirea asta care s-a încheiat la nouă.

Bucătăria se vedea din living şi l-am urmărit cum deschidea şi închidea dulapurile, umplând un ibric ce părea foarte vechi şi aşezându-l pe plită. Locuinţa lui era

mai mică decât îmi imaginasem, cu parchet de lemn şi rafturi de cărţi ticsite cu romane ferfeniţite, tomuri groase de genetică şi un perete întreg dedicat unei colecţii de-a dreptul impresionante de albume de benzi desenate. Două canapele de piele dominau livingul şi picturi simple, înrămate, acopereau pereţii. Pe podea, într-un coş, erau reviste, un teanc de scrisori stătea pe poliţa căminului, un bol plin cu capace de sticlă se odihnea pe un raft.

Am încercat să mă concentrez la ceea ce mă întrebase, dar fiecare obiect din apartamentul lui era o fascinantă piesă de puzzle din povestea lui Will.

— N-am prea multe de povestit, am zis eu distrată.

— Hanna.

Am gemut, scoţându-mi jacheta şi aşezând-o pe spătarul unui scaun.

— Nu mi-a stat mintea la joc, înţelegi? am zis eu şi m-am oprit, văzând expresia de pe faţa lui.

Ochii îi erau larg deschişi, gura căscată şi privirea îi cobora încet pe corpul meu.

— Ce?

— Ce…?

Tuşi.

— Ai venit până aici în astea?

M-am uitat în jos şi, dacă-i posibil, am devenit şi mai ruşinată decât înainte. Mă dusesem la culcare în pantaloni scurţi şi maiou, iar când îmi venise ideea să ies, nu mă îngrijisem decât să-mi trag o pereche de pantaloni de pijama, ghetele îmblănite şi uriaşa jachetă veche a lui Jensen. Maioul nu lăsa nimic imaginaţiei, iar sfârcurile mele erau întărite, perfect vizibile prin materialul subţire.

— Oh. Ups!

Mi-am încrucişat braţele peste piept, încercând să ascund faptul că afară era evident foarte, *foarte* frig.

— Probabil ar fi trebuit să fiu mai atentă, dar… am

vrut să te văd. E ciudat? E ciudat, nu-i aşa? Probabil încalc vreo douăsprezece reguli de-ale tale în clipa asta.

El s-a dezmeticit.

1 T WWW 1 W, W 1 W.

— Eu, aaa… cred că exista o clauza prin care se poate face o excepţie pentru oricine încalca regula când poarta o costumaţie ca asta, zise el, izbutind să-şi smulga privirea de la pieptul meu îndeajuns cât să termine ce făcea în bucătărie.

Îmi dădea un neobişnuit sentiment de putere faptul că eram capabila să-l tulbur şi am încercat să nu arat prea îngâmfata când el a ieşit din bucătărie, aducând două cani aburinde.

— Deci, de ce a fost întâlnirea asta atât de neinteresanta? a întrebat el.

M-am aşezat pe podea, în faţa focului, întinzându-mi picioarele.

— Aveam alte lucruri în minte.

— Cum ar fi?

— Cum ar fiii…

Am lungit cuvântul, cât să mă hotărăsc dacă într-adevăr voiam să spun. Voiam.

— Cum ar fi petrecerea.

Pentru un lung moment, o tăcere grea s-a întins între noi.

— Înţeleg.

— Da.

— Păi, în caz că n-ai observat, zise el, uitându-se la mine, nici eu nu dormeam dus aici.

Am dat din cap şi mi-am întors ochii la foc, neştiind cum să continui.

— Întotdeauna am fost în stare să-mi controlez mintea, ştii? Dacă e timpul pentru şcoala, mă gândesc la şcoala. Dacă e de munca, mă gândesc la muncă. Dar în

ultima vreme, am zis eu, clătinând din cap, concentrarea mea e la pământ.

Râse încetişor lângă mine.

— Ştiu exact cum te simţi.

— Nu pot fi atentă.

— Da.

Se scărpină în ceafă, uitându-se la mine printre genele negre.

— Nu mai dorm bine.

— La fel.

— Sunt atât de surescitată că abia pot să stau într-un loc, am recunoscut.

Am auzit cum răsuflă, prelung, măsurat, şi abia atunci mi-am dat seama cât de aproape ajunseserăm unul de celălalt. Mi-am ridicat ochii şi am văzut că se uita la mine.

Îmi cerceta faţa milimetru cu milimetru.

— Nu ştiu… dacă am mai fost vreodată aşa de tulburat de cineva, zise el.

Eram atât de aproape, încât puteam să-i văd fiecare geană în lumina focului, destul de aproape cât să-i observ cei câţiva pistrui de pe nas. Fără să mă gândesc, m-am aplecat, atingându-mi uşor buzele de ale lui. Ochii lui s-au deschis mari şi l-am simţit încremenind pentru o clipă, după care umerii i s-au relaxat.

— N-ar trebui să vreau asta, zise el. Habar n-am ce facem.

Nu ne sărutam, nu în toată puterea cuvântului, doar ne tachinam, respirând acelaşi aer. Îi puteam simţi mirosul săpunului, aroma pastei de dinţi. Îmi puteam vedea reflecţia în pupilele lui.

Şi-a înclinat capul şi a închis ochii, aplecându-se doar cât să mă sărute o dată, cu buzele întredeschise.

— Spune-mi să mă opresc, Hanna.

Nu puteam. În loc de asta, l-am luat pe după gât, trăgându-l mai aproape de mine. Şi atunci el a fost cel care s-a împins în mine, puternic, hotărât, încât a trebuit să mă agăţ de tricoul lui ca să-mi ţin echilibrul. A deschis gura, sugându-mi buza de jos, limba. Fierbinţeala pulsa acum în pântecele meu şi am simţit că mă dizolv, topindu-mă până ce n-am mai fost decât o inimă bătând nebuneşte şi membre care se împleteau cu ale lui, trăgându-ne pe amândoi pe podea.

— Eu nu… am început, respirând anevoie. Spune-mi ce ar trebui să fac.

I-am simţit erecţia pe şoldul meu şi m-am întrebat de cât timp era aşa, dacă se gândise la asta la fel de mult ca mine. Aş fi vrut să cobor mâna şi să-l mângâi, să-l văd cum se pierde în mine, la fel ca la petrecere, aşa cum făcea în mintea mea de fiecare dată când închideam ochii.

Buzele lui se plimbară peste maxilarul meu şi mai jos, pe gât.

— Relaxează-te, o să fac eu să fie bine. Spune-mi ce *vrei* să fac.

Mi-am dus mâna pe sub tricoul lui şi i-am simţit tăria muşchilor spatelui, a braţelor lui, în timp ce s-a rostogolit ca să ajungă să stea deasupra mea. I-am rostit numele, urând cât de slab şi de ciudat suna vocea mea, dar era ceva nou aici, ceva primar şi disperat, şi voiam mai mult.

— Mi-am imaginat deseori cum ar fi să te am deasupra mea, am recunoscut, neştiind sigur de unde veniseră cuvintele acelea.

El şi-a lăsat corpul peste al meu, aşezându-şi bazinul între picioarele mele desfăcute.

— Când stăteai tolănit, cu fratele meu, în living. Când îţi scoteai cămaşa afară, ca să speli maşina.

El gemu, mângâindu-mă pe păr, trasând cu degetul mare o linie de-a lungul feţei mele şi apăsând în pielea de

pe maxilarul meu.

— Nu-mi vorbi de asta.

Însă numai la asta mă puteam gândi: cum îmi aminteam de el după atâţia ani şi cât de real era *acum*. N-ar fi fost cu putinţă să număr de câte ori mă întrebasem cum ar fi arătat fără haine, ce sunete ar fi scos când era pe cale să ejaculeze. Şi acum, iată-l, apăsând greu peste mine, întărit între picioarele mele, pe sub hainele lui. Voiam să-i cercetez fiecare tatuaj, fiecare linie a muşchilor, fiecare milimetru al obrazului dăltuit.

— Obişnuiam să te privesc de la fereastra mea, am zis, icnind când şi-a schimbat poziţia, astfel încât să apese cu mădularul drept deasupra clitorisului. Doamne, când aveam şaisprezece ani, tu erai personajul principal în toate visele mele erotice.

Se trase înapoi doar cât să-mi întâlnească ochii; era clar surprins.

Am înghiţit.

— N-ar fi trebuit să-ţi povestesc asta?

— Păi… începu el şi-şi umezi buzele. Nu ştiu.

Arăta năucit şi nehotărât. Nu-mi puteam desprinde privirea de la gura lui.

— Ştiu că n-ar trebui să gândesc că e excitant, dar Hanna, dacă îmi dau drumul în pantaloni, numai tu vei fi de vină.

Puteam eu face asta? Cuvintele lui au aprins un fitil în pieptul meu şi am vrut deodată să-i spun totul.

— Mă masturbam, pe sub pături, am recunoscut în şoaptă. Uneori, te puteam auzi vorbind… şi mă prefăceam… mă întrebam cum ar fi dacă ai fi fost acolo. Obişnuiam să mă aduc la orgasm şi să pretind că fuseseşi tu.

Înjură, lăsându-se iar peste mine ca să mă sărute, mai adânc şi mai umed, plimbându-şi dinţii pe buza mea de

jos.

— Ce ţi-aş fi spus?

— Cât de mult îţi plăcea să mă simţi şi cât de tare mă doreai, am răspuns eu, printre săruturi. N-aveam prea multă imaginaţie la vremea aceea şi sunt foarte sigură că vorbeai mult mai obscen în realitate.

Râse, un sunet atât de profund şi de puternic, încât i-am simţit fizic apăsarea pe gâtul meu.

— Deci, hai să ne prefacem că ai şaisprezece ani şi eu tocmai m-am furişat în camera ta, zise el, mişcându-şi gura imediat deasupra gurii mele, cu vocea un pic nesigură. Nu e nevoie să ne scoatem hainele, dacă nu eşti pregătită.

Şi n-am fost sigură ce să spun, fiindcă, *da*, îmi dorisem să fiu complet goală sub el, îmi imaginasem cum ar fi fost să-l am complet gol deasupra şi în mine. Dar să fac *efectiv* sex cu Will, în seara asta, mi se părea prea grăbit, prea curând. Prea periculos.

— Îmi arăţi? l-am întrebat. Eu nu ştiu cum, cu hainele pe noi.

Am făcut o pauză şi am adăugat, în şoaptă:

— Sau chiar fără ele, bănuiesc. Adică, evident.

Râse, sărutându-mă pe ureche şi mârâind slab în timp ce mă muşca uşor. Modul în care mâinile lui se plimbau pe mine, modul în care buzele lui alunecau pe pielea mea… mângâierile acestea păreau la Will o a doua natură, ca şi respiratul.

A răsuflat prelung pe gâtul meu, gemând încetişor.

— Mişcă-te sub mine. Găseşte-ţi poziţia în care te simţi bine.

Am dat din cap, mişcându-mă sub el, cu apăsarea dură a mădularului între picioare.

— Poţi simţi asta? întrebă el, presând cu înţeles deasupra clitorisului meu. Aici se simte bine?

— Da.

Mi-am ridicat mâinile, apucându-l de păr şi trăgând tare, auzindu-l şuierând, în timp ce se legăna deasupra mea din ce în ce mai repede.

— La dracu', Hanna!

Mi-a ridicat maioul, îngrămădindu-l deasupra sânilor. Şi apoi s-a aplecat, mi-a apucat sânii cu mâinile, strângându-i şi umflându-i, sugându-mi un sfârc adânc în gură. Am rămas fără aer, şoldurile mi s-au ridicat de la podea împingând în el, căutând. Îi zgâriam pielea cu unghiile şi eram răsplătită de fiecare dată cu o înjurătură mormăită sau cu un geamăt.

— Asta e, zise el. Nu te opri.

Gura îi urmărea mâinile peste tot şi am închis ochii, simţindu-i limba fierbinte pe mine. Mi-a sărutat buzele, gâtul. Durerea dintre picioare s-a înteţit şi puteam simţi cât de udă eram, cât de goală, cât de mult îmi doream gura lui lipită de mine şi degetele înăuntrul meu. Mădularul lui. Ne tăvăleam pe podea şi simţeam ceva înţepându-mă în spate, dar nu-mi păsa. Tot ce voiam era să urmăresc această senzaţie.

— Atât de aproape, am gâfâit, surprinsă să-l descopăr uitându-se la mine, cu buzele întredeschise şi părul căzut pe frunte.

Ochii i s-au înviorat, sclipind.

— Da?

Am dat din cap şi restul lumii s-a înceţoşat, în timp ce senzaţia dintre picioarele mele creştea, devenind mai fierbinte şi mai intensă, îmi venea să-mi zgârii pielea cu unghiile şi să-l rog să-mi scoată hainele, să mi-o tragă, să mă facă să-l implor.

— La dracu'. Nu te opri din ce faci, zise el, împingându-şi ritmic bazinul în mine, cu o perfectă combinaţie de căldură şi presiune exact unde aveam nevoie. Sunt aproape.

— Oh, am zis, răsucindu-mi degetele în materialul subţire al tricoului său, simţind că încep să cad, închizând ochii în timp ce orgasmul mi-a coborât pe şira spinării şi a explodat între picioare.

Am strigat, rostindu-i numele şi simţindu-l înteţindu-şi mişcările deasupra mea. Degetele i s-au încleştat pe şoldurile mele împingând o dată, de două ori, mormăind pe gâtul meu şi ejaculând.

Am revenit treptat în corpul meu, conştientă de fiecare membru în parte. Mă simţeam îngreunată şi vlăguită, dintr-odată atât de obosită, încât abia îmi mai puteam ţine ochii deschişi. Will s-a prăbuşit lângă mine, răsuflând fierbinte pe gâtul meu, cu pielea umedă de sudoare şi încălzită de foc.

S-a ridicat în coate şi s-a uitat la mine, cu o expresie somnoroasă şi dulce, un pic timidă.

— Bună, mă salută, cu un zâmbet schiţat în colţul gurii. Scuze că m-am furişat în dormitorul tău, adolescentă Hanna.

Mi-am suflat bretonul de pe frunte şi i-am zâmbit şi eu.

— Eşti bine-venit acolo oricând.

— Eu… ăăă, începu el şi râse. Nu vreau să grăbesc lucrurile, dar am oarecum nevoie… să mă spăl.

Absurdul întregii situaţii păru să dea în clocot din senin şi am izbucnit în râs. Eram pe podeaua lui, cred că un pantof era înfipt în spinarea mea şi el tocmai ejaculase în pantaloni.

— Hei, zise el. Nu râde. Am spus c-o să fie vina ta.

Dintr-odată mi s-a făcut foarte sete şi mi-am umezit buzele.

— Du-te, am spus, bătându-l pe spate.

M-a sărutat blând pe buze, de două ori, înainte de a se ridică şi a se duce la baie. Am rămas pe loc un moment,

năduşeala uscându-se pe pielea mea şi bătăile inimii întorcându-se încet la normal. Mă simţeam deopotrivă mai bine şi mai rău. Mai bine, pentru că eram într-adevăr obosită, dar mai rău pentru că noul ecou al mădularului lui Will mişcându-se între picioarele mele era infinit mai zăpăcitor decât amintirea degetelor sale.

Am sunat după un taxi, apoi m-am dus la bucătărie ca să-mi dau cu nişte apă rece pe faţă şi să beau ceva.

El s-a întors în cameră purtând o altă pijama şi cu un miros proaspăt de săpun şi pastă de dinţi.

— Am chemat un taxi, l-am liniştit eu, aruncându-i o privire de *nu-ţi face griji*.

I-a căzut faţa – sau aşa mi s-a părut –, dar s-a întâmplat atât de repede, încât n-am fost sigură de ce am văzut.

— Bine, a murmurat el, apropiindu-se şi întinzându-mi haina, într-adevăr, acum cred că o să fiu în stare să dorm.

— Aveai nevoie doar de orgasm, am zis eu rânjind.

— De fapt, a zis el, cu voce joasă, deja încercasem de vreo câteva ori în noaptea asta. Nu dăduse rezultate…

Fir-ar să fie. Orice urmă de somnolenţă păru să mi se evapore numaidecât. Aveam să-mi imaginez cum ar fi fost să-l privesc pe Will masturbându-se tot restul nopţii. Nu eram sigură că mai eram în stare să adorm.

M-a condus până la parter, m-a sărutat pe frunte la uşă şi a rămas uitându-se după mine, până ce am ajuns la bordură, m-am suit în taxi şi am plecat.

Telefonul meu s-a aprins cu un mesaj de la el: Anunţă-mă când ajungi acasă.

Locuiam la numai câteva străzi distanţă de el, aşa că am ajuns în câteva minute. M-am suit în pat, ghemuindu-mă pe perna mea, înainte de a-i răspunde: Acasă, cu bine.

OPT

Perspectiva aglomeraţiei a fost întotdeauna o realitate, locuind lângă campusul Universităţii Columbia, dar, în mod misterios, la gogoşăria Dunkin Donuts, cea mai apropiată de casa mea, părea întotdeauna să fie cel mai aglomerat în zilele de joi. Totuşi, nici în timpul unui exerciţiu de stretching lent probabil că nu l-aş fi recunoscut pe Dylan la coadă, chiar în faţa mea.

Aşadar, am tresărit când s-a întors şi a făcut ochii mari, recunoscându-mă şi salutându-mă cu un prietenesc:

— Salut! Will, nu-i aşa?

Am clipit, simţindu-mă prins pe picior greşit. Tocmai visam cu ochii deschişi despre cum o să duc lucrurile cu Hanna într-o altă direcţie decât aceea de cu două nopţi în urmă, când ea venise la apartamentul meu în toiul nopţii şi sfârşise sub mine, amândoi ajungând la orgasm cu hainele pe noi. Amintirea acelei nopţi era preferata actuală, una pe care o derulam în minte în fiecare moment de linişte, de vreme ce, închipuindu-mi lucrurile diferit, îmi încălzea sângele. Trecuseră ani de când nu mai călărisem pe uscat o fată, dar, să mă ia naiba, uitasem cât de excitant şi de interzis părea.

Însă vederea puştiului din faţa mea – tipul cu care Hanna *se întâlnea* – a fost ca o găleată cu gheaţă răsturnată în cap.

Dylan arăta ca orice alt student de la Columbia: îmbrăcat fără fasoane, până la graniţa dintre aproape în pijamale şi vagabond.

— Da, am zis, dând mâna cu el. Bună, Dylan. Mă bucur să te revăd.

Am înaintat şi atunci stinghereala m-a invadat, încet. Nu-mi dădusem seama la petrecere cât de tânăr arăta: mai avea încă vibraţia aceea mută, care-l făcea să sară în loc, părând constant entuziasmat de ceva. Dădea mult din cap, uitându-se la mine de parcă aş fi fost cineva care trebuia

tratat ca un superior.

Privind în jos, mi-am dat seama cât de formal arătam în costumul meu. De când eram eu tipul la costum? De când nu mai aveam răbdare pentru doctoranzii prostuţi, de douăzeci şi ceva de ani? Probabil din aceeaşi zi în care Hanna mi-o luase în mână, în camera lăturalnică, la o petrecere de doctoranzi, şi fusese cea mai bună repriză de sex pe care-o avusesem vreodată, mi-am reamintit eu.

— Te-ai simţit bine la Denny?

M-am uitat la el lung, încercând să-mi amintesc când fusesem ultima oară la Denny.

— Eu…

— La petrecere, nu la restaurant, mă lămuri el, râzând. Apartamentul era al unui tip pe nume Denny.

— Ah, da. Petrecerea.

Mintea imediat mi-a zburat la imaginea chipului Hannei, când îmi strecurasem degetele sub chiloţii ei, pe pielea ei golaşă. Îmi puteam aminti cu perfectă claritate expresia ei de dinainte de orgasm, de parcă îi făcusem ceva *magic*. Aşa arăta când descoperea o senzaţie pentru prima oară.

— Da, petrecerea a fost grozavă.

Se jucă puţin cu telefonul, uitându-se la mine, şi păru să se pregătească de ceva.

— Ştii, zise el, aplecându-se puţin spre mine, asta e prima oară când dau peste cineva care se întâlneşte cu aceeaşi fată cu care mă întâlnesc eu. Nu-i ciudat?

Mi-am înăbuşit hohotul de râs. Ei bine, cu siguranţă avea în comun cu Hanna forţa brută a sincerităţii.

— Ce te face să crezi că mă întâlnesc cu ea?

Dylan imediat păru paralizat de ruşine.

— Am presupus doar… pentru că aşa părea la petrecere…

Zâmbindu-i viclean, l-am mustrat:

— Şi cu toate acestea i-ai cerut să iasă cu tine?

Râse de parcă nici lui nu-i venea să creadă tupeul de care dăduse dovadă.

— Eram atât de beat! Bănuiesc că am aruncat plasa la întâmplare.

Mi-a venit să-i sparg faţa. Şi mi-am dat seama că eram cel mai mare ipocrit din lume. Nu aveam absolut niciun drept să mă simt indignat de ceva din toate astea.

— E în regulă, am zis, calmându-mă.

Nu mai fusesem niciodată de partea asta a conversaţiei şi, pentru o clipă, m-am întrebat dacă amantele mele dăduseră una peste alta în locuri ca acesta. Ce stânjenitor! Am încercat să-mi închipui ce ar fi făcut Kitty sau Lara – numai zâmbete şi voie bună – şi Natalia sau Kristy – care abia de zâmbeau chiar şi atunci când erau în cea mai bună dispoziţie – dacă ar fi fost puse într-o situaţie de genul ăsta.

Ridicând din umeri, i-am spus:

— Hanna şi cu mine ne cunoaştem de mult. Asta-i tot.

Râse, dând din cap de parcă acesta ar fi fost răspunsul la toate întrebările lui încă neformulate.

— Ea mi-a zis că doar iese la întâlniri. Înţeleg asta. E o fată foarte plăcută, îmi doream de secole să o invit în oraş, aşa că o să mă mulţumesc cu ce capăt, ştii?

M-am uitat fix la casieriţă, implorând-o în gând să rezolve clienţii un pic mai repede. Din păcate, ştiam exact ce voia să spună el.

— Da.

Dădu din nou din cap şi am fost tentat să-i spun regula tăcerii: *uneori, o tăcere incomodă este, de fapt, cu mult mai puţin jenantă decât o conversaţie forţată.*

Dylan a făcut un pas în faţă ca să-şi comande cafeaua şi am putut să găsesc, în siguranţă, altceva de făcut, mulţumită smartphone-ului. Nu l-am mai privit în ochi

după aceea, căci a plătit şi s-a îndepărtat, dar m-am simţit de parcă aş fi avut plumb în burtă.

Ce mama dracului făceam?

Cu cât mă apropiam de biroul meu cu atât mă simţeam din ce în ce mai neplăcut. În ultimii zece ani, trasasem limitele cu partenerele mele de sex dinainte ca sexul să se întâmple. Uneori, conversaţia explicativă se purta când părăseam împreună vreun eveniment, alteori apărea de la sine, când ele întrebau dacă aveam o iubită şi puteam să răspund simplu: „Mă întâlnesc cu femei, dar nu exclusiv cu o persoană, în momentul de faţă”. În câteva cazuri, când sexul se transformase în ceva mai mult, întotdeauna îmi precizasem clar poziţia, aflam punctul lor de vedere şi discutam – deschis – despre ce voiam amândoi.

Nu îmi dădusem seama cât de nepregătit fusesem pentru apariţia lui Dylan – în lumea mea şi, mai important, în aceea a Hannei. Pentru prima oară presupusesem că, dacă mă trăsese după ea în dormitorul acela, ea voia să exploreze sexul cu mine… şi *numai* cu mine.

Karma era clar o ticăloasă nenorocită.

* * *

În dimineaţa aceea, m-am cufundat în muncă, trecând în viteză prin trei proiecte şi un teanc de documente idioate pe care le tot amânasem săptămâna trecută. Am continuat cu telefoanele, am aranjat o călătorie de afaceri în Bay Area, ca să verific câteva noi tehnologii. Abia de m-am oprit să respir.

Însă, când după-amiaza a început să se scurgă spre final, cum nu mâncasem nimic de ore în şir, iar efectul stimulator al cofeinei se domolise de mult, Hanna şi-a făcut loc din nou în gândurile mele.

Uşa biroului se deschise şi intră Max, trântindu-mi un sandvici enorm pe masă, înainte de a se prăbuşi în fotoliul

de vizavi.

— Ce se întâmplă, William? Arăţi de parcă ai fi descoperit că ADN-ul e un helix dextrogir.

— Chiar *este* un helix dextrogir, l-am corectat eu. Doar că se întoarce spre stânga.

— Ca scula ta?

— Exact.

Am tras sandviciul mai aproape, desfăcându-i ambalajul. Nu mi-am dat seama decât atunci când l-am avut înaintea mea, mirosind delicios, cât de foame îmi era.

— Doar mă gândesc prea mult.

— Şi atunci de ce arăţi bolnav la cap? Gânditul prea mult e superputerea ta, amice.

— Nu-i vorba de asta.

Mi-am frecat obrajii, alegând sinceritatea în locul glumelor.

— Sunt oarecum nedumerit de ceva.

El luă o muşcătură, studiindu-mă. După câteva momente lungi, întrebă:

— E vorba despre Ţâţe, nu-i aşa?

M-am uitat la el, fără expresie.

— Nu poţi s-o numeşti aşa, Max.

— Ba bine că nu. De acord, nu în faţă. Adică, îi spun Sarei mele „Limbă”, la urma urmelor, dar ea nu ştie.

În pofida dispoziţiei mele anxioase, la asta am izbucnit în râs.

— Ba nu-i spui aşa.

— Nu, nu-i spun.

Zâmbetul lui fu înlocuit de o încruntare cu falsă căinţă:

— Ar fi vulgar, nu-i aşa?

— *Foarte* vulgar.

— Nu mă pot abţine să nu remarc, totuşi, că Hanna are o pereche fantastică.

Râzând din nou, am murmurat:

— Maximus, habar n-ai tu.

Se aşează mai drept în fotoliu.

— Nu, n-am, zise el. Dar se pare că tu ai. Le-ai văzut? Nu mi-am dat seama că lucrurile au avansat dincolo de tâmpenia cu mentoratul întâlnirilor.

Când m-am uitat la el, am ştiut că putea citi totul pe faţa mea: eram obsedat de Hanna.

— Le-am văzut. Lucrurile… ăăă… *au progresat*, săptămâna trecută. Şi, din nou, acum vreo câteva nopţi.

M-am ocupat de sandviciul meu, continuând:

— N-am făcut sex, dar… Din păcate, diseară o să se ducă la o altă întâlnire cu un tip.

— Aplică treaba cu „întâlnitul” de care era atât de dornică?

Am dat din cap.

— Aşa se pare.

— Ea ştie că eşti suferind din dragoste?

Am muşcat din sandvici şi i-am aruncat o căutătură urâtă:

— Nu, am mormăit. Idiotule.

— Pare o tipă destul de mişto, dădu el să se pună la adăpost.

M-am şters la gură cu şerveţelul şi m-am lăsat pe spate în scaunul meu. *Mişto* nu părea să i se potrivească Hannei. Nu mai cunoscusem o fată ca ea, foarte probabil niciodată.

— Max, e pachetul complet. Amuzantă, drăguţă, sinceră, frumoasă… pur şi simplu mă simt depăşit.

De îndată ce am rostit cuvintele, mi-am putut da şi eu seama ce straniu sunau, venind de la mine. O tăcere ciudată a umplut camera şi am intuit că valul de batjocură se îndrepta vijelios spre mine. Era evident, după cum i se zbătea colţul gurii lui Max.

La naiba.

S-a uitat la mine încă o clipă, înainte să ridice un deget, făcându-mi semn să aştept şi scoţându-şi telefonul din buzunarul sacoului.

— Ce faci? am întrebat, îngrijorat.

Mi-a făcut semn să tac, activând difuzorul ca să putem auzi amândoi sunând. Vocea lui Bennett a răspuns la capătul celălalt:

— Max.

— Ben, zise Max, lăsându-se pe spate în fotoliu, cu un rânjet uriaş. S-a întâmplat, în sfârşit.

Am gemut, punându-mi fruntea în palmă.

— Ţi-a venit ciclul? întrebă Bennett. Felicitări.

— Nu, cretinule, zise Max, râzând. Vorbesc despre Will. Şi-a pierdut capul după ţâţele unei fete.

O puternică buşitură a răsunat în fundal şi mi-am imaginat că biroul lui Bennett tocmai primise o palmă de satisfacţie.

— Fantastic! Arată lamentabil?

Max se prefăcu o clipă că mă studiază.

— Pe cât de lamentabil se poate. Şi – *şi*! – ea o să se ducă la o întâlnire cu un alt mascul, diseară.

— Oooh, asta-i dură. Şi băiatul nostru ce o să facă? întrebă Bennett.

— O să arate trist ca un sac de rahat, bănuiesc eu, răspunse Max pentru mine, apoi îşi ridică sprâncenele, de parcă acum aveam voie să răspund şi eu.

— O să stau acasă, am spus eu. Şi-o să mă uit la Knicks. Sunt sigur că Hanna o să-mi povestească totul despre întâlnirea ei. Mâine. Când o să ieşim să alergăm.

Bennett fredonă la capătul celălalt.

— Ar trebui probabil să le informez pe fete.

Am gemut.

— Nu le *informa* pe fete.

— Or să vrea să vină pe la tine şi să te răsfeţe matern, zise Bennett. Max şi cu mine avem, oricum, o întâlnire de afaceri la cină. Nu te putem lăsa în starea aceasta de plâns.

— Nu sunt de plâns. Sunt bine! Doamne, am mormăit eu, de ce-oi fi deschis gura?

Ignorându-mă, Bennett zise:

— Max, o să am eu grijă de asta. Mulţumesc de înştiinţare.

Şi închise.

* * *

Chloe intră valvârtej pe lângă mine în apartamentul meu. Avea braţele pline de pachete de mâncare.

— Ai chemat câţiva prieteni pe la mine, în seara asta? am întrebat.

Ea îmi aruncă o privire peste umăr şi dispăru în bucătărie.

În urma ei, Sara zăbovea în hol, ţinând un bax de bere şi nişte apă minerală.

— Mi-era foame, a recunoscut ea. Am pus-o pe Chloe să comande câte ceva din toate.

Am deschis uşa mai larg, lăsând-o să intre, şi am urmat-o în bucătărie, unde Chloe se apucase să despacheteze alimentele – destul cât pentru şaptesprezece persoane.

— Eu am mâncat deja, am spus tresărind. Nu mi-am dat seama că o să aduceţi de mâncare.

— Cum ai putut crede aşa ceva? Bennett a spus că eşti o splendoare în derivă. O splendoare în derivă înseamnă paste thailandeze, prăjituri de ciocolată şi bere. De altfel, zise ea şi arătă spre bufetul unde-mi ţineam farfuriile, te-am văzut mâncând. Poţi mai mult.

Dând din umeri, am luat trei farfurii, nişte tacâmuri şi o bere. Le-am dus în living şi le-am aranjat pe măsuţa de

cafea. Fetele au venit după mine, Chloe aşezându-se pe podea, Sara ghemuindu-se lângă mine pe canapea, şi toţi trei ne-am apucat să mâncăm. Stăteam în faţa televizorului, urmărind un meci de baschet şi conversam degajaţi, cu intermitenţe.

La urma urmelor, mă bucuram că erau aici. Nu mă sâcâiau cu o mie de întrebări despre sentimente; veniseră şi atât, mâncau cu mine, îmi ţineau companie. Mă împiedicau să mă pierd prea tare în propriile gânduri. Eram foarte sigur că nu era prima oară când o persoană cu care mă întâlneam eu ieşea cu altcineva, dar era prima oară când se întâmpla să-mi pese.

Mă bucuram că Hanna era în oraş şi se distra. Asta era partea cea mai ciudată – voiam ca ea să aibă ce-şi dorea. Dar voiam să mă dorească numai pe mine. Voiam să vină aici, în seara asta, să recunoască faptul că prefera doar să se fută cu mine şi să renunţe la tâmpenia cu întâlnirile. Şi cu asta, basta! Era o pretenţie ridicolă, iar eu eram cel mai mare ticălos din lume fiindcă o gândeam, mai ales de vreme ce, în trecut, făcusem o mulţime de fete să se simtă exact cum mă simţeam eu acum – dar asta era ceea ce voiam.

Şi n-aveam stare. De îndată ce am terminat de mâncat, am început să-mi verific obsesiv telefonul, uitându-mă la ceas. De ce nu-mi dădea niciun mesaj? Oare nu avea nicio întrebare la care să vrea un răspuns? Nu voia nici măcar să zică Bună?

Doamne, cât mă uram.

— Ai vreo veste de la ea? întrebă Chloe, interpretând corect agitaţia mea.

Am clătinat din cap.

— E bine. Sunt sigur că e bine.

— Deci, ce-au zis Kitty şi Kristy? întrebă Sara, punându-şi paharul de apă pe masă.

— Despre ce? am întrebat.

Tăcerea a umplut spaţiul dintre noi şi am clipit, nedumerit.

— Despre ce? am întrebat, din nou.

— Când *ai pus capăt* legăturii cu ele, explică Sara.

La naiba.

— Oh, am făcut eu, scărpinându-mă în barbă. Practic n-am pus capăt.

— Deci o arzi cu Hanna, dar nu le-ai anunţat pe celelalte două iubite că ai sentimente sincere pentru altcineva?

Mi-am ridicat berea, uitându-mă îndeaproape la ea. Nu era vorba doar de bătaia de cap de a trece prin stânjenitoarea haisă-încheiem-discuţia cu Kitty şi Kristy. Dacă era să fiu sincer cu mine însumi, era vorba, în parte, şi de a-mi asigura distracţia pe care mi-o puteau ele oferi, în caz că toată povestea cu Hanna avea să se ducă de râpă. Ceea ce suna a măgărie crasă chiar şi pentru mine.

— Nu încă, am recunoscut. E totul atât de detaşat. Cine ştie dacă o discuţie e cu adevărat necesară?

Chloe se aplecă, punându-şi sticla jos şi aşteptând până m-am uitat în ochii ei.

— Will, ţin la tine. Pe bune, ţin. O să fii prezent la nunta noastră; o să faci parte din familia noastră. Îmi doresc să ţi se întâmple cele mai bune lucruri din lume.

Îşi îngustă ochii la mine şi mi-am simţit biluţele retrăgându-se la adăpost în corpul meu.

— Şi totuşi nu i-aş spune unei prietene să facă o încercare cu tine. I-aş spune că ar trebui să te lase s-o fuţi până-i sar creierii, dar să-şi ţină emoţiile deoparte, fiindcă eşti un rahat cu ochi fără speranţă.

Am tresărit, am chicotit forţat şi am clătinat din cap.

— Asta-i surprinzător de sincer.

— Vorbesc serios. Da, eşti întotdeauna deschis cu

partenerele tale de sex. Nu, n-ai nimic de ascuns. Dar care e treaba cu aversiunea ta faţă de relaţii?

Ridicându-mi braţele în sus, am zis:

— N-am nimic împotriva relaţiilor!

Sara a intervenit:

— Tu presupui din prima zi că n-o să vrei nimic mai mult decât sex convenabil!

Apoi continuă mai potolit:

— Dă-mi voie să-ţi spun din punctul de vedere al unei femei. Când eşti mai tânără, îţi doreşti băiatul care să ştie cum se joacă acest joc, dar când eşti mai matură, îţi doreşti bărbatul care ştie când nu mai este doar un joc. Tu nici nu ştii asta încă şi ai… câţi? Treizeci şi unu de ani? Hanna poate că e tânără ca vârstă, dar e un suflet bătrân şi o să-şi dea repede seama că modelul tău nu este cel potrivit pentru ea. O înveţi pe Hanna cum să jongleze cu mai mulţi iubiţi, dar ar trebui să o înveţi cum e să se simtă *iubită*.

I-am zâmbit şi mi-am frecat faţa cu ambele palme, gemând:

— Voi chiar aţi venit aici să-mi faceţi morală?

Sara a zis:

— Nu.

Dar, în acelaşi timp, Chloe a răspuns:

— Da.

În cele din urmă, Sara a râs şi a zis:

— Da.

Se aplecă, punând o mână pe genunchiul meu.

— Eşti doar foarte dezorientat, Will. Eşti cumva adorabila noastră mascotă tâmpiţică.

— Asta-i groaznic, am râs eu. Să n-o mai spui a doua oară.

Ne-am întors la meciul de baschet. Nu fusese stânjenitor. Nu mă simţisem defensiv. Ştiam că aveau

dreptate; doar că nu eram sigur ce aş fi putut face în privinţa oricăreia dintre aceste probleme, ţinând cont că Hanna era în oraş cu nenorocitul de Dylan. Era fantastic pentru mine să fiu în stare să recunosc că-mi doream mai mult de la ea şi că nu voiam să iasă cu un alt tip, dar asta nu prea conta, câtă vreme Hanna şi cu mine eram pe pagini diferite la acest capitol. Şi adevărul era că voiam ca ea să şi-o tragă numai cu mine, dar fără ca lucrurile între noi să se schimbe.

Sau voiam?

Mi-am ridicat telefonul şi l-am verificat, să văd dacă pierdusem cumva vreun mesaj de la ea în ultimele două minute.

— Doamne, Will! Dă-i un mesaj şi gata! a zis Chloe, aruncând cu un şerveţel în mine.

M-am ridicat brusc în picioare, nu atât să dau ascultare ordinelor autoritare ale lui Chloe, cât să mă *mişc* pur şi simplu. Oare ce făcea Hanna în clipa asta? Unde erau ei? Era aproape ora nouă. N-ar fi trebuit să fi terminat cu cina până acum?

Într-adevăr, date fiind antecedentele lui, ea era probabil acasă… dacă nu erau cumva la el acasă?

Am deschis larg ochii. Oare era cu putinţă să fie în patul lui? Să facă sex cu el? I-am închis la fel de repede, scrâşnindu-mi fălcile când mi-am amintit cum fusese sub mine, rotunjimile ei, genunchii strânşi pe lângă mine. Şi să mă gândesc că ar putea fi cu puştiul ăla prefăcut? *Goală*?

Las-o baltă!

Întorcându-mă, am luat-o pe hol spre dormitor, oprindu-mă când telefonul mi-a vibrat în palmă. Cred că nici reflexul rotulian n-a fost mai rapid ca reacţia mea la ecranul luminat. Însă era Max.

Fata ta e aici la restaurant cu mine şi cu Ben. Bine lucrat în Proiectul Hanna, Will. Arată al dracului de sexy.

Am gemut, sprijinindu-mă de peretele din hol, în timp ce am tastat: Se sărută cu puştiul?

Nu, a răspuns Max. Îşi verifică tot timpul telefonul, totuşi, încetează să-i mai trimiţi mesaje, căcăciosule. Ea „explorează viaţa” în clipa asta, ţine minte.

Ignorându-i evidenta încercare de a mă scoate din sărite, m-am holbat la text, l-am citit încă o dată şi încă o dată. Ştiam că eram singura persoană care îi trimitea regulat mesaje Hannei şi nu-i trimisesem nimic toată seara. Oare şi ea îşi verifica telefonul la fel de obsesiv cum mi-l verificam eu pe al meu?

Am intrat în baie, sub pretextul de a o folosi în scopul ei de bază, dar m-am aşezat în schimb pe marginea căzii. *Nu* era un joc cu ea. Sara n-avea dreptate aici; *ştiam* că nu era un joc. Nici măcar nu era distractiv, în clipa asta. Timpul meu departe de Hanna oscila între exaltare şi anxietate obsesivă. Despre asta era vorba? De a-ţi asuma genul ăsta de risc, deschizându-ţi inima şi mizând pe abilitatea altcuiva de a umbla cu grijă faţă de sentimentele tale?

Degetul mi-a şovăit deasupra literelor în timp ce inima îmi bătea puternic, apoi am tastat un singur rând, l-am citit de la cap la coadă şi de la coadă la cap, verificându-i cuvintele, tonul şi nuanţa generală *de nu-i-mare-scofală-nu-mă-preocupă-searata-sau-altceva*. În cele din urmă, am închis ochii şi am apăsat pe tasta „Trimite”.

NOUĂ

N-o să-i dau mesaj lui Will.

— …şi apoi, poate o să locuiesc în străinătate, într-o bună zi…

N-o să-i dau mesaj lui Will.

— …poate în Germania. Sau poate în Turcia…

Am revenit cu un efort la conversaţie şi am dat din cap la Dylan, care stătea în faţa mea şi care, practic,

călătorise pe tot globul în timpul conversaţiei noastre.

— Asta sună într-adevăr interesant, am zis, zâmbind cu toată faţa.

El se uită în jos, la faţa de masă, cu obrajii uşor îmbujoraţi. Ok, deci era destul de simpatic. Ca un căţeluş.

— Obişnuiam să cred că vreau să trăiesc în Brazilia, continuă el. Dar îmi place atât de mult să vizitez ţara aia, încât nu vreau să o simt vreodată familiară, ştii?

Am dat din nou din cap, străduindu-mă din răsputeri să fiu atentă şi să-mi ţin în frâu gândurile, să mă concentrez la băiatul cu care eram la întâlnire şi nu la faptul că telefonul meu fusese mut toată seara.

Restaurantul pe care îl alesese Dylan era drăguţ, nu excesiv de romantic, dar primitor. Lumini discrete, ferestre largi, nimic apăsător sau prea serios. Nimic care să ţipe *întâlnire amoroasă*. Îmi luasem un halibut; Dylan îşi comandase un cotlet. Farfuria lui era aproape goală; eu abia mă atinsesem de a mea.

Ce spunea? O vară în Brazilia?

— Mai spune-mi o dată, câte limbi vorbeşti? am întrebat eu, sperând să nimeresc aproape de ţintă.

Probabil c-am reuşit, fiindcă a zâmbit, evident încântat că-mi amintisem acest detaliu. Sau cel puţin că exista un astfel de detaliu.

— Trei.

M-am tras puţin înapoi, sincer impresionată.

— Uau, asta-i… e cu adevărat uimitor, Dylan.

Şi nu era nici pe departe o afirmaţie forţată. Era uimitor. Dylan arăta bine, era deştept şi tot ce şi-ar fi dorit o fată inteligentă. Însă, când chelnerul s-a oprit la masa noastră ca să ne umple din nou paharele, nimic din toate acestea nu m-a oprit de a mă uita rapid în jos, la telefonul meu, şi a mă încrunta la ecranul gol.

Niciun mesaj, niciun apel ratat – nimic. Fir-ar să fie!

Am trecut cu degetul peste numele lui Will şi am recitit câteva mesaje de-ale lui de mai devreme.

Gând la întâmplare: mi-ar plăcea să te văd drogată. Iarba amplifică trăsăturile de personalitate, aşa că probabil ai vorbi atât de mult, încât ţi-ar plesni capul, deşi nu ştiu cum ar fi cu putinţă să spui lucruri mai nebuneşti decât spui acum.

Şi un altul:

Tocmai te-am văzut la intersecţia Străzii 81 cu bulevardul Amsterdam. Eram într-un taxi cu Max şi te-am privit traversând strada în faţa noastră. Purtai chiloţei pe sub fusta aia? Am de gând s-o arhivez în vechea mea bancă de porno, deci orice ar fi, spune nu.

Timpul marcat în dreptul mesajului acestuia era unu după-amiaza, aproape cu şase ore în urmă. Am mai derulat vreo câteva, înainte de a apăsa caseta pentru scriere text, degetul meu ezitând deasupra tastelor. Oare ce ar fi putut să facă? În minte mi s-a strecurat completarea *sau cu cine* şi am simţit că mă încrunt mai tare.

Am început să scriu un mesaj şi l-am şters la fel de repede. N-o să-i dau mesaj lui Will, mi-am reamintit eu. N-o să-i dau mesaj lui Will. Ninja. Agent secret. Obţine secretele şi scapă nevătămată.

— Hanna?

Mi-am ridicat din nou capul; Dylan se uita la mine.

— Hmm?

Se încruntă o clipă, înainte să râdă puţin, nesigur.

— Te simţi bine în seara asta? Pari un pic distrată.

— Da, am răspuns, şocată că fusesem prinsă.

Mi-am ridicat telefonul din poală.

— Aşteptam doar un mesaj de la mama, am minţit eu.

Groaznic.

— Dar e totul în regulă?

— Fără îndoială.

Cu un mic oftat de uşurare, Dylan îşi împinse farfuria într-o parte şi se aplecă spre mine, sprijinindu-şi coatele de masă.

— Dar tu? Mi se pare că n-am făcut decât să vorbesc încontinuu. Povesteşte-mi despre cercetarea la care lucrezi.

Pentru prima oară în seara aceea, am simţit că slăbesc strânsoarea telefonului în mână. Asta puteam face, nu? Să vorbesc despre munca mea, despre şcoală şi despre ştiinţă. Bineînţeles că da.

Tocmai terminaserăm desertul şi explicaţia mea despre cum colaboram cu un alt laborator din departamentul nostru ca să realizăm vaccinurile împotriva *Trypanosoma cruzi*[4], când am simţit că mă bate cineva pe umăr. M-am întors şi l-am văzut pe Max.

— Bună! am spus eu, surprinsă.

Max este foarte înalt şi, cu toate acestea, când s-a aplecat să mă sărute pe obraz, n-a părut deloc greoi.

— Hanna, arăţi absolut nimicitor în seara asta.

La naiba! Accentul lui avea să mă ucidă. I-am zâmbit.

— Ei bine, poţi să-i pasezi complimentele Sarei; ea e cea care a ales rochia asta.

N-aş fi crezut că era posibil ca el să devină şi mai atrăgător, dar cu zâmbetul mândru care a înflorit pe faţa lui exact asta s-a întâmplat.

— Aşa am să fac. Şi el este…? zise Max, întorcându-se spre Dylan.

— Oh! Îmi cer scuze, Max, el este Dylan Nakamura. Dylan, el este Max Stella, partenerul de afaceri al prietenului meu Will.

---

4 Protozoare (tropicale) care parazitează sângele şi colonizează, cel mai adesea, organele vitale (inima, plămânul), provocând malformaţii şi tulburări funcţioale; complicaţiile care însoţesc tripanosomaza duc adesea la moarte.

Cei doi şi-au strâns mâna şi au schimbat câteva cuvinte, iar eu a trebuit să mă lupt să nu-l întreb despre Will. Eram la o întâlnire, la urma urmelor. N-ar fi trebuit să mă gândesc la el, în primul rând.

— Ei bine, eu o să vă las, zise Max.

— Spune-i Sarei c-o salut.

— Negreşit. S-aveţi o seară plăcută în continuare.

L-am privit pe Max întorcându-se la masa lui, unde îl aştepta un grup de bărbaţi. M-am întrebat dacă era la restaurant pentru o cină de afaceri şi, dacă da, de ce nu venise şi Will cu el? Mi-am dat seama că nu ştiam prea multe despre munca lui. Totuşi, nu făceau genul ăsta de lucruri împreună?

Câteva minute mai târziu, tocmai când ni se adusese nota, telefonul a vibrat în poala mea.

Cum e seara ta, Prunişoară?

Am închis ochii, simţind cum mă străbate cuvântul acela prin tot corpul, ca un curent electric. M-am gândit la ultima oară când îmi spusese astfel şi am simţit că mă topesc pe dinăuntru.

Bine. Max e aici, l-ai trimis tu să mă controleze?

Ha! De parcă ar face el vreodată asta pentru mine. Tocmai mia trimis mesaj. A zis ca arăţi foarte sexy în seara asta.

Nu avusesem idee că roşeam atât de uşor, înainte să-l cunosc pe Will, dar am simţit cum mi se aprind imediat obrajii.

Şi el arată foarte sexy.

Nu-i amuzant, Hanna.

Eşti acasă?

Am apăsat „Trimite” şi mi-am ţinut respiraţia. Ce-aş fi făcut dacă ar fi spus nu?

Da.

Chiar trebuia să port o discuţie serioasă cu mine

însămi; faptul că Will era acasă şi-mi trimitea mesaje n-ar fi trebuit să mă facă atât de al naibii de fericită.

Alergăm mâine? am întrebat.

Bineînţeles.

Ştergându-mi rapid zâmbetul de pe faţă, mai înainte să-l observe Dylan, mi-am pus telefonul deoparte. Will era acasă şi mă puteam destinde, încercând să mă bucur de restul nopţii mele.

* * *

— Deci cum a fost întâlnirea ta? a întrebat el, făcând stretching lângă mine.

— Bună, am zis. În regulă.

— În regulă?

— Da.

Am ridicat din umeri, incapabilă să-i dau un răspuns mai entuziasmat.

— În regulă, am repetat. Bună.

Mă simţeam mult mai prost în ceea ce priveşte dependenţa mea de Will în dimineaţa asta, decât seara trecută. Trebuia să-mi adun minţile şi să-mi aduc aminte: *Agent secret. Ca un Ninja. Învaţă de la cel mai bun.*

El clătină din cap.

— Ce recenzie strălucitoare.

Nu i-am răspuns, ci m-am dus să recuperez sticla de apă pe care o pusesem lângă un copac din apropiere. Era frig – atât de frig, încât apa începuse să îngheţe şi a împroşcat în jur când am încercat să-i deschid capacul cu forţa. Eram în faza de după efort a alergării noastre, în care Will îmi ţinea o predică motivantă şi spunea ceva necuviincios despre sânii mei, iar eu mă plângeam de frig sau de lipsa unor toalete uşor accesibile în Manhattan.

Şi chiar nu ştiam sigur dacă voiam să port această conversaţie astăzi sau să recunosc că, deşi îmi plăcea cu adevărat Dylan, nu visam cu ochii deschişi să mă sărut cu

el sau să-i sug gâtul, sau să-l privesc ejaculând pe pântecele meu, cum făcusem cu un anume altul. Nu voiam să-i spun că eram permanent distrată la întâlnirile noastre şi făceam mari eforturi să devin interesată. De asemenea, refuzam să admit că eşuam la toată treaba asta cu întâlnirea romantică şi că probabil n-aveam să învăţ niciodată cum să ţin o relaţie în faza fără obligaţii, să mă bucur de viaţă, să fiu tânără şi să experimentez lucruri, aşa cum putea să facă Will.

El s-a aplecat să-mi prindă privirea şi mi-am dat seama că repetase o întrebare.

— La ce oră te-ai întors?

— Puţin după ora nouă, cred.

— Nouă? zise el, râzând. Din nou?

— Poate un pic mai târziu. De ce e atât de amuzant?

— Două întâlniri la rând se termină la ora nouă? E bunicul tău? Te scoate în oraş cu program special ca pentru cei care se scoală dimineaţa devreme?

— Pentru informaţia ta, trebuie să ajung la muncă devreme, în dimineaţa asta. Dar cum a fost noaptea ta nebună, Expertule? Ai luat parte la vreo orgie? Poate cu o partidă de sex sau două? am întrebat, hotărâtă să schimb subiectul.

— Mai degrabă am avut parte de un soi de Fight Club, zise el, scărpinându-şi falca. Mai puţin băieţii şi căratul de pumni.

La privirea mea nedumerită, a explicat:

— În esenţă, am luat cina cu mâncare la pachet împreună cu Sara şi Chloe, la mine acasă. Ascultă, ai dureri astăzi?

Imediat mi-am amintit delicioasa durere pe care mi-o lăsaseră degetele lui după petrecerea de la Denny şi de modul în care osul pelvisului meu părea aproape julit de la frecatul de el, pe podeaua apartamentului său.

— Dureri? am repetat, clipind repede înapoi spre el.

El zâmbi, cunoscător.

— Dureri de la *alergarea* de ieri. Doamne, Hanna! Nu te mai gândi la prostii. Ai ajuns acasă la nouă – la ce altceva aş fi putut face referire?

Am băut încă o înghiţitură din sticla mea de apă şi m-am crispat la răceala de gheaţă de pe dinţi.

— Sunt bine.

— O altă regulă, Prunişoară. Poţi folosi cuvântul *bine* într-o conversaţie numai atât cât să nu devină nesincer. Găseşte adjective mai potrivite ca să-ţi descrie starea de spirit postîntâlniri.

Nu prea ştiam cum să mă descurc cu Will în dimineaţa asta. Părea un pic arţăgos. Crezusem că îl puteam înţelege, dar şi gândurile mele păreau să fie risipite în toate părţile, devenise o problemă din ce în ce mai gravă când eram împreună. Sau, judecând după seara trecută, şi când eram separaţi. Oare i-a păsat vreun pic că fusesem la întâlnire cu Dylan?

Oare voiam să-i pese?

Ah. Chestia asta cu întâlnirile era mult prea complicată şi nu ştiam sigur nici măcar dacă Will şi cu mine ne întâlneam propriu-zis. Părea să fie una dintre singurele întrebări pe care nu i le puteam adresa.

— Ei, zise el, plimbându-şi privirea peste mine cu un mic zâmbet maliţios. Doar ca să-ţi fie clar înţelesul cuvântului „întâlnire”, poate ar trebui să ieşi în oraş cu altcineva. Doar ca să vezi cum funcţionează. De pildă, cu alt tip de la petrecerea aceea? Aaron? Sau Hau?

— Hau are o iubită. Aaron…

Dădu din cap, încurajator.

— Pare potrivit.

— Este potrivit, am încuviinţat, cu reţinere. Dar e oarecum un… SN2?

Will se încruntă, nedumerit.

— „SN2”?

— Ştii tu, am zis, dând din braţe stingherită. Ca în cazul în care legătura C-X e ruptă şi nucleofilul atacă atunci carbonul la o sută optzeci de grade faţă de grupul care pleacă.

Am spus toate acestea dintr-o suflare.

— Oh, Doamne! Tocmai ai folosit o referinţă din chimia organică pentru a-mi spune că Aaron arată mai bine din spate decât din faţă?

Am gemut şi mi-am mutat privirea.

— Cred că tocmai am doborât un soi de record al imbecililor pasionaţi de ştiinţă.

— Nu, a fost uimitor, zise el, părând sincer impresionat. Mi-ar fi plăcut să mă fi gândit eu la asta, acum zece ani.

Îşi lăsă colţurile gurii în jos, chibzuind.

— Dar, sincer, e grozav când o spui tu. Dacă o zic eu, aş părea doar o uriaşă sculă.

Am înghiţit nodul din gât, în cel mai hotărât mod neuitându-mă în jos, la boxerii lui.

În pofida temperaturii scăzute şi a orei matinale, mai mulţi oameni deciseseră să înfrunte frigul. O pereche simpatică de băieţi de facultate îşi pasau mingea de la unul la altul, cu fesurile negre trase mult peste urechi şi cu pahare de plastic, în care cafeaua se răcea rapid în iarbă, aproape de ei. O femeie cu un imens cărucior de copii a trecut în grabă pe lângă noi şi încă vreo câţiva oameni alergau pe diverse alei. Mi-am întors privirea, la moment ca să-l văd pe Will aplecându-se în faţa mea, să-şi lege şiretul.

— Trebuie să recunosc. Sunt cu adevărat impresionat de cât de mult munceşti, zise el peste umăr.

— Da, am mormăit, mişcându-mă ca să mă întind aşa

cum mă învăţase el şi în mod foarte hotărât neuitându-mă la fundul lui. Tare.

— Pardon?

— Muncesc tare, am repetat eu, trag tare.

S-a ridicat şi i-am urmărit mişcarea, silindu-mă să-mi mut privirea înainte să se întoarcă.

— N-o să te mint, zise el, întinzându-şi spatele. Am fost surprins că n-ai abandonat în prima săptămână.

Ar fi trebuit să mă uit urât la el şi să fiu supărată că presupusese că aveam să mă dau bătută atât de repede, în schimb, am dat din cap, străduindu-mă să privesc în altă parte şi nu la fâşia de burtă care i se vedea când îşi întindea braţele deasupra capului sau la linia muşchilor ce-i coborau pe ambele laturi ale abdomenului.

— Ai putea chiar să te plasezi în primii cincizeci la cursă, dacă ţii ritmul.

Ochii mei au săgetat spre acea mică fâşie de piele şi muşchii de sub ea. Am înghiţit, reamintindu-mi imediat cum se simţea sub degetele mele.

— Sigur că ţin ritmul, am îngăimat eu, cedând şi holbându-mă direct la pielea lui expusă.

Dregându-mi glasul, m-am întors cu spatele la el şi am început să o iau înapoi pe alee, pentru că, pe bune, corpul ăla era pur şi simplu obscen.

— Deci la ce oră e întâlnirea din seara asta? întrebă el, alergând să mă prindă din urmă.

— Mâine, am zis eu.

Râse, lângă mine.

— Ok, la ce oră e întâlnirea ta *de mâine*?

— Ăăă… la şase?

Mi-am încreţit nasul, încercând să-mi amintesc.

— Nu, la opt.

— N-ar trebui să fii sigură?

Privirea mi-a lunecat spre el, zâmbind vinovată:

— Probabil.

— Eşti emoţionată?

Am ridicat din umeri.

— Cred că da.

Râzând, m-a luat cu un braţ pe după umeri.

— Cu ce ziceai că se ocupă?

— Chestii cu drosofila, am mormăit.

Îmi dăduse ocazia să vorbesc despre ştiinţă şi eu nici măcar la asta nu mă puteam concentra acum. Eram vraişte.

— Un genetician! zise el jucăuş, cu o voce răsunătoare. Thomas Hunt Morgan ne-a dăruit cromozomul, iar acum, laboratoarele din toată ţara ne dau alte musculiţe de fructe, minuscule, evadate, prin toată clădirea.

Încerca să fie jovial, dar vocea lui era atât de adâncă şi de făcută pentru sex, încât, chiar şi atunci când vorbea cu entuziasm de ştiinţă, pătrundea până în măduva oaselor mele.

— Şi Dylan e drăguţ? Amuzant? Grozav la pat?

— Sigur.

Will se opri, cu o expresie furtunoasă.

— Sigur?

Mi-am ridicat ochii la el.

— Adică, bineînţeles că este.

Abia atunci am înţeles cuvintele.

— Mă rog, excepţie făcând partea cu grozav la pat. Încă nu am luat o mostră din bunătăţi.

Will se întoarse şi continuă să meargă, rămânând am tăcut, şi am riscat încă o privire spre el.

— Că tot ai adus vorba, pot să te întreb ceva?

Se uită la mine cu coada ochiului, circumspect.

— Da, răspunse încet.

— Care e, mai exact, eticheta celei de-a treia

întâlniri? Am căutat pe Google…

— Ai căutat pe *Google*?

— *Da*, şi opinia generală pare să fie că a treia întâlnire e întâlnirea cu sex.

Se opri şi am fost nevoită să mă întorc să-l privesc. Faţa lui devenise roşie.

— Te presează să faceţi sex?

— Ce?

M-am holbat la el, nevenindu-mi să cred. De unde-i venise ideea asta?

— Bineînţeles că nu.

— Şi atunci de ce întrebi despre sex?

— Calmează-te, am zis eu. Pot să mă întreb care sunt aşteptările, fără să fie nevoie ca el să mă preseze în privinţa asta. Dumnezeule mare, Will, vreau doar să fiu *pregătită*.

Răsuflă zgomotos şi clătină din cap.

— Mă scoţi din minţi, uneori.

— La fel şi tu.

M-am uitat în depărtare, gândind cu voce tare:

— Se pare că există un soi de diagramă de progresie. Întâlnirile unu şi doi par să fie destul de asemănătoare. Dar cum se trece de la ele la întâlnirea cu sex? O copiuţă în manşetă ar face cu siguranţă lucrurile mai puţin confuze.

— N-ai nevoie de o copiuţă.

Îşi scoase fesul şi îşi dădu părul pe spate – practic îi puteam vedea rotiţele învârtindu-se în capul lui.

— Ok, deci… prima întâlnire este întrucâtva asemănătoare cu interviul de angajare. El s-a uitat atent peste curriculum-ul tău – şi-mi aruncă o privire cu înţeles, îşi jucă sprâncenele şi îşi coborî ochii spre pieptul meu – şi acum e timpul să vadă dacă eşti la înălţimea aşteptărilor. Apoi e secţiunea expediţiei pe teren, cu întrebări şi

Răspunsuri, cu procesul de gândire *ar putea această persoană să fie un criminal în serie*? şi, bineînţeles, cu decizia eliminatorie *vreau să fac sex cu această persoană*? Şi, ca să fim sinceri, dacă un bărbat te-a invitat să ieşi cu el, deja vrea să facă sex cu tine.

— Bine, am zis eu, măsurându-l sceptică din ochi.

Am încercat să mi-l imaginez pe Will în acest scenariu: întâlnind o femeie, invitând-o să iasă cu el, hotărând dacă vrea să facă sex cu ea sau nu. Eram nouăzeci şi şapte la sută sigură că nu-mi plăcea.

— Şi a doua întâlnire?

— Păi, a doua întâlnire e chemarea la al doilea interviu. Ai trecut de selecţia preliminară – adică celeilalte părţi evident îi place ce ai pus pe masă – şi acum e timpul să continue examinarea. Să ducă dosarul la resurse umane, ca să vadă dacă fermecătoarele tale răspunsuri şi personalitatea scânteietoare au fost doar prefăcătorie. Şi, de asemenea, ca să vadă dacă încă mai vrea să facă sex cu tine. Ceea ce, din nou…

Nu sfârşi fraza, ridicând din umeri ca şi când ar fi spus *evident*.

— Şi a treia întâlnire? am întrebat.

— Păi, aici se trece de la teorie la practică. Aţi ieşit împreună de două ori şi evident încă îţi place persoana; îndeplineşte toate condiţiile tale, aşa că acum totul este testat. Sunteţi compatibili la un oarecare nivel şi, de regulă, aici e faza la care vă dezbrăcaţi ca să vedeţi dacă puteţi „lucra bine împreună”. Tipii, de obicei, ridică ştacheta: flori, complimente, restaurant romantic.

— Deci… sex.

— Uneori. Dar nu întotdeauna, sublinie el. Nu trebuie să faci nimic dacă nu vrei, Hanna. *Niciodată*. O să-i smulg coaiele oricărui bărbat care te presează.

M-am încălzit toată pe dinăuntru, fremătând. Fraţii

mei îmi spuseseră aproape acelaşi lucru, în diverse ocazii, şi, trebuie să recunosc, suna foarte diferit venind din gura lui Will Sumner.

— Ştiu.

— Vrei să faci sex cu el? mă întrebă, încercând să pară dezinteresat şi eşuând cu brio.

Nici măcar nu se putea uita la mine, ci fixa aţa de care trăgea din tivul tricoului. Am simţit un fior străbătându-mi şira spinării la sugestia că el nu era cu totul împăcat cu treaba asta.

Am tras adânc aer în piept şi m-am gândit. Primul impuls era să spun un automat nu, dar, în loc de asta, doar am ridicat din umeri, neutru. Dylan era drăguţ şi îl lăsasem să mă sărute de noapte bună, pe treptele de la intrare, dar nu însemna *nimic* în comparaţie cu ceea ce experimentasem cu Will. Şi asta era sută la sută problema mea. Eram foarte sigură că motivul pentru care Will mă făcuse să mă simt bine era acela că el avea experienţă. Însă tocmai de aceea el era interzis.

— Sincer, am recunoscut eu, nu sunt sigură. Bănuiesc că va trebui să văd ce părere am când va veni momentul.

* * *

Orice îndoieli aş mai fi avut despre protocolul celei de-a treia întâlniri al lui Will mi-au fost rapid înlăturate, de îndată ce Dylan şi cu mine am intrat în restaurantul pe care eu îl alesesem.

Dylan voise să mă ducă undeva unde nu mai fusesem niciodată înainte – fără să se gândească prea mult că locuiam în New York de trei ani şi abia dacă îmi părăsisem laboratorul ca să mănânc. Îmi zâmbi mândru când taxiul opri şi ne lăsă în faţă la restaurantul Daniel.

Dacă mi s-ar fi cerut să descriu un local romantic, ar fi arătat exact ca acesta: pereţi crem, cenuşiu-argintii şi maro-ciocolatii, arcuri şi coloane greceşti, care mărgineau

sala principală. Mese rotunde, drapate în pânzeturi somptuoase, vase cu plante de interior pretutindeni şi totul scăldat în lumina uriaşelor candelabre. Complet diferit de localul celei de-a doua întâlniri. Ştacheta fusese ridicată.

Nu eram pregătită.

Cina începuse destul de bine. Aleseserăm apetitivele şi Dylan comandase o sticlă de vin, dar din momentul acesta încolo, o luase la vale. Îmi jurasem că n-o să-i trimit mesaje lui Will, dar spre final, când Dylan s-a scuzat ca să se ducă la toaletă, am cedat.

Cred că pic proba noţiunilor elementare la a treia întâlnire.

El răspunse aproape imediat.

Ce? Imposibil. Ţi-oi văzut profesorul?

A comandat un vin scump şi apoi a părut jignit când eu n-am vrut să gust. Ţie niciodată nu ţi-a păsat că nu beau, am tastat eu.

A apărut caseta semnalându-mi că el scria – şi scria, nu glumă, dacă timpul care s-a scurs putea fi un indiciu – aşa că am aşteptat şi m-am uitat în jur, ca să mă asigur că Dylan nu se întoarce.

Asta pentru că eu sunt un geniu şi pot face un calcul simplu: îţi torn o jumătate de pahar ţie, tu te prefaci că bei din el toată noaptea şi, astfel, restul sticlei e pentru mine. Bum, cel mai isteţ om în viaţă.

Foarte sigură că el nu vede lucrurile astfel, am scris eu.

Atunci spune-i că tu eşti într-adevăr mult mai plăcută când eşti trează şi nu când îţi curg balele în supă. De ce îmi scrii mie, apropo? Unde e Făt-Frumos?

Toaletă. Plecăm.

Un minut întreg trecu până răspunse: Oh?

Da, la mine acasă. Se întoarce acum, o să te anunţ cum merge.

XXX

Drumul înapoi până la apartamentul meu a fost stingheritor. Cu toate regulile alea idioate de întâlnire, cu aşteptările şi informaţiile de pe Google, şi cu idiotul de Will, care mi le băgase în cap.

N-am înţeles ce se întâmplase. Eu nu-l *voiam* în realitate pe Will. Will avea un program de amante şi un trecut dubios. Will nu voia legături sau relaţii, iar eu cel puţin voiam să fiu deschisă la aşa ceva. Will nu era o opţiune, nu făcea parte din plan. Îmi plăcea sexul; voiam să-l fac din nou cu o altă persoană, curând. Nu aşa mergeau lucrurile? Băiatul întâlneşte fata, fata îl place pe băiat, fata se hotărăşte să-l lase pe băiat în chiloţii ei. Eram fără îndoială gata să las pe cineva în chiloţii mei. Aşadar, unde era pornirea aceea, senzaţia de fierbinţeală care urca pe picioarele mele şi se stabilea în pântece, durerea pe care o simţisem numai la *ideea* de a-l trage pe Will în dormitorul ăla? Senzaţia care mă scosese din casă în zăpadă, la trei dimineaţa, şi convingerea că o să explodez în clipa în care mâinile lui mi-au atins pielea?

Cu siguranţă nu simţeam la fel acum.

Tocmai începuse să ningă afară, când am ajuns la blocul meu. Sus, în apartament, am aprins lumina şi Dylan a şovăit un moment în faţa uşii, înainte de a-l invita eu înăuntru. Mă mişcam ca pe pilot automat. Stomacul mi-era strâns ghem şi zgomotul din capul meu era atât de puternic, încât aş fi vrut să dau drumul la cea mai insuportabilă muzică pe care aş fi găsit-o, doar ca să-l acopăr.

S-o fac? *Să n-o fac*? *Dar măcar vreau*?

I-am oferit ceva de băut înainte de culcare – chiar am spus „înainte de culcare” –, iar el a acceptat. M-am dus la bucătărie, am scos nişte pahare şi am turnat un strop pentru mine şi cu generozitate pentru el, sperând că de la

asta i s-ar putea face somn. M-am întors să-i dau paharul şi am fost surprinsă să-l găsesc chiar acolo, invadându-mi spaţiul. O senzaţie stranie de lucru greşit a încolţit în pieptul meu.

Dylan a luat fără cuvinte paharul din mâna mea şi l-a aşezat înapoi pe bufet. Şi-a plimbat uşor vârfurile degetelor pe obrajii mei, pe nas. Mi-a prins faţa între palme. Primul său sărut a fost întrebător, lent şi explorator. Un pupic, după care a revenit, pentru un altul. Am strâns din ochi la prima atingere a limbii lui, simţindu-mi inima luând-o la goană şi dorindu-mi ca asta să fi avut legătură cu pofta şi senzualitatea şi nu cu senzaţia de gheară a panicii care începuse să mă strângă de gât.

Buzele lui erau prea moi şi prea nesigure. Buze pernă. Răsuflarea lui mirosea a cartofi. Eram conştientă de bătăile ceasului de deasupra plitei, de strigătele cuiva dintr-un apartament învecinat. Oare observasem ceva când mă sărutasem cu Will? Observasem cum mirosea el, cum se simţea pielea lui sub vârful degetelor mele şi cum simţeam că o să explodez dacă nu avea să mă atingă *acolo* şi mai adânc. Dar niciodată ceva atât de banal ca maşinile de gunoi hodorogind afară.

— Ce s-a întâmplat? zise Dylan, dându-se un pas înapoi.

Mi-am atins buzele; erau bine, nu umflate sau strivite. Nu complet distruse.

— Nu cred c-o să meargă, am zis eu.

A tăcut, un moment, uitându-se cercetător în ochii mei, evident nedumerit.

— Dar am crezut…

— Ştiu, am zis. Îmi pare rău.

A dat din cap, a mai făcut un pas înapoi, şi-a trecut mâinile prin păr.

— Bănuiesc… Dacă are legătură cu Will, ei bine,

transmite-i felicitările mele.

* * *

Am închis uşa în urma lui Dylan şi m-am întors, lipindu-mi spatele de lemnul rece. Telefonul mi se părea o greutate de plumb în buzunar şi l-am scos, am găsit numele Celui care Mi-a Deturnat Efectiv Mintea şi am început să-i scriu.

Am început şi am şters vreo zece mesaje diferite, înainte de a mă opri, în sfârşit, la unul. Am scris şi am aşteptat doar o clipă înainte de a apăsa pe „Trimite”.

Unde eşti?

ZECE

Sincer, habar n-aveam ce făceam. Mergeam – mergeam de parcă ar fi trebuit să ajung undeva. Dar în realitate nu trebuia să ajung nicăieri şi chiar nu trebuia să mă îndrept glonţ spre blocul Hannei.

Da, la mine acasă. Se întoarce acum, o să te anunţ cum merge.

Mâinile mi se strânseră amintindu-mi mesajul – cuvintele mi se gravaseră în creier – şi imaginându-mi-o acolo, cu Dylan. Aveam literalmente o durere în piept. Şi îmi venea să sparg tot ce vedeam.

Era frig; atât de frig, încât îmi puteam vedea aburul răsuflării, iar vârfurile degetelor îmi amorţiseră chiar şi ţinând mâinile adânc băgate în buzunare. De îndată ce primisem mesajul ei, ieşisem în fugă din casă, fără mănuşi, cu o jachetă prea subţire şi pantofi sport, fără şosete.

Cât timp am parcurs străzile care mă despărţeau de blocul ei, am fost furios pe ea că-mi făcea aşa ceva. Fusesem bine până să vină ea, bâjbâind în viaţa mea, cu gura turuind ca o moară stricată şi ochii zburdalnici. Fusesem bine înainte să-şi facă ea loc cu forţa în rutina mea lejeră şi aproape că-mi doream ca Dylan să iasă dracului din apartamentul ei, ca să pot urca şi să-i spun în

faţă ce pacoste era, cât de furios eram pe ea fiindcă-mi trăsese foarte stabilul şi predictibilul pământ de sub picioare.

Dar când m-am apropiat şi am văzut luminile de la fereastra ei, am văzut umbrele corpurilor în picioare şi mişcându-se prin apartament, am simţit doar uşurare că nu era deja întinsă în pat, sub el.

Trăgându-mi căciula mai mult pe frunte, am mârâit printre dinţi, uitându-mă în lungul străzii după vreo cafenea sau orice altceva de făcut. Însă nu erau decât alte imobile de apartamente, câteva magazinaşe care închiseseră de mult şi, în depărtare, un băruleţ. Ultimul lucru de care aveam nevoie în clipa asta era alcoolul. Şi, dacă tot mă îndepărtam cu două străzi de apartamentul ei, atunci aş fi putut foarte bine să ajung acasă.

Cât aveam să mai aştept aici? Până îmi va trimite iarăşi un mesaj? Până dimineaţă, când vor ieşi împreună, ciufuliţi şi zâmbind la amintirile nopţii petrecute în doi – amintiri despre perfecţiunea Hannei şi despre jalnica lipsă de experienţă a lui Dylan?

Am gemut, ridicându-mi privirile la ţanc cât să văd un bărbat ieşind din imobil, cu capul aplecat în bătaia vântului şi gulerul ridicat. Mi-a tresăltat inima. Era fără îndoială Dylan şi, cu toate că venele mi s-au umplut brusc de căldura veselă a uşurării, faptul că îl puteam recunoaşte atât de lesne de la distanţă m-a făcut să mă simt cea mai ticăloasă iscoadă din toate timpurile. Am aşteptat să văd dacă avea de gând să se întoarcă, dar a continuat să meargă fără să încetinească pasul.

Asta e, mi-am spus eu. *Ai depăşit o linie şi trebuie să-ţi găseşti drumul înapoi pe partea cealaltă*.

Dar dacă ea avea nevoie de mine? Ar trebui probabil să rămân, ca să mă asigur că ea era bine, înainte să mă duc acasă. M-am uitat la telefonul meu, încruntat. Dacă

plecam de aici, aveam să mă duc să alerg. Nu-mi păsa că era aproape unsprezece noaptea şi un ger de crăpau pietrele; aveam să alerg kilometri întregi. Eram atât de îmbătat de uşurare, de frustrare şi de energie nervoasă, încât abia mi-am putut ţine degetul să nu apese butonul şi să deschidă istoricul mesajelor noastre.

Am răsuflat când am văzut că ea deja îmi scria ceva.

Mi s-a părut că trec minute, *minute* întregi, în care am stat cu mâna încleştată pe telefon, uitându-mă fix la el şi pândind să apară mesajul. În sfârşit, mi-a fost trimis şi, în loc de paragrafele la care mă aşteptam, spunea doar:

Unde eşti?

Am râs, trecându-mi mâna prin păr, şi am tras adânc aer în piept.

Ok, nu mă omorî, am scris eu. Sunt în faţa blocului tău.

* * *

Hanna a ieşit din clădire purtând o jachetă bine căptuşită peste o rochie albastră de mătase, cu picioarele goale şi papuci Kermit Broscoiul. S-a apropiat încet de mine şi nu m-am putut mişca, abia de puteam respira, cocoţat pe un hidrant de incendiu.

— Ce faci aici? a întrebat ea, oprindu-se în faţa mea.

— Nu ştiu, am murmurat.

Am întins braţele, trăgând-o spre mine şi mi-am pus mâinile pe şoldurile ei.

Ea a tresărit puţin când am strâns-o – *ce dracu' m-a apucat*? –, dar, în loc să se dea înapoi, s-a lipit de mine.

— Will.

— Da? am întrebat, în sfârşit uitându-mă la faţa ei.

Era al naibii de *frumoasă*. Se machiase foarte puţin, îşi lăsase părul să se usuce în bucle largi. Ochii îi erau încărcaţi cu aceeaşi privire pe care o văzusem când fusesem deasupra ei, pe podeaua din livingul meu, sau

când îmi strecurasem degetele peste uşoara ridicătură a clitorisului ei. Când atenţia mi s-a îndreptat asupra gurii ei, limba i-a ieşit dintre buze, umezindu-le.

— *Chiar* trebuie să ştiu de ce eşti aici.

Ridicând din umeri, m-am aplecat, lipindu-mi fruntea de clavicula ei.

— Nu eram sigur că eşti într-adevăr atrasă de el şi mă sâcâia să ştiu că el venise aici, cu tine.

Ea îşi strecură degetele pe sub gulerul jachetei mele, mângâindu-mă pe ceafă.

— Cred că Dylan s-a gândit că urma să facem sex în noaptea asta.

Fără să vreau, mi-am înfipt degetele mai adânc în carnea de deasupra şoldurilor ei.

— Sunt convins, am mormăit.

— Dar… şi nu ştiu cum să tratez asta, pentru că ar trebui să fie simplu, nu-i aşa? Ar trebui să fie simplu să mă bucur că sunt cu oameni pe care îi plac. Adică, îl găsesc atrăgător. M-am simţit bine cu el! E drăguţ şi atent. Are simţul umorului şi arată bine.

Am rămas tăcut, silindu-mă să nu urlu.

— Dar când m-a sărutat? N-am simţit că mă pierd în el, aşa cum m-am pierdut în tine.

Trăgându-mă înapoi, am privit-o în faţă. Ea a ridicat din umeri, aproape cerându-şi scuze.

— S-a purtat frumos cu mine în seara asta, a şoptit ea.

— Bine.

— Şi nici măcar n-a părut furios când i-am cerut să plece.

— Bine, Hanna. Dacă ţi-ar fi făcut necazuri, jur pe ce-am mai sfânt…

— Will.

Mi-am închis gura, calmat de intervenţia ei şi

aşteptând să aud ce dorea. Aş fi făcut orice ar fi vrut ea, chiar dacă mi-ar fi cerut să mă târăsc. Dacă mi-ar fi cerut să plec, aş fi plecat. Dacă mi-ar fi cerut s-o ajut să-şi închidă fermoarul la jachetă, şi asta aş fi făcut.

— Vii sus cu mine?

Inima mi-a sărit brusc în gât. Am privit-o alte câteva secunde, dar ea nu şi-a retras invitaţia, rupând contactul vizual sau râzând de ea însăşi. Doar m-a studiat, aşteptându-mi răspunsul. M-am ridicat şi ea s-a dat înapoi ca să-mi facă loc, dar nu prea mult loc, pentru că am ajuns aproape lipit de ea, odată ce am fost în picioare.

— Dacă vin sus cu tine… am început eu.

Ea deja dădea din cap.

— Ştiu.

— Nu ştiu dacă pot s-o iau încet.

Ochii ei s-au întunecat şi s-a lipit de mine.

— *Ştiu*.

* * *

Un bec era ars într-o parte a cabinei liftului, aruncând spaţiul într-o stranie penumbră. Hanna s-a sprijinit cu spatele de perete, într-un colţ, uitându-se la mine de unde stătea, în capătul întunecat.

— La ce te gândeşti? întrebă ea.

Întotdeauna un mic om de ştiinţă, încercând să mă disece.

Mă gândeam la *tot*: voiam totul şi eram la un pas de panică, întrebându-mă dacă nu tăiam şi ultimul fir de control pe care-l mai aveam asupra emoţiilor. Mă gândeam la ce aveam să-i fac acestei femei când vom ajunge sus, în patul ei.

— La o mulţime de lucruri.

Chiar şi în umbră i-am putut vedea zâmbetul.

— Vrei să fii mai precis?

— Nu-mi place că tipul ăla a urcat în apartamentul

tău, în seara asta.

Ea – şi înclină capul, măsurându-mă.

— Parcă făcea parte din întâlnire. Uneori, tipii mai urcă în apartamentul meu.

— Am priceput asta, am mormăit eu. Dar tu ai întrebat la ce mă gândesc. Îţi spun.

— E un tip de treabă.

— Vezi să nu. Poate fi un tip de treabă fără să încerce să te sărute.

Se ridică puţin mai dreaptă.

— Eşti *gelos*?

M-am uitat fix la ea, încuviinţând cu un semn din cap.

— Pe *Dylan*?

— Nu mă încântă ideea că vreun altul te-ar putea avea.

— Dar în tot timpul ăsta tu ai continuat să te vezi cu Kitty şi Kristy.

Nu m-am ostenit s-o corectez încă.

— La ce te gândeai, când erai cu el, în seara asta?

Zâmbetul i-a pălit puţin.

— M-am gândit mai mult la tine. Mă întrebam dacă erai cu cineva.

— N-am fost cu nimeni în seara asta.

Asta păru s-o descumpănească şi rămase tăcută un timp care mi se păru o veşnicie. Am ajuns la etajul ei, uşile s-au deschis, au ezitat puţin şi apoi s-au închis la loc, cu un mic *ding*. Liftul amuţi şi n-avea să se mai mişte din nou până ce nu era chemat.

— De ce? întrebă ea. E sâmbătă. Asta e noaptea ta cu Kristy.

— De ce vrei să *ştii*? am întrebat, înăbuşindu-mi mânia incandescentă împotriva persoanei care îi dăduse informaţia asta. Şi am fost cu tine ultimele *două* sâmbete.

Ea îşi plecă privirea în pământ, gândindu-se o clipă,

apoi se uită iar la mine.

— În seara asta, m-am gândit la ce aş fi vrut să-mi faci tu, zise ea, adăugând: şi la ce aş fi vrut să-ţi fac eu *ţie*. Şi la cum nu voiam niciunul dintre lucrurile astea cu Dylan.

Am făcut un pas spre ea, în întuneric, trecându-mi o mână în sus, pe şoldul ei şi pe rotunjimea sânului.

— Spune-mi ce vrei acum. Spune-mi ce eşti pregătită să-ţi fac.

I-am simţit pieptul ridicându-se şi coborând rapid, odată cu respiraţia. Mi-am plimbat degetul mare pe vârful întărit al sfârcului ei.

— Să mă iei cu gura, jos, zise ea, cu voce puţin tremurată. S-o faci până îmi dau drumul.

— Evident, am şoptit, râzând uşor. Când o s-o fac, o să ai mai mult de un orgasm.

Buzele i se întredeschiseră şi mă apucă de încheietură, apăsându-mi mai tare palma de sânul ei.

— Să te apleci peste mine, pe canapea, să ţi-o freci şi să-ţi dai drumul pe pieptul meu.

Deja mi se întărise beton şi, *la* dracu', asta era o bună imagine.

— Altceva?

Clătinând din cap, ea ridică în sfârşit din umeri şi îşi mută privirea.

— *Totul*. Sex în toate locurile de pe corpul meu. Cum îţi place să te muşc şi cât de bine e s-o fac. O să facem sex şi o să fac tot ce vrei tu, iar asta nu va fi doar bine pentru mine, ci va fi bine şi pentru tine.

Mi-am pierdut graiul pentru o clipă, surprins.

— Asta te îngrijorează? Că eu încerc doar să te fac pe tine să te simţi bine?

Se uită în ochii mei.

— Bineînţeles, Will.

M-am apropiat mai mult, până m-am lipit de ea, şi a trebuit să-şi lase capul pe spate ca să menţină contactul vizual. Arcuindu-mi bazinul, am împins forma rigidă a erecţiei mele în pântecele ei.

— Hanna, nu ştiu dacă am vrut vreodată ceva mai mult decât te vreau pe tine. Pe bune, nu cred c-am vrut, am zis eu. Mă gândesc *cu orele* doar să te sărut. Ştii sărutul acela, care ţi-e de ajuns atât de multă vreme, încât nici măcar nu te mai gândeşti să faci altceva?

Ea clătină din cap, răsuflând pe gâtul meu în valuri scurte, puternice.

— Nu ştiu despre genul acela de sărut, pentru că niciodată n-am vrut numai atât.

Hanna îşi strecură mâinile pe sub jacheta şi tricoul meu. Mâinile ei erau calde, iar muşchii abdomenului meu au tresărit şi s-au încordat sub degetele ei.

— Mă gândesc să te am desfăcută pe faţa mea, am spus. Şi să te iau pe podea, imediat cum intrăm în apartamentul meu, pentru că nu mai pot aştepta destul cât să ne aşezăm undeva mai confortabil. Nu am mai vrut să fiu cu nimeni altcineva în ultima vreme şi asta înseamnă că petrec o grămadă de timp ieşind să alerg, la ore întâmplătoare, sau cu mâna pe propria mea sculă, dorindu-mi să fie mâna ta, în schimb.

— Hai să ieşim din lift, zise ea, împingându-mă blând pe uşile care se deschiseseră.

Bâjbâi puţin cu cheia în încuietoare, iar mâinile mele au tremurat când am luat-o de şolduri, plimbându-mi palmele de la talia ei până pe coapse. Am avut nevoie şi de ultima fărâmă de autocontrol rămasă ca să nu-i smulg cheia din mână şi s-o înfig eu însumi în broască.

Când în sfârşit a descuiat, am împins-o înăuntru, trântind uşa în urma noastră, şi am lipit-o de perete, după numai câţiva paşi înăuntru. M-am aplecat, i-am supt gâtul,

maxilarul, plimbându-mi mâinile pe sub poalele rochiei, simţindu-i pielea netedă a coapselor.

— Va trebui să-mi spui să mă opresc, dacă mă mişc prea repede.

Mâinile ei tremurau când mi le vârî în păr, înfigându-şi unghiile în pielea capului.

— N-o să spun.

Am sărutat-o de la bărbie până la gură, sugând şi lingând, gustându-i fiecare milimetru al buzelor ei moi şi al limbii dulci, flămânde. Voiam să mă lingă şi ea, să-mi sugă pielea lăsându-mi urme pe piept şi să-i simt muşcătura dinţilor pe şolduri, pe coapse, pe degete. Mă simţeam puţin ca un criminal descătuşat, îndepărtându-mă de ea doar cât să dau jos jachetele de pe noi, să-mi scot tricoul peste cap, să-i deschid fermoarul rochiei şi s-o las să cadă pe podea. Cu o mişcare scurtă a degetelor, sutienul ei a fost descheiat şi ea s-a eliberat din el păşind în braţele mele. Sânii apăsau pe pielea mea şi voiam pur şi simplu să mă frec de ea, sălbatic şi *înăuntrul* ei.

Ea s-a desprins, m-a luat de mână şi m-a condus pe culoar la dormitorul ei, aruncându-mi un mic zâmbet peste umăr.

Camera ei era ordonată, aerisită. Un pat foarte mare era pus lângă un perete, ceea ce, în afară de Hanna, a fost tot ce am văzut. Ea stătea doar în chiloţi, cu părul desfăcut şi moale în jurul umerilor, studiindu-mă de la piept în sus, spre gâtul şi spre faţa mea.

Camera păru să ticăie în tăcere.

— M-am gândit la asta de atâtea ori, zise ea, plimbându-şi mâinile pe abdomenul meu şi apoi atingându-mi uşor părul de pe piept.

Urmări liniile tatuajelor de pe umărul meu stâng, coborând cu degetele pe braţ.

— Doamne, ai zice că m-am gândit la asta de-o

veşnicie. Dar să te am într-adevăr aici… am emoţii.

— N-ai niciun motiv.

— Mă ajută când îmi spui ce să fac, recunoscu ea, cu voce stinsă.

I-am luat un sân în palmă, ridicându-l şi aplecându-mi capul ca să-i sug vârful tare. Ea trase scurt aer în piept, strecurându-şi mâinile în părul meu.

— Ai putea începe prin a-mi scoate pantalonii.

Îmi descheie cureaua şi apoi nasturii jeanşilor. Devenisem obsedat de amintirea modului în care mâinile ei tremurau când era excitată ca acum, un pic nervoasă, de asemenea. I-am studiat trupul aproape gol în lumina slabă ce pătrundea prin fereastră: gâtul şi sânii, adâncitura taliei, şoldurile rotunde şi picioarele lungi şi fine. Am întins o mână şi mi-am plimbat două degete de la buricul ei în jos, printre coapse, alunecând peste materialul chiloţilor.

Strecurându-mi vârful degetului pe sub dantelă şi prin îmbătătoarea umezeală de acolo, am şoptit:

— Îmi place pielea ta, îmi place să-ţi simt umezeala.

— Ieşi din pantaloni, zise ea rezervată. Mă poţi atinge toată noaptea.

Atunci mi-am dat seama că jeanşii îmi stăteau căzuţi grămadă în jurul gleznelor şi că rămăsesem doar în boxeri. Pe ăştia nu mi-i dăduse jos; fie că era în continuare emoţionată, fie că voia doar încă o şansă de a înlătura ceva dintre noi, pentru mine era la fel de bine Mi-am eliberat picioarele şi am mers cu spatele, trăgând-o spre patul ei, îndemnând-o să se aşeze. Ea s-a dat puţin înapoi, către tăblia patului, când m-am suit peste ea. Ochii cenuşii ai Hannei erau larg deschişi şi limpezi – prada mea fremătătoare, cu respiraţia tăiată.

Chiloţii ei erau albastru-deschis, accentuându-i culoarea de smântână a pielii, făcând-o să arate ca din sticlă suflată. O mică aluniţă de pe buric sugera că era

totuşi reală.

— Ţi-ai pus ăştia pentru el? am întrebat, mai înainte ca mintea mea să aibă timp să-şi ia seama.

Ea a privit în jos la dantelă şi eu mi-am mutat ochii spre sânii ei plini, rotunzi, când mi-a răspuns:

— Nici măcar nu l-am lăsat să-mi scoată bluza. Deci nu cred că i-am pus pentru el.

Am sărutat-o pe burtă, de-a lungul marginii elastice a chiloţilor. Hanna nu fusese niciodată timidă sau sperioasă, dar ce făceam acum era nou. Se ridicase în coate, privind. Sub mine, o simţeam tremurând, iar inima îi bătea atât de repede, încât îi puteam vedea zbaterea pulsului pe gât. Acum nu mai era ca jocul nostru standard de Cum să interpretezi o Bombă Sexy, nu avea acea strălucire. Acum părea foarte real, iar Hanna arăta prea perfectă, stând întinsă, aproape goală, în faţa mea. Mi-aş fi tras pumni în cap o veşnicie dacă aş fi stricat momentul.

— Ei bine, atunci o să pretind că i-ai pus pentru mine.

— Poate că da.

Am tras de elastic cu dinţii, dându-i drumul să-i plesnească şoldul cu zgomot.

— Şi o să mă prefac că, indiferent dacă eşti goală sau îmbrăcată, te gândeşti mereu numai la mine.

Se uită la mine cu ochii ei cenuşii, mari şi întrebători.

— În ultima vreme, asta fac. Te îngrijorează?

Privind-o de jos, în lungul corpului ei, am întrebat:

— De ce m-ar îngrijora?

— Ştiu despre ce e vorba aici, Will. Nu mă aştept să fii nimic din ce nu eşti.

Habar n-aveam la ce se referea; pe cuvânt, chiar nu-mi dădeam seama dacă situaţia aceasta ar putea însemna ceva sau nu şi, pentru prima oară, nici nu voiam s-o definesc înainte de a fi început. Apropiindu-mi faţa la doar câţiva centimetri de a ei, m-am aplecat s-o sărut, şoptind:

— Nu ştiu de unde să încep.

Mă simţeam excitat şi un pic sălbatic, dorindu-mi s-o mănânc, s-o fut şi să-i simt buzele alea în jurul meu. Am avut o scânteiere de teamă că ar putea fi doar un moment trecător, o singură noapte, şi că trebuia să găsesc o cale de a condensa totul în câteva ore.

— N-o să te las să dormi.

Ochii ei s-au făcut şi mai mari şi a schiţat un zâmbet.

— Nu vreau să dorm.

Înclinându-şi capul, zise:

— Şi începe cu primul lucru pe care ţi l-am spus în lift.

Am coborât, sărutând-o de-a lungul gâtului, al pieptului, al coastelor, al abdomenului. Fiecare milimetru al ei era ferm şi neted şi tresărea sub buzele mele, exprimând dorinţă. Nu şi-a închis nicio clipă ochii, nici măcar o dată. Mai fusesem cu femei care priveau, dar niciodată nu mă simţisem aşa, atât de al naibii de intim şi conectat.

Apropiindu-mă de zona dintre picioarele ei, i-am putut vedea muşchii încordându-se, i-am auzit respiraţia accelerând. Mi-am întors capul şi am supt-o de partea interioară a coapsei.

— O să-mi pierd naibii minţile cu gura pe tine.

— Will, spune-mi ce să fac, zise ea, cu vocea gâtuită. Niciodată n-am…

— Ştiu. Eşti perfectă, i-am spus eu. Îţi place să priveşti?

A dat din cap.

— De ce, Prunişoară? De ce îţi place să priveşti tot ce fac eu?

Şovăi, înghiţind înapoi un mic adevăr care dădea să iasă:

— Tu ştii cum să…

A lăsat cuvintele să se stingă şi a sfârşit gândul ridicând dintr-un umăr.

— Vrei să spui că-ţi place să mă priveşti pentru că eu ştiu cum să te fac să ai orgasm?

Ea a dat din nou din cap, făcând ochii mari când i-am tras chiloţii pe coapse.

— Poţi să te aduci tu însăţi la orgasm cu mâna. Îţi priveşti mâna când te masturbezi?

— Nu.

I-am scos chiloţii până la capăt, aruncându-i în spatele meu, pe podea, înainte de a mă întoarce pe fâşia de saltea dintre picioarele ei desfăcute.

— Ai un vibrator?

A aprobat, cu ochii zăpăciţi.

— *Ăla* te poate duce la orgasm. Când te uiţi la vibrator te uzi tot atât de tare?

Mi-am împins un deget înăuntru, ridicându-mă şi suindu-mă din nou peste ea, strecurându-i acelaşi deget în gură. Ea a gemut, sugând cu putere şi trăgându-mă mai aproape s-o sărut pe ea. Buzele ei aveau gust de sex, puţin înţepător şi, la dracu', am vrut s-o gust direct.

— E pentru că îţi place să mă priveşti pe mine făcându-ţi asta ţie?

— Will…

— Nu face pe sfioasa cu mine.

Am sărutat-o, sugându-i buza de jos.

— Eşti un mic inginer, urmărind mecanica actului unui bărbat care-ţi linge păsărică? Sau e imaginea gurii mele făcând-o?

Îşi duse mâinile în jos, peste pieptul meu, le înfăşură în jurul mădularului meu, prin boxeri, strângându-mă tare şi mişcând încet, în sus şi-n jos.

— Îmi place să te privesc *pe tine*.

Gemând, am izbutit să spun:

— Îmi place când mă priveşti. Nu pot gândi coerent când ţii ochii ăia cenuşii dementiali pe mine.

— Te rog…

— Acum, dă-mi drumul ca să poţi să-mi urmăreşti gura.

— Will, zise ea, cu voce tremurătoare.

— Da?

— După asta? Te rog, nu-mi zdrobi inima.

M-am oprit, cercetându-i expresia. Mi se păruse speriată, dar pe faţa ei nu citeam decât poftă.

— N-am s-o fac, am zis, sărutând-o pe gât în jos, peste sâni, sugând şi muşcând uşor.

Am coborât cu sărutările pe corpul ei, iar coapsele i-au tresărit când i le-am desfăcut mai mult, suflând uşor peste carnea ei încinsă.

S-a ridicat din nou în coate şi i-am mai zâmbit o dată, înainte de a-mi afunda capul şi a-mi deschide gura deasupra pielii ei. Ochii mi s-au închis la gustul ei şi am gemut, sugând blând.

Cu un strigăt tremurat, şi-a dat capul pe spate, arcuindu-se şi ridicându-şi şoldurile de pe pat.

— Oh, Doamne.

Am zâmbit cu gura pe ea, lingând în sus pe o parte şi în jos pe partea cealaltă, înainte de a-i acoperi clitorisul cu limba, mişcând-o în cerc deasupra lui, din nou şi din nou.

— Nu te opri, şopti ea.

Nu mă opream. *N-aş fi putut*. Am mângâiat-o şi cu degetele, coborându-le mai jos, unde era mai udă şi mai dulce, şi apăsarea grea a atingerii mele când am împins două degete în ea a făcut-o să cadă pe spate, întinzând orbeşte mâinile spre tăblia patului. Pe când o priveam astfel, şi-a întors capul, a prins faţa de pernă între dinţi şi a tras. Sunete slabe de implorare umilă şi de plăcere îi scăpau de pe buze şi am făcut tot ce-am putut ca să nu

scad intensitatea nici măcar o singură secundă.

Era foarte aproape, clătinându-se pe muchia extazului. Mi-am înfipt degetele mai adânc, sugând-o atât de tare, încât mi s-au lipit obrajii, uitându-mă de jos la sânii ei al naibii de perfecţi şi la gâtul lung. Cu o răsucire a încheieturii mâinii mele, ea s-a arcuit, împingându-se în gura mea. Hanna a scos din nou un strigăt, şi din nou, contractându-se în jurul degetelor mele.

Unu.

Erecţia mea era atât de vârtoasă încât practic mă afundam în saltea. I-am putut simţi încordarea coapselor, delectându-mă cu modul în care sunetele ei au devenit mai gâtuite şi mai înalte, iar mâinile ei s-au întins în jos, împletindu-şi degetele în părul meu şi, *la naiba*, a început să se balanseze, cu picioarele desfăcute şi mişcându-şi repede bazinul, împingându-se în faţa mea, în uitare de sine, pentru câteva minute lungi, perfecte. Sexul oral nu mi se păruse niciodată atât de asemănător cu futaiul cum fusese cu această femeie şi m-am abandonat actului, feroce şi fără menajamente, devorând-o barbar.

Cu un strigăt, ea îşi dădu drumul din nou, dulce şi fierbinte, mâinile ei trăgând atât de tare de părul meu, încât am crezut că o să-mi dau şi eu drumul odată cu ea. Nu-mi puteam închide ochii, nu puteam nici pentru o singură secundă să mă desprind de priveliştea de deasupra mea. Am supt şi am tot supt mătasea pielii ei, pierdut complet în plăcerea de a o simţi.

— Te rog, gâfâi ea, cu picioarele tremurând şi cu privirea mai întunecată şi mai intensă ca niciodată.

Se ridică într-un cot, lăsând cealaltă mână agăţată de părul meu.

— Vino aici, sus.

Mi-am dat jos boxerii, târând greutatea mădularului meu pe piciorul ei, în timp ce alunecam pe corpul ei în sus,

gustând, lingând adâncitura buricului, culmile sânilor.

Voiam să fut fiecare parte din ea: valea dintre sâni şi dulceaţa plină a gurii, fundul rotund şi mâinile moi, pricepute. Dar în clipa asta nu voiam decât să mă cufund în căldura sexului ei. Îşi desfăcu picioarele mai mult, întinzând mâna spre noptiera de lângă pat, după o cutie de prezervative. M-am uitat lung la roşeaţa de pe pieptul ei, trăgându-mă absent de sculă, până ce am observat că-mi întinsese mie cutia.

— Hai să începem doar cu unul, am chicotit eu.

Împingându-mi cutia în palmă, a dat din cap, cu ochii mari şi imploratori.

— Atunci scoate unul, am mârâit.

— Nu ştiu cum să-l pun, scânci ea înduioşător, bâjbâind cu degetele ca să deschidă ambalajul.

L-a deschis brutal, rupând cutia, şi mai multe prezervative să risipit pe burta ei.

Am desfăcut unul şi i l-am dat ei, împingându-le pe celelalte pe pat, lângă ea.

— Nu e complicat. Scoate-l şi derulează-l pe scula mea.

Mâinile îi tremurau şi eu speram că de anticipare mai degrabă decât de nervozitate, dar am fost rapid uşurat când a întins mâinile spre mine, flămândă, şi a acoperit capul sculei mele cu latexul.

Însă am ştiut imediat că era invers; nu se derula.

Ea îşi dădu seama abia după câteva secunde chinuitoare, aruncându-l cu un mic mârâit şi un „Să-l ia dracu’!”, înainte de a înşfăca un altul.

Eram învârtoşat şi atât de pregătit, încât îmi puteam simţi dinţii scrâşnind, în timp ce ea a scos al doilea prezervativ, l-a studiat bine şi, de data asta, l-a pus corect. Mâinile îi erau calde şi faţa aproape de mădularul meu, simţindu-i răsuflarea excitată pe coapse.

Aveam nevoie s-o fut.

L-a derulat cu stângăcie, cu degete prea şovăielnice şi uşoare, întregul proces părând să dureze o veşnicie. Mi-l punea puţin câte puţin, de parcă aş fi fost din sticlă şi nu gata să i-o trag cu atâta forţă, încât să se prăbuşească patul cu noi în apartamentul de dedesubt.

Când a ajuns la baza mădularului, a răsuflat uşurată, întinzându-se pe spate şi împingându-şi bazinul în mine. Dar eu, cu un zâmbet maliţios, am scos prezervativul şi l-am aruncat.

Scrâşnind din dinţi în agonia mea, i-am spus:

— Din nou. Nu fi atât de sfioasă. Pune prezervativul pe scula mea ca să ţi-o pot trage odată.

Ea se uită lung la mine, cu ochi întrebători. În cele din urmă, s-au limpezit, de parcă ar fi fost în stare să-mi audă gândurile: *Nu vreau să ai nicio secundă de incertitudine*. *Am o erecţie mai viguroasă ca oricând*, *tocmai ţi-am supt-o până ai ţipat şi nu sunt fragil*.

Cu ochii într-ai mei, ea duse pachetul la gură, îl sfâşie cu dinţii şi scoase rola de latex. Pipăindu-i forma, a întors prezervativul în mână şi mi l-a derulat pe toată lungimea dintr-o mişcare, rapid, strângându-mă tare la bază. Îşi duse mâna mai jos, mă trase blând de testicule şi apoi coborî pe interiorul coapsei mele.

— Bine? şopti ea, mângâindu-mi pielea sensibilă de acolo, fără să zâmbească, fără să se încrunte, dorind pur şi simplu să ştie.

Am dat din cap, trecându-mi degetul mare peste obrazul ei.

— Eşti perfectă.

Cu un zâmbet uşurat, s-a lăsat din nou pe spate şi eu după ea, alunecând peste căldura sexului ei, excitând-o, excitându-mă, şi eram ameţit de cât de mult o voiam. Şoldurile mi-erau încordate, gata să se arcuiască şi să se

repeadă înainte, iar pe şira spinării deja mă furnica nevoia de a exploda înăuntrul acestei femei.

N-am fost pregătit să-mi simt pieptul gol lipit pe de-a întregul de al ei şi coapsele ei încolăcindu-se peste şoldurile mele. Era prea mult. *Hanna* era prea mult.

— Vârâ-mă în tine.

Ea icni, strecurându-şi mâna între noi; nu-i lăsasem prea mult loc. Mă sprijineam cu toată greutatea peste ea, piele încinsă peste piele încinsă, dar m-a găsit, m-a condus în sus până am putut simţi adâncitura intrării ei şi apoi mai sus, plimbându-mi scula printre faldurile moi ale sexului ei.

— Aş putea fi brutal.

Suflă scurt, spunându-mi, cu respiraţia tăiată:

— Bine. Bine.

Sprijinindu-mă în mâini, m-am uitat cum mi-o freca de pielea ei. Ochii i se închiseră şi îi scăpă un geamăt slab.

— Doar că… a trecut ceva vreme, şopti ea.

Mi-am ridicat ochii spre faţa ei, urmărind-o cum îşi linge buzele, deschizând pleoapele, ca să se poată uita în jos, la spaţiul dintre noi, privindu-se cum se juca cu mine.

— Cât? am întrebat.

A clipit, revenind la realitate, mâna încremenindu-i între noi.

— Vreo trei ani.

Fruntea i se încreţi uşor, când adăugă:

— Am făcut sex cu cinci tipi, dar probabil am făcut sex numai de vreo opt ori. Chiar nu ştiu ce fac, Will.

Am înghiţit, aplecându-mă să o sărut pe maxilar.

— Poate că n-o să fiu atât de brutal, atunci, am şoptit.

Dar ea a râs, clătinând din cap.

— Nu vreau nici să fii blând.

M-am uitat la sânii ei, la pântece şi acolo unde mă ţinea între picioarele ei. Voiam să-i simt pielea goală pe mădularul meu. Nu făcusem în viaţa mea sex fără

prezervativ şi voiam atât de mult să o simt, încât la acest gând mi s-a întărit şi mai puternic.

— Să fie bine, am vorbit cu gura pe gâtul ei. Doar lasă-mă să te simt.

Hanna a zvâcnit sub mine, apăsându-mă în intrarea ei, pleoapele închizându-se, în timp ce eu mi-am făcut drum înainte.

O roşeaţă puternică i-a năpădit gâtul şi buzele i s-au întredeschis, suspinând adorabil. Era copleşitor pentru mine s-o urmăresc procesând ce eram pe cale să facem şi am putut vedea momentul în care s-a luminat, când a înţeles brusc că *într-adevăr* urma să facem sex. A deschis din nou ochii, iar privirea i s-a oprit pe buzele mele şi s-a îmblânzit. Şi-a ridicat mâinile spre pieptul meu şi mi-a cuprins gâtul, şoptind:

— Bună.

Privirea aceea, tandreţea din ochii ei m-au făcut să-mi dau seama pentru prima oară ce mi se întâmplase mie: mă îndrăgostisem.

— Bună, am răspuns răguşit, aplecându-mă s-o sărut.

A fost o uşurare atât de mare, încât m-a lăsat fără aer şi mi-am adâncit sărutul, întrebându-mă dacă ea putea simţi din atingerea mea că tocmai pusesem un nume la ceea ce făceam – făceam dragoste – sau dacă pur şi simplu îşi gusta sexul pe limba mea şi nu înţelegea că toată lumea mea tocmai se învârtea liber, deviată de la orbita ei programată.

Mi-am retras capul, dar mi-am împins bazinul în faţă, tânjind să-i simt moliciunea corpului lipit pe de-a întregul de al meu; voiam doar să ajung adânc înăuntrul ei şi să rămân acolo.

Fir-ar!

Fir-ar al naibii!

Ea şi-a ridicat ochii spre mine, când am alunecat mai

adânc, dar părea că nu mai e în stare să-mi vadă faţa. Privirea ei era fixă, copleşită şi foarte slabe icnete îi acompaniau fiecare respiraţie. O tresărire bruscă de durere îi străbătu faţa. Nu pătrunsesem decât vreo câţiva centimetri, era strâmtă, dar era atât de bine.

Mi-am auzit propria voce, sunând ca din depărtare:

— Deschide-te pentru mine, Prunişoară. Mişcă-te cu mine.

Hanna se relaxă, ridicându-şi picioarele mai sus pe lângă corp, ca să pot penetra mai adânc, şi amândoi am scos un geamăt încordat. Ea îşi legănă experimental bazinul, atrăgându-mă complet înăuntru, iar senzaţia coapselor ei calde apăsate pe şoldurile mele m-a făcut să slobod un geamăt puternic.

— Nu pot să cred că facem asta, şopti ea, rămânând nemişcată sub mine.

— Ştiu.

I-am sărutat falca, obrazul, colţul gurii.

Ea a dat din cap, împingându-se în sus, spunându-mi, fără să-şi dea seama, cu trupul ei, că avea nevoie să mă mişc.

M-am retras şi am început un ritm lejer, lăsându-mă să mă pierd în senzaţia căldurii ei. Mi-am înteţit ritmul, sugând-o sălbatic pe gât, devenind furtunos şi încins, iar apoi încetinind şi, în cele din urmă, oprindu-mă, sărutând-o adânc, desfătându-mă cu modul în care mâinile ei îmi explorau spatele, fundul, braţele, faţa.

— Eşti bine? am întrebat, mişcându-mă încet. Nu doare prea tare?

— Sunt bine, a şoptit, întorcându-se în mâna mea când i-am dat la o parte părul năduşit de pe frunte.

— Arăţi bestial sub mine.

Am vrut să-i sporesc dorinţa, s-o fac să ia foc şi să explodeze în final ca dinamita, când atingea orgasmul, cu

mine în ea. A început să tremure când am înteţit mişcările, dar a mârâit cu frustrare reţinută când am încetinit din nou. Însă ştiam că avea încredere în mine şi voiam să-i arăt cât de al dracului de bine putea fi dacă nu era nicio grabă, nicio urgenţă de a face altceva decât asta, ore şi ore-n şir.

Am sărutat-o, i-am supt limba, i-am răpit fiecare sunet pe care-l scotea în gura mea, înghiţindu-le ca un nemernic lacom. Îmi plăceau la nebunie sunetele răguşite, cât de des spunea *te rog*, cât de mult mă lăsa pe mine să decid ce făceam. Faptul că era cu adevărat prezentă, asudată şi maleabilă sub mine mi-a erodat calmul şi am trecut de la împingeri leneşe, la unele mai năvalnice, mai rapide, mai nesăţioase. Ea mi-a răspuns imitându-mi mişcările bazinului, arcuindu-se în mine şi am înţeles că, de data asta, era aproape de orgasm şi nu mai puteam să opresc sau să amân.

— E bine? am mârâit, apăsându-mi faţa de gâtul ei.

Ea a dat din cap, nefiind în stare să articuleze, încleştându-şi mâinile pe fesele mele şi înfigând unghiile adânc în carne. I-am ridicat un picior, împingându-i genunchiul spre umăr şi m-am dezlănţuit, futând-o cât de repede şi de viguros eram în stare.

A fost sălbatic, ireal, exploziv, modul în care orgasmul i s-a intensificat pe sub piele, întâi ca un val de căldură, apoi o încordare a muşchilor, până ce a început să tremure şi să năduşească, să îngaime cuvinte rugătoare de neînţeles sub mine, pregătindu-se să-şi dea drumul.

— Asta e, am şoptit, străduindu-mă să-mi mai reţin propriul orgasm, chiar şi atunci când pulsa în pântecele meu. La dracu’, Prunişoară, eşti chiar acolo…

I-am privit ochii închizându-se strâns, gura deschisă şi corpul arcuindu-se mult deasupra patului, când a strigat, în climax. Am continuat să mă mişc, dându-i fiecare secundă de plăcere pe care i-o mai puteam smulge

corpului ei.

Braţele i-au căzut pe lângă corp, grele ca de plumb, iar eu m-am proptit în mâini, uitându-mă în jos, acolo unde mă mişcam în ea, simţindu-i privirea.

— Will, a răsuflat ea şi i-am desluşit veselia vlăguită din glas. Doamne!

— La dracu', e atât de bine. Eşti atât de udă.

Ridicând o mână, şi-a strecurat degetul în gura mea, ca să-i pot gusta dulceaţa. Mi-am vârât o mână între noi, frecându-i clitorisul, ştiind că avea s-o doară curând, dar având nevoie s-o simt dându-şi drumul în jurul meu încă o dată.

După numai câteva minute, se arcui, bazinul ei legănându-se mai rapid, odată cu mine.

— Will… eu…

— Sst, am şoptit, urmărindu-mi mâna deasupra ei şi scula lunecând înăuntru şi în afară. Dă-mi încă unul.

Am închis ochii, mintea cufundându-se în senzaţii pure: coapsele ei tremurătoare din jurul meu, contracţiile ritmice ale vaginului ei până ajunse din nou la orgasm, cu un strigăt răguşit, surprins. Am retezat şi ultima ancoră a autocontrolului, izbindu-mă în ea mai adânc şi cu mai multă forţă, prelungindu-i descărcarea cu degetul mare apăsat pe clitoris. Hanna avea capul rezemat de pernă, iar mâinile şi le ţinea pe fundul meu şi mă trăgea spre ea. Ţinea ochii strânşi, buzele întredeschise, iar părul era răsfirat pe pernă. Nu văzusem ceva mai frumos niciodată în viaţa mea.

Mi-a zgâriat spatele cu unghiile, urmărindu-mi faţa, fascinată. Senzaţia mă copleşea: mângâierea ei brutală, corpul moale de dedesubt şi ochii mari, cu care mă studia fascinată.

— Spune-mi că e bine ce simţi, şopti ea, cu buzele umflate şi ude, obrajii aprinşi, părul plin de sudoare.

— Atât de bine, am şuierat grăbit. Nu pot… nu pot să gândesc naibii cum trebuie.

Unghiile ei coborâră dureros şi într-o străfulgerare am ştiut, cuprins de această combinaţie, a durerii stârnite de zgârieturile ei şi a plăcerii îmbătătoare a corpului ei ud, că nu aveam cum să mai ţin. Plăcerea mi-a inundat venele, fierbinte şi înnebunitoare.

— Mai tare, am rugat-o eu.

Ea s-a ghemuit în mine, muşcându-mă de la umăr până la piept.

— Hai, gâfâi ea, trăgându-şi unghiile posesiv pe spatele meu în jos. Vreau să te *simt* când ejaculezi.

A fost de parcă m-ar fi băgat în priză, fiecare milimetru al pielii mele zumzăind de excitaţie. M-am holbat la ea: sânii îi săltau din pricina forţei cu care împingeam, pielea perfectă îi lucea de sudoare, pe tot gâtul, pe umeri şi pe obraz purta urme roşii de la dinţii mei. Dar când mi-am ridicat privirea şi i-am întâlnit ochii, am fost pierdut. Se uita drept la mine şi era ea – *Hanna*, această fată pe care o văzusem în fiecare dimineaţă şi de care mă îndrăgosteam din ce în ce mai mult, de fiecare dată când deschidea gura.

Era atât de *reală*. Cu un strigăt puternic, m-am prăbuşit peste ea, împingând sălbatic şi covârşit de o plăcere atât de intensă, încât abia mi-am dat seama de căldura braţelor ei în jurul umerilor, de apăsarea sărutării ei pe gât, în momentul în care am încremenit peste ea, sau de felul în care mi-a şoptit:

— Rămâi aşa, deasupra mea, pentru totdeauna.

— Să nu încetezi niciodată să fii atât de deschisă, am murmurat, întorcându-mi cu greu privirea spre faţa ei. Să nu încetezi să ceri ce vrei.

— Bine, şopti ea. Ţi-am făcut-o, în seara asta, nu?

Şi uite-aşa, simplu, am fost adjudecat.

UNSPREZECE

M-am trezit la mişcarea saltelei şi la sunetul arcurilor când Will s-a dat jos din pat.

O lumină albastră, firavă, se strecura prin fereastră şi am clipit în întuneric, încercând să desluşesc forma obiectelor din jur – uşa, masa de toaletă, silueta lui dispărând pe uşa de la baie.

Fără să aprind lumina, am auzit apa curgând, uşa duşului deschizându-se şi închizându-se la loc. M-am gândit o clipă să mă duc şi eu lângă el, dar nu păream în stare să mă mişc: muşchii îmi erau ca de plastilină, corpul greu şi afundat în saltea. Simţeam o durere adâncă, nefamiliară, între picioare şi m-am întins, strângându-mi coapsele una de alta, ca s-o simt din nou. Ca să-mi aduc aminte. Acum, camera mea mirosea a sex şi a Will şi am simţit cum mă îmbăl de apropierea lui şi de gândul că era gol chiar dincolo de perete. Braţe, picioare, un abdomen de granit. Care era, aşadar, protocolul aici? Eram destul de norocoasă că avea să vină înapoi şi aveam s-o facem de la capăt? Aşa mergeau lucrurile?

Gândurile mi-au alunecat spre Kitty şi Kristy şi m-am întrebat dacă noaptea trecută fusese doar ca oricare dintre nopţile pe care le petrecuse cu numeroase alte femei. Dacă le ţinuse în acelaşi fel, dacă scosese aceleaşi sunete, dacă le făcuse aceleaşi promisiuni despre cât de bine avea să le facă să se simtă. Will nu-şi petrecuse fiecare noapte cu mine, totuşi am fost împreună în multe dintre ele. Când se vedea cu ele? O parte din mine ar fi vrut să întrebe, ca să pot şti amănunte despre cum ne bifa pe toate în viaţa lui. Dar o mai mare parte din mine n-ar fi vrut să ştie, nu cu adevărat.

Mi-am trecut mâna prin părul încurcat şi m-am gândit la noaptea trecută: la Dylan şi la întâlnirea noastră dezastruoasă, la Will şi la cum m-am simţit când mi-am dat

seama că el stătea chiar în faţa apartamentului meu, afară. Îngrijorându-se. Aşteptând. Dorind. M-am gândit la ce făcuserăm noi şi la cum mă simţisem. N-aş fi crezut că sexul putea fi aşa: deopotrivă dur şi blând, alternând între acestea două pentru ceea ce părea o *veşnicie*. A fost dementţial; mâinile şi dinţii lui îmi lăsaseră delicioase vânătăi şi fuseseră momente în care crezusem că mă voi sfărâma în milioane de bucăţi dacă nu-l puteam aduce chiar mai adânc în mine.

Ţiuitul familiar al robinetului s-a auzit peste bubuitul apei împroşcate şi mi-am întors capul spre uşă. Zgomotele s-au oprit, iar eu am ascultat cum a ieşit din cabină, a luat un prosop din suportul de pe perete şi s-a şters.

Nu mi-am putut desprinde ochii de la el când a intrat în cameră, corpul lui gol mişcându-se printr-o fâşie de lumină a lunii. Ridicându-mă în capul oaselor, m-am dus până la marginea patului. S-a oprit chiar în faţa mea, mădularul său sculându-se sub ochii mei.

Will a întins mâinile, trecându-şi degetele cu grijă prin părul meu ciufulit, apoi trasând o linie pe obrazul meu şi, în sfârşit, plimbându-şi vârful degetelor peste buzele mele. Nu s-a aplecat să mă privească în ochi. A fost de parcă ştia că îl studiam. De parcă voia ca eu să mă uit.

Puteam să jur că-mi aud inima bătându-mi în urechi. Voiam să-l mângâi. Voiam, mai mult încă, să-l *gust*.

— Arăţi de parcă ai vrea să mă iei cu gura, zise el, cu vocea îngroşată şi răguşită.

Înghiţind anevoie, am dat din cap.

— Vreau să văd ce gust ai.

Îşi prinse mădularul cu o mână, lunecând pe toată lungimea, şi se apropie încă un pas, trecându-mi cu vârful peste buze, mânjindu-mă cu umezeala de acolo. Când limba mea a ieşit să o guste – şi să-l guste –, a scos un geamăt, lăsându-şi mâna să alunece în sus şi-n jos, până la

rădăcină, în timp ce eu mi-am plimbat gura în jurul vârfului, lingând puţin.

— Da, a şoptit el. Asta e atât… *atât* de bine.

Nu ştiu la ce mă aşteptasem, dar nu era asta, să fiu atât de excitată de actul propriu-zis sau să mă simt atât de puternică pentru că eram persoana care-l făcea pe acest bărbat superb să se dezlănţuie. Mâinile lui mi-au apucat părul şi am închis ochii. Răsuflarea îi era întretăiată, în timp ce eu înaintam din ce în ce mai mult. În cele din urmă, l-am auzit înghiţind zgomotos şi apoi trăgând tremurat aer în piept.

— Stop, stop, zise şi se dădu un pas înapoi.

Respira de parcă alergase la maraton.

— Nici n-ai idee cât de mult îmi place să te las să te joci cu mine astfel, limba ta şi, la naiba, buzele alea, Hanna.

Mă mângâia cu degetul mare pe bărbie.

— Dar vreau să fiu atent cu tine prima oară când mi-o iei în gură, iar în clipa asta mă simt prea excitat şi prea lacom.

Înţelegeam prea bine cum se simţea. Corpul meu vibra, pulsul îmi bubuia şi mi-am strâns tare coapsele din nou, simţind durerea plăcută devenind nerăbdătoare cu fiecare secundă.

El se aplecă, mă sărută şi şopti:

— Întoarce-te, Prunişoară. Vreau să ţi-o trag cu faţa în jos.

Am putut doar să dau din cap, răsucindu-mă pe burtă, mintea fiindu-mi prea înceţoşată ca să-i pot da un răspuns.

Patul s-a lăsat şi l-am simţit în spatele meu, făcându-şi loc între picioarele mele depărtate. Mâna lui îmi mângâie partea din spate a coapselor, apoi fundul. Mă apucă de şolduri, apăsându-şi degetele în pielea mea,

ridicându-mă în genunchi şi conducându-mă mai jos spre pat, aproape de locul unde voia el. Am putut simţi cât de udă eram pe degetele lui, când şi le-a plimbat peste mine şi pe coapse. Inima îmi bătea puternic în piept şi am încercat să-mi alung totul din minte şi să mă concentrez doar la căldura pielii lui, la atingerea buzelor şi a părului de-a lungul spatelui meu.

Dintotdeauna înţelesesem de ce femeile îl doreau pe Will. Nu era frumos ca Bennett şi nici tandru ca Max. Era visceral şi imperfect, întunecat şi *cunoscător*. Dădea senzaţia că se uita la o femeie şi într-o clipă îi citea fiecare nevoie pe care o avea.

Dar acum ştiam de ce femeile chiar îşi pierdeau minţile după el. Pentru că, în cele din urmă, el ştia cu adevărat fiecare nevoie pe care o avea femeia, pe care o aveam eu. Nu mai puteam fi a niciunui alt bărbat, chiar înainte să mă atingă prima oară. Iar când s-a aplecat în spatele meu, plimbându-şi buzele peste urechea mea şi a întrebat:

— Crezi că o să strigi şi tu când o să ai orgasm, de data asta?

Am fost pierdută.

A întins mâna peste mine, trăgând un prezervativ din grămadă. Am auzit ambalajul rupt şi sunetul latexului când şi la rulat. Îmi puteam aminti cum arăta, acea piesă subţire de cauciuc întinsă imposibil de strâns în jurul lungimii lui. Voiam să se grăbească. Aveam nevoie să se grăbească şi să mi-o tragă, să-mi facă să treacă dorinţa asta dureroasă.

— Pot să pătrund mai adânc, astfel, zise el, aplecându-se ca să-mi sărute din nou spatele. Dar să-mi spui dacă te doare, ok?

Dând din cap înnebunită, m-am împins cu spatele în mâinile lui, dorind să-mi potolească foamea frenetică dinlăuntrul meu.

Palma lui a fost surprinzător de rece şi am tresărit când a apăsat-o pe coapsele mele, ţinându-mă nemişcată. Tremuram? În întuneric, îmi puteam vedea mâna pe albeaţa imaculată a cearşafului, vedeam materialul răsucit în strânsoarea mea, încolăcit strâns la fel ca fiecare părticică din mine.

— Tu trebuie doar să simţi, zise el, parcă citindu-mi gândurile, cu vocea atât de joasă, încât era mai degrabă vibraţie decât sunet. Vreau să te *iau* chiar acum, ok?

I-am simţit muşchii solizi, când picioarele lui s-au mişcat între ale mele, poziţionându-se. La fiecare atingere, îmi arcuiam spatele, ridicându-mi fundul ca să schimb unghiul şi sperând că, de data asta, *de data asta* ar putea aluneca înăuntru.

I-am simţit gura pe umăr, coborând pe spate şi zăbovind în jurul coastelor. Era încă devreme, încă frig în camera mea şi mă înfioram când aerul atingea pielea pe care tocmai o sărutase, o gustase, o muşcase cu dinţii.

Iar când mi-a şoptit la ureche ce minunat arătam, de unde mă privea el, şi cât de mult avea nevoie de mine, mi s-a părut că inima o să-mi iasă din piept. Era atât de diferit, cu el în spatele meu, în afara câmpului meu vizual. Nu mă puteam bizui pe expresiile acaparatoare sau pe privirea lui liniştitoare aţintită asupra mea. Trebuia să închid ochii şi să fiu atentă la mâinile lui, la cum tremurau, la cât de întărit îl simţeam când înainta spre mine. I-am ascultat respiraţia întretăiată şi micile icnete, m-am împins înapoi în el şi am simţit cum mi se răsuceşte plăcerea în piept când contactul dintre coapsele lui şi fundul meu l-a făcut să geamă.

Era atât de gros, atât de *băţos*, încât mi s-a tăiat răsuflarea când s-a tras înapoi ca să se poată poziţiona pe pielea mea sensibilă şi – *în sfârşit* – să pătrundă încet înăuntru.

— *Oh*, am zis, un sunet care părea că mi-a fost smuls din gâtlej, pentru că a fost singurul cuvânt pe care l-am putut gândi.

Oh n-am ştiut că se va simţi aşa.

Oh doare, dar în cel mai plăcut mod.

Oh te rog să nu te opreşti. Mai mult, mai mult.

Ca şi când aş fi rostit cuvintele astea cu voce tare, Will a dat din cap, mişcându-se mai încet, mai adânc. Abia începuserăm, dar deja era atât de bine şi de perfect. I-am simţit rezistenţa când a vrut să înainteze, aproape de locul ce mă aducea pe culmea unei mici explozii.

— Ok? a întrebat el şi am încuviinţat dând din cap.

A început să se mişte, cu mici împunsături din bazin care mă împingeau în saltea, mă împingeau mai aproape de acel punct în care totul din mine ameninţa să se spulbere.

— La dracu', uită-te la tine!

I-am simţit mâna pe umăr şi apoi în păr, degetele înfăşurându-se în şuviţe ca să mă ţină ridicată, exact în locul unde voia.

— Desfă mai mult picioarele, mârâi el. Lasă-te pe coate.

Imediat, am făcut cum mi-a spus, strigând la adâncimea poziţiei. Fierbinţeala s-a adunat în pântecele meu şi între picioare, la ideea că-mi folosea corpul dornic pentru a ejacula. Eram convinsă că nu mă simţisem mai sexy niciodată în viaţa mea.

— Ştiam eu că aşa o să fie, a zis el şi abia de i-am putut înţelege cuvintele.

Mă simţeam gata să leşin şi am întins mâinile pe saltea, cu faţa îngropată în perna rece şi fundul în aer, în timp ce el continua să mă penetreze. Am închis ochii, umezindu-mi buzele cu limba, ascultând sunetele trupurilor noastre mişcându-se la unison şi respiraţia lui

fragmentată. Era atât de bine cu el şi mi-am ridicat braţele pe lângă cap, atingând cu vârfurile degetelor tăblia patului, şi tot corpul atât de întins sub el, încât mă simţeam de parcă aş fi fost subţiată cu ciocanul. De parcă m-aş fi putut frânge în două când ar fi ejaculat, în sfârşit.

Părul lui umed mă gâdila pe spate şi mi-am imaginat cum trebuie să fi arătat: suspendat deasupra mea, sprijinindu-şi greutatea în braţe, în timp ce se apleca peste corpul meu tremurător, împingându-se în mine iar şi iar, clătinând patul sub noi.

Mi-am amintit când obişnuiam să mă ascund sub pături şi să-mi imaginez exact lucrul ăsta, în timp ce mă masturbam, şovăielnic şi lipsită de experienţă, până la orgasm. Acum simţeam la fel – întru totul la fel de depravat şi interzis, dar chiar mai bine acum, mai bine decât în oricare dintre fanteziile şi visurile mele secrete la un loc.

— Spune-mi ce vrei, Prunişoară, a izbutit el să zică, dar cu o voce atât de gâtuită, încât a fost aproape de neauzit.

— Mai mult, m-am auzit răspunzând. Mergi *mai adânc*.

— Excită-te, a scrâşnit el. Nu o fac fără tine.

Mi-am strecurat mâna între saltea şi corpul meu asudat, mi-am găsit clitorisul, neted şi umflat. Will era atât de aproape de mine, îndeajuns de aproape cât să-i simt fiecare răsuflare fierbinte. Îi puteam simţi tremurul din muşchi, felul în care i s-a schimbat respiraţia, iar sunetele pe care le scotea au devenit mai puternice, când a schimbat unghiul bazinului său, înfigându-se atât de adânc, încât şira spinării mi s-a arcuit involuntar.

— *Dă-ţi drumul* pentru mine, Hanna, a zis el, şoldurile lui mărind viteza.

N-a durat decât un moment, încă vreo câteva cercuri

făcute de degetele mele, până să-mi dau drumul, înecându-mă cu sunetele care mi s-au oprit în gât şi copleşită de un val care m-a izbit puternic, de puteam să jur că mi-a zdruncinat toate oasele.

Am simţit plesnetul pielii lui pe pielea mea şi felul în care a devenit rigid în spatele meu, încordându-şi toţi muşchii până când a gemut, prelung şi adânc, pe ceafa mea.

Eram epuizată, cu membrele vlăguite şi încheieturile la un pas de a se desface din legături. Pielea mă ustura de fierbinţeală şi eram atât de stoarsă de puteri că nu reuşeam să deschid ochii. L-am simţit pe Will apucând de marginea prezervativului şi ţinându-l strâns, înainte de a şi-l scoate. S-a foit puţin, după care s-a dat jos din pat şi s-a dus la baie, apoi am auzit din nou apa curgând.

Când salteaua s-a lăsat şi am simţit din nou căldura corpului său, de-abia mai eram conştientă.

* * *

Am deschis ochii la mirosul de cafea, la sunetul maşinii de spălat vase deschise şi la zdrăngănitul farfuriilor. Am clipit de vreo câteva ori, cu ochii la tavan, până ce ultimele fărâme de somn s-au risipit din creierul meu şi realitatea nopţii trecute ma izbit din plin.

E încă aici, a fost primul meu gând, urmat *de ce naiba se întâmplă acum*?

Noaptea trecută fusese uşor; îmi închisesem circuitele creierului şi făcusem ceea ce îmi plăcea şi ceea ce voiam. Ceea ce-mi dorisem fusese el şi, la rândul lui, şi el mă dorise pe mine. Însă acum, cu soarele revărsându-se pe fereastră şi cu lumea deşteptată şi vie afară, eram brusc invadată de incertitudine, neştiind sigur care mai erau limitele noastre sau unde mă aflam.

Corpul îmi era ca bătut, inflamat în cele mai neaşteptate locuri. Mă simţeam ca după o mie de

genuflexiuni. Coapsele şi umerii mă dureau. Spatele mi-era înţepenit. Iar între picioare, carnea mi-era sensibilă şi zvâcnea, de parcă Will se înfipsese în mine ore şi ore de-a rândul în puterea nopţii.

Imaginează-ţi.

M-am dat jos din pat, m-am dus în vârful picioarelor la baie şi am închis cu grijă uşa.

Nu voiam ca lucrurile să pară ciudate între noi sau să stric degajarea confortabilă pe care o avuseserăm mereu. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă aş fi pierdut asta.

Aşadar, cu dinţii curaţi şi cu părul pieptănat, m-am strecurat într-o pereche de pantaloni scurţi băieţeşti şi un tricou şi mi-am făcut apariţia în bucătărie, hotărâtă să-l anunţ că puteam să fac asta şi că nu era nevoie ca lucrurile să se schimbe.

El stătea în faţa aragazului, având pe el doar boxerii, cu spatele la mine, întorcând ceea ce păreau a fi nişte clătite.

— Bună dimineaţa, am zis, traversând încăperea şi ducându-mă glonţ spre cafetieră.

— Bună dimineaţa, a zis el, zâmbind larg la mine.

Se aplecă şi răsuci materialul tricoului meu în mână, folosindu-se de el ca să mă tragă spre el pentru un sărut rapid pe buze. Am ignorat senzaţia adolescentină din stomac şi m-am întins după o cană, cu grijă să păstrez o anumită distanţă între noi.

Mama ne gătise micul dejun în fiecare duminică pe care o petrecuserăm, în vacanţă, în această bucătărie şi insista că era destul de spaţioasă cât să încapă toată familia ei în continuă expansiune. Era de două ori mai mare decât oricare altă încăpere din clădire, cu dulapuri vişinii lăcuite şi gresie în culori calde. Ferestrele mari, care dădeau spre Strada 101, ocupau un întreg perete; un blat întins, cu destule taburete pentru noi toţi, ocupa un

altul. Blatul de marmură păruse întotdeauna prea mare pentru apartament, iar acum, când numai eu mai foloseam locuinţa, părea să irosească spaţiul. Cu amintirea nopţii trecute derulându-se în mintea mea şi cu Will etalând atât de multă piele perfectă, mă simţeam ca într-o cutie de pantofi, de parcă pereţii se apropiau şi mă împingeau din ce în ce mai aproape de acest bărbat ciudat şi sexy. În mod cert aveam nevoie de aer.

— De când te-ai trezit? am întrebat.

El ridică din umeri, mişcarea făcându-i muşchii umerilor şi ai spatelui să se flexeze. Îi puteam vedea marginea tatuajului care i se înfăşură pe coaste.

— De ceva timp.

Am aruncat o privire la ceas. Era devreme, prea devreme ca să fii treaz într-o duminică pentru care nu aveai planuri, mai ales după noaptea pe care o avuseserăm noi.

— N-ai putut dormi?

Întoarse o altă clătită şi puse alte două pe o farfurie.

— Ceva de genul ăsta.

Mi-am turnat cafea, cu ochii aţintiţi la lichidul întunecat ce umplea cana şi la aburul care se răsucea într-o rază de lumină.

Blatul era aranjat cu suporturi de farfurii, pentru fiecare, şi pahare cu suc de portocale, alături. Mi-a răsărit în minte imaginea lui Will cu una dintre noniubitele lui şi nu m-am putut abţine să nu mă întreb dacă aceasta făcea parte din mult exersata lui rutină: să le pregătească doamnelor sale micul dejun, înainte de a le lăsa singure în apartamentele lor, tremurând şi având zâmbete tâmpe.

Scuturând puţin din cap, am pus cana la loc şi mi-am îndreptat umerii.

— Mă bucur că mai eşti încă aici, am zis.

El a zâmbit şi a turnat şi ultima picătură de aluat din

castron.

— Bine.

Ne-am aşezat într-o tăcere confortabilă, în timp ce eu mi-am adăugat zahăr şi frişcă, apoi m-am dus cu cafeaua mea la un taburet din partea cealaltă a blatului.

— Vreau să spun, m-aş fi simţit ridicol dacă ai fi plecat. Aşa e mai uşor.

Întoarse ultima clătită şi-mi vorbi peste umăr.

— Mai uşor?

— Mai puţin stânjenitor, am zis, cu o ridicare din umeri.

Ştiam că aveam nevoie să păstrez „legătura" mai degrabă superficială, să mă feresc de a deveni ceva între noi doi. Nu voiam să creadă că n-aş fi putut să rezist.

— Nu sunt sigur că înţeleg unde baţi, Hanna.

— E doar mai uşor să fac partea asta acum, incomoda parte *eu te-am văzut dezbrăcat*, decât mai târziu, când am fi încercat, cu hainele pe noi, să ne amintim cum am interacţionat.

L-am văzut rămânând nemişcat, uitându-se în tigaia goală, evident nedumerit. N-a dat din cap, n-a râs, nu mi-a mulţumit pentru că o spusesem înainte să fie el nevoit s-o facă. Iar acum eu eram cea nedumerită.

— Nu ai o părere prea bună despre mine, nu-i aşa? zise el, întorcându-se în cele din urmă.

— Te rog. Practic, tu ieşi cu bine din orice împrejurare. Nu vreau să te sperii sau să crezi că mă aştept să schimbi ceva.

— *Nu* mă sperii.

— Vreau să spun doar că ştiu că noaptea trecută a însemnat lucruri diferite pentru fiecare dintre noi.

Se încruntă.

— Şi ce a însemnat pentru tine?

— Extraordinar? O reamintire că, deşi am eşuat jalnic

cu Dylan, pot să mă simt bine cu un bărbat. Pot să mă dezlănţui şi să mă bucur de asta. Ştiu că probabil asta n-o să schimbe cine eşti tu, dar mi se pare că m-a schimbat puţin pe mine. Aşadar, îţi mulţumesc.

Will îşi îngustă ochii.

— Şi, mai precis, cine sunt eu, după părerea ta?

M-am dus până la el şi m-am întins să-l sărut pe bărbie. Telefonul lui a zumzăit pe blat, unde era pus, şi numele Kitty a luminat ecranul. Astfel a primit răspuns la întrebarea lui. Am tras adânc aer în piept şi mi-am acordat un moment pentru ca toate piesele să-şi regăsească locul în capul meu.

Apoi am râs, făcând semn din cap în direcţia unde aparatul continua să vibreze.

— Un bărbat care e bun la pat pentru un motiv.

Se încruntă, luă telefonul şi-l închise.

— Hanna, zise, trăgându-mă înapoi spre el.

Mă sărută zăbovind cu buzele pe tâmplă.

— Noaptea trecută…

Am oftat la cât de uşor ne îmbinam unul în celălalt, la cât de perfect era numele meu rostit de gura lui.

— Nu trebuie să explici, Will. Îmi pare rău că a părut ciudată clipa asta.

— Nu, eu…

Mi-am lipit două degete de buzele lui, tresărind.

— Doamne, probabil că urăşti evaluarea post-sex şi nici eu n-am nevoie de asta, jur. Pot să mă descurc.

Ochii lui îmi cercetară faţa şi m-am întrebat ce căuta. Nu mă credea? M-am întins spre obrazul lui şi l-am sărutat uşor, simţind tensiunea risipindu-se din corpul lui.

Îşi aşează mâinile pe şoldurile mele.

— Mă bucur că eşti în regulă cu asta, zise el în cele din urmă.

— Sunt, pe cuvânt. Nimic neplăcut.

— Nimic neplăcut, repetă el.

DOISPREZECE

Singurele motive pentru care săream vreodată peste o alergare erau fie o boală gravă, fie o călătorie cu avionul. Aşadar, luni dimineaţa, m-am urât puţin pentru faptul că am închis alarma deşteptătorului şi m-am rostogolit înapoi în pernă. Pur şi simplu nu aveam niciun chef s-o văd pe Hanna.

Dar, de îndată ce am gândit asta, a trebuit să-i evaluez pertinenţa. Nu voiam s-o văd pe *Ziggy*, săltând şi trăncănind de parcă nu m-ar fi spulberat cu două nopţi înainte cu trupul ei şi dorinţele ascunse sub chipul *Hannei*. Şi ştiam că, dacă Ziggy avea să-şi facă apariţia în dimineaţa asta, purtându-se ca şi când noaptea de sâmbătă nu ar fi avut loc, m-ar fi doborât puţin.

Am fost crescut de o mamă singură, cu două surori mai în vârstă care nu mi-au dat nicio şansă decât să înţeleg femeile, să *iubesc* femeile. Într-una dintre cele două relaţii serioase din viaţa mea, îi vorbisem iubitei mele despre posibilitatea ca acest confort cu femeile să se fi dovedit un avantaj pentru mine, când ajunsesem la pubertate şi sfârşisem dorindu-mi să fac sex cu fiecare fată pe care o întâlneam. Cred că iubita aceea încercase să-mi sugereze, nu foarte subtil, că manipulam femeile pretinzând că le ascult. Nu examinasem problema prea mult; ne despărţiserăm la scurt timp după aceea.

Dar, indiferent de confortul meu în relaţia cu sexul opus, nu mă ajuta deloc cu Hanna. Ea părea o fiinţă aparte, o *specie* aparte. Îmi azvârlise toată experienţa pe fereastră.

Cumva, când am adormit din nou, am început să visez despre cum i-o trăgeam pe o grămadă uriaşă de echipament sportiv. O crosă mă înghiontea în spate, dar nu-mi păsa. Mă uitam doar cum se legăna peste mine, cu

ochii limpezi şi aţintiţi într-ai mei, cu mâinile mişcându-se pe pieptul meu.

Telefonul a bâzâit sub mine şi m-am trezit speriat. Aruncând o privire la ceas, mi-am dat seama că întârziasem; era aproape opt şi jumătate. Am răspuns fără să mă uit, presupunând că era Max să mă întrebe unde dracului eram, pentru şedinţa noastră de luni dimineaţa.

— Da, omule. Ajung într-o oră.

— Will?

La naiba!

— Oh, bună.

Inima mi se strânse atât de tare sub coaste, încât am gemut şi mi-am dus o mână la gură ca s-o astup.

— Mai dormi încă? întrebă Hanna.

Părea să aibă răsuflarea tăiată.

— Dormeam, da.

Făcu o pauză şi vântul de la capătul celălalt şuieră prin telefon până la mine. Era afară şi cu răsuflarea tăiată. Alergase fără mine.

— Îmi pare rău că te-am trezit.

Am închis ochii, apăsându-mi pumnul pe frunte.

— Nu-ţi face griji.

Rămase tăcută pentru vreo câteva secunde lungi şi dureroase, în decursul cărora purtarăm câteva conversaţii diferite în mintea mea. Una în care îmi spunea că fusesem un măgar. Alta în care îşi cerea iertare pentru că sugerase că aş putea fi atât de nepăsător faţă de noaptea intensă pe care o petrecuserăm. O alta în care ea trăncănea despre nimic special, în stilul Ziggy. Şi o alta în care mă întreba dacă putea trece pe la mine.

— Am fost să alerg, zise ea. M-am gândit că tu ai început deja şi că poate o să te văd pe alee.

— Te-ai gândit că începusem fără tine? am întrebat, râzând. Asta ar fi fost nepoliticos.

Nu mi-a răspuns şi mi-am dat seama prea târziu că faptul că nu m-am dus şi nici măcar nu m-am obosit să-i dau un telefon era la fel de rău.

— La dracu', Ziggs, îmi pare rău.

Ea trase iute aer în piept.

— Deci azi sunt Ziggy. Interesant.

— Da, am mormăit, apoi m-am urât imediat. Nu. *La naiba*, nu ştiu cine eşti în dimineaţa asta.

Mi-am dat cearşafurile la o parte cu picioarele, dorindu-mi ca mintea mea ameţită să se trezească dracului odată.

— Mă derutează să te numesc Hanna.

Mă face să cred că eşti a mea, am adăugat, numai în gând.

Râzând forţat, ea începu din nou să meargă, vântul şuierând încă şi mai tare în receptor.

— Treci peste angoasa ta bărbătească, Will. Am făcut sex. Ar fi trebuit să te pricepi la genul ăsta de lucruri mai bine ca oricine. Nu-ţi cer o cheie de la apartamentul tău.

Făcu o pauză şi am simţit brusc un gol în stomac, când am înţeles ce însemnase pentru ea faptul că mă ţinusem la distanţă. Presupusese că o dădeam la o parte. Am deschis gura să neg asta, dar ea mi-a luat-o înainte:

— Nici măcar nu-ţi cer să repetăm, ticălos egocentric.

Şi, cu acestea, închise.

Am cerut să mutăm lunea prânzul în comun de marţi, deoarece mă făcusem de rahat şi-mi pierdusem minţile, şi nimeni n-a protestat. Se părea că atinsesem un nivel de apatie a suferindului de dragoste care mă făcea mult mai puţin amuzant pentru prietenii mei.

Ne-am întâlnit la Le Bernardin, am comandat ca de obicei şi viaţa părea să meargă înainte la fel ca în ultimele nouă luni. Max a sărutat-o pe Sara până ce ea a trebuit să-l

alunge dând din mâini. Bennett şi Chloe se prefăceau că se urăsc unul pe altul pentru salata pe care insistaseră s-o împartă la prânz, într-o formă aiuritoare de preludiu cu flirt. Singurul lucru ce părea diferit era acela că eu mi-am golit băutura alcoolică în mai puţin de cinci minute şi am atras uimirea chelnerului nostru când i-am cerut încă unul.

— Cred că sunt Kitty, am spus, odată ce chelnerul a plecat.

Când conversaţia a încremenit brusc, mi-am dat seama că prietenii mei fuseseră bucuroşi să sporovăiască despre orice, pe când creierul meu se topea practic lângă ei.

— Cu Hanna, ştiţi? am lămurit eu, încercând să găsesc pe feţele lor vreun semn de înţelegere. *Eu* sunt Kitty. Eu sunt cel care spune că n-am nimic împotrivă să fac sex şi atât, dar nu-i aşa. Eu sunt cel care spune că o să fiu bucuros să mă fut numai în a treia joi a lunilor cu treizeci şi una de zile, numai să fiu cu ea. Ea e cea care face: „Oh, n-am nevoie să mi-o trag din nou”.

M-am trezit cu palma dreaptă a lui Chloe ridicată înaintea ochilor mei.

— Stai puţin, William. Tu i-o *tragi* ei?

M-am îndreptat în scaun, cu ochii mari şi gata să mă apăr.

— Are douăzeci şi patru de ani, nu treisprezece, Chloe. *Ce dracu’*?

— Nu mă interesează că i-o tragi – mă interesează că i-ai tras-o şi ea nu a sunat-o imediat pe vreuna dintre noi. Când s-a întâmplat?

— Sâmbătă. Acum două zile; calmează-te, am mormăit.

Ea se lăsă înapoi în scaun, îmblânzindu-şi oarecum expresia.

Relaxându-mă, am întins mâna după noul pahar de

băutură de îndată ce chelnerul mi l-a aşezat înainte. Dar Max a fost mai rapid, trăgându-mi-l de sub mână înainte să-l pot ajunge.

— Avem o întâlnire cu Albert Samuelson după-amiază şi am nevoie să fii alert.

Am dat din cap, aplecându-mă să mă frec la ochi.

— Vă urăsc pe toţi.

— Fiindcă avem dreptate? ghici corect Bennett.

Nu i-am dat atenţie.

— Până la urmă, ai pus capăt legăturilor cu Kitty şi Kristy? mă întrebă Sara blând.

La naiba! *Iar problema asta*.

Am clătinat din cap.

— De ce-ar fi trebuit s-o fac? Nu e nimic între mine şi Hanna.

— Mai puţin faptul că tu ai *sentimente* pentru ea, insistă Sara încruntată.

I-am urât dezaprobarea. Dintre toţi prietenii mei, Sara numi dădea peste nas decât atunci când chiar o meritam.

— Mi-am zis doar că n-are rost să creez mai multă dramă în clipa asta, am motivat eu penibil.

— A spus Hanna cu gura ei că nu vrea nimic mai mult de la tine? întrebă Chloe.

— A fost chiar evident după cum s-a purtat duminică dimineaţă.

Deja dând din cap aprobator, Max adăugă:

— Urăsc să-ţi atrag atenţia asupra a ceea ce este evident, dar de ce n-ai pus în practică treaba cu statul de vorbă? Nu demonstrezi cumva opinia ta de mult cimentată, pe care ne-o tot vânturi pe sub nas de fiecare dată în privinţa femeilor tale: că e mai bine să discuţi lucrurile deschis decât să laşi loc de întrebări?

— Pentru că, am explicat eu, e mai simplu să porţi

conversaţia aceea când ştii ce vrei şi ce nu vrei.

— Păi, şi tu ce ştii? întrebă Max şi se dădu într-o parte, făcându-i loc chelnerului să-i aşeze dinainte farfuriile cu mâncare.

— Ştiu că nu vreau ca Hanna să şi-o tragă cu altcineva, am mârâit.

— Ei bine, începu Bennett tresărind uşor, şi dacă ţi-aş spune că am văzut-o pe Kitty cuplându-se cu altcineva, alaltăieriseară?

Uşurarea m-a invadat brusc.

— Serios?

El clătină din cap.

— Nu. Dar reacţia ta e grăitoare. Repară lucrurile cu Hanna. Încheie treburile cu Kitty.

Ridicându-şi furculiţa, adăugă:

— Iar acum taci, ca să putem mânca.

* * *

A doua zi, am fost în picioare la cinci şi un sfert dimineaţa, aşteptând în faţa clădirii unde locuia Hanna. Ştiam că acum prinsese gust pentru alergare şi nu avea să lipsească în vreo zi. Trebuia să repar lucrurile cu ea… Numai că nu ştiam cum, deocamdată.

Ea şi-a îndreptat brusc capul când m-a văzut, făcând ochii mari, înainte de a-şi arbora o mină liniştită, neafectată:

— Oh, bună, Will.

— Bună dimineaţa.

Începu să meargă, trecând de mine, cu privirea înainte. Umărul ei s-a şters de al meu în trecere şi mi-am dat seama, din felul în care a tresărit, că n-o făcuse intenţionat.

— Stai, am zis şi ea se opri, dar fără să se întoarcă. Hanna. Oftă.

— Şi azi sunt Hanna, din nou.

M-am apropiat de ea, m-am aşezat în faţa ei şi i-am pus mâinile pe umeri. Nu mi-a scăpat uşoara ei înfiorare. Oare era mânie sau aceeaşi emoţie pe care o simţeam şi eu?

— *Întotdeauna* ai fost Hanna.

Ochii ei se întunecară.

— Ieri n-am fost.

— Ieri am fost vraişte, ok? Îmi pare rău că n-am venit la alergare şi îmi pare rău că m-am purtat ca un nesimţit.

Mă privi cu atenţie.

— Un nesimţit *fenomenal*.

— Ştiu că eu ar trebui să fiu cel care ştie cum stau lucrurile, dar o să recunosc că sâmbătă noaptea a fost altfel pentru mine.

Privirea i s-a îmblânzit, umerii i s-au relaxat. Am continuat, cu vocea mai potolită.

— A fost intens, da? Şi îmi dau seama că sună nebunesc, dar am fost puţin descumpănit când tu te-ai arătat atât de degajată a doua zi.

I-am dat drumul umerilor, făcând un pas înapoi, să-i ofer spaţiu.

Ea se uita la mine de parcă mi-ar fi ieşit un cap de şopârlă în mijlocul frunţii.

— Şi cum ar fi trebuit să fiu? Stânjenită? Furioasă? *Îndrăgostită*?

Clătinând din cap, continuă:

— Nu ştiu exact cu ce am greşit. Am crezut că mă descurc destul de bine. Am crezut că mă port exact cum mi-ai fi sugerat tu, dacă aş fi făcut sex cu altcineva.

Roşi puternic şi a trebuit să-mi îndes mâinile adânc în buzunarele hanoracului pentru a le ţine în frâu.

Am tras adânc aer în piept. Acesta era momentul în care aş fi putut să-i spun: „Simt pentru tine ceea ce n-am mai simţit pentru nimeni înainte. M-am luptat cu

sentimentele astea încă din prima secundă în care te-am văzut, cu săptămâni în urmă. Nu ştiu ce înseamnă, dar vreau să aflu”.

Însă nu eram pregătit pentru asta. Mi-am ridicat privirile la cer. Habar n-aveam ce făceam. Din punctul meu de vedere, la fel aş fi simţit şi dacă aş fi făcut sex cu orice femeie a cărei familie aş fi cunoscut-o dintotdeauna; o dorinţă de protecţie, de a fi precaut cu sentimentele amândurora. Aveam nevoie de mai mult timp să mă lămuresc.

— Îţi cunosc familia de atât de multă vreme, am zis, întorcându-mă la ea. Nu e acelaşi lucru cu a întreţine o legătură cu o persoană oarecare, oricât de mult am vrea noi să fie neimportantă. Tu însemni mai mult pentru mine decât o femeie cu care vreau să fac sex şi…

Mi-am trecut o mână peste faţă.

— Încerc doar să fiu precaut, ok?

Îmi venea să-mi trag un pumn. Dădeam înapoi ca un laş. Tot ce spusesem era adevărat, dar un adevăr subţire, numai pe jumătate. Nu era vorba doar despre faptul că o cunoşteam de atâţia ani. Ci de a vrea s-o cunosc, astfel, pentru încă mulţi ani.

Ea închise ochii pentru o clipă, iar când îi deschise, se uita alături de mine, într-un punct nedesluşit din zare.

— Bine, a murmurat.

— Bine?

În sfârşit, îşi ridică privirea spre mine şi zâmbi.

— Da.

Înclinându-şi capul şi sugerând că ar trebui să ne urnim din loc, se întoarse şi, curând, picioarele noastre băteau trotuarul într-un ritm lejer, dar vioi, deşi eu tot nu aveam nicio idee la ce concluzie tocmai ajunseserăm.

Afară era splendid, pentru prima oară după multe luni, şi, cu toate că erau probabil sub patru grade, se

simţea primăvara. Cerul era curat, fără nori sau umbre cenuşii, doar lumină, soare şi aer proaspăt. La numai trei străzi de locuinţa ei, mi s-a făcut prea cald şi am încetinit, ridicându-mi tricoul gros cu mânecă lungă şi scoţându-l peste cap, apoi vârându-l la spatele pantalonilor mei de trening.

Am auzit zgomotul unui vârf de pantof împiedicându-se de asfalt şi, mai înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, Hanna era căzută lată pe trotuar, rămasă fără răsuflare de la izbitură.

— Vai de mine, eşti bine? am întrebat, îngenunchind lângă ea şi ajutând-o să se ridice în şezut.

Au trecut mai multe secunde până să fie în stare să tragă aer în piept şi, când a reuşit, a făcut-o zgomotos şi disperat. Uram senzaţia aia mai mult ca orice altceva, să te trezeşti brusc fără aer în plămâni. Se împiedicase de o crăpătură mare în trotuar şi se trezise trântită cu forţă, cu braţele strivite de coaste. Pantalonii îi erau rupţi într-un genunchi şi se ţinea de o gleznă.

— Auuu, gemu ea, legănându-se.

— La dracu', am murmurat, băgând o mână pe sub genunchii ei şi cu cealaltă apucând-o de mijloc, ridicând-o în braţe. Hai să ne ducem acasă şi să punem nişte gheaţă.

— N-am nimic, izbuti ea să zică, zbătându-se să n-o ridic în braţe.

— Hanna.

Plesnindu-mă peste mâini, se milogi:

— Lasă-mă jos, Will, o să-ţi rupi braţele.

Am râs.

— Nu prea cred. Nu eşti grea şi nu sunt decât trei străzi.

Se dădu bătută, încolăcindu-şi braţele după gâtul meu.

— Ce s-a întâmplat?

Hanna rămase tăcută şi, când mi-am aplecat capul să-i prind privirea, ea râse:

— Ţi-ai scos tricoul.

Nedumerit, am murmurat:

— Mai aveam un tricou pe dedesubt, prostuţo.

— Nu, vreau să spun, tatuajele.

Ridică din umeri.

— E frig. Nu le-am văzut decât de vreo două ori, dar le-am studiat atent sâmbătă şi asta m-a făcut să mă gândesc… M-am uitat la ele adineauri…

— *Şi-ai căzut*? am întrebat râzând, în pofida voinţei mele.

Gemând, ea şopti:

— Da. Taci.

— Ei bine, poţi să le studiezi cât te duc în braţe, i-am spus eu. Şi ai voie să-mi muşti lobii urechilor pe drum, i-am şoptit, zâmbind. Ştii că-mi plac dinţii tăi.

Ea râse, dar nu pentru multă vreme şi, de îndată ce i-am prins firul gândurilor şi mi-am dat seama ceea ce spusesem, tensiunea deveni palpabilă şi grea între noi. Mergeam pe trotuar spre clădirea ei şi, cu fiecare pas în tăcere, tensiunea nu făcea decât să crească. Era nerostitul *oh*, *corect*, modul în care făcusem referire la cum ştia ea ce îmi plăcea mie în pat, realitatea spre care ne îndreptam – apartamentul ei, unde făcuserăm sex toată noaptea de sâmbătă.

Scotoceam prin minte ce să spun, dar singurele cuvinte care apăreau la suprafaţă erau despre *noi* sau despre noaptea aceea, sau despre ea, sau despre mintea mea tulburată. Am lăsat-o jos când am ajuns la lift şi a trebuit să apăs pe buton. Cabina a sosit cu un *ding* discret şi am ajutat-o pe Hanna să şchiopăteze înăuntru.

Uşile s-au închis, am apăsat butonul pentru etajul al douăzeci şi treilea, iar cabina a pornit cu o smucitură.

Hanna sa aşezat în acelaşi colţ în care stătuse şi data trecută când urcaserăm cu liftul împreună.

— Eşti bine? am întrebat liniştit.

Ea dădu din cap şi tot ce ne spuseserăm în locul acesta cu două nopţi în urmă umplu cabina liftului ca un fum ridicat din podea. *Să mă iei cu gura, jos*. S-*o faci până îmi dau drumul*.

— Poţi să-ţi mişti glezna? am întrebat grăbit, simţind cum mi se strânge dureros pieptul de cât de tare îmi doream să mă apropii de ea, s-o sărut.

Ea dădu din nou din cap, cu ochii aţintiţi într-ai mei.

— Mă doare, dar cred că e bine.

— Totuşi, am şoptit. Ar trebui să-i punem nişte gheaţă.

— Bine.

Mecanismele liftului scârţâiau; ceva, imediat deasupra noastră, alunecă, scoţând un bufnet puternic.

Să te apleci peste mine, pe canapea, să ţi-o freci şi să-ţi dai drumul pe pieptul meu.

Mi-am umezit buzele, lăsându-mi în sfârşit ochii să coboare la buzele ei, mintea fugindu-mi la amintirea senzaţiei avute când o sărutam. Ecoul cuvintelor ei răsuna atât de puternic în mintea mea, încât parcă le-ar fi rostit cu voce tare: *Totul. Sex în toate locurile de pe corpul meu. Cum îţi place să te muşc şi cât de bine e s-o fac*.

Am făcut un pas spre ea, întrebându-mă dacă îşi mai amintea când îmi spusese: *O să facem sex şi o să fac tot ce vrei tu, iar asta nu e doar bine pentru mine, ci e bine şi pentru tine*. Şi, dacă îşi amintea, mă întrebam dacă putea vedea în ochii mei că într-adevăr fusese bine, atât de bine pentru mine; îmi venea să îngenunchez chiar acum la picioarele ei.

Am ajuns la etajul ei şi m-am potolit, când ea a insistat să şchiopăteze pe hol, având nevoie să întrerup

tensiunea aceea cumva. În apartamentul ei, am luat o pungă de mazăre din congelator şi am condus-o pe Hanna la baie, ajutând-o să stea pe scaunul toaletei, în timp ce eu am scotocit pe sub chiuvetă după vreun antiseptic. M-am decis pentru apă oxigenată.

Deşi pantalonii ei erau rupţi numai într-un genunchi, celălalt era destul de ros ca să-mi dau seama că ambii genunchi erau juliţi destul de rău. I-am suflecat pantalonii, ignorând modul în care m-a plesnit peste mâini să mă dea la o parte, la vederea micilor fire de păr de pe picioarele ei.

— N-am ştiut că aveai să-mi atingi astăzi picioarele, zise ea, râzând puţin.

— Oh, încetează.

Tamponându-i rănile cu o bucată de vată umedă, am fost uşurat să descopăr că nu erau prea serioase. Sângerau, dar aveau să treacă în câteva zile şi fără copci.

În cele din urmă, a privit şi ea în jos, întinzând un picior, în timp ce eu curăţăm rana de la celălalt.

— Arăt de parcă am mers de-a buşilea. Sunt *un dezastru*.

Am mai luat câteva bucăţi curate de vată şi i-am tamponat juliturile cu apă oxigenată, încercând – dar eşuând – să mă forţez să zâmbesc.

Ea se aplecă să se uite mai bine la faţa mea.

— Eşti aşa un mare pervers, dacă zâmbeşti la genunchii mei juliţi.

— *Tu* eşti aşa o mare perversă, când ştii bine de ce zâmbesc.

— Îţi place ideea că m-am ales cu genunchii franjuri? întrebă ea cu un zâmbet din ce în ce mai larg.

— Îmi pare rău, am zis, clătinând din cap cu perfectă nesinceritate. *Chiar* îmi pare.

Zâmbetul ei s-a şters încet şi şi-a trecut un deget

peste bărbia mea, studiindu-mi mica cicatrice de acolo.

— Cum te-ai ales cu asta?

— S-a întâmplat în facultate. În timpul unei partide de sex oral, fata a intrat în panică şi m-a muşcat de sculă. M-am izbit cu faţa de tăblia patului.

Ochii ei se deschiseră larg, de groază: cel mai rău coşmar al ei cu sexul oral devenit real.

— Pe bune?

Am izbucnit în râs, incapabil să continui să susţin povestea.

— Nu, nu pe bune. Am fost lovit în faţă de o crosă, într-a zecea.

Ea închise ochii, prefăcându-se că nu era amuzată, dar puteam vedea cum îşi reţinea râsul. În sfârşit, îşi întoarse din nou privirea asupra mea.

— Will?

— Mmm?

Am pus jos ultimul tampon de vată şi am înşurubat capacul sticlei de apă oxigenată, suflând încet peste răni. Odată ce i le curăţasem bine, nu credeam că ar mai fi nevoie nici de leucoplast.

— Am auzit ce-ai spus, că vrei să fii precaut din cauza trecutului nostru. Şi îmi pare rău că m-am arătat prea nonşalantă.

I-am zâmbit, trecându-mi distrat mâna pe pulpa ei în jos, înainte să-mi dau seama cât de familiar era gestul.

Ea şi-a supt buza de jos pentru o fracţiune de secundă, apoi şopti:

— M-am gândit la noaptea de sâmbătă aproape încontinuu de atunci.

Afară, un claxon zbiera, maşinile goneau pe Strada 101, iar oamenii se grăbeau la muncă. Însă în apartamentul Hannei părea complet linişte. Doar ne uitam unul la celălalt. Ochii ei deveniră îngrijoraţi şi am înţeles

că era din ce în ce mai stingherită cu cât nu primea niciun răspuns de la mine.

Eu nu reuşeam să fac aerul să treacă de nodul din gât. În cele din urmă, am izbutit:

— Şi eu.

— N-aş fi crezut că putea fi aşa.

Am şovăit, temându-mă că n-o să mă creadă când i-am spus:

— Nici eu.

Mâna ei se ridică pe lângă corp, oprindu-se puţin, apoi întinzându-se spre mine. Vârându-şi degetele în părul meu, le urmă mişcarea cu tot corpul, cu ochii deschişi larg când îşi lipi gura de a mea.

Am gemut şi inima a început să-mi bată cu putere, pielea luându-mi foc şi scula mea trezindu-se la viaţă; simţeam fiecare părticică din mine încordată şi ţeapănă.

— Ok? întrebă ea, retrăgându-se, privindu-mă neliniştită.

O voiam atât de feroce, încât mă temeam că n-aveam să pot să fiu blând.

— La naiba, da, e ok. Mă speriasem că n-o să te mai am din nou.

Ea se ridică nesigură pe picioare, se apucă de marginile tricoului şi îl scoase peste cap. Pielea ei strălucea cu o peliculă fină de sudoare, iar părul îi era ciufulit, dar nu voiam nimic altceva decât să mă îngrop în ea şi s-o simt dăruindu-mi-se ore în şir.

— O să întârzii la muncă, am şoptit, urmărind-o când îşi dădea jos sutienul de sport.

— Şi tu.

— Nu-mi pasă.

Ea îşi scoase pantalonii. Cu o uşoară clătinare a fundului, se întoarse şi sări într-un picior până în dormitor.

M-am dezbrăcat din mers, scoţându-mi tricoul, ieşind

repede din pantaloni şi lăsând hainele împrăştiate pe hol. Am găsit-o pe Hanna în pat, întinsă deasupra aşternutului.

— Mai ai nevoie de prim ajutor? am întrebat zâmbind, în timp ce m-am suit peste ea, sărutând-o de la pântece la sâni. Te mai doare ceva?

— Ai voie la o singură încercare, zise ea, dintr-o suflare.

Fără să fie nevoie să întreb, am întins mâna spre sertarul unde-şi ţinea prezervativele. Fără cuvinte, am desfăcut un pliculeţ şi i l-am dat ei. Stătea cu mâna deja întinsă, aşteptând.

— La naiba. Ar fi trebuit să ne mai excităm puţin înainte, am zis eu cu gura lipită de gâtul ei, în acelaşi timp simţind-o cum începe să-mi pună prezervativul.

— Ne-am tot excitat în mintea mea încă de duminică dimineaţă, a şoptit ea. Nu cred că mai am nevoie de altă încălzire.

Avea dreptate. Când m-a poziţionat şi m-a apucat de şolduri, împingându-mă adânc în ea într-o mişcare lentă, era udă şi pregătită, apăsându-mă pe fund, ca să mă mişc mai repede şi mai viguros.

— Îmi place când eşti atât de dornică, i-am murmurat pe piele. Simt că nu mă pot sătura de tine. Doar aşa, lipită de mine, sub mine.

— Will…

Se împinse în mine, apucându-mă de umeri.

Puteam auzi foşnetul cearşafurilor în timp ce ne mişcăm, sunetul actului nostru sexual şi nimic altceva. Restul lumii părea să fi căzut departe, să i se fi tăiat sonorul.

Şi ea era tăcută, uitându-se, fascinată, jos, în locul unde mă mişcam înăuntrul şi în afara ei.

Am strecurat o mână între noi, m-am jucat cu trupul ei, plăcându-mi modul cum se arcuia, întinzând mâinile

deasupra capului, căutând un sprijin în tăblia patului.

La naiba!

Cu mâna mea liberă, i-am prins încheieturile mâinilor şi m-am lăsat să mă topesc în ea, cald, fără niciun gând şi în ritmul corpurilor noastre lucrând la unison, balansându-se şi ude de năduşeală. I-am supt şi i-am muşcat sânii, apăsând pe încheieturile ei şi simţind familiara încordare treptată a orgasmului punând stăpânire pe corpul meu undeva între şolduri. M-am izbit în ea, din ce în ce mai repede şi mai cu forţă, delectându-mă cu sunetul pântecelui meu plesnindu-i coapsele.

— Au, futu-i, Prunişoară!

Ea deschise ochii, înflăcăraţi de înţelegere şi de fiorul sălbatic de a-mi vedea plăcerea înflorind.

— Aproape, şopti ea. Sunt foarte aproape.

I-am încercuit clitorisul mai repede, cu trei degete lipite între ele şi frecând-o, micile ei exclamaţii răguşite devenind mai tari şi mai gâtuite, roşeaţa grăitoare întinzându-se pe gâtul ei. Se luptă, eliberându-şi încheieturile din strânsoarea mea, apoi atinse orgasmul cu un strigăt înalt, arcuindu-şi şoldurile, iar corpul i se încolăci în jurul meu, absorbindu-mă cu totul.

Am ţinut în continuare ritmul, mişcându-mă cu putere şi repede, până când ea s-a lăsat moale şi s-a destins, gâfâind:

— Îmi dau drumul…

Am ieşit din ea, smulgându-mi prezervativul şi aruncându-l deoparte, apucându-mi scula, strângând-o şi mişcându-mi mâna în sus şi-n jos pe toată lungimea.

Ochii Hannei scânteiară cu anticipare şi se ridică în coate, uitându-se fix la mâna cu care mi-o frecam. Atenţia ei, cât de mult şi evident îi plăcea să privească… m-a copleşit.

Fierbinţeala s-a ridicat pe picioarele mele în sus, a

coborât pe şira spinării şi spatele meu s-a arcuit într-o smucitură bruscă. Orgasmul a zvâcnit din mine cu incredibilă forţă, smulgându-mi un geamăt puternic în timp ce ejaculam. În mintea mea s-a întipărit imaginea Hannei, cu coapsele desfăcute sub mine, pielea alunecoasă şi ochii deschişi, spunându-mi, fără cuvinte, cât de bine se simţea. Cum o făceam eu să se simtă.

Zvâcnind, zvâcnind, *zvâcnind* fierbinţeala… şi tot corpul meu a capitulat.

Mâna mi-a încetinit şi am deschis ochii, ameţit şi cu răsuflarea tăiată.

Ochii ei ardeau, cenuşiu-închis şi fascinaţi, în timp ce-şi plimba degetele peste burtă şi se uita la orgasmul meu pe pielea ei.

— Will.

Mi-a rostit numele torcând ca o pisică. Exclus să fi terminat aici.

M-am sprijinit într-o mână pe pernă, lângă capului ei, uitându-mă în jos la ea.

— Ţi-a plăcut asta?

Ea dădu din cap, cu buza de jos prinsă nemilos între dinţi.

— Dovedeşte-mi. Mângâie-te singură pentru mine.

La început, arătă nesiguranţă, dar, treptat, aceasta i se transformă în hotărâre. Am urmărit-o cum îşi duce mâna în jos, peste tors, mângâind pentru un scurt moment scula mea, încă în erecţie. Îşi trecu două degete peste clitoris, arcuindu-se la propria atingere.

Mi-am furişat mâna pe lângă ea şi peste sânul ei, aplecându-mă să-i sug vârful întărit, înainte să-i spun:

— Excită-te.

— Ajută-mă, a zis ea, cu pleoape grele.

— Nu sunt aici când faci asta singură. Arată-mi cum faci. Poate că şi mie îmi place să privesc.

— Vreau să priveşti în timp ce *ajuţi*.

Era atât de caldă de la frecarea sexului nostru; carnea moale şi înnebunitor de udă. Cu degetele mele înăuntru şi ale ei pe afară, am găsit un ritm – ea mângâia în sus, în timp ce eu împingeam înăuntru – şi să fiu al naibii dacă n-a fost cel mai uimitor lucru, s-o văd atât de dezlănţuită şi de excitată, privind când în jos, unde ejaculasem pe ea, când la scula mea, care se întărea din nou între noi.

N-a durat mult până să ajungă la climax, iar curând se împingea în mâna mea, cu picioarele ridicate mult pe lângă ea şi buzele întredeschise, devenind din ce în ce mai încordată, până ce a explodat de-a dreptul cu un ţipăt.

Era frumoasă când şi-a dat drumul, cu pielea învăpăiată şi sfârcurile tari; nu puteam decât să o gust, apucând-o uşor cu buzele de sub sân şi încetinind mişcarea mâinii în ea.

A examinat puţin înfăţişarea noastră: lac de sudoare şi, pe burta ei, produsul orgasmului meu.

— Cred că avem nevoie de un duş.

Am râs.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate.

* * *

Dar n-am ajuns. Am început să ne ridicăm, dar ba îi sărutam eu umărul, ba mi-l muşca ea pe al meu, de fiecare dată alunecam înapoi pe saltea, până când, în cele din urmă, se făcuse aproape unsprezece dimineaţa şi amândoi renunţaserăm de mult la ideea de a mai merge la serviciu.

După ce săruturile au escaladat din nou şi am luat-o în timp ce era aplecată peste marginea patului, prăbuşindu-mă apoi peste ea, ea s-a răsucit pe spate şi s-a uitat la mine, jucându-se cu părul meu asudat.

— Ţi-e foame?

— Puţin.

Începu să se ridice, dar am împins-o la loc, sărutându-i burta.

— Nu destul de foame cât să mă ridic.

Am ochit un stilou pe noptiera ei şi am întins mâna după el fără să mă gândesc, murmurând:

— Nu te mişca, în timp ce i-am scos capacul cu dinţii şi i-am pus vârful pe pielea ei.

Hanna lăsase fereastra de lângă pat întredeschisă şi am ascultat amândoi zgomotele oraşului de afară, în timp ce desenam pe pielea netedă de lângă pelvis. Nu m-a întrebat ce făceam, nici măcar nu părea să-i pese. Îşi trecea mâinile prin părul meu, pe umeri sau de-a lungul maxilarului meu. Îmi mângâia atentă buzele, sprâncenele, coborând pe puntea nasului. Era la fel cum m-ar fi atins dacă ar fi fost nevăzătoare, încercând să înveţe cum sunt alcătuit.

Când am terminat, m-am dat înapoi, admirându-mi opera. Scrisesem un fragment din citatul meu preferat, cu litere mărunte, de la osul bazinului până deasupra osului golaş al pelvisului.

Toate raritățile pentru cei rari.

Îmi plăcea cum arăta cerneala neagră pe pielea ei. Îmi plăcea şi mai mult să-mi văd scrisul acolo.

— Vreau să-ţi tatuez asta pe piele.

— Nietzsche, şopti ea. Pe ansamblu, un citat bun, totuşi.

— „Totuşi”? am repetat, frecând cu degetul mare pielea nescrisă de dedesubt, chibzuind la toate lucrurile pe care le-aş fi putut pune acolo.

— A fost un pic misogin, dar a dat câteva aforisme decente.

Să fiu al naibii, ce creier are femeia asta!

— Cum ar fi? am întrebat, suflând peste cerneală ca să se usuce.

— „Adeseori senzualitatea creşte mai năvalnic decât iubirea, astfel că rădăcina acesteia din urmă rămâne firavă şi lesne de smuls”, cită ea.

Ei, poftim. Mi-am ridicat privirea la timp să văd cum dinţii ei eliberează buza de jos, ochii strălucindu-i amuzaţi. Asta era interesant.

— Şi altceva?

Ea îşi plimbă degetul pe cicatricea de pe bărbia mea şi-mi studie faţa cu grijă.

— „Nu tot ce străluceşte este aur. Un luciu subţire caracterizează cele mai multe metale preţioase”.

Am simţit că zâmbetul îmi păleşte puţin.

— „În cele din urmă, îţi iubeşti propria dorinţă şi nu ceea ce doreşti”.

Îşi lăsă capul într-o parte, trecându-şi mâna prin părul meu.

— Crezi că asta e adevărată?

Am înghiţit anevoie, simţindu-mă prins în cursă. Eram prea adâncit în propriile mele gânduri încurcate ca să-mi dau seama dacă ea alegea citate semnificative despre trecutul meu sau doar cita nişte filosofi clasici.

— Cred că uneori e adevărat.

— Dar toate raritățile pentru cei rari… zise ea calmă, uitându-se la pântecele ei. Îmi place.

— Bine.

M-am aplecat să îndrept o literă, să accentuez o alta, fredonând.

— Ai cântat acelaşi cântec tot timpul cât ai scris pe mine, şopti ea.

— Da?

Nu-mi dădusem seama nici că scosesem vreun sunet. Am mai fredonat câteva măsuri, încercând să-mi amintesc ce cântam: *She talks to angels*.

— Mmm, e veche, dar e bună, am zis, suflând prelung

pe buricul ei ca să usuc cerneala.

— Îmi amintesc că am auzit trupa ta cântând asta.

Mi-am ridicat ochii spre ea, încercând să înţeleg ce voia să spună.

— O înregistrare? Nici eu nu cred că am aşa ceva.

— Nu, şopti ea. Pe viu. Îl vizitam pe Jensen în Baltimore, în weekendul în care a cântat trupa ta piesa asta. El a zis că voi întotdeauna interpretaţi cântecul altei formaţii la fiecare apariţie pe scenă, deci n-aveaţi să-l mai cântaţi a doua oară. Eu am fost acolo pentru ăsta.

Exista o reţinere în spatele ochilor ei, când a spus asta.

— N-am ştiut că erai şi tu acolo.

— Ne-am salutat înainte de spectacol. Erai pe scenă, reglându-ţi amplificatorul.

Zâmbi, lingându-şi buzele.

— Aveam şaptesprezece ani şi asta se întâmpla chiar după ce veniseşi să lucrezi pentru tata, în timpul vacanţei de toamnă.

— Oh, am zis, întrebându-mă ce părere avusese Hanna cea de şaptesprezece ani despre spectacolul acela.

Era unul la care încă mă mai gândeam, chiar şi la mai bine de şapte ani de atunci. Cântaserăm bine în noaptea aceea şi publicul ne primise uluitor. Fusese probabil unul dintre cele mai bune spectacole ale noastre.

— Tu cântai la chitară, zise ea, desenând cercuri mici cu degetul pe umerii mei. Dar l-ai interpretat vocal pe acesta. Jensen zicea că nu cântai vocal prea des.

— Nu, am încuviinţat. Nu eram un vocalist prea bun, dar pentru cântecul ăla nu-mi păsa. Era mai mult o chestiune de emoţie, oricum.

— Te-am văzut flirtând cu o fată goth, din faţă. A fost ciudat că atunci m-am simţit mai geloasă ca oricând. Cred că din cauză că locuiseşi în casa noastră, simţeam cumva

că ne aparţineai nouă.

Zâmbi spre mine.

— Doamne, în noaptea aceea mi-am dorit atât de mult să fiu în locul ei.

I-am urmărit chipul, în timp ce se lăsa purtată de amintire, aşteptând să aud cum s-a sfârşit noaptea aceea pentru ea. Şi pentru mine. Eu nu-mi puteam aminti s-o fi văzut pe Hanna când locuisem în Baltimore, dar fuseseră un milion de nopţi ca aceea, la un bar cu trupa, cu vreo fată goth sau preppy sau hippy în faţă, şi, mai târziu în noapte, sub sau peste mine.

Ea îşi linse buzele.

— Am întrebat dacă ne întâlneam cu tine, mai târziu, iar Jensen doar a râs.

Am fredonat, clătinând din cap şi mângâind-o pe coapsă.

— Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat după spectacolul acela.

Mi-am dat seama un pic prea târziu cât de oribil sunase, dar cert este că, dacă voiam să fiu cu Hanna, ea va afla, în cele din urmei, adevărul despre cât de dezmăţat fusesem.

— Acela era genul de fete care-ţi plăcea? „Ea – şi vopseşte ochii negri ca noaptea acum”?

Am oftat şi m-am suit mai sus pe corpul ei, ca să fim faţă în faţă

— Îmi plăceau toate genurile de fete. Cred că ştii asta.

Am încercat să subliniez timpul trecut, dar mi-am dat seama că dădusem greş când a şoptit:

— Eşti aşa un seducător.

A spus-o zâmbind, dar nu mi-a picat deloc bine. Am urât încordarea din vocea ei şi am ştiut că exact aşa mă vedea: futând tot ce mişca, iar acum şi pe *ea*, în acest

conglomerat de membre, buze şi plăcere.

În cele din urmă, îţi iubeşti propria dorinţă şi nu ceea ce doreşti.

Şi nu aveam nimic în apărarea mea; era adevărat, ăsta fusesem, atât de multă vreme.

Rostogolindu-se mai aproape, ea-şi puse mâna în jurul sculei mele pe jumătate în erecţie, mângâind şi strângând.

— Care e genul tău, acum?

Îmi oferea o portiţă de scăpare. Nici ea nu mai voia să fie adevărat. M-am aplecat, sărutând-o pe obraz.

— Genul meu are trăsăturile unei bombe sexy scandinave, pe nume Prunişoară.

— De ce te-a deranjat când te-am numit seducător?

Am gemut, răsucindu-mă în pat departe de atingerea ei.

— Vorbesc serios.

Mi-am pus un braţ peste ochi, încercând să-mi adun gândurile, în cele din urmă, am zis:

— Şi dacă nu mai sunt tipul ăla? Dacă au trecut doisprezece ani de când nu mai sunt tipul ăla? Vorbesc deschis cu amantele mele despre ceea ce vreau. Nu înşel pe nimeni.

Ea se trase un pic înapoi şi se uită la mine, cu un zâmbet amuzat.

— Asta nu te face receptiv şi profund, Will. Nimeni nu spune că un seducător trebuie să fie un nemernic.

Mi-am frecat faţa.

— Cred că termenul de seducător are o conotaţie care nu mi se potriveşte. Mie mi se pare că mă implic mai mult, vorbesc despre ce facem împreună.

— Păi, zise ea, *cu mine* n-ai vorbit despre ceea ce vrei.

Am şovăit, inima mea luând-o brusc la galop. N-o

făcusem, dar asta fiindcă era atât de diferit ceea ce simţeam când eram cu ea, faţă de atunci când fusesem cu orice altă femeie. Să fiu cu Hanna nu însemna doar plăcere fizică intensă; mă făcea să mă simt calm şi entuziasmat şi *cunoscător*. Nu am discutat despre asta, pentru că nu am vrut ca vreunul dintre noi să aibă ocazia s-o limiteze.

Trăgând adânc aer în piept, am murmurat:

— Deoarece cu tine nu sunt foarte sigur că vreau sex.

Ea se dădu înapoi şi se ridică încet în capul oaselor. Cearşafurile alunecară de pe corpul ei şi întinse mâna după un tricou de la marginea patului.

— Ok. Asta e… jenant.

Oh, *rahat*. Nu-mi ieşise cum trebuie.

— Nu, nu, am zis eu, ridicându-mă în spatele ei şi sărutându-i umărul.

I-am smuls tricoul, aruncându-l pe podea. Mi-am plimbat limba de-a lungul şirei spinării şi mi-am strecurat o mână pe după talie, urcând şi oprindu-mi palma peste inima ei.

— Încercam să găsesc o cale să-ţi spun că vreau să fie mai mult decât sex. Am sentimente pentru tine care depăşesc actul propriu-zis.

Ea încremeni, rămânând complet nemişcată.

— Ba n-ai.

— Nu?

M-am uitat la spatele ei înlemnit, pulsul înteţindu-mi-se mai degrabă de mânie decât de nelinişte.

— Cum adică nu am?

Ea se ridică, înfăşurându-şi cearşaful în jurul trupului. Am simţit că-mi îngheaţă sângele în vene şi, odată cu el, toate părţile corpului. M-am ridicat în capul oaselor, privind-o.

— Cumva… ce faci?

— Îmi pare rău. Doar… am nişte treabă.

Se îndreptă spre şifonier şi începu să scoate nişte haine dintr-un sertar.

— Trebuie să mă duc la muncă.

— Acum?

— Da, răspunse ea.

— Deci eu îţi spun că ţin la tine şi tu mă dai afară?

Se răsuci să mă privească în faţă.

— Trebuie să plec chiar în clipa asta, bine?

— Văd, am zis eu, iar ea şchiopătă în baie.

Eram umilit şi furios. Şi îngrozit că se terminase. Cine ar fi crezut că aveam să mă cert cu o fată îndrăgostindu-mă de ea? Voiam să ies dracului afară de acolo şi, totodată, să mă dau jos din pat şi s-o aduc înapoi. Poate că amândoi aveam nevoie să ne gândim serios la vreo câteva lucruri.

TREISPREZECE

Am închis uşa după mine şi am tras de vreo câteva ori aer în piept. Aveam nevoie de un pic de linişte. Aveam nevoie de un minut să pot cuprinde cu mintea ce mama naibii se întâmplase. În dimineaţa asta crezusem că fusesem abandonată ca una dintre multe alte cuceriri ale lui Will, iar acum îmi spunea că voia mai mult?

Ce naiba?

De ce complica aşa situaţia? Unul dintre lucrurile care-mi plăceau la Will era că oamenii ştiau întotdeauna unde stăteau, în privinţa lui. Bine sau rău, ştiai întotdeauna scorul. Nimic la el nu era vreodată complicat: sex fără obligaţii. Sfârşitul poveştii. Mi-era mai uşor când nu aveam opţiunea de a mă gândi mai bine.

Fusese băiatul rău, tipul sexy cu care sora mea se jucase de-a dragostea într-un şopron din spatele curţii, subiectul primelor mele fantezii erotice. Şi nu însemna că îmi petrecusem tinereţea cu o fixaţie pentru el – ba, dimpotrivă – ştiind că puteam tânji după el, fără să fi avut

niciodată vreo şansă, făcuse situaţia mai uşor de suportat.

Dar acum? Când eram în stare să-l ating şi era aici ca să mă atingă, să-l aud spunând că voia mai mult, când în niciun caz nu putea vorbi serios… complica lucrurile.

Will Sumner nu ştia ce înseamnă *mai mult*. Nu recunoscuse el că nu avusese niciodată o relaţie monogamă pe termen lung? Că nu găsise pe nimeni care să-l fi interesat destul de mult timp? Nu primise el un mesaj de la una dintre noniubitele *lui în dimineaţa de după ce făcuserăm prima oară sex*? Nu, mulţumesc.

Pentru că, oricât îmi plăcea să petrec timpul cu el şi oricât de amuzant fusese să pretind că aş putea să învăţ de la el, ştiam că eu n-aveam să fiu niciodată o seducătoare. Dacă îl lăsam să intre mai mult decât în chiloţii mei – dacă îl lăsam în inima mea şi mă îndrăgosteam de el – aveam să mă *scufund*.

Hotărând că într-adevăr trebuia să mă duc la muncă, am dat drumul la duş, urmărind aburul umplând baia. Am gemut când am intrat sub jet, lăsând zgomotul apei să îmi acopere haosul din gânduri. Am deschis ochii şi m-am uitat la corpul meu, la cerneala mânjită de pe pielea mea.

Toate raritățile pentru cei rari.

Cuvintele pe care le scrisese cu atâta grijă pe pântecele meu acum se scurseseră unul în celălalt. Cerneala se luase pe mâinile lui şi atingerile, care alternaseră între apăsări ce învineţiseră şi mângâieri uşoare ca fulgul, îmi lăsaseră un şir de amprente între sâni, peste coaste şi mai jos.

Pentru o clipă, am stat să admir arcul delicat al scrisului său de mână, amintindu-mi expresia hotărâtă de pe chipul lui. Se încruntase, părul îi căzuse peste frunte, acoperindu-i un ochi. Fusesem surprinsă când nu şi-l dăduse la o parte – un obicei pe care ajunsesem să-l îndrăgesc din ce în ce mai mult –, ci rămăsese concentrat,

atât de atent la ceea ce făcea, încât îl ignorase şi continuase să scrie cu meticulozitate cuvintele pe pielea mea. Şi apoi stricase totul pierzându-şi minţile. Şi eu intrasem în panică.

Am luat buretele şi am turnat prea mult gel de duş. Am început să frec urmele, dintre care jumătate deja se duseseră de la căldura şi presiunea apei duşului, restul dizolvându-se într-o spumă murdară, care aluneca de pe corpul meu şi pe gura de scurgere.

Când şi ultimele urme ale lui Will şi ale cernelii lui au fost spălate de pe pielea mea şi apa s-a răcit, am ieşit şi m-am îmbrăcat repede, tremurând în aerul rece.

Am deschis uşa şi l-am găsit plimbându-se în sus şi-n jos prin cameră, îmbrăcat în echipamentul de jogging şi cu fesul pe cap. Arăta de parcă încercase să se hotărască dacă să plece sau să mai rămână.

Îşi smulse fesul de pe cap şi se întoarse cu faţa spre mine.

— În sfârşit, murmură el.

— Pardon? am spus, luând foc din nou.

— Nu tu eşti cea care trebuie să fie furioasă aici, zise el.

Am rămas cu gura căscată.

— Eu… tu… ce?

— Tu ai plecat, se răsti el.

— În camera alăturată, am precizat.

— A fost de rahat, Hanna.

— Aveam nevoie de spaţiu, *Will*, am zis şi, ca să-mi ilustrez mai departe punctul de vedere, am ieşit din dormitor şi am pornit pe hol.

A venit după mine.

— O faci din nou, zise. Regulă importantă: nu intra în panică şi nu pleca de lângă cineva *în propria ta casă*. Ştii ce crunt a fost pentru mine?

M-am oprit în bucătărie.

— Pentru *tine*? Ai idee cam ce fel de bombă a fost aia pe care ai aruncat-o? Am avut nevoie să mă gândesc!

— Nu te puteai gândi aici?

— Erai dezbrăcat.

Clătină din cap.

— Ce?

— Nu pot gândi când eşti dezbrăcat! am strigat eu. Era prea mult.

Am făcut semn spre corpul lui, dar am decis într-o fracţiune de secundă că nu era o idee bună.

— Pur şi simplu… m-am speriat, ok?

— Şi cum crezi că m-am simţit eu?

M-a fulgerat din priviri, cu muşchii zbătându-i-se pe falcă. Fiindcă n-am răspuns, a clătinat din cap şi s-a uitat în podea, îndesându-şi mâinile în buzunare. Asta a fost o idee proastă. Betelia pantalonilor de trening i-a alunecat mai jos, marginea tricoului i s-a ridicat. Şi *oh*. Fâşia aceea de abdomen musculos şi osul bazinului în mod cert nu erau de ajutor.

Am făcut eforturi să mă întorc la conversaţie.

— Tocmai mi-ai spus că nu ştii ce vrei. Şi apoi mi-ai spus că aveai sentimente care treceau de sex. Trebuie să fiu sinceră, nu pari să-ţi dai seama de ce se petrece aici. Prima oară când am făcut sex, practic m-ai dat la o parte, doar ca să-mi spui acum că vrei mai mult?

— Hei! a strigat el. Nu te-am dat la o parte. Ţi-am spus, a fost şocant să te văd atât de neafectată…

— Will, am zis pe un ton ferm. Doisprezece ani am auzit poveşti despre tine şi fratele meu. Am văzut consecinţele combinării tale cu Liv – a rămas obsedată de tine luni în şir şi pariez că habar n-ai avut. Te-am văzut furişându-te cu domnişoarele de onoare sau dispărând la adunările familiei şi *nimic* nu s-a schimbat. Ţi-ai petrecut

majoritatea vieţii tale de adult purtându-te ca un băiat de nouăsprezece ani, iar acum îţi închipui că vrei mai mult? Nici măcar nu ştii ce înseamnă asta!

— Şi *tu* ştii? Dintr-odată, tu ştii totul? De ce presupui că am ştiut că lucrurile cu Liv erau atât de măreţe? Nu toată lumea discută despre sentimentele şi sexualitatea lor şi orice le mai trece prin minte la fel de deschis cum faci tu. N-am mai cunoscut o femeie ca tine până acum.

— Păi, asta chiar spune ceva.

Nici măcar nu ştiu de unde mi-a venit să zic asta şi, în clipa în care cuvintele mi-au ieşit pe gură, am realizat că mersesem prea departe.

Dintr-odată, pofta de ceartă păru să-l părăsească şi am văzut cum umerii i se lasă şi aerul îi părăseşte plămânii. S-a uitat lung la mine, în timp ce ochii şi-au pierdut înflăcărarea, până ce au fost doar… opaci.

Şi apoi a plecat.

* * *

Am măsurat cu pasul vechiul covor din sufragerie de atâtea ori, încât mă întrebam dacă făcusem potecă. Mintea mi-era vraişte, inima îmi bătea nebuneşte. Habar n-aveam ce se întâmplase, dar tot corpul îmi era încordat, de teama că tocmai îmi alungasem cel mai bun prieten şi cel mai bun partener de sex din toată viaţa mea.

Aveam nevoie de ceva familiar. Aveam nevoie de familia mea.

Telefonul a sunat de patru ori până când Liv a răspuns.

— Ziggy! a zis sora mea. Ce mai face şoarecele de laborator?

Am închis ochii, sprijinindu-mă de tocul uşii între sufragerie şi bucătărie.

— Bine, bine. Ce mai face născătoarea de copii? am întrebat, adăugând grăbit: Şi în mod cert nu vorbeam

despre vaginul tău.

Ea izbucni în râs.

— Aşadar, filtrul verbal nu ţi-a crescut încă. O să zăpăceşti de cap un bărbat, într-o bună zi, ştii?

Nici nu bănuia ea.

— Cum te simţi? am întrebat, ducând conversaţia spre ape mai sigure.

Liv era căsătorită acum şi foarte însărcinată cu primul mult trâmbiţat nepot Bergstrom. Eram surprinsă că mama o lăsa vreodată singură pentru mai mult de zece minute.

Liv oftă şi mi-am putut-o imagina aşezându-se la masa din bucătăria lor galbenă, cu uriaşul ei labrador negru venind să se întindă la picioarele ei.

— Sunt bine, zise ea. Obosită ca naiba, dar bine.

— Puştiul se poartă bine cu tine?

— Întotdeauna, răspunse ea şi i-am putut detecta zâmbetul din voce. Copilul ăsta o să fie perfect. Stai să vezi.

— Bineînţeles că o să fie, am zis. Vreau să spun, uită-te la mătuşă-sa.

Ea râse.

— Exact asta gândeam şi eu.

— I-aţi ales un nume?

Liv era ferm hotărâtă să nu ştie sexul până ce nu avea să se nască. Asta făcea răsfaţarea noului meu nepot sau a noii mele nepoate mult mai dificilă.

— S-ar putea să ne fi restrâns opţiunile.

— Şi? am întrebat intrigată.

Lista cu nume de gen neutru pe care o alcătuiseră sora mea şi soţul ei friza comedia.

— Nu, nu-ţi spun.

— Ce? De ce? am scâncit eu.

— Pentru că tu întotdeauna le găseşti nod în papură.

— Asta-i absurd, am tresărit eu.

Deşi… avea dreptate. Până acum, numele alese de ea fuseseră groaznice. Ea şi soţul ei, Rob, deciseseră că numele de copaci şi de tipuri de păsări erau neutre ca gen şi foarte potrivite.

— Spune-mi ce mai e nou cu tine? întrebă ea. Cum s-a îmbunătăţit viaţa ta de la confruntarea supremă cu şeful, luna trecută?

Am râs, ştiind că bineînţeles se referea la Jensen, nu la tata sau Liemacki.

— Am alergat, am ieşit mai mult în oraş. Vreau să spun, am ajuns la un fel de… compromis?

Liv nu ezită nicio clipă.

— Un compromis? Cu Jensen?

Mai vorbisem cu Liv de vreo câteva ori, în ultimele săptămâni, dar nu-i pomenisem nimic despre evoluţia prieteniei, relaţiei, mă rog, cu Will. Din motive evidente. Însă acum aveam nevoie de părerile surorii mele despre toată povestea şi stomacul mi se strânsese într-un uriaş ghem de spaimă.

— Păi, ştii că Jensen mi-a sugerat să ies mai mult în oraş.

Am făcut o pauză, urmărind cu degetul modelul spiralat gravat în bufetul vintage din sufragerie. Am închis ochii, crispându-mă când am continuat:

— Mi-a sugerat să-l sun pe Will.

— Will? s-a mirat ea şi s-a aşternut un moment de tăcere, în care m-am întrebat dacă ea îşi amintea acelaşi băiat, înalt şi splendid, pe care mi-l aminteam şi eu. Stai… Will *Sumner*?

— Acela, am răspuns.

Chiar şi să vorbesc despre el mă răvăşea.

— Uau. Nu mă aşteptam la asta.

— Nici eu, am îngăimat.

— Şi ai făcut-o?

— Ce să fac? am întrebat, regretând imediat modul în care îmi ieşise.

— L-ai sunat? preciză ea râzând.

— Da. Ceea ce e într-un fel motivul pentru care te sun astăzi.

— Asta sună delicios de prevestitor, zise ea.

Habar n-aveam cum să fac mai departe, aşa că am început cu detaliul cel mai simplu şi mai inofensiv.

— Păi, locuieşte aici, în New York.

— Cred că mi-amintesc asta. Şi? Nu l-am mai văzut de secole şi cumva muream să aflu ce mai face. Cum arată?

— Oh, arată… bine, am zis, încercând să vorbesc cât mai neutru cu putinţă. Ne-am petrecut timpul împreună.

A urmat o nouă pauză pe linie, un moment în care aproape că i-am putut vedea fruntea lui Liv încreţindu-se, ochii îngustându-se, încercând să descopere înţelesul ascuns în cele spuse de mine.

— V-aţi petrecut timpul împreună? repetă ea.

Am gemut, frecându-mi faţa.

— Oh, Doamne, Ziggy! Ţi-o tragi cu *Will*?

Am gemut şi râsul a umplut linia. Dându-mă înapoi, m-am uitat la telefonul din mâna mea.

— Nu e amuzant, Liv.

Am auzit-o respirând.

— Ba da, cu siguranţă este.

— A fost… iubitul tău.

— Oh, nu, n-a fost. Nici măcar puţin. Cred că ne-am sărutat vreo zece minute.

— Totuşi – codul fetelor!

— Da, însă există şi o oarecare limită. Sau limită de bază. Iar cu Will, cred că abia am ajuns la prima linie. Cu toate că, la vremea aceea, eram complet pregătită să-l las

să mă faulteze în careu, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Credeam că ai fost devastată după vacanţa aceea.

Ea începu să pufnească în râs.

— Las-o un pic mai moale, aici. În primul rând, noi n-am fost niciodată împreună. A fost o bâjbâială excitată în spatele uneltelor de grădinărit ale mamei. Doamne, abia de-mi mai aduc aminte.

— Dar ai fost atât de supărată, încât nici n-ai venit acasă în vara în care a lucrat el cu tata.

— N-am venit acasă pentru că tăiasem frunză la câini tot anul şi aveam nevoie să recuperez nişte credite peste vară, zise ea. Şi nu ţi-am spus, pentru că ar fi aflat mama şi tata şi m-ar fi omorât.

Mi-am apăsat o mână peste faţă.

— Sunt atât de derutată.

— Nu fi, a zis ea, cu ton schimbat, îngrijorat. Spune-mi doar ce se întâmplă, de fapt, cu voi doi?

— Am petrecut mult timp împreună. Chiar îmi place, Liv. Vreau să spun, e probabil cel mai bun prieten al meu de aici. Ne-am cuplat şi el s-a purtat ciudat, a doua zi. Apoi a început să vorbească despre sentimente şi mi s-a părut că m-a folosit ca subiect de testare într-un soi de experiment ciudat de exprimare emoţională. Şi nu avea cel mai bun cazier cu fetele Bergstrom.

— Deci i-ai mai rupt o amendă, pentru că în amintirile tale de la doisprezece ani el era bărbatul visurilor mele şi m-a lăsat cu inima zdrobită şi singură.

Am oftat.

— Asta a fost o parte din acuză.

— Şi care a fost restul?

— Că e un afemeiat? Că nu-şi aminteşte nici măcar o mică parte dintre femeile cu care a fost şi, la mai puţin de douăzeci şi patru de ore după ce s-a descotorosit de mine, îmi spune că vrea mai mult decât sex?

— Ok, zise ea, gânditoare. Dar vrea? Tu vrei?

Am oftat.

— Nu ştiu, Liv. Dar chiar dacă ar vrea – dacă aş vrea – cum aş putea să am încredere în el?

— Nu vreau să fii o idioată, aşa că o să-ţi împărtăşesc ceva mai mult din experienţa mea personală. Gata?

— Nici pe departe, am zis.

A continuat, oricum:

— Înainte să-l cunosc, Rob a fost un megaafemeiat. Jur pe ce-am mai sfânt că penisul lui fusese peste tot. Dar acum? Alt om. Venerează pământul pe care calc.

— Da, dar el a vrut să se căsătorească, am zis eu. Tu nu doar ţi-ai tras-o cu el.

— Când ne-am cuplat, la început, a fost vorba fără îndoială numai să ne-o tragem. Uite, Ziggy, o grămadă de lucruri i se întâmplă unei persoane între nouăsprezece şi treizeci şi unu de ani. Mulţi se schimbă.

— *Asta* pot crede, am mormăit, imaginându-mi vocea mai groasă a lui Will, degetele lui experte şi păcătoase, pieptul lui larg şi puternic.

— Nu mă refer numai la dezvoltarea corpului masculin, ştii.

1 T W 1 W A 1

Făcu o pauză, adăugând:

— Deşi, şi la asta. Iar acum, că mă gândesc, ar trebui să-mi trimiţi neapărat o fotografie a lui Will Sumner la treizeci şi unu de ani.

— Liv!

— Glumesc! râse ea tare în telefon, apoi se opri. Nu, de fapt vorbesc serios. Trimite-mi o fotografie. Dar chiar nu mi-ar plăcea deloc să laşi să-ţi scape şansa de a petrece timpul cu el, doar pentru că te aştepţi să se poarte întotdeauna ca un fustangiu de nouăsprezece ani. La drept vorbind, tu nu simţi că te-ai schimbat mult de când aveai

nouăsprezece ani?

N-am mai spus nimic, doar mi-am muşcat buza şi am continuat să-mi plimb degetul pe bufetul vintage al mamei mele.

— Şi asta a fost cu numai cinci ani în urmă. Deci gândeşte-te cum se simte el. Are treizeci şi unu de ani. Se câştigă multă înţelepciune în doisprezece ani, Ziggy.

— La naiba, am zis. Nu pot să sufăr când ai dreptate.

Ea râse.

— Presupun că mintea ta logică a folosit toate astea ca un soi de câmp de forţă împotriva farmecelor lui Sumner?

— Nu cu prea mare succes, aparent.

Am închis ochii şi m-am sprijinit cu spatele de zid.

— Oh, Doamne, asta-i minunat. Sunt al dracului de fericită că ai sunat astăzi. Sunt uriaşă şi gravidă şi nimic din ce mă priveşte nu e interesant, în clipa de faţă. Asta e grozav.

— Nu e deloc ciudat pentru tine?

Scoase un *hm* lung, chibzuind.

— Bănuiesc că ar putea fi, dar, serios? Will şi cu mine… el a fost primul băiat cu care mi-am dorit să fac sex, dar cam atât. Mi-a trecut în două secunde după ce Brandon Henley şi-a făcut piercing în limbă.

Mi-am lipit palma peste ochi.

— Oh, ce *scârbos*.

— Da, nu ţi-am povestit despre asta, pentru că n-am vrut să-ţi stric cheful şi n-am vrut nici să-mi strici tu mie cheful, cu cercetări despre cum piercingul afectează contractilitatea muşchiului sau mai ştiu eu ce.

— Ei bine, asta a fost o conversaţie de groază, am spus. Pot să te las, acum?

— Oh, încetează!

— Chiar am stricat urât lucrurile, am gemut,

frecându-mi faţa. Liv, m-am purtat ca o nemernică faţă de el.

— Se pare că ai un fund de pupat. Îi plac şi în chestiile de genul ăsta, acum?

— Oh, Doamne! am zis. Închid!

— Ok. Uite, Zig. Nu mai privi lumea prin ochii unei fete de doisprezece ani. Ascultă-l. Încearcă să-ţi aminteşti că Will are un penis şi asta îl face idiot. Dar un idiot dulce. Nici măcar tu nu poţi nega asta.

— Încetează să mai găseşti o logică.

— Imposibil. Acum, pune-ţi chiloţeii de fată mare şi îndreaptă lucrurile.

* * *

Am petrecut tot drumul pe jos până la apartamentul lui Will încercând să disec fiecare amintire pe care o aveam de la acel Crăciun, încercând să le împac cu ceea ce-mi povestise Liv.

Eu avusesem doisprezece ani şi fusesem fascinată de el, fascinată de ideea ca el să fie împreună cu sora mea. Dar acum, că auzisem versiunea lui Liv despre evenimentele acelei săptămâni şi despre ce urmase, m-am întrebat cât de mult din ce văzusem eu fusese real şi cât construise creierul meu hiperdramatic. Liv avea dreptate. Amintirile acelea făcuseră să fie mult mai uşor pentru mine să-l arunc pe Will în cutia „afemeiat” şi aproape imposibil să mi-l imaginez în afara ei. Oare voia mai mult? Oare era capabil de mai mult? Dar eu?

Am gemut. Aveam foarte multe pentru care să-mi cer iertare

N-a răspuns la uşă când am bătut; n-a răspuns la niciunul dintre mesajele pe care i le-am trimis stând acolo.

Aşadar, am făcut singurul lucru la care m-am putut gândi şi am recurs la a-i trimite bancuri porcoase proaste.

Care e diferenţa dintre un penis şi un fluturaş de

salariu? am tastat eu. Fiindcă n-am primit niciun răspuns, am continuat: O femeie întotdeauna îţi va suge fluturaşul de salariu.

Nimic.

Ce-i spune un sân celuilalt? Şi pentru că n-am primit niciun răspuns: Tu eşti prietenul meu intim. Doamne, ce bancuri proaste!

Am hotărât să mai încerc cu unul. Ce urmează după şaizeci şi nouă?

Folosisem numărul lui preferat şi speram că asta ar fi putut fi de ajuns ca să-l ademenească să iasă din bârlog.

Cât pe-aci să scap telefonul din mână când pe ecran a răsărit cuvântul Ce.

Apă de gură.

Oh, pe toţi sfinţii, Hanna. Asta a fost groaznică. Vino aici, mai înainte să ne faci de râs pe amândoi.

* * *

Practic am sprintat spre ascensor.

Uşa lui era descuiată şi, când am intrat, am văzut că era în toiul pregătirii cinei, cu oale fierbând pe plită şi bufetul plin de produse. Purta un tricou vechi şi jeanşi decoloraţi, rupţi – arătând savuros de bine. Nu şi-a întors privirea când am intrat, ci a rămas cu capul în jos şi ochii la cuţitul şi tocătorul din faţa lui.

Cu picioare nesigure, am traversat încăperea şi m-am oprit în spatele lui, apăsându-mi bărbia în umărul lui.

— Nu ştiu de ce mă suporţi, am zis.

Trăgând adânc aer în piept, am vrut să memorez mirosul lui, în eventualitatea că o făcusem latră – că se săturase de Ziggy cea prostuţă şi întrebările ei idioate, de întâlnirile sexuale bâlbâite şi de concluziile pripite? Eu mi-aş fi tras un şut azvârlindu-mă cât colo de mult.

Dar el mă surprinse, lăsându-şi cuţitul jos şi întorcându-se cu faţa la mine. Arăta nefericit şi vinovăţia

mi-a strâns dureros stomacul.

— Poate că ai avut informaţii greşite despre Liv, zise el, dar asta nu înseamnă că n-au fost şi altele. Unele pe care nici măcar nu mi le amintesc.

Vocea lui era sinceră, chiar plină de căinţă.

— Am făcut lucruri de care nu sunt mândru. Toate astea cumva se sparg în capul meu acum.

— Cred că de aceea m-a îngrozit ideea că vrei mai mult, am zis. Au existat atât de multe femei în trecutul tău şi sunt sigură că tu habar n-ai câte inimi ai frânt. Poate că habar n-ai cum să *nu* le frângi. Îmi place să cred că sunt prea isteaţă ca să intru în rândurile lor.

— Ştiu, zise el. Şi sunt sigur că asta face parte din farmecul tău. Nu eşti aici să mă schimbi. Eşti aici doar să fii prietena mea. Mă faci să mă gândesc la deciziile pe care le-am luat mai mult ca oricând înainte, iar ăsta e un lucru bun.

Şovăi.

— Şi recunosc că am fost un pic absorbit de momentul nostru… M-am lăsat dus de val.

— E în regulă.

M-am întins să-i sărut obrazul.

— E în regulă pentru mine să fim doar prieteni, zise el. Prieteni care fac sex e chiar şi mai bine.

Mă împinse înapoi ca să-mi vadă ochii.

— Cred că asta este situaţia ideală pentru moment, ok?

Am încercat să-i citesc expresia, înţelegând de ce părea să-şi măsoare cu atâta grijă fiecare cuvânt pe care-l spunea.

— Îmi pare rău pentru ce am zis. Am intrat în panică şi am spus ceva dureros. Mă simt ca o idioată.

El a întins mâna şi m-a tras spre el. M-am apropiat dornică, simţind apăsarea pieptului său de al meu.

— Suntem amândoi idioţi, a zis el şi ochii i-au coborât pe gura mea. Şi, ca să ştii, mă pregătesc să te sărut.

Am dat din cap, ridicându-mă pe vârfuri ca să-i ating gura. N-a fost chiar un sărut, dar nu ştiu cum altfel să-l numesc. Buzele lui au trecut uşor peste ale mele, de fiecare dată apăsând un pic mai mult. A scos limba puţin, abia atingând, înainte de a mă trage mai aproape, mai adânc. Am simţit cum îşi vâră degetele pe sub materialul bluzei mele şi se opreşte acolo, pe talia mea.

Mintea mi se învârtea dintr-odată de mulţimea ideilor despre ceea ce aş fi vrut să-i fac eu lui, cât de aproape de el aveam nevoie să fiu. Voiam să-l gust. Voiam să-i memorez fiecare linie şi fiecare muşchi.

— Vreau să te iau cu gura, i-am spus şi el s-a tras înapoi ca să-mi studieze expresia. Pe bune, de data asta. Adică să te fac să ai orgasm şi tot restul.

— Da?

Am dat din cap, plimbându-mi vârful degetelor peste linia maxilarului său.

— Mi-arăţi cum să fiu grozavă la asta?

Râzând, a zis:

— *Hristoase*, Hanna, astupându-mi gura cu un alt sărut.

Îl puteam simţi deja întărit pe pântecele meu şi mi-am strecurat mâna în jos, ca să îl iau în palmă.

— Bine? am întrebat.

Cu ochii mari şi încrezători, m-a luat de mână, conducându-mă spre canapea. A şovăit un moment, înainte de a se aşeza.

— S-ar putea să-mi pierd cunoştinţa dacă te mai uiţi aşa la mine.

— Nu-i ăsta scopul?

N-am aşteptat o invitaţie şi am îngenuncheat pe podea, între picioarele lui.

— Spune-mi cum vrei s-o fac.

Ochii i se îngreunară, uitându-se în jos spre mine. Mă ajută să-i desfac cureaua, mă ajută să-i dau jos pantalonii de pe şolduri şi mă privi cum mă aplec să-i sărut vârful.

S-a oprit o clipă când m-am ridicat din nou şi mi-a cercetat expresia. Apoi şi-a apucat-o.

— Linge de la bază la vârf. Începe lent. Tachinează-mă puţin.

M-am aplecat, trecând cu limba pe partea de dedesubt a penisului său, în sus, pe toată lungimea, de-a lungul venelor îngroşate, şi mai încet peste inelul strâns al coroanei. În vârf iau apărut câteva broboane de lichid şi m-a surprins cu dulceaţa lui. L-am sărutat, sugând pentru mai mult.

El a gemut.

— Încă o dată. Începe de la rădăcină. Şi suge-l un pic la vârf, din nou.

I-am sărutat penisul, şoptind, cu un zâmbet:

— Tipic.

Dar el părea să nu fie în stare să-mi zâmbească; ochii lui albaştri au devenit furtunoşi.

— *Tu* ai întrebat, a mârâit el. Eu îţi spun, pas cu pas, ce mi-am imaginat de sute de ori.

Am început din nou, cu plăcere, încântată să-l văd astfel. Arăta un pic periculos. Voiam să se descătuşeze, să-şi înfigă mâinile în părul meu şi să înceapă să împingă puternic în gura mea.

— Acum, suge.

A încuviinţat când i-am înconjurat capul cu buzele, apoi cu toată gura, folosindu-mi limba ca să-l mângâi puţin.

— Mai *suge*. Tare.

Am făcut ce mi-a cerut, închizând ochii pentru o clipă şi încercând să nu intru în panică la gândul că o să mă înec şi o să-mi pierd controlul. Aparent am executat corect.

— Oh, futu-i, da, aşa, a gemut el, când mi-am închis buzele în jurul lui. Fii neglijentă… foloseşte puţin dinţii.

Mi-am ridicat ochii spre el pentru confirmare, înainte de a-i râcâi pielea cu dinţii. El a icnit, zvâcnind din şolduri.

— Asta e! Tot ce faci tu se simte extraordinar de bine.

Era chiar complimentul care-mi trebuia ca să preiau conducerea, să-l sug mai tare şi să mă dezlănţui eu însămi.

— Da… oh.

Mişca mai tare din bazin, mai smucit. Ochii îi erau fixaţi pe chipul meu, mâinile înfipte în părul meu, exact cum îmi dorisem.

— Arată-mi cât de mult îţi place.

Mi-am închis ochii, mormăind în jurul lui, sugându-l acum conştiincios. Puteam simţi mici zgomote scăpându-mi din gâtlej şi tot ce puteam gândi era *da*, şi *mai mult*, şi *desfă-te*.

Gemetele lui groase şi respiraţia întretăiată erau ca un drog pentru mine şi mi-am simţit propriul orgasm înfiripându-se şi crescând odată cu plăcerea lui. Ne-am găsit un ritm, gura mea şi pumnul lucrându-l în tandem cu mişcările bazinului său şi îmi dădeam seama că se abţine, ca să prelungească momentul.

— Dinţii, îmi reaminti el cu un şuierat şi apoi gemu de uşurare, când m-am supus poruncii.

Cu vârful degetului de la o mână îmi urmărea buzele în jurul mădularului, iar cealaltă mână rămăsese înfiptă în părul meu, dirijându-mi capul şi, în cele din urmă, ţinându-mă în loc, în timp ce el împingea cu grijă. L-am simţit umflându-se pe limba mea şi mâna s-a strâns în părul meu.

— Îmi dau drumul, Hanna. Îmi dau drumul.

Îi puteam simţi muşchii abdomenului tresăltând şi întărindu-se, coapsele încordându-se. I-am mai supt o dată mădularul, înainte de a mă desprinde şi a-l prinde între palme, alunecând rapid, apucându-l strâns aşa cum îi

plăcea lui.

— Oh, la naiba, m-a prevenit el, şuierând scurt, în timp ce a ejaculat, cald, în palmele mele.

Am continuat să-l frământ, să-l trag lent, până când a fost prea mult şi m-a dat la o parte, zâmbind în timp ce m-a ridicat spre el.

— Înveţi repede, zise el, sărutându-mă pe frunte, pe obraji, pe colţurile gurii.

— Pentru că am un excelent profesor.

Râse, lipindu-şi zâmbetul de al meu.

— Te asigur că n-ai învăţat *asta* din experienţă.

Se retrase, plimbându-şi ochii peste fiecare milimetru al feţei mele.

— Rămâi la cină?

M-am ghemuit lângă el şi am dat din cap. Nu voiam să fiu nicăieri în altă parte.

PAISPREZECE

Trecuse atât de multă vreme de când nu mă mai cuibărisem cu o femeie pe canapea, încât uitasem cât de grozav era. Dar cu Hanna era de-a dreptul o fericire paradiziacă, să te bucuri simultan de o bere, un meci de baschet, o conversaţie ştiinţifică şi o femeie frumoasă, cu rotunjimile la îndemână. Mi-am terminat băutura cu o înghiţitură lungă şi apoi m-am uitat la Hanna, care avea ochii înceţoşaţi, gata să adoarmă.

Fusesem dezamăgit că dădusem înapoi după ce îi văzusem reacţia azi-dimineaţă. Însă, după cum descoperisem rapid, aş fi făcut orice pentru ea. Dacă voia să păstreze astfel lucrurile, atunci aşa aveam să facem. Dacă voia să fim prieteni cu avantaje, mă puteam preface. Puteam fi răbdător, îi puteam da timp să se obişnuiască. Nu voiam decât să fiu cu ea. Şi, oricât de jalnic suna, mă mulţumeam cu ce primeam.

Deocamdată, era în regulă să fiu Kitty.

— Eşti bine? am murmurat eu, sărutând-o în creştetul capului.

Ea aprobă, scoţând un *hmm* şi strângând mai ferm în mână sticla de bere din poală. A ei era aproape plină şi, la momentul acesta, probabil caldă, dar îmi plăcea că acceptase şi ea una, totuşi.

— Nu-ţi place berea? am întrebat-o.

— Asta are gust de conuri de brad.

Râzând, mi-am tras braţul de după gâtul ei şi m-am aplecat să-mi pun jos sticla, goală.

— Ăla e hameiul.

— E planta din care se face marijuana?

M-am aplecat mai mult, râzând mai tare.

— Aceea e cânepă, Hanna. Să fiu al naibii, eşti uimitoare.

Când mi-am ridicat privirile spre ea, zâmbea, şi mi-am dat seama că, bineînţeles, făcuse mişto de mine.

M-a bătut părinteşte pe cap şi m-am ferit de mâna ei, spunându-i:

— Îmi place cum am uitat pentru o clipă că tu probabil ai memorat numele fiecărei plante existente.

Hanna se întinse, braţele tremurându-i uşor deasupra capului, în timp ce mormăia de plăcere. Fireşte, m-am folosit de prilej să-i verific sânii. Se întâmpla să poarte şi un tricou bestial cu Doctor Who, pe care nu îl observasem mai devreme.

— Îţi admiri bunurile? zise ea, deschizând un ochi şi prinzându-mă asupra faptului, coborându-şi încet braţele.

Am dat viguros din cap.

— Da.

— Întotdeauna eşti aşa ahtiat după sâni? întrebă ea.

În ceea ce devenise clar un model, i-am ignorat întrebarea implicită despre alte femei, hotărând că n-aveam să ating niciun subiect din toată conversaţia aceea

tabu… deocamdată. A rămas nemişcată lângă mine şi am ştiut că şi ea simţea aceeaşi întrebare nerostită făcându-şi din nou loc între noi: s-a încheiat conversaţia asta?

Am fost salvaţi de bâzâitul telefonului meu pe măsuţa de cafea. Un mesaj de la Max lumină ecranul.

Mergem la Maddie pentru câteva halbe. Vii?

I-am arătat telefonul Hannei, pe de-o parte dorindu-mi să vadă că nu era o femeie care-mi dădea mesaj într-o seară de marţi şi, pe de alta, să aflu dacă voia să meargă şi ea. Mi-am ridicat sprâncenele, întrebător.

— Cine-i Maddie?

— Maddie e o prietenă de-a lui Max, care deţine şi conduce barul La Maddie, din Harlem. De obicei, e destul de liber şi are o bere foarte bună. Lui Max îi place pentru oribila mâncare englezească de pub.

— Cine mai vine?

Ridicând din umeri, am zis:

— Max. Probabil Sara.

M-am oprit, gândindu-mă. Era marţi, deci Sara şi Chloe voiau să mă testeze, să vadă dacă eram cu Kitty. Totul nu era decât o viclenie întâmplătoare ca să mă verifice.

— Pariez că vin şi Chloe şi Bennett.

Hanna îşi înclină capul, studiindu-mă.

— Voi ieşiţi deseori la baruri în timpul săptămânii? Mi se pare ciudat, pentru toţi aceşti oameni cu solide cariere în afaceri.

Am oftat, ridicându-mă şi trăgând-o şi pe ea în sus, odată cu mine.

— Cred că încearcă să-mi urmărească viaţa sexuală, ca să fiu sincer.

Dacă ştia că sâmbetele erau nopţile mele cu Kristy, atunci probabil că ştia şi că nopţile de marţi erau de regulă rezervate lui Kitty. Puteam vorbi deschis cu ea despre cât

de băgăcioşi erau prietenii mei.

Expresia ei rămase indescifrabilă şi nu-mi dădeam seama dacă era enervată, geloasă, nervoasă sau poate doar atentă. Voiam atât de mult să ştiu ce se petrecea în capul ei, dar nu aveam cum să încep din nou discuţia şi să intre iarăşi în panică. Eram bărbat; un bărbat perfect capabil să accepte sexul de la o femeie chiar în cele mai tulburi circumstanţe emoţionale. Mai ales când femeia aceea era Hanna.

M-am aplecat să ridic sticlele de bere.

— O să fie ciudat dacă apar şi eu? Ei ştiu despre noi?

— Da, ştiu. Nu, n-o să fie ciudat.

Păru sceptică şi am luat-o de umeri.

— Uite o regulă: lucrurile sunt ciudate numai dacă le laşi tu să fie.

* * *

Cum barul era cam la cincisprezece străzi distanţă de blocul meu, ne-am hotărât să mergem pe jos. Sfârşitul de martie în New York era fie cenuşiu şi rece, fie albastru şi rece, dar, din fericire, zăpada se topise în sfârşit şi aveam o primăvară decentă.

Imediat ce am ieşit din apartamentul meu, Hanna m-a luat de mână.

Mi-am împletit degetele cu ale ei şi i-am strâns mâna. Dintotdeauna mă aşteptasem ca dragostea să fie în primul rând o stare mentală, aşa că încă nu mă obişnuisem cu manifestarea fizică a sentimentelor mele pentru ea: modul în care stomacul mi se încorda, pielea începea să tânjească după atingerea ei, apăsarea din piept, inima pompând cu atâta forţă şi viteză sângele prin vene.

Mi-a strâns şi ea mâna, întrebând:

— Chiar îţi place şaizeci şi nouă? Adică sincer.

Am clipit înmărmurit, apoi am râs şi m-am îndrăgostit mai tare de ea.

— Da. Îmi place.

— Dar, şi ştiu că n-o să-ţi placă ce-o să spun acum…

— Ai să-mi strici plăcerea asta, nu-i aşa?

Ea îşi ridică privire spre mine, împiedicându-se puţin de o crăpătură din trotuar.

— E măcar posibil?

M-am gândit puţin.

— Probabil că nu.

Deschizând gura, dădu să vorbească, dar o închise la loc. În cele din urmă, izbucni:

— Faţa ta e practic în fundul cuiva.

— Ba nu, nu e. Faţa ta e pe scula unuia sau pe vaginul uneia.

Deja clătina din cap.

— Nu. Hai să zicem că eu sunt peste tine şi…

— Îmi place asta, ipotetic.

Continuam să aştept să preia frâiele şi să se urce călare pe mine. De fapt, mi-o doream atât de mult, încât, de îndată ce mi-am imaginat-o, a trebuit să găsesc un moment să mi-o aranjez discret în jeanşi cu mâna liberă.

Ignorându-mi aluzia, a continuat:

— Deci asta înseamnă că eşti sub mine. Picioarele mele sunt desfăcute peste faţa ta, aşa că fundul meu este… la nivelul globilor tăi oculari.

— Pentru mine e perfect.

— E fundul meu. În ochii tăi.

I-am dat drumul la mână şi i-am dat o şuviţă rebelă pe după ureche.

— N-o să te surprindă, dar am zero aversiune la funduri. Cred că ar trebui să încercăm.

— Nu e stânjenitor?

Oprind-o scurt, am întors-o cu faţa spre mine.

— Am făcut până acum ceva care să fi părut stânjenitor?

Obrajii ei s-au colorat în trandafiriu, şi-a întors privirea spre stradă şi a mormăit:

— Nu.

— Şi mă crezi pe mine când îţi spun că o să fac totul să fie bine pentru tine?

Ea îşi întoarse privirea la mine, cu ochii îmblânziţi şi încrezători.

— Da.

I-am luat din nou mâna într-a mea şi am continuat să mergem.

— Atunci, ne-am înţeles. O să fie nişte şaizeci şi nouă în viitorul tău.

Am mai străbătut, în tăcere, câteva străzi, ascultând păsările, vântul, zgomotul traficului în răbufniri organizate pe lângă felinarele de stradă.

— Crezi că o să te învăţ vreodată şi eu pe tine ceva? întrebă ea, exact înainte să ajungem la bar.

I-am zâmbit, mârâind:

— Fără nicio îndoială.

Şi apoi am deschis uşa de La Maddie pentru Hanna, invitând-o să intre cea dintâi.

Prietenii mei, aşezaţi la o masă chiar lângă ringul de dans, ne-au văzut de cum am păşit înăuntru. Chloe, fiind cu faţa spre uşă, ne-a observat prima, gura ei rotunjindu-se într-un mic *o* de surprindere, pe care aproape imediat şi l-a şters. Bennett şi Sara s-au întors în scaunele lor, fiecare dintre ei ascunzându-şi abil orice reacţie. Dar nenorocitul de Max avea un enorm rânjet batjocoritor, întins de la o ureche la cealaltă.

— Măi, să fie, zise el, ridicându-se şi ocolind masa ca să o îmbrăţişeze pe Hanna. Ia te uită cine a venit.

Hanna a zâmbit, salutându-i pe toţi, apoi şi-a tras un scaun la capătul mesei. L-am pus pe Max să se dea mai încolo ca să mă pot aşeza lângă ea şi nu mi-a scăpat râsul

lui amuzat şi, pe sub barbă, un chicotit:

— Lulea.

Maddie însăşi s-a apropiat de masa noastră, punându-ne în faţă încă vreo două suporturi de halbe şi întrebându-ne ce voiam să bem. Ne-a enumerat berile draft şi, pentru că ştiam că Hannei nu-i va plăcea niciuna, m-am aplecat spre ea ca să-i spun:

— Au şi băuturi de bar obişnuite sau răcoritoare.

— Răcoritoarele sunt strict interzise, a protestat Max. Dacă nu-ţi place berea, există whisky.

Hanna a râs, strâmbându-se.

— Ai vrea o vodcă şi un 7-Up? m-a întrebat ea, anticipând rutina noastră obişnuită, în care ea comanda ceva de băut şi, de fapt, eu eram cel care golea paharul.

Am clătinat din cap şi m-am strâmbat, aplecându-mă spre ea, frunţile practic atingându-ni-se.

— Probabil că nu.

Şovăind, se mai gândi la o combinaţie.

— Un Jack şi o cola?

— Asta, da. Mi-am ridicat ochii la Maddie şi am cerut: Jack şi cola pentru doamna şi eu o să-mi iau un Green Flash.

— Ooh, asta ce-i? întrebă Hanna.

— E o bere cu foarte mult hamei, i-am spus eu, sărutându-i colţul gurii. Nu ţi-ar plăcea.

Odată ce Maddie a plecat, m-am dezlipit de Hanna şi i-am privit pe cei de la masă, găsind patru mutre foarte curioase.

— Voi doi arătaţi foarte intimi, zise Max.

Cu o mică fluturare de mână, Hanna explică:

— E sistemul nostru: eu nu iau decât vreo câteva înghiţituri mici din băutură, apoi el termină paharul. Încă învăţ ce comandă.

Sara a scos un mic chiţăit exaltat, iar Chloe a zâmbit

la noi de parcă ne transformaserăm în fotografia a doi pui de leneş îmbrăţişaţi. Le-am aruncat o căutătură de avertisment. Când Hanna a întrebat unde erau toaletele şi apoi s-a îndreptat în direcţia aceea, m-am aplecat spre grup, privindu-i pe fiecare în ochi.

— Ăsta n-o să fie spectacolul Will şi Hanna, băieţi. Avem un pact ciudat. Voi purtaţi-vă normal şi atât.

— Bine, a zis Sara, dar apoi şi-a îngustat ochii. Dacă vrei să ştii, voi doi arătaţi chiar drăguţ împreună şi, de vreme ce cu toţii ştim că v-aţi tras-o, ea e cu adevărat curajoasă că a ieşit cu întregul grup, în seara asta.

— Ştiu, am mormăit, ridicându-mi berea, când Maddie mi-a adus-o, şi bând o înghiţitură.

Gustul pătrunzător de hamei s-a îmblânzit aproape imediat într-o notă finală caldă, de malţ. Mi-am închis ochii, am gemut puţin, iar ceilalţi au început să sporovăiască.

— Will? a zis Sara, mai liniştită acum, astfel încât numai eu puteam s-o aud.

S-a întors, uitându-se peste umăr, înainte de a se reîntoarce spre mine.

— Te rog, fă asta cu Hanna numai dacă eşti sigur că vrei.

— Apreciez sincer amestecul, Sara, dar, te rog, încetează.

Faţa i s-a crispat şi mi-am dat seama că făcusem o greşeală. Hanna era un pic mai mare decât fusese Sara când începuse să se întâlnească, în Chicago, cu nenorocitul ăla de congresmen, dar eu aveam exact vârsta lui de atunci: treizeci şi unu. Sara probabil simţise că era de datoria ei să aibă grijă de alte femei, care ar fi putut cădea în aceeaşi situaţie în care fusese ea captivă atât de multă vreme.

— Sara, înţeleg de ce te amesteci. Numai că… aici e

diferit. Ştii asta, da?

— Întotdeauna e *diferit* la început, zise ea. Se numeşte pasiune şi te va face să promiţi orice.

Nu se punea problema că nu mai făcusem o pasiune pentru vreo femeie înainte; ba făcusem. Dar întotdeauna îmi ţinusem capul pe umeri, ştiind cum să profit cât puteam de mult fizic, în timp ce pe partea emoţională o luam mai încet, când n-o ignoram complet. Oare ce anume avea Hanna de mă făcea să vreau să lepăd modelul acela şi să plonjez până în adânc, acolo unde lucrurile erau mai sensibile şi mai înspăimântătoare?

Hanna se întoarse, zâmbindu-mi înainte de a se aşeza şi a lua o gură din băutura ei. Tuşi, ridicându-şi privirile spre mine, cu ochii mari şi în lacrimi, de parcă gâtul i-ar fi luat foc.

— Corect, am zis, râzând. Maddie prepară băuturi foarte tari. Ar fi trebuit să te previn.

— Continuă să bei, o sfătui Bennett. Devine mai uşor odată ce gâtul ţi-e amorţit.

— Asta zice el, îl ironiză Chloe.

Râsul lui Max bubui peste masă şi mi-am dat ochii peste cap, sperând ca Hanna să nu le ia în seamă persiflările.

Aşa păru să facă, luând încă o înghiţitură şi afişând o reacţie mai normală.

— E în regulă. Sunt bine. Probabil că pentru voi e ca şi când aţi privi pe cineva bând pentru prima oară. Pe cuvânt că mai beau şi eu, câteodată, numai că…

— Numai că nu foarte competent, i-am sfârşit eu fraza, râzând.

Pe sub masă, palma Hannei îmi acoperi genunchiul şi alunecă în sus pe coapsa mea. Îmi găsi mâna acolo şi îşi strânse degetele în jurul ei.

— Îmi amintesc de prima băutură din viaţa mea, zise

Sara, clătinând din cap. Aveam paisprezece ani şi m-am dus la bar, la nunta verişoarei mele. Am comandat o cola, iar femeia de lângă mine a comandat şi ea o cola, dar şi cu ceva tărie în ea. Din greşeală, am luat paharul ei şi m-am întors la masa mea. Habar n-aveam ce nu era în regulă cu băutura mea şi de ce avea un gust atât de ciudat, dar daţi-mi voie să vă spun că a fost prima oară când am încercat să execut nişte mişcări de breakdance.

Am râs cu toţii, mai ales la imaginea Sarei cea cuminte şi rezervată făcând mişcări de robot sau nişte piruete la beţie. Odată ce amuzamentul s-a potolit, păru că toate gândurile noastre se îndreaptă spre acelaşi subiect, pentru că ne-am întors spre Chloe aproape la unison.

— Cum merg pregătirile de nuntă? am întrebat.

— Ştii, Will, zise ea cu un zâmbet şiret, cred că asta e prima oară când întrebi despre nuntă.

— Am petrecut patru zile în Vegas cu ticăloşii ăştia, am răspuns, făcând semn din cap spre Bennett şi Max. Nu pot spune că nu ştiu ce se întâmplă. Vrei să te ajut să legi panglicile la aranjamentele florale sau alte prostii?

— Nu, zise ea râzând. Iar pregătirile merg… bine.

— În mare, murmură Bennett.

— În mare, încuviinţă Chloe.

Schimbară o privire şi ea începu din nou să râdă, sprijinindu-se de umărul lui.

— Ce înseamnă asta? întrebă Sara. Iar probleme cu firma de catering?

— Nu, zise Bennett, înainte de a lua o înghiţitură din berea lui. Cu asta s-a aranjat.

— Slavă Domnului, strecură Chloe.

Bennett continuă:

— E vorba doar despre incredibilele lucruri pe care le fac familiile în preajma nunţilor. Tot soiul de drame ascunse ies la iveală. Jur pe ce-am mai sfânt, dacă izbutim

să ducem treaba asta la bun sfârşit fără vreo crimă, amândoi vom merita o medalie, naibii.

Din reflex, i-am strâns mai tare mâna Hannei.

După o scurtă pauză, mi-a strâns-o şi ea, întorcându-se să se uite la mine. Ochii ei mi-i cercetară pe ai mei şi apoi se luminară cu un mic zâmbet.

Mă gândisem la ea şi la mine. Mă gândisem la familia ei şi la cum, în ultimii doisprezece ani, devenise familia mea surogat de pe Coasta de Est şi cum într-o mică şi disperată perioadă puteam chiar vedea acest viitor – îndrăgostindu-mă, căsătorindu-mă, hotărând să întemeiez o familie – pentru mine.

I-am dat drumul mâinii ei, ştergându-mi palma de coapsă şi simţindu-mi pulsul explodând pe gât. *Fir-ar să fie*, *ce s-a întâmplat cu viaţa mea*? În doar câteva luni, aproape totul s-a schimbat.

Bine, nu chiar totul. Prietenii mei erau aceiaşi, finanţele mele o duceau bine. Eu încă alergam (aproape) zilnic, mă mai uitam la meciurile de baschet de la televizor ori de câte ori puteam. Dar…

Mă îndrăgostisem. Cât de des prevede cineva că o să i se întâmple asta?

— Eşti bine? mă întrebă ea.

— Da, sunt bine, am şoptit. Numai…

N-am mai putut spune nimic. Ne înţeleseserăm să fim doar prieteni. Eu îi spusesem că asta era şi ceea ce-mi doream eu.

— Numai că e o nebunie să-ţi vezi prietenii trecând prin asta, am zis, făcând semn spre Chloe şi Bennett, găsindu-mi astfel o acoperire. Cu siguranţă nu mă pot pune în pielea lor.

Şi cu asta, toată lumea s-a întors iarăşi spre noi, cu ochii blânzi şi interesaţi naibii de fiecare privire sau atingere schimbată între mine şi Hanna. M-am uitat urât la

fiecare dintre ei şi m-am ridicat. Scaunul a scrâşnit pe podea, făcându-mi stinghereala şi mai evidentă. N-aveam nimic împotrivă să fiu centrul atenţiei în acest grup, fie că tachinam eu pe vreunul dintre ei sau invers. Dar acum mi s-a părut altfel. Puteam râde la glumele despre amantele mele programate sau despre trecutul meu colorat, dar în clipa asta mă simţeam vulnerabil, în acest loc nou cu Hanna, şi nu eram obişnuit să fiu ţinta privirilor cunoscătoare.

Mi-am şters palmele asudate pe jeanşi, trecându-le peste coapse.

— Hai să… nu ştiu.

Mi-am plimbat neajutorat privirile prin bar. Poate c-ar fi trebuit să rămânem pe canapeaua mea, poate să ne-o fi tras din nou acolo, în livingul meu. Ar fi trebuit să stăm liniştiţi până ce lucrurile ar fi fost mai puţin neclare între noi.

Hanna îşi ridică privirile la mine, cu o expresie amuzată.

— Hai să…?

— Hai să dansăm.

Am smucit-o de pe scaun şi am târât-o pe ringul de dans pustiu, dându-mi seama când am ajuns acolo că avea să fie mai rău decât de unde fugiserăm. Plecaserăm din siguranţa găştii de la masă pe ceea ce era esenţialmente o *scenă*. Ea se apropie de mine, punându-mi braţele în jurul taliei sale şi ridicându-şi mâinile, mângâietor, peste pieptul meu şi până în păr.

— Respiră, Will.

Am închis ochii, trăgând adânc aer în piept. În viaţa mea nu mă simţisem aşa penibil. Dacă mă gândeam bine, nu mă simţisem niciodată cu adevărat stânjenit până atunci.

— Eşti vraişte, zise ea, râzând la urechea mea, când

am lipit – o de mine. Nu te-am văzut niciodată atât de derutat. Trebuie să recunosc, e într-adevăr drăguţ.

— A fost o zi tare ciudată.

Maddie pusese o melodie indie dulceagă instrumentală. Era sentimentală, aproape melancolică, dar avea exact ritmul potrivit pentru modul în care voiam să dansez cu Hanna: lent, strângând-o lângă mine. Tipul de dans în care mă puteam preface că dansez, dar în realitate doar să stau şi s-o ţin în braţe pentru câteva minute departe de masă.

După o întoarcere lentă, am putut vedea că prietenii mei nici nu se mai uitau la noi; reveniseră la conversaţia lor. Chloe vorbea însufleţită despre ceva, dând din mâini pe deasupra capului, şi eram aproape convins că reinterpreta vreun fiasco în legătură cu nunta. Acum, că ciudatul moment cu Inspecţia lui Will trecuse, oscilam între a rămâne, aici, cu Hanna, şi a mă întoarce la masă, ca să pot să fiu la curent cu numărul din ce în ce mai mare al piedicilor pe care le întâmpinau Chloe şi Bennett. Îmi puteam imagina că erau de-a dreptul dramatice.

— Îmi place să fiu cu tine, a zis Hanna, făcându-şi iarăşi loc în gândurile mele.

Poate din pricina luminilor de la bar sau poate a dispoziţiei sale, ochii ei erau mult mai albaştri decât de obicei. Mă duceau cu gândul la primăvara din New York City. Voiam să dispară iarna. Cred că aveam nevoie ca totul în jurul meu să se transforme, să nu mai simt că eram singurul care trecea printr-o prefacere.

Ea făcu o pauză, cu ochii aţintiţi la buzele mele.

— Îmi pare rău pentru mai devreme.

Râzând, am şoptit:

— Ai mai spus asta. Ţi-ai cerut iertare în cuvinte. Şi apoi cu gura pe scula mea.

Ea râse, ascunzându-şi capul la gâtul meu şi îmi

puteam închipui că eram singuri, dansând în living sau în dormitor. Numai că, dacă am fi fost acolo, n-am fi dansat. Mi-am încleştat fălcile, încercând să-mi opresc corpul de a reacţiona la această reamintire a faptului că ea era lipită de mine, că-mi făcuse o felaţie mai devreme şi că ar fi posibil s-o conving să vină înapoi la mine acasă, mai târziu. Chiar dacă voia doar să se cuibărească şi să doarmă, aş fi fost absolut de acord cu asta. După toată agitaţia zilei, nu voiam să plece.

— Încă nu ştiu prea bine ce să fac, recunoscu ea. Ştiu că am discutat mai devreme, dar lucrurile par oarecum ciudate.

Am oftat.

— Totuşi, de ce e complicat?

Luminile de pe ringul de dans îi plimbau umbre pe faţă şi arăta atât de înnebunitor de frumoasă, încât simţeam că-mi pierd minţile. Întrebarea îmi stătea în gât, până ce am simţit că explodez.

— Nu e bine aşa?

I-am zâmbit, ca să creadă că, după părerea mea, era bine; că nu aveam nevoie să mă liniştească.

— De fapt, e uimitor cât de bine e, a şoptit ea. Mă simt ca şi când nu te-aş fi cunoscut deloc înainte. Tu eşti omul ăsta de ştiinţă genial, cu aceste tatuaje de-a dreptul uimitoare, pline de înţeles. Participi la triatloane şi ai relaţiile astea apropiate, călduroase cu surorile şi cu mama ta.

Îmi zgârie uşor gâtul cu unghiile.

— Ştiu că întotdeauna ai fost interesat de sex, cu adevărat interesat. De când te-am văzut prima oară, când tu aveai nouăsprezece ani, până acum, doisprezece ani mai târziu. Este adevărat că îmi place să-mi petrec timpul cu tine şi din acest motiv, pentru că mă înveţi lucruri pe care nu le-am ştiut despre corpul meu şi despre ce îmi place. Ce

avem în momentul de faţă este, într-adevăr, perfect.

Am fost la o secundă distanţă s-o sărut, ridicându-mi mâna pe lângă ea, pipăindu-i forma coastelor şi a coloanei. Îmi venea s-o pun la podea şi s-o simt sub mine. Dar ne aflam într-un bar. *Idiot nenorocit*, *Will*. Mi-am plimbat privirea, îndreptând-o din greşeală spre grupul prietenilor mei. Bennett şi Sara îşi întorseseră scaunele ca să ne poată vedea, fără să mai fie siliţi să-şi sucească gâturile, dar, de îndată ce-au observat că mă uitam la ei, şi-au mutat brusc atenţia în altă parte: Max spre bar, Sara spre tavan, Bennett în jos, la ceasul de la mână. Numai Chloe a continuat să se holbeze, cu un ditamai zâmbetul pe faţă.

— A fost o idee proastă să venim aici, am zis.

Hanna a ridicat din umeri.

— Eu nu cred. A fost bine să ieşim din casă şi să mai vorbim puţin.

— Asta am făcut? am întrebat, zâmbind. Am vorbit despre cum nu e nevoie să vorbim?

Şi-a umezit buzele cu limba.

— Desigur. Vreau doar să ne întoarcem la tine acasă şi să facem lucruri, în timp ce vorbim.

* * *

Mi-am scos cheile din buzunar, căutând-o puţin pe cea potrivită.

— Nu urci ca să bei o ceaşcă de ceai şi apoi să te întorci acasă.

Ea dădu din cap.

— Ştiu. Dar chiar trebuie să mă duc la laborator mâine. Nu cred că am mai făcut vreodată ca azi, să nu apar, pur şi simplu.

Am descuiat uşa de la intrare, am deschis-o şi am lăsat-o să treacă prima. Ea s-a dus drept la bucătărie.

— Ai greşit direcţia.

— N-o să plec după ceai, îmi zise ea peste umăr. Dar

vreau unul. Băutura aia m-a făcut somnoroasă.

— N-ai luat decât *două înghiţituri*.

Am lăsat paharul ei de Jack şi cola aproape plin pe masă, în timp ce Bennett şi ceilalţi s-au străduit cât au putut să ne convingă să rămânem şi nu doar să-l terminăm pe acela, dar şi să mai luăm un rând.

— Cred că a fost echivalentul a şapte doze obişnuite în alea două înghiţituri.

Ducându-mă la plită, am luat ibricul şi m-am întors ca să-l umplu cu apă.

— Atunci eşti un băutor destul de plicticos. Dacă aş fi băut şapte doze, aş fi făcut striptease pe masă.

Ea a râs, deschizând frigiderul, scotocind printre rafturi şi scoţând în cele din urmă un morcov. Se apropie de bufet şi se sui pe blat, legănându-şi picioarele. Chiar dacă venirea ei aici era atât de nouă, lăsa impresia că făcea aşa de ani buni.

Părul începuse să i se desprindă şi câteva şuviţe cârlionţate îi înconjuraseră faţa şi ceafa. Căldura din bar sau poate cele două înghiţituri din băutura ei îi îmbujoraseră obrajii, iar ochii îi străluceau. Se uită la mine, clipind fără grabă, şi zâmbi.

— Arăţi bine, am zis, rezemându-mă de blat, lângă ea.

Muşcă din morcov.

— Mersi.

— Cred că aş putea să ţi-o trag şi să te las fără cunoştinţă în câteva minute.

Ridicând din umeri şi prefăcându-se neimpresionată, murmură:

— Bine.

Dar apoi întinse un picior şi mă trase mai aproape, între coapsele ei.

— În pofida problemei cu „munca” despre care

tocmai am menţionat, cred că ai putea să mă ţii din nou trează toată noaptea, dacă ai vrea cu adevărat.

Am întins o mână şi i-am descheiat primul nasture al bluzei.

— Ce vrei să-ţi fac în noaptea asta?

— Orice.

Am ridicat o sprânceană.

— Orice?

Ea se gândi mai bine, şoptind:

— Totul.

— Îmi place asta, am zis, făcând un pas spre ea şi plimbându-mi nasul pe gâtul ei. Genul ăsta de sex în care descopăr tot ce-ţi place ţie. Îţi aflu toate sunetele.

— Nu ştiu…

Lăsă fraza în aer, făcând un semn cu morcovul lângă capul meu.

— Nu e sexul cu cineva cu care ai fost dintotdeauna cel mai bun totuşi? Adică, ea e în pat, doarme, el vine şi ea se întoarce instinctiv spre el, ştii? Faţa ei este pe gâtul lui cald, iar mâinile lui se mişcă în sus şi-n jos pe spatele ei, apoi îi scoate chiloţii şi el se împinge înăuntru mai înainte ca bluza ei să fie scoasă. El ştie ce e dedesubt, acolo. Poate că abia aşteaptă să fie mai întâi înăuntrul ei. Şi nu mai e nevoie să-i scoată hainele în ordine.

M-am dat înapoi şi m-am uitat lung la ea, în timp ce muşca încă o dată din morcov. Descrisese foarte viu imaginea unui astfel de moment. Personal, n-aş fi zis niciodată că sexul familiar e cel mai bun. Un lucru plăcut, da. Însă modul cum o spusese ea – modul în care vocea îi coborâse şi ochii i se închiseseră pe jumătate – părea să fie *cel mai bun* din toate. Puteam să-mi imaginez viaţa aşa cu Hanna, în care împărţeam un pat, o bucătărie, banii şi certurile. Îmi puteam imagina cum ea se supără pe mine, eu venind s-o găsesc mai târziu şi împăcând-o în oricare

dintre atacurile-surpriză pe care le deprinsesem de-a lungul timpului, pentru că ea era a mea şi, fiind Hanna, nu putea face altfel decât să-şi exprime orice gând sau dorinţă.

Ea nu era sexy în niciunul dintre modurile obişnuite. Era sexy pentru că nu-i păsa dacă o priveam înfulecând un morcov sau că părul ei era scăpat pe jumătate din codiţa pe care nu se ostenise să şi-o refacă de când ne tolăniserăm pe canapea, mai devreme. Se simţea bine în pielea ei şi foarte confortabil să fie privită – nu cunoscusem până acum o femeie ca ea. N-ar fi presupus niciodată că mă uitam la ea şi-o evaluam. Credea că mă uitam fiindcă o ascultam. Şi aşa era. Aş fi ascultat-o vorbind despre sexul familiar şi sexul anal şi filmele porno o veşnicie.

— Te uiţi la mine de parcă aş fi mâncare.

Întinse morcovul spre mine, rânjind maliţios:

— Vrei şi tu?

Am clătinat din cap.

— Te vreau pe tine.

Îşi ridică mâinile, descheindu-şi bluza şi lăsând-o să-i alunece de pe umeri.

— Spune-mi ce îţi place, am zis eu, venind şi mai aproape de ea şi sărutându-i adâncitura de la baza gâtului.

— Îmi place când îţi dai drumul pe mine.

Am râs încetişor pe gâtul ei.

— Asta ştiu. Altceva?

— Când te uiţi unde te mişti în mine.

Clătinând din cap, am zis:

— Spune-mi ce îţi place să-ţi fac eu.

Hanna ridică puţin din umeri, coborând cu vârful degetelor pe pieptul meu, ajungând la marginea cămăşii şi trăgând-o în sus, scoţându-mi-o peste cap.

— Îmi place când îmi ceri să iau diverse poziţii, după

cum preferi tu. Îmi place când te porţi ca şi când corpul meu îţi aparţine.

Ibricul de ceai fluieră, ţipând ascuţit în bucătăria liniştită şi m-am îndepărtat de ea doar cât să-i iau cana şi să torn nişte apă clocotită peste un plic de ceai.

— Când te excit, i-am spus eu, punând ibricul jos, corpul tău *este* al meu. Al meu ca să-l sărut, să-l fut şi să-l gust.

Ea – şi ridică o sprânceană şi-mi zâmbi.

— Păi, când *eu* te excit *pe tine*, şi corpul tău e al meu, ştii.

Mintea mi s-a pervertit complet când ea s-a aplecat peste blat, a întins mâna după miere, turnându-şi puţină în cană.

Luându-i beţişorul de miere din mână, am şters excesul de marginea borcanului, apoi i-am trecut capătul lipicios peste partea de sus a sânilor. Ea mă urmărea, aparent uitând de ceai.

— Atunci, preia controlul, i-am spus eu, sărutând-o pe obraz. Spune-mi ce să fac mai departe.

Ea şovăi numai o clipă.

— Suge-o de pe mine.

Am gemut la comanda liniştită, lingând mierea şi apoi sugându-i pielea cu atâta forţă, încât i-am lăsat un mic semn roşu.

— Ce altceva?

Îşi duse mâinile la spate, descheindu-şi sutienul, în timp ce eu îmi treceam limba peste pielea ei. Am coborât spre sfârc, suflând uşor peste vârf, înainte de a-l lua în gură şi a-l suge. Gâfâind, ea a şoptit:

— Udă-l.

M-am aplecat, făcând exact ceea ce-mi ceruse, lingându-i sânii, sugându-i adânc, scăldându-i pielea cu limba până ce a lucit.

— Ăştia or să fie futuţi curând.

— Dinţi, şopti ea. Muşcă-mă.

Cu un geamăt, am închis ochii, muşcându-i în cercuri mici rotunjimea sânilor, găsind mici urme de miere rămase pe piele. Mi-am dus mâinile mai jos, spre jeanşii ei şi i-am descheiat, împingându-i, împreună cu chiloţii, pe coapse, până jos, ca să poată ieşi din ei.

Mâinile ei mi se plimbau pe umeri, picioarele erau desfăcute.

— Will?

— Mmm?

Mi-am trecut degetele peste coastele ei şi i-am ridicat ambii sâni în palme. Îi cunoşteam tonul; ştiam ce se pregătea să mă roage să fac.

— Te rog.

— Mă rogi ce? am întrebat, apăsându-mi dinţii cu grijă în sfârcul ei. Mă rogi să-ţi dau ceaiul?

— Atinge-mă.

— Dar te ating.

Ea scoase un mic mârâit nervos.

— Atinge-mă între picioare.

Mi-am înmuiat degetul în micul borcan cu miere şi i l-am lipit de clitoris, frecându-i pielea, în timp ce-mi apăsam dinţii în carnea moale a sânilor ei. Ea a gemut, lăsându-şi capul pe spate, şi şi-a ridicat tălpile pe blatul bufetului, cu picioarele larg desfăcute.

Lăsându-mă pe vine, am trecut cu limba peste ea, fără s-o tachinez, nefiind în stare nici măcar de asta. Mierea era caldă de la pielea ei şi avea un gust nemaipomenit.

— Să fiu al naibii, am şoptit, sugând-o blând.

Mi-a ridicat capul spre faţa ei, aplecându-se să mă sărute. Şi-a pus miere şi pe limbă şi am ştiut, cu o tresăltare fierbinte a inimii, că de acum aveam să asociez

veşnic gustul ăsta cu Hanna.

Micile ei gemete stinse umpleau spaţiul dintre buzele şi limbile noastre cu un uşor ecou, devenind mai gâtuite când mi-am dus mâna între noi, plimbându-mi degetele peste pielea ei, jucându-mă acolo unde era alunecoasă şi fierbinte. Blatul era puţin mai sus decât bazinul meu, dar puteam s-o scot la capăt, dacă ar fi vrut să i-o trag în bucătărie.

— Stai să iau un prezervativ.

— Bine, a zis ea, scoţându-şi degetele din părul meu.

Am ieşit din bucătărie, lipăind cu tălpile goale pe hol. Am scos un pachet din cutia pe care o ţineam în sertarul noptierei şi am dat să mă întorc, dar Hanna era deja în dormitor.

Era complet goală şi, fără vreun cuvânt, s-a apropiat de pat şi s-a urcat în mijloc. Stând cu fundul pe călcâie, şi-a pus palmele pe genunchi. Aşteptându-mă.

— Vreau să fiu aici.

— Bine, am spus, dându-mi jos jeanşii.

— Pe patul tău.

Am priceput, am zis în gând. *E evident că vrei să faci sex pe patul meu, ţinând cont că eşti goală şi că am un prezervativ în mână*. Dar atunci mi-am dat seama că de fapt mă întreba ceva. Mă întreba dacă patul meu era dincolo de limite, dacă eram genul de playboy care nu-şi aducea niciodată femeile acasă, trăgându-le în sanctuarul tainic al dormitorului.

Oare avea să fie mereu aşa? întrebările ei nerostite, nesiguranţa că tot ce îi dăruiam ei era nou şi special? Oare nu era de ajuns că îi dădeam, în secret, şansa să-mi zdrobească inima?

M-am dus lângă ea pe pat, începând să rup ambalajul prezervativului cu dinţii, dar ea mi l-a luat.

— La naiba, am mormăit, urmărind-o cum lasă capul

jos şi îşi trece, întrebător, limba peste vârful mădularului meu. Îţi iubesc gura aia.

Ea mi-a sărutat vârful, plimbându-şi limba de la bază până sus.

— Îmi place să te privesc, am bâiguit.

Eram atât de excitat şi, văzând-o făcând asta… nu eram sigur că puteam să mă ţin.

— Simt că o să-mi dau drumul.

— Abia dacă te ating, zise ea, în mod clar mândră.

— Ştiu. Numai că… e mult.

Luă prezervativul şi îl derulă pe mine, întinzându-se pe spate în pat.

— Gata?

Am stat puţin suspendat deasupra ei, uitându-mă în jos, de-a lungul corpurilor noastre, înainte de a mă poziţiona să pătrund în ea. Era atât de caldă, atât de alunecoasă şi voiam să dureze, să prelungesc momentul ăsta încă puţin. Mi-am tras puţin şoldurile înapoi, bătând uşor cu mădularul peste clitorisul ei.

— Will, a scâncit ea, arcuindu-se şi ridicându-şi bazinul.

— Îţi dai seama cât de udă eşti?

S-a pipăit cu o mână tremurătoare.

— Oh, Doamne.

— Asta e din cauza mea? Prunişoară, nu ştiu dacă am avut vreodată o asemenea erecţie.

Îmi simţeam pulsul zvâcnind pe toată lungimea.

Atunci m-a strâns, a tras scurt aer în piept, şoptind:

— Te rog.

— Mă rogi ce?

Ochii i s-au deschis şi a şoptit:

— Te rog… înăuntru.

Am zâmbit, delectându-mă cu agonia ei dulce, nerăbdătoare.

— Doare un pic?

— Will.

Sub mine, se zvârcolea, căutând cu mâinile şi cu bazinul. I-am dus degetele la gura mea, sugându-l pe fiecare, ca să-i gust dulceaţa.

Apoi am strecurat o mână printre noi şi i-am încercuit cu un deget intrarea.

— Te-am întrebat, doare aici?

— Da…

Încercă să se împingă în sus, să-şi vâre măcar degetul meu înăuntru, dar am alunecat mai sus, făcând-o să geamă tare. Mi-am coborât încet degetul la loc, înmuindu-l în incredibila umezeală.

— Te doare până în coapse? Şi petalele astea mici şi dulci de aici…

M-am aplecat, sugându-i sfârcul în gură şi jucându-mă puţin cu limba.

— Sunt şi ele întărite şi dureroase?

Sânii ei! Atât de moi şi de calzi.

— Doamne, Prunişoară, am şoptit, simţindu-mă disperat. O să fac să fie atât de bine în seara asta. O să te fac să te simţi al naibii de bine.

Ea se arcui mult, cu mâinile în părul meu, apoi pe gâtul meu în jos, zgâriind de-a lungul spatelui.

Trăgându-mi degetul peste vaginul ei şi mai jos, am apăsat-o peste fund.

— Pariez că te pot face să vrei oricum, în clipa asta. Aş putea să te fut chiar aici.

— Orice, încuviinţă ea. Doar… te rog.

— Mă… implori?

A dat din cap grăbită şi apoi m-a privit cu ochii mari şi rătăciţi. Pulsul i se zbătea pe gât.

— Will. Da.

— La fel şi fetele din filmele porno care-ţi plac ţie

atât de mult, i-am şoptit, zâmbind în timp ce mi-am legănat şoldurile.

Amândoi am gemut când vârful penisului meu a lunecat peste umflătura excitată a clitorisului ei.

— Cele care imploră. Spun că au nevoie…

Mi-am înclinat capul, strângând din fălci, rezistând ispitei de a mă cufunda în ea, izbind-o de pat.

— Vrei să spui acum că *tu* ai nevoie?

Ea gemu, înfigându-şi unghiile în pieptul meu şi trăgând în jos cu atâta ferocitate că-mi lăsă dâre roşii ca focul.

— O să fac tot ce vrei tu în noaptea asta, numai fă-mă întâi să-mi dau drumul.

Incapabil s-o mai tachinez, am scrâşnit:

— Bagă-mă înăuntru.

Şi-a înfăşurat degetele în jurul mădularului meu şi l-a frecat de ea, înainte să mă strecoare înăuntru, împingându-şi bazinul în sus ca să mă primească mai adânc. Pielea mea s-a încins dintr-odată şi, cu un mârâit, i-am întâmpinat mişcările, adâncindu-mă mai mult şi împingându-i picioarele în sus, ca să pot apăsa pe tot parcursul penetrării şi ca să o pot freca exact acolo unde avea nevoie.

Mi-am strâns pumnii în cearşafuri de o parte şi de alta a umerilor ei, făcând mari eforturi să mă controlez. Era atât de udă şi de caldă. Am strâns din ochi, sângele bubuindu-mi prin vene, în timp ce mă retrăgeam şi mă împingeam cu forţă înăuntru, iarăşi şi iarăşi.

Sunetele ei – gemete adorabile şi mormăituri că era bine aşa, atât de bine – mă făceau să vreau să pătrund mai adânc, să apăs mai tare, s-o fac să atingă orgasmul o dată şi încă o dată, până ce n-avea să-şi mai imagineze vreodată că ar putea simţi pe cineva înăuntrul ei astfel. Ştia acum că aş fi putut continua toată noaptea şi că performanţa nu

fusese doar pentru prima noapte pe care o petrecuserăm împreună. Aveam s-o ţin întotdeauna trează cu orele. Cu Hanna, rareori aveam să îngădui să se termine repede.

Era perfectă, splendidă şi excitată – mâinile pe faţa mea, degetul mare în gura mea, rugându-mă cu scâncete scurte şi cu ochii ei mari, imploratori.

Dar când acei ochi s-au închis, m-am oprit, gemând tare şi scrâşnind:

— Priveşte-mă. N-am să fiu blând, în seara asta.

S-a uitat la faţa mea, aşa că am lăsat-o să urmărească fiecare senzaţie care mă străbătea. Nu mă satisfăceau nici împingerile sălbatice şi nici strângerile frenetice. Îmi plăcea grozav când se arcuia spre mine şi începuse să fie bine, *absolut bine*, şi am râs printre mârâituri, urmărind cum i se înroşeşte pieptul şi cum primul orgasm pune stăpânire pe ea, erupând din strigătul ei; cum am vrut să slăbesc ritmul, să savurez pătrunderea lungă şi căldura, vâjâitul minunat al sângelui prin mine, plimbându-mi degetul printre sânii ei şi simţindu-i năduşeala, încetinind într-atât cât s-o fac să mă implore din nou.

S-a agăţat de umerii mei, rugându-mă *mai repede*.

— Atât de solicitantă, am şoptit, scoţând-o din ea şi întorcând-o cu faţa în jos, ca s-o ling pe spate, să muşc din fesele ei, din coapse.

I-am lăsat un şir de semne roşii pe piele.

Am tras-o la marginea patului, aplecând-o peste saltea, şi m-am cufundat din nou în ea, atât de adânc, încât am strigat amândoi. Mi-am închis ochii, având nevoie de distanţarea asta. Înainte, cu fiecare femeie, privisem totul. Aveam nevoie de nivelul acela de stimulare vizuală când eram gata să ejaculez. Dar cu Hanna, era prea mult. Ea era prea mult. N-o puteam privi când eram atât de aproape de orgasm, modul în care i se arcuia spatele sau cum se

uita la mine peste umăr, cu ochii plini de întrebare şi speranţă şi acea încântătoare adoraţie care mă săgeta drept printre coaste.

Am simţit-o că începe să se strângă în jurul meu şi m-am pierdut când a devenit şi mai udă, în timp ce am apucat-o de păr, i-am prins brutal sânii în mâinile mele febrile şi i-am plesnit fundul cu o palmă răsunătoare, urmată de geamătul ei prompt. Sunetele ei s-au transformat din strigăte ascuţite în mici icnete întretăiate, când i-am muşcat umărul şi i-am spus *dă-ţi odată drumul, Prunişoară*. Iar când într-adevăr a început, am încercat să rezist, am încercat să blochez imaginea noastră împreună, modul în care trebuie să fi arătat. O mână mi s-a încleştat pe şoldul ei, cealaltă pe umărul ei şi am tras-o în mine cu toată forţa, la fiecare împingere de bazin, până ce am fost atât de aproape de orgasm că l-am putut simţi năvalnic de-a lungul şirei spinării.

Ea mi-a rostit numele, s-a împins în mine şi deodată am simţit cum cad, învârtindu-mă în întuneric. Ochii mi s-au deschis brusc, ambele mâini apucându-se de ea pentru sprijin, şi am ejaculat, umplând prezervativul cu un geamăt. Am continuat să împing în ea, ameţit şi cu picioarele arzând. Mă simţeam ca de cauciuc şi abia mă mai puteam ţine drept.

M-am retras şi mi-am scos prezervativul, uitându-mă la ea cum se întinde pe saltea. Arăta absolut perfect în patul meu, cu părul ciufulit, cu pielea plină de semne de muşcături, înroşită şi asudată, sclipind ici şi colo de la mierea care încă îi mai rămăsese pe corp. M-am suit în pat, prăbuşindu-mă în spatele ei şi înconjurându-i talia cu braţele. Era ceva familiar în asta. Era prima oară când dormea în patul meu şi, totuşi, părea că fusese întotdeauna aici.

CINCISPREZECE

M-am trezit a doua zi dimineaţa simţind aşternuturi necunoscute şi mirosul lui Will încă stăruitor pe pielea mea. Patul era răvăşit. Cearşafurile erau ieşite de pe saltea şi răsucite în jurul corpului meu; pernele zăceau azvârlite pe podea. Pielea îmi era acoperită cu urme de muşcături şi vânătăi de la strânsoarea degetelor şi n-aveam idee unde-mi erau hainele.

O privire aruncată la ceas mi-a spus că era puţin trecut de cinci dimineaţa şi m-am întors pe partea cealaltă, dându-mi părul încurcat la o parte de pe faţă şi clipind în lumina firavă. Cealaltă parte a patului era goală, purtând numai adâncitura corpului lui Will. Mi-am ridicat capul la auzul paşilor şi l-am văzut venind spre mine, zâmbind, fără cămaşă, aducând câte o cană aburindă în fie care mână.

— Bună dimineaţa, somnoroaso, zise el, aşezând băuturile pe noptieră.

Salteaua s-a lăsat când s-a aşezat lângă mine.

— Te simţi bine? N-ai febră musculară, nu?

Expresia lui era afectuoasă, un zâmbet arcuindu-i colţurile gurii şi m-am întrebat dacă mă voi obişnui vreodată cu el uitându-se la mine atât de intim.

— N-am fost prea blând cu tine azi-noapte.

Am făcut inventarul mental: în afară de semnele pe care mi le lăsase pe tot corpul, picioarele îmi erau slăbite, abdomenul – ca şi când aş fi făcut o sută de exerciţii de ridicare şi între picioare puteam simţi ecoul bazinului său izbind în mine.

— Am febră musculară în toate locurile potrivite.

El îşi frecă falca, lăsându-şi ochii să se plimbe peste faţa mea, înainte de a-i coborî pe sânii mei. Previzibil.

— Ăsta este acum cel mai plăcut lucru pe care mi l-ai spus vreodată. Să mi-l scrii într-un mesaj, mai târziu, în seara asta. Dacă te simţi mărinimoasă, ai putea include şi o fotografie a sânilor tăi.

Am râs şi el a luat o cană şi mi-a întins-o.

— Cineva şi-a uitat ceaiul, azi-noapte.

— Hmmm. Cineva a fost zăpăcit.

Am clătinat din cap, făcându-i semn să pună cana la loc. Voiam să am mâinile libere. Will era prădător şi seducător în fiecare minut al zilei; dar dimineaţa ar fi trebuit *interzis prin lege*.

El a rânjit, înţelegând şi netezindu-mi uşor vârfurile părului, pe spate. M-am înfiorat la emoţia din ochii lui, la cum degetele lui au provocat scântei care s-au lăsat calde şi grele între picioarele mele. Aş fi vrut să ştiu exact ce vedeam aici: prietenie, duioşie, altceva mai mult? Mi-am înăbuşit pofta de a întreba, nefiind sigură dacă vreunul dintre noi era pregătit să poarte o discuţie sinceră atât de curând după cea din urmă, dezastruoasă.

Cerul care se întrezărea pe fereastră era încă purpuriu şi înceţoşat, făcând fiecare linie a tatuajelor de pe pielea lui să pară mai contrastantă, fiecare desen mai evidenţiat. Pasărea albastră părea aproape neagră; cuvintele care îi acopereau coastele păreau să fi fost gravate delicat. Am întins mâna să le ating, să-mi apăs degetul mare în şanţul alcătuit de muşchii lui oblici, pe câmpurile drepte ale stomacului său şi mai jos. Răsuflarea i-a devenit şuierătoare când mi-am strecurat un deget imediat sub banda din jurul taliei a boxerilor săi.

— Vreau să desenez pe tine, i-am spus şi mi-am ridicat repede ochii la faţa lui ca să-i văd reacţia.

Păru surprins, mai mult decât atât, păru *flămând*, cu ochii lui albaştri, grei şi ascunşi în umbre.

Probabil a fost de acord, fiindcă s-a aplecat să caute pe măsuţa de lângă pat şi s-a întors cu un marker negru. A urcat, trecând peste mine, şi şi-a întins pe spate corpul lung şi frumos sculptat.

M-am ridicat în capul oaselor, simţind cum mi se

risipeşte somnul, aerul rece amintindu-mi cât de goală eram. Nu mi-am lăsat timp să mă gândesc la ce făceam sau la cum arătam, cătărându-mă peste el şi încălecându-l.

Atmosfera din încăpere păru să se condenseze, iar Will înghiţi în sec, cu ochii larg deschişi, când i-am luat markerul şi am scos capacul. Am simţit cum mădularul a început să i se întărească sub fundul meu. Mi-am înăbuşit un geamăt, când şi-a flexat coapsele, ridicându-şi puţin bazinul, în încercarea de a se freca de mine.

M-am uitat în jos, neştiind de unde să încep.

— Îmi plac claviculele tale, am zis, plimbându-mi degetele peste ele, până la mica adâncitură de la baza gâtului său.

— Claviculele, hm? întrebă el, cu vocea caldă şi încă răguşită.

Mi-am lăsat degetele să coboare peste pieptul lui şi mi-am reţinut un zâmbet triumfător, când respiraţia lui a devenit mai iute, neregulată şi excitată la atingerea mea.

— Îmi place pieptul tău.

El râse, murmurând.

— Şi mie al tău.

Era perfect. Bine definit, dar nu masiv. Avea pieptul larg, cu piele netedă între umerii musculoşi şi pectorali. Am trasat o linie cu degetul arătător. Nu-şi rădea sau epila pieptul ca bărbaţii din reviste pe care îi vedeam la televizor în nopţile în care butonam telecomanda. Will era *bărbat*, cu o idee de păr negru pe piept, cu abdomen neted şi golaş şi cu o cărare de puf ducând de la buric la…

M-am aplecat, plimbându-mi limba pe cărarea fericită.

— Bine, mormăi el, fâţâindu-se nerăbdător sub mine. Oh, Doamne, da.

— Şi îmi place locul ăsta de aici, am zis, atingând cu gura locul de deasupra şoldului său.

Împingându-i boxerii în jos doar vreo doi centimetri, am desenat un *H* pe partea dinăuntru a osului bazinului său şi un B, mai jos. M-am dat înapoi ca să-l examinez, zâmbind cu toată gura.

Şi-a ridicat capul ca să vadă unde îmi scrisesem iniţialele pe pielea lui şi apoi s-a uitat în ochii mei:

— Şi mie, la fel.

Mi-am amintit de cuvintele mânjite şi desenele pe care le spălasem îndârjit de pe corpul meu şi mi-am pus markerul pe degetul mare, înnegrindu-mi buricul. L-am lipit apoi pe pielea lui, chiar sub ridicătura osului bazinului, apăsând destul de tare cât să-şi tragă brusc respiraţia, şi apoi mi-am dat mâna la o parte, lăsându-mi amprenta.

Am stat şi am admirat-o.

— La naiba, a şuierat el, cu ochii pe semnul negru. Ăsta e probabil cel mai excitant lucru pe care mi l-a făcut cineva vreodată, Hanna.

Cuvintele lui au zgândărit o rană încă necicatrizată din pieptul meu, readucând la suprafaţă conştientizarea că mai erau şi altele: altele care făcuseră lucruri *excitante*, altele care-l făcuseră să se simtă bine.

Am clipit, ferindu-mă de privirea lui pătrunzătoare, nedorind să vadă gândurile care clocoteau constant în fundalul minţii mele – gândurile la noniubitele lui. Will fusese bun pentru mine. Mă simţisem sexy şi plăcută; mă simţisem *dorită*. N-aş fi distrus asta făcându-mi griji pentru ce se întâmplase înainte de mine sau, inevitabil, ce avea să se întâmple după. La naiba, poate că şi ceea ce se întâmpla acum, în zilele în care nu eram împreună. El nu spusese niciodată ceva despre încheierea legăturilor cu celelalte femei. Îl văzusem în cele mai multe nopţi ale săptămânii, dar nu în *fiecare* noapte. Dacă ştiam ceva despre Will, aceasta era că preţuia varietatea şi era destul de

pragmatic să aibă întotdeauna un plan de rezervă.

Distanţă, mi-am reamintit eu. *Agent secret*. *Intră şi ieşi nevătămată*.

Will se ridică în capul oaselor sub mine, sugându-mă de gât înainte de a-şi muta gura spre urechea mea.

— Am nevoie să ţi-o trag.

Mi-am lăsat capul pe spate.

— N-ai făcut-o noaptea trecută?

— Asta a fost cu *ore* în urmă.

Mi s-a făcut pielea ca de găină pe tot corpul şi am uitat iarăşi de ceai.

* * *

Al a w la www.w

Aerul era încă rece, dar începuse să miroasă a primăvară. Erau frunze şi flori, păsărelele ciripeau în copaci şi cerul albastru anunţa venirea vremii bune. Central Park întotdeauna mă emoţiona primăvara; era uluitor cum un oraş de mărimea asta şi atât de industrializat putea ascunde o bijuterie de culoare, apă şi natură sălbatică în chiar inima lui.

Voiam să mă gândesc la ce aveam de făcut în ziua aceea sau la zilele libere de Paşte care urmau, dar mă durea tot corpul, eram obosită şi faptul că Will alerga lângă mine se dovedea a fi din ce în ce mai tulburător.

Ritmul picioarelor pe alee, cadenţa respiraţiei lui… nu mă puteam gândi decât la sex. Îmi puteam aminti muşchii tari de sub mâinile mele, modul liniştit în care îmi ceruse să-l muşc, de parcă ar fi cerut-o pentru mine, ştiind că aveam nevoie să dezlănţui şi în el ceva, care poate aveam să-l găsesc îngropat sub pielea lui. Îmi aminteam cum respirase la urechea mea în mijlocul nopţii, într-un ritm impus, reţinându-se o vreme ce păruse a dura ore în şir, în timp ce mă făcea pe mine să am orgasm, o dată, şi încă o dată, şi încă o dată.

Îşi ridică tricoul şi îşi şterse fruntea, în timp ce continua să alerge, iar mintea mi-a fulgerat fierbinte şi brusc la cum se simţise năduşeala lui pe burta mea, ejacularea lui pe pântecele meu, la petrecere.

Îşi lăsase tricoul în jos, dar nu mai puteam să-mi dezlipesc ochii de locul unde tocmai îşi expusese abdomenul.

— Hanna.

— Hmm?

În sfârşit am reuşit să-mi smulg ochii şi să-i întorc spre aleea din faţa noastră.

— Ce se întâmplă? Ai un soi de expresie pierdută.

Am tras cu sete aer în piept şi am închis ochii, pentru o clipă.

— Nimic.

Picioarele lui se opriră, iar cadenţa sexului şi a şoldurilor lui împingând înainte şi în mine se întrerupse brusc. Dar excitaţia dintre picioarele mele n-a dispărut deloc când el s-a aplecat să-mi întâlnească privirea.

— Nu face asta.

Mi-am umplut plămânii cu aer, cuvintele ieşindu-mi cu expiraţia:

— Bine, mă gândeam la tine.

Ochii lui albaştri mi-au cercetat cu atenţie faţa, apoi m-au măsurat în întregime: sfârcurile tari ca piatra pe sub tricoul prea larg pe care îl purtam, stomacul strâns ghem, picioarele pe punctul de a ceda şi, între ele, muşchii atât de contractaţi, încât i-am încleştat mai tare, doar ca să uşurez un pic durerea.

Un mic zâmbet a fluturat pe faţa lui.

— În ce fel te gândeai la mine?

De data asta, mi-am ţinut ochii închişi. El zicea că punctul meu tare era sinceritatea, dar aşa mă făcea el să mă simt când îi spuneam totul.

— N-am mai fost zăpăcită de cineva în halul ăsta până acum.

Întotdeauna fusesem numai râvnă. În clipa asta, eram poftă *trupească*, *nevoie*, *dorinţă*, *ucenic nesătul*.

El tăcu prea mult timp şi, când mi-am deschis iarăşi ochii, l-am găsit privindu-mă gânditor. Mi-ar fi plăcut să glumească sau să mă tachineze, să spună ceva obscen şi să ne readucă la linia de pornire Hanna şi Will.

— Spune-mi mai mult, şopti el, în cele din urmă.

Mi-am aţintit privirile în ochii lui.

— N-am avut niciodată dificultăţi să mă concentrez înainte să-mi fixez obiectivul. Dar… mă gândesc la tine…

M-am oprit şi-am continuat brusc.

— La *sex* cu tine tot timpul.

Niciodată până acum nu mi-am mai simţit inima ca un organ dens, bătând greu, storcând pulsurile. Îmi plăcea faptul că el îmi reamintea că inima mea era un muşchi şi că trupul meu era făcut, în parte, pentru a fi crud şi animalic. Dar nu pentru emoţii. În mod cert nu pentru ele.

— Şi? stărui el.

Bine.

— Şi mă sperie.

Buzele i se zbătură într-un zâmbet reţinut.

— De ce?

— Pentru că tu eşti prietenul meu… ai devenit *cel mai bun* prieten al meu.

Expresia i se îmblânzi.

— Şi e chiar atât de rău?

— Nu am prea mulţi prieteni şi nu vreau să stric lucrurile cu tine. E important.

Zâmbi, îndepărtându-mi o şuviţă de păr lipită de obrazul meu asudat.

— Este.

— Mă sperie faptul că toată treaba asta cu prieteni-

care-şio-trag o să se înece la mal, cum ar spune Max.

El râse, dar răspunse.

— Pe tine nu? am întrebat, căutându-i ochii.

— Nu din aceleaşi motive ca pe tine.

Asta ce voia să însemne? Îmi plăcea abilitatea lui Will de a rămâne stăpân pe el, dar în clipa asta îmi venea să-l strâng de gât.

— Bine, dar nu e ciudat că, deşi eşti cel mai bun prieten al meu, nu mă pot opri să mă gândesc la tine gol? La mine, goală. La noi împreună goi şi la cum mă faci să mă simt când suntem goi? La modul în care sper că eu o să te fac pe tine să te simţi când suntem goi? Eu mă gândesc mult la asta.

El făcu un pas mai aproape, punând o mână pe şoldul meu şi o alta pe maxilarul meu.

— Nu e ciudat. Hanna?

Când îşi plimbă degetul mare peste locul unde-mi bătea pulsul pe gât, am ştiut că o să-mi spună că ştia cât de tare mă speria treaba asta. Am înghiţit nodul din gât, şoptind:

— Da?

— Ştii că e important pentru mine să vorbesc deschis despre lucruri.

Am dat din cap.

— Dar… vrei să vorbim despre asta acum? Putem s-o facem, dacă vrei, dar nu e nevoie, zise el, strângându-mă de şold liniştitor.

Un mic fulger de panică mă străbătu. Mai încercaserăm conversaţia asta înainte şi nu ieşise bine. Intrasem în panică şi dădusem înapoi. Oare avea să fie altfel, de data asta? Şi ce-aş fi răspuns dacă spunea că mă vrea, dar nu mă vrea *numai* pe mine? I-aş fi zis că, pentru mine, nu mergea aşa. Că, în cele din urmă… aveam să renunţ.

Zâmbind, am clătinat din cap.

— Nu încă.

El îşi înclină capul, şoptindu-mi la ureche:

— Bine. Dar, în cazul ăsta, trebuie să-ţi spun: *nimeni* nu mă face să mă simt cum mă faci tu.

Rosti fiecare cuvânt cu grijă, de parcă fiecare se aşeza pe limba lui şi el trebuia să-l inspecteze înainte de a-i putea da drumul.

— Şi mă gândesc şi eu la sexul cu tine. *Mult*.

Nu mă surprindea faptul că se gândea la sexul cu mine; asta era destul de clar, dat fiind comentariul lui. Dar bănuiam că voia să fie cu mine într-un mod lămurit, aproape contractual, cum făcuse cu toate femeile lui, unde situaţia fusese pusă pe tapet şi organizată în vreun aranjament steril. Pur şi simplu nu eram sigură dacă pentru Will asta însemna sex devotat sau… sex mai puţin devotat. La urma urmelor, dacă nimeni nu-l făcuse să se simtă cum îl făcusem eu, atunci evident mai exista cineva care încercase, nu-i aşa?

— Îmi dau seama că s-ar putea să ai… *planuri* pentru weekendul ăsta, am început şi el s-a încruntat a frustrare sau a confuzie, dar am continuat: însă, dacă nu ai planuri, dar ţi-ar *plăcea* să ai, atunci ai putea veni cu mine acasă, de Paşte.

Se dădu puţin înapoi, cât să-mi vadă faţa.

— Ce?

— Vreau să vii cu mine acasă. Mama face întotdeauna o masă extraordinară de Paşte. Putem să fim acolo sâmbătă şi să ne întoarcem duminică după-amiaza. *Ai* planuri?

— Ăăă… nu, zise el, clătinând din cap. Niciun plan. Vorbeşti serios?

— Ar fi foarte ciudat pentru tine? am întrebat.

— Nu ciudat. Ar fi grozav să-i văd pe Jensen şi pe ai

tăi.

În ochi i se aprinse o lumină poznaşă.

— Îmi dau seama că probabil n-o să spunem familiei despre recentele noastre sexcapade, dar o să pot să-ţi văd sânii când voi fi acolo?

— În privat? am întrebat. Poate.

Îşi bătu barba cu degetul, prefăcându-se că se gândeşte.

— Hmm… Asta o să sune absolut înfiorător, dar… în camera ta?

— În camera *copilăriei* mele? Eşti *aşa* un pervers, am zis, clătinând din cap. Poate.

— Atunci vin.

— Asta a fost tot? Sâni? Eşti chiar atât de uşor de satisfăcut? Se aplecă, mă sărută apăsat pe gură şi zise:

— Dacă trebuie să întrebi, atunci încă nu mă cunoşti prea bine.

* * *

Will s-a înfiinţat la apartamentul meu sâmbătă dimineaţa, după ce parcase un Subaru Outback vechi şi verde. Mi-am ridicat sprâncenele, uitându-mă de la maşină la el, în timp ce el îşi învârtea mândru cheile pe deget.

— Foarte drăguţ, am zis, pornind înapoi spre uşa blocului, după bagaj.

Mi-l luă din mână şi mă sărută pe obraz, zâmbind cu toată faţa în aprobarea mea.

— Nu-i aşa? L-am ţinut la garaj. Îmi lipseşte maşina asta.

— Când ai condus-o ultima oară? am întrebat.

Ridică din umeri.

— Demult.

L-am urmat spre scări, încercând să nu mă gândesc unde mergeam. Să-l invit pe Will mi se păruse o idee grozavă, pe moment, dar acum, la nicio săptămână de

atunci, mă întrebam cum o să reacţioneze toată lumea – dacă voi putea să-mi înfrânez rânjetul stupid sau să-mi ţin mâinile departe de pantalonii lui. Silindu-mă să-mi mut privirea de la fundul lui, mi-am dat seama că şansele nu păreau încurajatoare.

Arăta incredibil în jeanşii lui preferaţi, un tricou cu Star Wars, care-i venea trăsnet, şi tenişi verzi. Părea să fie tot atât de relaxat pe cât eram eu de nervoasă.

Nu vorbisem prea mult despre ce avea să se întâmple odată ce soseam. Ai mei ştiau că noi ne vedem – fusese ideea lor, la urma urmelor –, dar ceea ce se întâmpla între noi acum, cu siguranţă nu făcuse parte din plan. Aveam încredere în Liv că ne păstra secretul, pentru că, dacă Jensen ar fi ştiut lucrurile pe care Will le făcuse surorii lui mai mici, ar fi fost mari şanse să iasă cu pumni sau, cel puţin, cu vreo conversaţie groaznic de stânjenitoare. Era uşor să ascundem lucrul ăsta când ne aflam aici, în oraş. Dar să mergem acasă însemna să fim confruntaţi cu realitatea că Will era cel mai bun prieten al Im Jensen. Nu mă puteam purta cum o făceam aici, de parcă… de parcă el ar fi fost *al meu*.

Will mi-a pus geanta în portbagaj şi a venit să-mi deschidă portiera, profitând ca să mă lipească de maşină şi să se aplece pentru un sărut lung şi lent.

— Gata?

— Da, am zis, revenindu-mi din mica epifanie.

Îmi plăcea să simt ca şi când Will ar fi fost al meu. El s-a uitat la mine şi a zâmbit, până ce amândoi parcă ne-am dat seama că mai avem doar câteva ore ca să ne bucurăm de această confortabilă intimitate.

M-a sărutat încă o dată, mormăind pe buzele mele şi trecându-şi limba blând peste a mea, apoi a făcut un pas înapoi, ca să pot urca în maşină.

Ocolind până la portiera de pe partea cealaltă, sări în

scaunul şoferului şi zise imediat:

— Ştii că am putea să ne luăm câteva minute şi să ne-o tragem? Aş putea coborî scaunul, ca să-ţi vină bine. Ştiu că-ţi place cu picioarele larg desfăcute.

Mi-am dat ochii peste cap, rânjind. Ridicând din umeri, Will întoarse cheia în contact. Maşina porni cu un muget şi Will o băgă în viteză, făcându-mi cu ochiul înainte de a călca pe acceleraţie. Am ţâşnit înainte, oprindu-ne cu o smucitură la numai câţiva centimetri de bordură.

Se încruntă, dar porni din nou motorul şi reuşi să ne scoată lin în trafic, la a doua încercare. I-am luat telefonul din stativ şi am început să derulez printre melodiile lui. El mi-a aruncat o privire dezaprobatoare, dar n-a comentat, ci şi-a întors ochii la drum.

— Britney Spears? am întrebat, râzând, iar el a întins mâna orbeşte, încercând să-mi ia telefonul.

— Soră-mea, a mormăit el.

— *Desiiigur*.

Am prins un semafor pe Broadway şi motorul a murit din nou. Will a reuşit să-l repornească, înjurând când a murit iar, câteva minute mai târziu.

— Eşti sigur că ştii cum se manevrează chestia asta? am întrebat, cu zâmbet ironic. Eşti newyorkez de atâta vreme încât ai uitat să conduci?

S-a uitat furios la mine.

— Ar fi fost mult mai uşor dacă am fi făcut sex în spate, mai întâi. M-ar fi ajutat să-mi limpezesc mintea.

M-am uitat pe geam şi înapoi la el, zâmbind, iar pe urmă m-am strecurat pe sub braţul lui şi am început să-i desfac fermoarul.

— Cine are nevoie de bancheta din spate?

ŞAISPREZECE

Am oprit maşina şi motorul a mai ticăit puţin, în liniştea care a urmat. Lângă mine, Hanna adormise, cu

capul sprijinit de geamul portierei pasagerului. Parcasem în faţa casei Bergstrom, la marginea Bostonului, care avea o verandă largă, albă, ce înconjura pe toate părţile construcţia de cărămidă. Ferestrele din faţă erau încadrate de obloane bleumarin, iar înăuntru se puteau întrezări nişte draperii grele, crem. Casa era spaţioasă şi frumoasă şi-mi trezea atâtea amintiri încât nici numi puteam imagina cum era pentru Hanna să se întoarcă aici.

Nu mai trecusem pe aici de vreo doi ani, ultima vizită fiind împreună cu Jensen, într-un weekend oarecare de vară, când am venit să-i mai vadă pe ai lui. Niciunul dintre ceilalţi copii nu era acasă atunci. Vizita fusese liniştită şi relaxantă şi petrecuserăm cea mai mare parte a weekendului pe veranda din spate, sorbind ginuri tonice şi citind. Însă acum parcasem în faţa casei, stând lângă sora prietenului meu, care-mi dăduse două rânduri de magnifice orale în maşină, cel din urmă încheiat cu mai puţin de o oră în urmă, cu mâinile mele strângând de volan de mi se albiseră nodurile degetelor şi cu scula mea atât de adânc în gâtul ei, încât am putut simţi cum înghite când am ejaculat. Avea un adevărat talent natural la orale. După părerea ei, ar mai fi avut nevoie de instrucţiuni, iar eu eram bucuros să mă folosesc de şmecheria asta, ca să mai exersez pe mine de vreo câteva ori.

În oraş, prinşi în vieţile noastre de zi cu zi, era uşor să uit legătura cu Jensen şi cu familia. Legătura cu-toţii-m-ar-trage-înţeapă-dacă-ar-şti-ce-făceam. Fusesem indus în eroare când îmi pomenise despre Liv, pentru că mi se păruse o poveste atât de veche. Însă aveam să mă confrunt cu toate în weekendul ăsta: scurta mea poveste ca fostă pasiune a lui Liv, ca prietenul cel mai bun al lui Jensen şi ca stagiarul lui Johan. Şi urma să le înfrunt pe toate în acelaşi timp în care încercam să ascund că eram îndrăgostit de Hanna.

Am pus o mână pe umărul ei, zgâlţâind-o uşor:

— Hanna.

A tresărit, dar primul lucru pe care l-a văzut când a deschis ochii am fost eu. Era ameţită şi nu pe deplin conştientă, dar a zâmbit de parcă s-ar fi uitat la cel mai plăcut lucru din lume şi a murmurat:

— Mmm, hei tu!

Şi la această reacţie inima mea a explodat.

— Hei, Prunişoară.

Zâmbi sfios, întorcând capul să se uite pe geamul portierei, în timp ce se întindea. Când a văzut unde parcasem, a tresărit, aşezându-se mai dreaptă în scaun şi uitându-se în jur.

— Oh! Am ajuns.

— Am ajuns.

Când se întoarse iarăşi către mine, ochii ei păreau uşor panicaţi.

— O să fie ciudat, nu-i aşa? O să mă holbez la nasturii prohabului tău, iar Jensen o să-şi dea seama de asta, şi apoi tu o să-mi sorbi din priviri sânii şi altcineva o să vadă şi asta! Şi dacă te ating? Sau… ochii i se făcură cât cepele – dacă te sărut?

Iminenta ei alarmă m-a calmat nespus. Numai unul dintre noi avea voie să se simtă ciudat la un moment dat.

Am clătinat din cap, spunându-i:

— O să fie bine. Suntem aici ca prieteni. Îţi vizităm familia ca prieteni. Nu o să fie o apreciere publică a sculei şi nicio admiraţie publică a sânilor. Nici măcar nu mi-am luat altă pereche de jeanşi cu nasturi. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles, a repetat ea mecanic. Doar prieteni.

— Pentru că asta suntem, i-am reamintit eu, ignorând organul din pieptul meu care s-a răsucit când am spus asta.

Îndreptându-şi spatele, dădu din cap şi întinse mâna

după deschizătoarea portierei, ciripind:

— Prieteni! Prieteni vizitându-mi familia de Paşte! O să-l vedem pe vechiul tău prieten, fratele meu cel mare! Mulţumesc că m-ai adus cu maşina de la New York până aici, prietene Will, prietenul meu!

Râse, coborând din maşină şi eu am ocolit până în spate, ca să-i iau geanta din portbagaj.

— Hanna, calmează-te, am şoptit, punându-i o mână liniştitoare pe spate, sub talie.

Mi-am simţit ochii coborând pe linia gâtului ei şi oprindu-se între sâni.

— Nu fi ţăcănită.

— Ochii sus, aici, William. Ar fi mai bine să începi de acum.

Râzând, am şoptit:

— O să încerc.

— Şi eu.

Făcându-mi cu ochiul, şopti:

— Şi adu-ţi aminte să-mi spui Ziggy.

* * *

Helena Bergstrom ştia să te îmbrăţişeze atât de temeinic, încât ai fi zis că e o alpinistă din Munţii Stâncoşi. Numai accentul ei uşor cadenţat şi trăsăturile pronunţat europene o trădau ca fiind norvegiancă. M-a întâmpinat, trăgându-mă peste prag în braţele-i familiare. Ca şi Hanna, era înaltă şi îmbătrânise minunat. Am sărutut-o pe obraz, întinzându-i florile pe care le cumpărasem pentru ea, când am oprit să facem plinul.

— Eşti întotdeauna atât de atent, zise ea, luându-le şi făcându-ne semn să intrăm. Johan e încă la muncă. Eric nu poate veni. Liv şi Rob sunt aici, iar Jensen şi Niels sunt pe drum.

Se uită în spatele meu, încruntându-se.

— O să plouă, aşadar, sper să ajungă toţi aici la cină.

A înşiruit numele copiilor ei cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi respirat. Oare cum fusese viaţa ei, m-am întrebat, crescând atâţia copii? Şi fiecare căsătorindu-se şi făcând copii, casa asta avea să se umple şi mai mult.

Am simţit o neobişnuită dorinţă să fac şi eu parte din asta şi apoi m-am scuturat de acest gând, mutându-mi privirea. Weekendul ăsta avea potenţialul să fie destul de ciudat şi fără noile mele emoţii.

Înăuntru, casa mi s-a părut neschimbată, chiar dacă redecoraseră. Era la fel de confortabilă, numai că, în loc de decorul în albastru şi cenuşiu pe care mi-l aminteam, acum era în tonuri închise de cafeniu şi roşu, cu mobilier pluşat şi pereţi crem. În vestibul şi de-a lungul holului ce conducea în interiorul casei, am putut vedea că, în ciuda redecorării, Helena tot îşi îmbrăţişase stilul de viaţă american cu o doză sănătoasă de citate pozitive despre viaţă, într-o imitaţie de artă, pe pereţi. Ştiam ce aveam să văd mai departe, în casă:

Pe hol, Trăieşte, râzi, iubeşte!

În bucătărie, *O dietă echilibrată înseamnă o prăjitură în fiecare mână*!

În camera de zi a familiei, *Copiii noştri*: *Noi le dăm rădăcinile ca ei să-şi poată lua zborul*!

Prinzându-mă citind unul mai aproape de uşa de la intrare – *Toate drumurile duc acasă* –, Hanna mi-a făcut cu ochiul, zâmbindu-mi cu înţeles.

Auzind pe cineva coborând scările de lemn, într-o parte a vestibulului, mi-am ridicat capul şi am dat de ochii verzi strălucitori ai lui Liv. Am simţit cum îmi slăbeşte un pic curajul.

Nu aveam niciun motiv să las lucrurile să fie ciudate cu Liv; o văzusem de mai multe ori, de când fuseserăm împreună, cel mai recent fiind la nunta lui Jensen, în urmă cu vreo câţiva ani, când purtaserăm o conversaţie plăcută

despre slujba ei la o mică firmă comercială din Hanover. Logodnicul ei – acum, soţul ei – păruse simpatic. Plecasem de la petrecerea aceea fără să mai acord vreun gând la cum stăteau lucrurile între mine şi Liv.

Dar, pentru că nu considerasem că micul nostru flirt însemnase ceva pentru ea, nu ştiusem că fusese afectată când mă întorsesem la Vale, după vacanţa aceea de Crăciun, cu ani în urmă. Era ca şi când o mare bucată din povestea mea cu familia Bergstrom fusese rescrisă – cu mine, în rolul de excentric seducător –, iar acum, când eram aici, mi-am dat seama că nu făcusem nimic să mă pregătesc mental pentru asta.

Cum rămăsesem stană de piatră, ea s-a apropiat şi m-a îmbrăţişat.

— Salut, Will.

Am simţit apăsarea pântecelui ei însărcinat pe burta mea şi ea a râs, şoptindu-mi:

— Îmbrăţişează-mă, prostule.

M-am destins, înconjurând-o cu braţele.

— Salut şi ţie. Cred că e potrivit să spun felicitările mele?

Ea făcu un pas înapoi, frecându-şi burta şi zâmbind.

— Mersi.

Amuzamentul sclipea în ochii ei şi mi-am amintit că Hanna o sunase după cearta noastră şi că Liv probabil ştia exact ce se petrecea între mine şi sora ei mai mică.

Stomacul mi se strânse iarăşi ghem, dar am făcut un efort să trec peste asta, ca să nu las weekendul să fie ciudat din toate punctele de vedere.

— Aşteptăm un băiat sau o fată?

— O să fie o surpriză, zise ea. Rob vrea să ştie, dar eu nu. Şi asta înseamnă, bineînţeles, că eu câştig.

Râzând, s-a dat într-o parte ca să-i facă loc soţului ei să-mi strângă mâna.

Am schimbat câteva politeţuri în vestibul; Hanna le-a pus la curent pe mama ei şi pe Liv cu noutăţile de la doctorat, Rob şi cu mine am vorbit în trecere despre echipa de baschet Knicks, după care Helena a făcut semn spre bucătărie.

— Eu trebuie să mă întorc acolo. Coborâţi pentru un cocteil după ce vă aranjaţi puţin.

Am luat genţile şi am urmat-o pe Hanna, pe scări.

— Condu-l pe Will în camera galbenă, a strigat Helena.

— E fosta mea camera de odinioară? am întrebat, studiind fundul perfect al Hannei.

Întotdeauna fusese zveltă, dar alergatul făcuse adevărate minuni rotunjimilor ei.

— Nu, tu ai stat în camera albă de oaspeţi, cealaltă, zise ea şi apoi se întoarse să-mi zâmbească peste umăr. Nu că mi-aş aminti *toate* amănuntele din vara aceea sau ceva de genul ăsta.

Am râs şi am intrat pe lângă ea în dormitorul care urma să fie al meu, în noaptea aceea.

— Unde e camera ta?

Întrebarea mi-a scăpat înainte să mă gândesc dacă era bine să întreb şi, cu siguranţă, înainte să verific că nu ne urmase nimeni sus.

Ea se uită înapoi peste umăr, apoi intră, închizând uşa.

— Două uşi mai jos.

Spaţiul păru să se îngusteze şi am rămas faţă în faţă, uitându-ne unul la celălalt.

— Hei, şopti ea.

A fost pentru prima oară de când plecaserăm din New York când m-am gândit că poate fusese o idee teribil de proastă. Eram îndrăgostit de Hanna. Cum aveam să fiu în stare să mă abţin să n-o arăt de fiecare dată când mă

uitam la ea?

— Hei, am izbutit să răspund.

Înclinându-şi capul, ea şopti:

— Eşti bine?

— Da. M-am scărpinat pe gât. Numai că… vreau să te sărut.

Făcu vreo câţiva paşi mai aproape, până ajunse să-şi vâre mâinile pe sub tricoul meu, în sus, pe piept. M-am aplecat, apăsându-mi buzele de buzele ei într-un sărut cast.

— Dar n-ar trebui, am zis pe buzele ei, când ea s-a întors după încă unul.

— Probabil că nu.

Gura ei se mişcă pe bărbia mea, pe falca mea, muşcând uşor. Pe sub tricou, îmi zgâria pieptul cu unghiile, lunecând uşor peste sfârcurile mele. În numai câteva secunde eram ţeapăn, gata de acţiune, simţind fierbinţeala cuprinzându-mi pielea şi pătrunzând adânc în muşchii mei.

— N-o să vreau să mă limitez la sărutări, am spus, pe jumătate avertizând-o să se oprească, pe jumătate rugând-o să continue.

— Avem un pic de timp până când ajung şi ceilalţi, zise ea.

Făcu un pas înapoi cât să-mi poată descheia jeanşii.

— Am putea…

I-am ţinut mâinile în loc, partea precaută câştigând.

— Hanna. Exclus.

— N-o să fac zgomot.

— Nu e asta singura problemă pe care o am cu *a te fute în casa părinţilor tăi* – şi în timpul zilei, pe deasupra. Oare n-am discutat despre asta adineauri, afară?

— Ştiu, ştiu. Dar dacă ăsta e singurul moment în care vom fi singuri împreună? întrebă ea, cu un zâmbet. Nu vrei să ţi-o pui cu mine aici?

Îşi pierduse minţile.

— Hanna, am şuierat, închizând ochii şi înăbuşindu-mi un geamăt, când ea îmi trase jeanşii şi boxerii jos de pe şolduri şi înfăşură o mână caldă, strâns, în jurul mădularului meu.

— Chiar n-ar trebui s-o facem.

Ea se opri, ţinându-mă blând.

— Putem s-o facem repede. Măcar o dată.

Am deschis ochii, uitându-mă la ea. Nu-mi plăcuse niciodată s-o fac rapid, dar mai ales nu cu Hanna. Îmi plăcea s-o iau pe îndelete însă, dacă mi se oferea singură şi nu aveam decât cinci minute, mă puteam descurca şi cu cinci minute. Restul familiei nu sosise încă şi poate c-avea să fie bine. Şi atunci mi-am amintit:

— La naiba. N-am niciun prezervativ. Nu mi-am luat niciunul. *Din motive evidente*.

Ea înjură, strângând umerii.

— Nici eu.

Întrebarea stătu suspendată între noi când se uită la mine, cu ochii mari şi rugători.

— *Nu*, am răspuns, fără să fie nevoie să rostească vreun cuvânt.

— Dar sunt pe pilule de ani buni.

Mi-am închis ochii, strângând din dinţi. Dacă sarcina ar fi fost singurul lucru pentru care să-mi fac griji. Chiar şi în cele mai deşănţate perioade ale mele, nu făcusem niciodată sex fără prezervativ în ultimii zece ani, îmi făceam teste generale la fiecare câteva luni.

— Hanna.

— Nu, ai dreptate, zise ea, trecând cu degetul mare peste capul mădularului meu, întinzând umezeala de acolo. Nu e vorba doar de a rămâne însărcinată. E despre siguranţă…

— N-am făcut niciodată sex fără prezervativ, am

răbufnit eu.

Cine ar fi crezut că aveam o ultimă dorinţă înainte de moarte?

Ea încremeni.

— Niciodată?

— Niciodată nu mi-am frecat-o măcar pe din afară. Sunt prea paranoic.

Ochii ei se deschiseră mai mari.

— Dar figura cu „doar vârful”? Credeam că toţi băieţii fac figuta cu doar vârful, ca regulă generală.

— Eu sunt paranoic şi grijuliu. Nu trebuie să greşeşti decât o dată.

I-am zâmbit, ştiind că va înţelege aluzia: eu eram un copil „hopa”.

Ochii ei s-au întunecat, coborând pe buzele mele.

— Will? Asta ar fi prima oară pentru tine aşa?

Când se uita la mine astfel, când vocea ei devenea răguşită şi liniştită, eram pierdut. Nu era doar o atracţie fizică între noi. Bineînţeles că mai fusesem atras de femei şi înainte. Însă cu Hanna era ceva mai mult, un soi de chimie în sângele nostru, ceva între noi care plesnea şi crăpa, care mă făcea întotdeauna să vreau un pic mai mult decât puteam lua. Ea îmi oferise prietenia, eu îi doream corpul. Ea îmi oferise corpul, eu doream să-i ştiu gândurile. Ea îmi oferise gândurile, eu îi doream inima.

Şi iat-o acum, dornică să mă simtă în ea – numai eu, numai ea – şi era aproape imposibil să spun nu. Dar am încercat.

— Chiar nu cred că e o idee bună. Ar trebui să fim ceva mai cu capul pe umeri în privinţa deciziei ăsteia.

Mai ales dacă vor fi şi alţi indivizi în „experimentul” nostru. N-am spus asta.

— Vreau doar s-o simt. Nici eu n-am făcut vreodată sex fără prezervativ.

Zâmbi, întinzându-se să mă sărute.

— Doar înăuntru. Doar o secundă.

Râzând, am şoptit:

— Doar vârful?

Ea se dădu cu spatele înapoi şi se aplecă peste marginea saltelei, ridicându-şi poalele fustei pe şolduri şi dând din fund ca să-şi lase chiloţii la podea. Se întoarse cu faţa spre mine, îşi desfăcu larg coapsele şi se sprijini în coate, cu şoldurile chiar la marginea saltelei. Tot ce aveam de făcut era să mă dau mai aproape şi să mă împing înăuntru. Gol.

— Ştiu că e o nebunie şi o prostie. Dar, Doamne, aşa mă faci tu să mă simt.

Îşi scoase vârful limbii şi-l strânse cu dinţii de buza de jos.

— Promit să fiu tăcută.

Mi-am închis ochii, ştiind că, de îndată ce a spus asta, mă şi hotărâsem. Cea mai importantă întrebare era dacă eu puteam să fiu tăcut. Mi-am dat pantalonii mai jos şi am intrat între picioarele ei, ţinându-mă de sculă şi aplecându-mă peste ea.

— Futu-i. Ce dracului facem?

— Doar simţim.

Inima îmi bătea în gât, în piept, în fiecare centimetru de piele. Ai fi zis că e ultima frontieră a sexului; cât era de ciudat că făcusem aproape totul, mai puţin asta? Părea atât de simplu, aproape inocent. Dar niciodată nu am vrut să simt ceva atât de mult cum voiam s-o simt pe ea. Era ca o febră, punând stăpânire pe mintea şi pe raţiunea mea, spunându-mi cât de bine aveam să mă simt dacă voi pătrunde în ea doar o secundă, doar să văd cum e şi asta va fi de ajuns. Ea se putea întoarce în camera ei, să-şi desfacă bagajul, să se aranjeze, iar eu să mă masturbez mai cu forţă şi mai repede decât mă masturbasem

vreodată în viaţa mea.

Era stabilit.

— Vino aici, şopti ea, întinzând mâinile spre faţa mea.

Mi-am aplecat pieptul, deschizând gura să-i gust buzele, sugându-i limba, înghiţindu-i sunetele. Îi puteam simţi pielea lunecoasă sub partea de dedesubt a mădularului meu, dar nu acolo voiam s-o simt. Voiam s-o simt de jur-împrejur.

— Eşti bine? am întrebat, ducând mâna între noi să-i frec clitorisul. Pot să te fac pe tine să-ţi dai drumul mai întâi? Nu cred că ar trebui să terminăm aşa.

— Poţi să te retragi?

— Hanna, am şoptit, sugând-o de maxilar. Ce s-a întâmplat cu „doar vârful”?

— Nu vrei să simţi cum e? contracara ea, trecându-şi mâinile peste fundul meu şi balansându-şi bazinul. Nu vrei să mă simţi *pe mine*?

Am mârâit.

— Eşti o fată al naibii de necinstită.

Ea duse mâna jos şi-mi dădu degetele la o parte, apucându-mă bine, frecându-mi-o în lungime şi în jurul pielii ei dulci, foarte ude. Am gemut pe gâtul ei.

Şi apoi m-a condus acolo, ţinându-mă şi aşteptând să-mi mişc eu şoldurile. Am împins înainte şi m-am retras la loc, simţind subtila desfacere a corpului ei când capul mădularului meu a alunecat înăuntru. L-am mişcat mai adânc, doar un pic înăuntrul ei, doar până am simţit-o întinzându-se în jurul sculei mele şi m-am oprit, gemând.

— Repede, am zis. În linişte.

— Promit, şopti ea.

Mă aşteptasem la căldură, dar n-am fost pregătit pentru cât de cald, cât de moale, cât de ud avea să fie. N-am fost pregătit pentru ameţeala pe care o simţeam, pentru senzaţia pulsului ei bătând în jurul meu, a

muşchilor trepidând, a şoaptelor ei gâtuite, flămânde, în urechea mea, spunându-mi cât de diferit era şi pentru ea.

— La naiba, am icnit, incapabil să mă opresc de a nu pătrunde până la capăt în ea. Eu nu… nu pot să fut aşa. E prea bine. O să ejaculez repede.

Ea şi-a ţinut respiraţia, încleştându-şi mâinile pe braţele mele, într-o strânsoare dureroasă.

— E în regulă, a izbutit să spună şi apoi şi-a lăsat aerul să-i iasă într-un jet puternic. Întotdeauna ai ţinut atât de mult. Vreau să simţi că e atât de bine încât nu te poţi abţine.

— Eşti atât de rea, am şuierat eu şi ea a râs, întorcându-şi capul ca să-mi captureze gura într-un sărut.

Eram proptiţi la marginea patului, cu tricourile încă pe noi, eu cu jeanşii la glezne şi fusta ei suflecată în talie. Tocmai ce urcaserăm la etaj ca să ne desfacem bagajele, să ne aranjăm, să ne luăm camerele în primire. Era atât de *rău* că făceam asta aici, dar cumva abia dacă scoteam vreun sunet şi m-am convins că, dacă aş fi putut să nu-mi pierd capul, poate că aş fi putut s-o fut destul de lent cât să împiedic patul să scârţâie. Însă atunci mi-am dat seama că eram înăuntrul ei, complet *neprotejat*, în casa *părinţilor* ei. Şi era cât pe-aci să ejaculez doar uitându-mă în jos, spre locul unde mă afundasem în ea.

M-am tras înapoi aproape până la capăt – extaziat de cât de ud eram de la ea – şi am pătruns iarăşi, centimetru cu centimetru, apoi am repetat, şi am repetat. Şi am fost pierdut definitiv. Pierdut definitiv pentru sexul cu altcineva, distrus definitiv pentru a mai purta un prezervativ cu fata asta.

— Decizie executivă, a şoptit ea, cu vocea gâtuită, printre gâfâieli. Uită de alergat. Trebuie să facem asta de cinci ori pe zi.

Vocea îi era atât de slabă, încât a trebuit să-mi lipesc

urechea de buzele ei ca să aud ce altceva mi-ar mai spune. Dar tot ce am putut desluşi prin ceaţa senzaţiilor mele au fost frânturi de fraze întrerupte de cuvinte ca *tare*, *piele* şi *rămâi în mine şi după ce ejaculezi*.

Aceasta a fost ultima idee care mi-a intrat în cap, care m-a făcut să mă gândesc la ejaculare înăuntrul ei, sărutând-o până a devenit din nou febrilă şi nerăbdătoare, şi atunci mi s-a întărit iarăşi, cu ea încordându-se de jur-împrejurul meu. Puteam s-o fut, să rămân acolo şi iar s-o fut, înainte să adorm înăuntrul ei.

M-am mişcat mai cu forţă, ţinând-o de şold, găsind ritmul acela perfect care să nu zgâlţâie cadrul patului, să nu izbească tăblia de aluminiu de perete. Ritmul la care ea putea să nu scoată niciun zgomot, la care eu puteam încerca să mă abţin până când o aduceam acolo… dar era o bătălie pierdută şi abia trecuseră câteva minute.

— Oh, la dracu', Prunişoară, am gemut. Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Mi-am lăsat capul pe spate, simţindu-mi orgasmul năpustindu-se prin mine, pe picioare în sus, pe şira spinării în jos, gata să ejaculez prea curând. Am ieşit din ea, smucindu-mi scula cu putere în pumn, în timp ce ea şi-a dus mâna între picioare, apăsându-şi degetele de clitoris.

Nişte paşi au răsunat pe hol în faţa uşii şi ochii mei s-au îndreptat brusc spre Hanna ca să văd dacă îi auzise şi ea, cu doar o fracţiune de secundă înainte să bată cineva cu putere la uşă.

Mi s-a înceţoşat vederea şi am simţit cum încep să ejaculez.

La naiba!

Jensen a răcnit:

— Will! Hei, am sosit! Eşti la baie?

Hanna s-a ridicat abrupt în capul oaselor, cu ochii mari şi cerându-şi iertare, dar era deja prea târziu. Am

închis ochii, ejaculând în mână, pe pielea coapsei ei goale.

— O secundă! am strigat eu, gâfâit, uitându-mă cum încă mai pulsam în strânsoarea mea.

M-am aplecat peste pat, sprijinindu-mă cu o mână de saltea.

Când mi-am ridicat ochii la Hanna, ea părea să nu-şi poată desprinde ochii de locul unde sperma mea aterizase pe pielea ei şi – *la dracu'* – pe toată fusta ei.

— Mă schimb. Ies imediat, am izbutit să spun, simţindu-mi inima bătând, gata să-mi iasă din corp cu valul subit de adrenalină pompat prin sânge.

— Grozav. Ne vedem jos, a zis el şi paşii s-au retras.

— Fusta ta…

Am făcut un pas înapoi, căutând să mă îmbrac repede, dar Hanna nu s-a mişcat.

— Will, şopti ea şi am văzut pofta familiară întunecându-i ochii.

— Futu-i.

Scăpaserăm ca prin urechile acului. Uşa nici măcar nu era încuiată.

— Nu…

Dar ea se lăsă pe spate, trăgându-mă peste ea. Era complet nepăsătoare la faptul că fratele ei fusese gata să intre şi să ne vadă. Şi, la urma urmelor, *plecase*, nu-i aşa?

Fata asta mă înnebunea.

Cu inima încă bătând repede, m-am aplecat, apăsându-mi două degete în ea, în timp ce ea – şi lăsa pleoapele să se închidă. Mâinile ei au intrat în părul meu, bazinul i s-a avântat spre gura mea şi, în numai câteva secunde, a început să-şi dea drumul, cu buzele deschise într-un strigăt mut. S-a cutremurat sub atingerea mea, şoldurile i s-au ridicat de pe pat şi degetele m-au tras tare de păr.

Când orgasmul ei se potolea, am continuat să-mi

mişc încet degetele înăuntrul ei, sărutând-o cu blândeţe. În cele din urmă, mi-am rezemat fruntea de buricul ei, încă făcând eforturi să-mi recapăt răsuflarea.

— Oh, Doamne, şopti ea odată ce-şi desfăcu strânsoarea mâinilor din părul meu şi le duse peste sânii ei. Mă faci să mă simt *ieşită din minţi*.

Mi-am scos degetele din ea şi i-am luat mâna, sărutându-i dosul palmei, inspirând mirosul pielii ei.

— Ştiu.

Hanna rămase nemişcată pe pat timp de un minut, apoi deschise ochii, uitându-se la mine de parcă tocmai îşi revenise în simţiri.

— Uf! A fost cât pe-aci.

Râzând, am încuviinţat.

— La mustaţă. Ar trebui probabil să ne schimbăm şi să coborâm.

Am făcut semn din cap spre fusta ei.

— Îmi cer iertare pentru asta.

— O s-o şterg, şi gata.

— Hanna, am zis, înăbuşindu-mi râsul frustrat. Nu poţi cobori cu o ditamai pata de spermă pe *fustă*.

Se gândi puţin şi îmi zâmbi, fâstâcită.

— Ai dreptate. Numai că… într-un fel îmi place că e aici.

— Aşa o fată denaturată!

S-a ridicat în capul oaselor, în timp ce eu mi-am tras pantalonii, iar ea mi-a sărutat abdomenul prin tricou. Mi-am încolăcit braţele pe după umerii ei, strângând-o lângă mine şi bucurându-mă s-o simt.

Eram atât de îndrăgostit de fata asta.

După câteva secunde, soarele se ascunse după un nor, întunecând puţin totul, iar vocea ei se auzi rupând tăcerea:

— Ai fost vreodată îndrăgostit?

Am încremenit, întrebându-mă dacă spusesem ce gândisem cu voce tare. Însă, când mi-am coborât privirea, ea doar se uita la mine cu o curiozitate fățișă și ochi liniștiți. Dacă altă femeie mi-ar fi spus asta după ce tocmai făcuserăm una scurtă, aș fi simțit valul fierbinte al panicii și nevoia imperioasă de a mă extrage din situație imediat.

Dar cu Hanna, întrebarea părea cumva potrivită momentului, mai ales ținând cont cât de nesăbuiți tocmai fuseserăm. În ultimii câțiva ani devenisem, mai mult decât orice, din cale afară de precaut în ceea ce privește când și unde făceam sex și – lăsând la o parte nunta lui Jensen – rareori mă pusesem într-o situație care să fi necesitat o retragere rapidă sau explicații. Însă, în ultima vreme, să fiu cu Hanna mă făcuse să mă simt ușor panicat, de parcă aș fi avut un număr limitat de ocazii în care aș fi fost în stare să o simt astfel. Gândul că aș fi putut fi silit să renunț la ea mă ameței.

Existau doar două alte iubite în viața mea pentru care simțisem vreodată ceva mai mult decât afecțiune, dar nu îi spusesem niciunei femei c-o iubesc. Era ciudat și, la treizeci și unu de ani, știam că lipsa asta mă făcea *pe mine* ciudat, însă nu simțisem niciodată greutatea aceasta până acum.

Am devenit hiperconștient de fiecare comentariu blazat pe care îl făcusem în fața lui Max și al lui Bennett despre dragoste și devotament. Nu pentru că n-aș fi crezut în ele, ci doar pentru că eu nu fusesem în stare să mă atașez cu adevărat de cineva. Dragostea fusese întotdeauna ceva ce aveam să găsesc într-un viitor vag, când aveam să fiu cumva mai așezat sau mai puțin aventuros. Imaginea mea de afemeiat era foarte asemănătoare cu depunerea de tartru pe sticlă, în decursul timpului; nu mă ostenisem să mă îngrijesc de înlăturarea lui până ce nu-mi devenise greu să mai văd prin el.

— Bănuiesc că nu, a şoptit ea, zâmbind.

Am clătinat din cap.

— N-am spus niciodată „te iubesc”, dacă la asta te referi.

Deşi Hanna nu avea de unde să ştie că i-o spuneam ei, în tăcere, de fiecare dată când ne atingeam.

— Dar n-ai *simţit* niciodată?

Am zâmbit.

— Dar tu?

Ea a ridicat din umeri şi apoi a făcut semn din cap spre baia cu două uşi, despre care eram foarte sigur că era comună cu dormitorul lui Eric.

— Mă duc să mă curăţ.

Am dat din cap, închizând ochii şi prăbuşindu-mă după ce a ieşit. Am mulţumit tuturor forţelor norocului din univers că Jensen nu intrase pur şi simplu. Ar fi fost un dezastru. Dacă nu voiam să ştie şi familia ei ce se întâmplase – şi eram foarte sigur că Hanna încă mai voia ca legătura noastră să fie doar de prieteni-cu-benefii – trebuia să fim mult mai precauţi.

* * *

Mi-am verificat e-mailurile de la muncă, am trimis vreo două mesaje şi apoi m-am aranjat şi eu la baie, cu nişte apă, săpun şi frecat viguros. Hanna m-a întâmpinat în living, cu un zâmbet sfios.

— Îmi pare foarte rău, a zis ea încet. Nu ştiu ce mi-a venit.

A clipit, ducându-mi o mână la gură, tocmai când începusem să spun gluma evidentă.

— Nu spune.

Râzând, m-am uitat dincolo de ea, în bucătărie, asigurându-mă că nu era nimeni pe aproape ca să audă.

— A fost nemaipomenit. Dar putea ieşi foarte nasol.

Păru stingherită şi i-am zâmbit, făcând o mutră de

tont. Cu colţul ochiului, am zărit o mică statuie de lut a lui Iisus, la capătul mesei. Am luat-o, ţinând-o între sânii Hannei.

— Hei! Ia uite! L-am găsit pe Iisus în decolteul tău, la urma urmei!

Ea a privit în jos, pufnind în râs şi începând să tremure puţin, de parcă l-ar fi lăsat pe Iisus să se bucure de acest amplasament dintre cele mai perfecte.

— Iisus în decolteul meu! Iisus în decolteul meu!

— Hei, băieţi!

Când am auzit vocea lui Jensen pentru a doua oară astăzi, braţul mi-a zburat cât mai departe de sânii Hannei. Simţindu-mă ca şi când aş fi văzut totul derulat cu încetinitorul şi de undeva din afara corpului meu, am aruncat statuia lui Iisus cât de repede am putut, dându-mi seama de ce-am făcut abia când a aterizat pe podea, la mai bine de un metru distanţă de mine, ricoşând şi explodând într-un milion de cioburi mici.

— Oh, la dracuuu, am gemut, dând fuga la locul dezastrului.

Am îngenuncheat, încercând să adun cioburile mai mari. Efort zadarnic. Unele bucăţi erau atât de mici, încât puteau fi caracterizate drept praf.

Hanna s-a îndoit de râs.

— Will! L-ai spart pe Iisus!

— Ce naiba făceaţi? întrebă Jensen, îngenunchind să mă ajute.

* * *

Hanna ieşi din cameră ca să aducă o mătură, lăsându-mă singur cu persoana care fusese martoră la cea mai mare parte a comportamentului meu deşucheat de la douăzeci de ani. Am ridicat din umeri, drept răspuns pentru Jensen, încercând să nu arăt ca şi când tocmai m-aş fi jucat cu sânii surorii lui mai mici.

— Doar mă uitam. Vreau să zic, la statuie, şi studiam ce era. Şi mă uitam la forme – ale lui Iisus, vreau să zic.

Mi-am trecut cu mâna peste faţă şi mi-am dat seama că năduşisem un pic.

— Nici nu ştiu, Jens. M-ai speriat tu.

— De ce eşti atât de încordat? râse el.

— Poate de la condus? A trecut ceva vreme de când n-am mai fost la volan.

Am ridicat din nou din umeri, incapabil să mă uit la el prea mult.

Bătându-mă pe spate, Jensen zise:

— Cred că ai nevoie de o bere.

Hanna se întoarse şi ne goni ca să poată mătura cioburile, dar nu înainte de a-mi arunca o privire de *Sfinte Sisoe*.

— I-am spus mamei că ai spart ăsta şi nici nu şi-a putut aduce aminte care dintre mătuşile ei i l-a dăruit. Cred c-ai scăpat.

Am gemut, ducându-mă după ea în bucătărie şi cerându-mi iertare Hellenei, sărutând-o pe obraz. Ea mi-a întins o bere şi mi-a spus să nu-mi fac griji.

La un moment dat, când fusesem sus, trăgându-i-o Hannei sau poate când mă spălam, înnebunit să scot mirosul ei de pe scula, faţa şi mâinile mele, sosise şi tatăl ei. *Iisuse Hristoase*. Gândind un pic mai limpede, departe de Hanna goală şi uşa închisă a dormitorului, mi-am dat seama cât de smintiţi fuseserăm. La ce naiba ne-am gândit?

Ridicându-şi capul din frigider, unde căuta o bere, Johan se apropie de mine să mă salute cu obişnuita căldură şi stinghereală. Era bun la contact vizual, nepriceput la cuvinte. De regulă, asta însemna că sfârşea uitându-se lung la oameni, în timp ce ei încercau să găsească ceva de spus.

— Salut, am zis, strângându-i mâna şi lăsându-mă îmbrăţişat. Îmi pare rău pentru Iisus.

Făcu un pas îndărăt, zâmbi şi zise:

— Nu, apoi se opri, părând să se gândească mai bine la ceva. Dacă nu ai devenit brusc credincios?

— Johan! îl strigă Helena, întrerupându-ne, şi mi-a venit s-o pup. Scumpule, poţi să te uiţi tu la friptură? Pâinea şi fasolea sunt gata.

Johan se îndreptă spre cuptor, scoţând un termometru de carne din sertar. Am simţit-o pe Hanna venind în spatele meu şi am auzit-o ciocnindu-şi paharul cu apă de sticla mea de bere.

— Noroc, a zis ea, cu un zâmbet senin. Ţi-e foame?

— Sunt hămesit, am recunoscut.

— Nu băga numai vârful, Johan, îi strigă Helena. Înfige-l până la capăt.

M-am înecat, simţind cum mă înţeapă berea gata să-mi iasă pe nas. Punându-mi mâna la gură, m-am chinuit să comand gâtului să se deschidă, ca să mă lase să înghit. Jensen se apropie în spatele meu şi mă bătu cu palma pe spinare, cu un rânjet înţelegător. Liv şi Rob, deja aşezaţi la masa din bucătărie, se aplecaseră, râzând înfundat.

— Doamne, o să fie o noapte lungă, murmură Hanna.

* * *

Conversaţia s-a învârtit în jurul mesei la cină, întâi pe grupuleţe, apoi toată lumea. Pe la jumătatea cinei, a sosit şi Niels. Dacă Jensen era sociabil şi unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei, iar Eric – cu doar doi ani mai în vârstă decât Hanna – era oaia neagră a familiei, Niels era copilul mijlociu, fratele tăcut, pe care nu-l cunoscusem niciodată cu adevărat. La douăzeci şi opt de ani, era acum inginer la o firmă de renume în domeniul energetic şi aproape copie la indigo a tatălui său, mai puţin contactul vizual şi zâmbetele.

Însă, în seara asta, mă surprinse: se aplecă s-o sărute pe Hanna, înainte de a se aşeza şi şopti:

— Arăţi extraordinar, Ziggs.

— Chiar aşa, întări Jensen, îndreptând furculiţa spre ea. Ce s-a schimbat?

Am studiat-o din partea cealaltă a mesei, încercând să văd ce văzuseră ei şi simţindu-mă, nu ştiu de ce, iritat de sugestie. Pentru mine, ea arăta ca întotdeauna: în largul ei, naturală. Nu preocupată de haine, de coafură sau de machiaj. Nici nu avea *nevoie* să fie. Era frumoasă când se trezea, dimineaţa. Era radioasă după alergare, era perfectă când era sub mine, asudată după sex.

— Ăăă, a zis ea, ridicând din umeri şi străpungând o fasole verde cu furculiţa. Nu ştiu.

— Pari mai slabă, sugeră Liv, cu capul într-o parte.

Helena termină de înghiţit şi spuse:

— Nu, e de la păr.

— Poate că Hanna e doar fericită, am propus eu, cu ochii în farfurie, tăindu-mi o bucată de friptură.

Toată masa încremeni şi mi-am ridicat ochii, neliniştit când am văzut colecţia de ochi căscaţi uitându-se ţintă la mine.

— Ce?

Abia atunci mi-am dat seama că îi spusesem pe numele de botez, nu Ziggy.

Ea mă acoperi calmă, spunând:

— Alerg în fiecare zi, aşa că, da, sunt puţin mai slabă. M-am şi tuns. Dar e şi altceva. Îmi place slujba mea. Am prieteni. Will are dreptate – *sunt* fericită.

Se uită la Jensen şi-i zâmbi un pic obraznic.

— Se pare c-ai avut dreptate. Acum am putea să nu ne mai holbăm la mine?

Jensen i-a zâmbit radios, iar restul familiei a mormăit diverse variante de „Bine”, întorcându-se fiecare la

mâncarea lui, mai liniştiţi acum. Am putut simţi zâmbetul lui Liv aţintit asupra mea şi, când mi-am ridicat nasul din farfurie, ea mi-a făcut cu ochiul.

La naiba.

— Masa e delicioasă, i-am spus Hellenei.

— Mulţumesc, Will.

Tăcerea se prelungea şi m-am simţit *inspectat*. Fusesem prins. Nu mă ajuta faptul că micul cap de porţelan al lui Iisus cel decapitat mă privea acuzator de pe o măsuţă de alături. El ştia. Ziggy era un nume de alint la fel de bine înrădăcinat în familia asta ca şi orele nebuneşti de lucru ale tatălui ei sau ca tendinţa lui Jensen de a fi exagerat de protector. Nici măcar nu ştiusem numele de botez al Hannei când mă dusesem să alerg cu ea, în urmă cu aproape două luni. Singurul lucru pe care-l puteam face era să-mi asum abaterea. Trebuia să-l mai spun o dată.

— Ştiaţi că Hannei o să-i apară un articol în *Cell*?

Nu fusesem prea abil; numele ei răsună mai tare decât celelalte cuvinte, dar am continuat, zâmbind la toată lumea de la masă.

Johan şi-a ridicat fruntea şi a făcut ochii mari. Întorcându-se spre Hanna, a întrebat:

— Pe cuvânt, *sotnos*[5]?

Hanna dădu din cap.

E despre proiectul de relevare a epitopului despre care ţi-am vorbit. A fost doar treaba aia, la întâmplare, pe care am făcut-o, dar s-a transformat în ceva mişto.

Asta păru să orienteze conversaţia pe un teritoriu mai puţin stingheritor şi am răsuflat uşurat. Se părea că singurul lucru mai stresant decât *a-i întâlni părinţii era a ţine totul ascuns de familie*. L-am prins pe Jensen privindu-mă cu un mic zâmbet, dar i-am zâmbit şi eu şi mi-am întors ochii în farfurie.

---

5 Draga mea (lb. suedeză).

N-ai ce vedea aici. Treci mai departe.

Dar în timpul unei pauze din discuţie, am descoperit ochii Hannei zăbovind asupra mea, expresia fiindu-i surprinsă şi gânditoare.

— Tu, a mimat ea, fără glas.

— Ce? am întrebat, în acelaşi fel.

A clătinat din cap încet, întrerupând în cele din urmă contactul vizual pentru a se uita în jos, la farfuria ei. Aş fi vrut să-mi întind piciorul pe sub masă, să mi-l frec de a-l ei, ca s-o fac să se uite iarăşi la mine, dar, dedesubt, era ca un câmp minat cu picioare care nu erau ale Hannei, iar conversaţia deja repornise.

* * *

După masă, ne-am oferit voluntari să spălăm vasele, în timp ce restul s-au retras în livingul familiei, la un cocteil. Ea m-a plesnit cu şervetul de vase, iar eu am aruncat cu spumă de detergent în ea. Eram cât pe-aci să mă aplec peste ea şi s-o sug pe gât, când Niels a intrat să-şi ia o altă bere şi s-a uitat la noi de parcă ne-am fi schimbat hainele între noi.

— Ce faceţi? a întrebat el, cu bănuială în glas.

— Nimic, am răspuns la unison şi – ca să fie mai rău – Hanna a repetat:

— Nimic. Doar spălăm vasele.

El şovăi o secundă, înainte de a azvârli capacul berii la gunoi şi a se întoarce la ceilalţi.

— Asta e a doua oară, pe ziua de azi, în care am fost aproape prinşi asupra faptului, şopti ea.

— A treia, am corectat-o.

— Tâmpitule.

Clătină din cap, cu amuzamentul sclipindu-i în ochi.

— Probabil n-ar trebui să risc să mă furişez la tine în cameră, în noaptea asta.

Am dat să protestez, dar m-am oprit când am văzut

un rânjet şiret arcuindu-i buzele.

— Eşti dracul gol, ştiai? am murmurat, întinzând mâna ca s-o mângâi cu degetul mare peste sfârc. Nu-i de mirare că Iisus n-a vrut să fie în decolteul tău.

Cu o exclamaţie, ea m-a pocnit peste mână şi s-a uitat peste umăr.

Eram singuri în bucătărie, le puteam auzi vocile celorlalţi vorbind domol în cealaltă cameră şi tot ce-mi doream era s-o iau în braţe şi s-o sărut.

— Nu.

Ochii ei deveniră serioşi şi următoarele cuvinte îi ieşiră tremurat, de parcă n-ar fi fost stăpână pe răsuflarea ei.

— N-aş fi în stare să mă opresc.

* * *

După ce am stat încă vreo câteva ore de vorbă cu Jensen, ca să aflu ce-a mai făcut, m-am dus în sfârşit la culcare. M-am uitat la perete cam vreo oră, înainte de a renunţa să mai pândesc paşii tupilaţi ai Hannei pe hol sau scârţâitul uşii, când s-ar fi strecurat în camera mea.

Aşa că am aţipit şi am ratat momentul în care ea chiar a intrat, s-a dezbrăcat şi s-a urcat goală sub pături cu mine. M-am trezit numai când i-am simţit corpul gol şi catifelat încolăcindu-l pe al meu.

Mâinile ei m-au mângâiat pe piept, gura m-a supt de gât, de falcă, de buza de jos. Erecţia mea a fost gata mai înainte să mă dezmeticesc şi, când am gemut, Hanna şi-a lipit o mână peste gura mea, amintindu-mi:

— Sst.

— Cât e ceasul? am murmurat, inhalând mirosul dulce al părului ei.

— Două şi-un pic.

— Eşti sigură că nu te-a auzit nimeni? am întrebat.

— Singurii care m-ar fi putut auzi, în capătul ăsta al

holului, sunt Jensen şi Liv. Jensen are ventilatorul pornit, aşa că ştiu c-a adormit. Nu rezistă nici zece secunde treaz, după ce porneşte chestia aia.

Am râs, pentru că avea dreptate. Fusesem colegul lui de cameră ani de-a rândul şi nu puteam suferi blestematul ăla de ventilator.

— Iar Rob sforăie, murmură ea, sărutându-mă pe falcă. Liv probabil c-a adormit înaintea lui, altminteri sforăitul lui o s-o ţină trează.

Mulţumit că fusese suficient de precaută – şi că nimeni nu avea să mai bată iarăşi la uşă când noi făceam dragoste – m-am răsucit pe-o parte, trăgând-o mai aproape.

Se furişase aici pentru sex, era clar, dar nu părea c-ar fi vrut doar o partidă rapidă. Era altceva aici, ceva ce se cocea dincolo de aparenţe. Am dedus după modul în care-şi ţinea ochii deschişi pe întuneric, după modul în care mă săruta cu seriozitate, cu fiecare mângâiere oferită şovăitor, de parcă ar fi pus o întrebare. Am dedus după modul în care mi-a dus mâna în locul unde mi-o voia: peste gâtul ei, coborând peste sâni şi rămânând să se odihnească peste inimă. *Bătea cu putere*. Dormitorul ei era la numai câteva uşi distanţă, pe hol; nu gâfâia de efort. O preocupa ceva, deschise gura şi-o închise la loc de vreo câteva ori, în lumina lunii, de parcă ar fi vrut să vorbească, dar n-avea aer.

— Ce s-a întâmplat? am şoptit, cu buzele lipite de urechea ei.

— Mai sunt încă şi altele? întrebă ea.

M-am dat un pic înapoi, uitându-mă lung la ea, nedumerit. *Alte femei*? Am vrut să purtăm conversaţia asta de sute de ori, dar eschiva ei subtilă îmi tocise, în cele din urmă, nevoia de clarificare. Ea s-a întâlnit şi cu altcineva, nu avusese încredere în mine şi nu crezuse că ar fi trebuit

să încercăm să fim exclusivi. Sau înţelesesem eu greşit? În ceea ce *mă* priveşte, nu mai fusese nimeni.

— Credeam că asta voiai, nu? am răspuns.

Se întinse să mă sărute; gura ei mi se părea deja atât de familiară, topindu-se într-a mea cu ritmul blând al săruturilor delicate, devenind apoi din ce în ce mai pătimaşe şi, pentru o secundă febrilă, m-am întrebat cum îşi putuse imagina vreodată că aş împărţi-o cu altcineva.

M-a tras peste ea, băgând mâna între noi ca să mi-o frece de pielea ei.

— Există vreo regulă despre sexul neprotejat de două ori într-o zi?

I-am supt pielea de sub ureche şi am şoptit:

— Cred că regula ar trebui să fie să nu existe alt partener.

— Atunci înseamnă că încălcăm regula asta? întrebă ea, ridicându-şi buzele.

La dracu' cu asta. La dracu' cu vorbăria.

Am deschis gura să protestez, să-i spun că mă săturasem de nondiscuţia asta ocolitoare, dar atunci a scos un sunet slab, flămând, şi s-a arcuit în mine, astfel încât am intrat până la capăt în ea şi mi-am muşcat buza ca să-mi înăbuş un geamăt. Era incredibil, făcusem sex de mii de ori şi niciodată, niciodată nu fusese aşa.

Am simţit sânge pe buză şi foc sub pielea mea în toate locurile unde mă atingea. Însă când a început să-şi rotească şoldurile, găsindu-şi plăcerea sub mine, am simţit cum toate cuvintele îmi dispar din minte.

Sunt doar un bărbat, ce Dumnezeu! *Nu sunt supraom. Nu po*t să *rezist să nu i-o trag Hannei acum şi să mă gândesc la toate lucrurile după aceea.*

Părea ca şi când m-aş fi amăgit; nu-mi dăruia inima, dar îmi oferea trupul ei şi, dacă aş fi făcut-o să simtă mai multă plăcere, aş fi putut pretinde că era ceva mai mult

între noi.

Nu mi-am dat seama cât aveam să regret mai târziu.

ŞAPTESPREZECE

Nu fusese niciodată astfel, niciodată. Lent. Aproape prea lent, încât nu eram sigură că vreunul dintre noi ar putea ajunge la orgasm aşa, dar nici nu-mi păsa. Buzele noastre erau la numai câţiva milimetri distanţă, împărţind respiraţiile şi zgomotele şi cuvinte şoptite ca *Simţi asta*? *Simţi şi asta*?

Într-adevăr, simţeam. Îi simţeam fiecare schimbare de ritm a bătăilor inimii sub palma mea, modul în care umerii îi tremurau deasupra mea. Simţeam cuvintele nerostite de pe buzele lui, cum părea să-mi spună ceva… poate acel ceva pe care îl aşteptam de când mă furişasem în camera lui întunecoasă. Chiar dinainte de asta.

El nu păruse să înţeleagă ce îl întrebasem.

Nu credeam că este atât de greu să vorbesc deschis. Făceam dragoste – ceea ce părea adevăratul înţeles al frazei de mai înainte; pielea lui, pielea mea, nimic altceva între noi. Mă numise Hanna, la cină… nu cred că mai rostise cineva cu voce tare numele ăsta în casă. Şi cu toate că Jensen – cel mai bun prieten al lui Will – era în camera alăturată, Will spălase vasele împreună cu mine. Îmi aruncase o privire plină de înţeles, înainte să mă duc la culcare şi îmi trimisese mesaj pe telefon de noapte bună, spunând*, în caz că te întrebi, uşa dormitorului meu o să rămână neîncuiată*.

Când ne-am aflat într-o cameră plină de lume, am simţit că este al meu. Dar aici, singuri în spatele uşii lui închise, devenise deodată foarte neclar.

Mai sunt şi altele?…

Credeam că asta voiai.

Regula ar trebui să fie să nu existe alt partener…

Atunci înseamnă că încălcăm regula asta?

…Tăcere.

Dar la ce mă aşteptasem? Am închis ochii, strângându-l mai tare, în timp ce el şi-o trăgea aproape până la capăt şi apoi aluneca din nou înăuntru, centimetru perfect după centimetru perfect, şi gemea încet la urechea mea.

— Atât de bine, Prunişoară.

Bazinul lui se legăna deasupra mea, cu o mână îmi aluneca pe coaste şi înapoi în sus, să-mi cuprindă sânul în palmă şi să-l ţină pur şi simplu, trecându-şi degetul mare peste sfârcul întărit.

Îmi plăceau sunetele adânci, topite ale desfătării lui şi ele mă ajutau să nu mă mai gândesc la faptul că nu-mi spusese cuvintele pe care le doream. Aş fi vrut să-mi zică: *Nu mai există altă femeie*. *Acum*, *că o facem fără protecţie*, *nu mai încălcăm regula asta*, *niciodată*.

Însă el deschisese discuţia asta înainte, iar eu nu făcusem decât să o închid. Să fi fost oare adevărat că nu era interesat să fim mai mult decât prieteni-care-şi-o-trag? Sau nu voia să fie el cel care să reînceapă discuţia? De ce eram atât de *pasivă*? S-ar fi zis că frica mea de a nu strica lucrurile cu el îmi răpise toate cuvintele.

El îşi dădu capul pe spate, gemând înăbuşit în timp ce-şi continua înnebunitor de lentul du-te-vino. Mi-am închis ochii, apăsându-mi dinţii în gâtul lui, muşcându-l, dăruindu-i fiecare strop de plăcere în plus la care mă puteam gândi. Voiam să mă dorească atât de mult, încât să nu mai conteze că eram lipsită de experienţă sau nesigură. Voiam să găsesc o cale să-i şterg amintirea fiecărei femei pe are o avusese înaintea mea. Voiam să simtă – *să ştie* – că era al meu.

M-am întrebat, pentru o clipă de durere ascuţită, oare câte alte femei gândiseră exact acelaşi lucru.

Vreau să simţi că eşti al meu. L-am împins în piept,

astfel încât a trebuit să se dea la o parte de pe mine şi m-am putut urca peste el. Nu fusesem niciodată peste Will, nu pentru sex, şi m-am uitat la el, deodată nesigură, călăuzindu-i mâinile spre şoldurile mele.

— N-am mai făcut niciodată asta.

El m-a dirijat deasupra lui, mârâind, când m-am lăsat în jos.

— Găseşte poziţia care-ţi place ţie, a murmurat el, privindu-mă. Acum tu conduci.

Am închis ochii, încercând diverse lucruri şi străduindu-mă să nu par stupidă cu lipsa mea de experienţă. Eram mai mult decât conştientă de sentimentul acesta presant, care îmi strângea pieptul, şi mă întrebam dacă mă mişcam altfel, mai stângace, mai lipsită de dezinvoltură şi mai puţin sexy. Habar n-aveam dacă era bine pentru el.

— Arată-mi, i-am şoptit. Mi se pare că n-o fac bine.

— Eşti perfectă, râzi de mine? mormăi el, pe gâtul meu. Vreau să dureze toată noaptea.

Am început să transpir, nu de la efort, ci de la atâta excitare, încât aveam senzaţia c-o să plesnesc. Patul era vechi şi scârţâitor; nu ne puteam mişca aşa cum obişnuiam – cu toată forţa, ore în şir. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, Will mă ridică de pe el, mă duse în braţe pe podea şi se aşeză sub mine, ca să mă pot lăsa din nou peste el. Ajungea mult mai adânc, astfel; erecţia lui viguroasă îmi apăsa un loc neştiut, mai sensibil. Gura lui deschisă se mişcă peste pieptul meu şi îşi aplecă mult capul, ca să-mi sugă şi să sufle peste sfârcul meu.

— *Fute-mă*, a mârâit el. Aici, jos, nu trebuie să-ţi mai faci griji de zgomot.

Crezuse că mă îngrijorau scârţâiturile patului. Am închis ochii, balansându-mă conştientă de mine şi, tocmai când mă gândeam să mă opresc şi să-i spun că poziţia asta

nu mă satisfăcea, să-i spun că mă înecam de prea multe cuvinte şi întrebări fără răspuns, el mi-a sărutat falca, obrazul, buzele, şoptindu-mi:

— Unde eşti, în clipa asta? Vino înapoi la mine.

Am rămas nemişcată peste el şi mi-am sprijinit fruntea de umărul lui.

— Gândesc prea mult.

— La ce anume?

— Am emoţii dintr-odată şi simt cumva că nu-mi aparţii decât în fragmentele astea scurte de timp. Nu-mi place atât de mult cât am crezut.

Îmi ridică faţa şi mă sili să-l privesc în ochi. Gura i se lipi de a mea, înainte de a-mi spune:

— O să fiu al tău în fiecare secundă, dacă asta vrei. Trebuie doar să-mi spui, Prunişoară.

— Nu-mi zdrobi inima, bine?

Chiar şi pe întuneric l-am văzut încruntându-se.

— Ai mai spus asta şi înainte. De ce crezi că ţi-aş zdrobi-o? Crezi că *aş putea*, măcar?

Vocea lui suna atât de trist, încât atinse o coardă dureroasă şi strânsă în mine.

— Cred că ai *putea*. Chiar dacă n-ai vrea, acum ai putea.

El oftă, apăsându-şi faţa pe gâtul meu.

— De ce nu-mi dai ceea ce vreau?

— Ce *anume* vrei? am întrebat, schimbându-mi poziţia ca genunchii să-mi stea mai bine, dar, făcând asta, m-am ridicat din mădularul lui şi am coborât la loc.

M-a oprit cu mâini puternice încleştate pe şoldurile mele.

— Nu pot gândi când faci asta.

Trăgând de vreo câteva ori aer în piept, continuă:

— Te vreau *pe tine* şi atât.

— Deci… am şoptit, plimbându-mi mâinile prin părul

lui. Or să mai fie şi altele?

— Cred că *tu* trebuie să-mi spui asta, Hanna.

Am închis ochii, întrebându-mă dacă o să fie îndeajuns de bine. I-aş fi putut spune că n-o să mă mai întâlnesc cu nimeni altcineva şi mi-am închipuit că el avea să fie de acord să facă la fel. Însă nu voiam să depindă de mine. Dacă Will avea de gând să facă asta, să fie cu o singură persoană, nu trebuia să fie ceva negociabil – trebuia ca el să dorească să pună capăt legăturilor cu celelalte pentru că ştia ce simţea pentru *mine*. Nu putea fi o decizie neglijentă, de tipul cum-vrei-tu.

Gura lui o găsi pe a mea şi mă atrase în cel mai dulce şi mai tandru sărut pe care-l simţisem vreodată de la el.

— Ţi-am spus că voiam să încerc, a şoptit el. Tu eşti cea care a spus că te îndoieşti că o să meargă. Ştii cine sunt; *ştii* că vreau să fiu altfel pentru tine.

— Şi eu vreau asta.

— Bine atunci.

Mă sărută şi ritmul nostru se reluă, mici împingeri din partea lui, mici cercuri din partea mea. Expiraţiile lui erau inspiraţiile mele; dinţii lui alunecau delicios pe buzele mele.

Nu mă mai simţisem atât de aproape de o fiinţă omenească în viaţa mea. Mâinile lui erau pretutindeni: pe sânii mei, pe faţa mea, pe coapsele mele, pe şoldurile mele, între picioarele mele. Vocea îi torcea, joasă şi încurajatoare, la urechea mea, spunându-mi cât de bine era, cât de aproape de orgasm, cât de multă nevoie avea de asta, cum simţea că muncea în fiecare zi doar ca să se întoarcă la mine.

Iar când mi-am dat drumul, nu mi-a mai păsat dacă era stângace sau smucit, dacă eram lipsită de experienţă sau naivă. Îmi păsa doar ca buzele lui să fie apăsate ferm pe gâtul meu şi braţele lui să fie încolăcite în jurul meu

atât de strâns, încât să mă pot apropia mai mult de el.

* * *

— Eşti gata? m-a întrebat Will duminică după-amiaza, intrând în dormitorul meu şi sărutându-mă grăbit pe obraz.

Cea mai mare parte a dimineţii se desfăşurase astfel: câte un sărut pe ascuns, pe vreun culoar gol, o sesiune de pipăială grăbită în bucătărie.

— Aproape. Mai am de împachetat câteva lucruri pe care mi le-a dat mama.

I-am simţit braţele solide în jurul taliei mele şi m-am lăsat pe spate, topindu-mă. Nu observasem niciodată cât de mult mă atingea Will, până ce n-a mai putut s-o facă fără fereală. Întotdeauna fusese ahtiat după atingeri – treceri uşoare cu degetele, o mână zăbovind pe şoldul meu, umărul lui împingându-se într-al meu –, dar mă obişnuisem cu ele, atât de confortabile, că abia dacă le mai observam. Weekendul acesta simţisem pierderea tuturor acelor mici momente, iar acum nu mă puteam sătura. Deja dezbăteam câte mile ne trebuia să ne îndepărtăm cu maşina de locul acesta, înainte să-i spun să tragă pe dreapta şi să punem în practică oferta lui de a mă lua pe bancheta din spate.

Mi-a dat părul la o parte, în timp ce buzele lui se mişcau de-a lungul gâtului meu, oprindu-se imediat sub ureche. Am auzit clinchetul cheilor din mâna lui, am simţit răceala metalului pe burtă, unde tricoul mi se ridicase.

— N-ar trebui să fac asta, zise el. Cred că Jensen încearcă să mă încolţească de la micul dejun încoace şi chiar nu am o ultimă dorinţa înainte de moarte.

Cuvintele lui mi-au domolit fierbinţeala sângelui şi m-am dat un pas înapoi, întinzând mâna după o bluză din partea cealaltă a patului.

— Sună destul de standard pentru Jensen, am murmurat, cu o ridicare din umeri.

Ştiam că avea să fie ciudat pentru fratele meu cel mai mare – avea să fie ciudat şi pentru noi, când familia avea să afle –, dar toată dimineaţa rederulasem în minte noaptea trecută din camera de oaspeţi. Voiam să-l întreb la lumina zilei: *Chiar ai vorbit serios când ai spus că mă vrei numai pe mine*? Pentru că eram, în sfârşit, gata să fac pasul.

Mi-am închis fermoarul genţii şi am vrut să o pun jos.

El a întins mâna pe după mine, apucând-o de toarte.

— Pot să iau eu asta?

I-am simţit căldura, mirosul şamponului său. Când şi-a îndreptat spatele, n-a făcut un pas înapoi, nu s-a mişcat să pună vreo distanţă între noi. Am închis ochii şi am simţit că mă ia cu ameţeală din pricina modului în care apropierea lui părea să fi luat tot aerul din cameră. El mi-a ridicat bărbia, apăsându-şi buzele de ale mele într-o atingere leneşă, şi eu m-am mişcat spre el, urmărindu-i sărutul.

Zâmbi.

— Lasă-mă să duc asta la maşină şi o să plecăm de aici, bine?

— Bine.

Şi-a trecut degetul mare peste buza mea de jos.

— O să fim acasă curând, a şoptit. Şi nu mă duc la mine în apartament.

— Bine, am zis din nou, cu picioarele tremurând.

El a rânjit, a ridicat geanta şi l-am privit, abia mai stând în picioare, cum ieşea din cameră.

Când am coborât, am găsit-o pe sora mea în bucătărie.

— Plecaţi? întrebă Liv, ocolind blatul ca să mă îmbrăţişeze.

M-am aplecat spre ea, dând din cap.

— Will e deja afară?

Am aruncat o privire pe fereastra bucătăriei, dar nu l-am văzut. Eram nerăbdătoare să ajungem odată pe şosea, să discutăm totul la lumina zilei, unde nu mai putea fi ignorat.

— Cred că s-a dus în spate, să-şi ia la revedere de la Jens, zise ea, întorcându-se la castronul cu afine pe care le spăla. Voi doi fără îndoială arătaţi bine împreună.

— Ce? Nu.

Pe blat se răceau nişte prăjituri şi am luat câteva, punându-le într-o pungă de hârtie maronie.

— Ţi-am mai spus, nu-i aşa, Liv?

— Zi ce vrei, Hanna. Băiatul ăla e îndrăgostit. Sincer, aş fi surprinsă dacă numai eu am observat.

Începând să simt că mi-e cald, am clătinat din cap. Am umplut două pahare de plastic cu cafea dintr-o cafetieră uriaşă de oţel inox, adăugând zahăr şi frişcă într-a mea şi numai frişcă într-a lui Will.

— Cred că sarcina ţi-a afectat judecata. Nu despre asta e vorba.

Sora mea nu era idioată; sunt sigură că auzise minciuna din glasul meu la fel de clar ca mine.

— Poate că nu e pentru tine, zise ea, clătinând sceptică din cap. Deşi nu cred nici asta.

M-am uitat în gol, pe fereastră. Ştiam ce era între mine şi Will… cel puţin aşa îmi închipuiam. Lucrurile se schimbaseră în ultimele zile, iar acum ardeam de nerăbdare să definesc relaţia. Îmi fusese frică să-i pun limite, pentru că mă gândisem că voiam mai mult spaţiu. Mă gândisem că avea să mă supere să aud că m-a înserat în programul lui la fel de convenabil cum făcuse şi cu celelalte femei. În ultima vreme, evitasem discuţia din dorinţa de a-mi proteja propria inimă. Însă fusese un exerciţiu zadarnic. Ştiam amândoi că trebuie să ducem până la capăt conversaţia de noaptea trecută – cea pe care

el încercase s-o mai poarte şi înainte.

Aveam nevoie să vorbesc deschis, să îmi asum riscul. Era timpul.

O uşă s-a închis trântită cu putere undeva şi am sărit speriată, clipind, întorcându-mă la cafeaua în care încă mai amestecam. Liv mi-a atins umărul.

— Trebuie să fiu sora mai mare pentru un minut, totuşi. Ai grijă. Ok? vorbim totuşi despre infamul Will Sumner.

Şi acesta era motivul principal pentru care eram atât de îngrozită că făceam o greşeală.

* * *

Cu cafeaua şi gustările pentru drum într-o mână, am făcut înconjurul casei luându-mi la revedere de la fiecare. Ai mei erau împrăştiaţi prin toată casa, dar singurii pe care părea că nu-i pot găsi erau fratele meu şi cel care trebuia să mă ducă înapoi cu maşina.

M-am dus să verific maşina, pietrişul aleii scrâşnind sub tălpile mele. M-am apropiat de garaj şi m-am oprit auzind zvon de voci filtrate prin aerul rece al dimineţii, peste ciripitul păsărilor şi trosnetul copacilor de deasupra capului.

— Mă întrebam doar ce se întâmplă între voi doi, l-am auzit pe fratele meu spunând.

— Nimic, zicea Will. Doar ne petrecem timpul împreună. La cererea ta, aş putea adăuga.

M-am încruntat, amintindu-mi vechea zicală să nu tragi cu urechea, pentru că probabil n-o să-ţi placă ce auzi.

— „Petrecerea timpului” e nume de cod pentru ceva? întrebă Jensen. Pari extrem de familiar cu ea.

Will a vrut să spună ceva, dar s-a oprit, iar eu am făcut un pas înapoi ca să fiu sigură că umbra mea lungă n-o să fie zărită de vreunul dintre cei din garaj.

— Mă văd cu vreo câteva persoane, începu Will şi mi

l-am putut uşor închipui scărpinându-şi falca. Dar, nu, Ziggy nu este una dintre ele. Ea e doar o prietenă bună.

M-am simţit ca picată în apă cu gheaţă, toată pielea făcându-mi-se ca de găină şi, cu toate că ştiam că el doar urma regulile asupra cărora conveniserăm, am simţit că mi se taie picioarele.

Will a continuat:

— De fapt, eu sunt… interesat să explorez ceva mai mult cu una dintre femeile cu care mă văd.

Inima a început să-mi bată cu putere şi am fost ispitită să fac un pas înainte şi să-l opresc să spună mai multe. Însă atunci el a adăugat:

— Aşadar, simt nevoia să pun capăt legăturilor cu celelalte femei. Cred că pentru prima oară s-ar putea să-mi doresc mai mult… dar fata asta a fost foarte precaută şi mi-a fost greu să fac pasul în plus şi să tai vechea rutină, ştii?

Mi-am simţit braţele moi şi m-am sprijinit de poartă, susţinându-mă. Fratele meu i-a răspuns ceva, dar eu nu mai auzeam nimic.

* * *

Ca să spun doar că atmosfera din maşină a fost încordată ar fi o glumă. Eram pe drum de mai bine de o oră şi eu abia de înşiram mai mult de două cuvinte o dată.

Ţi-e foame?

Nu.

Temperatura e ok? *Prea cald*? *Prea frig*?

E bine.

Vrei, te rog, să pui ăsta în GSP?

Da.

Ai vrea să facem o pauză pentru un drum la toaletă?

Ok.

Cel mai rău era că ştiam sigur că mă purtam mofturos şi nedrept. Prin ceea ce Will îi spusese lui Jensen

nu făcuse decât să urmeze regulile pe care eu le stabilisem. Niciodată nu mă aşteptasem din partea lui să fie exclusiv al meu, înainte de noaptea trecută.

Deschide gura, Hanna. Spune-i ce vrei.

— Eşti bine? întrebă el, aplecându-se puţin ca să-mi prindă ochii. Eşti groaznic de monosilabică.

M-am întors şi i-am privit profilul, în timp ce conducea: obrazul lui nebărbierit, buzele arcuite într-un zâmbet, ştiind foarte bine că mă uit la el. Se uită la mine de vreo câteva ori, întinzând mâna după a mea şi strângându-mi-o. Asta făcea mult mai mult decât sexul. El era cel mai bun prieten al meu. El era cel pe care voiam să-l numesc *iubitul* meu.

Ideea că el fusese cu alte femei în tot timpul ăsta îmi dădea o uşoară ameţeală. Eram foarte sigură că, după acest weekend, nu avea să mai fie cu ele din nou, de vreme ce făcuserăm sex fără prezervativ. Dacă nici asta nu merita o discuţie serioasă, nu mai ştiam ce altceva merita.

Mă simţeam atât de apropiată de el; chiar simţeam că deveniserăm ceva mai mult decât prieteni.

Mi-am apăsat mâinile peste ochi, simţindu-mă geloasă şi nervoasă şi… *Doamne*, atât de nerăbdătoare ca să lămurim lucrurile. De ce era uşor să vorbesc cu Will despre toate sentimentele pe care le livram, mai puţin despre cele pe care aveam nevoie să ni le declarăm?

Când ne-am oprit la benzinărie să facem plinul, am încercat să-mi găsesc o distracţie, căutând prin melodiile de pe telefonul lui, construind în minte suita potrivită de cuvinte. Găsind un cântec pe care eram convinsă că îl ura, am zâmbit, urmărindu-l cum mânuieşte pompa şi se întoarce la scaunul lui.

A urcat din nou, ezitând cu mâna pe cheia de contact.

— Garth *Brooks*?

— Dacă nu-ţi place, atunci de ce e pe telefonul tău? l-

am tachinat eu.

Ăsta era un bun început, m-am gândit eu. Cuvintele obişnuite reprezentau un pas în direcţia potrivită. Înlesneau conversaţia; pregăteau o aterizare uşoară, apoi saltul.

El îmi aruncă în glumă o căutătură urâtă, de parcă ar fi gustat ceva scârbos, şi porni motorul. Lumea se rotea în cercuri în mintea mea: *Vreau să fiu a ta. Vreau să fii al meu. Te rog, spune-mi că n-ai mai fost cu nimeni altcineva în ultimele săptămâni, când lucrurile au părut atât de bune între noi. Te rog, spune-mi că n-au fost aşa doar în închipuirea mea.*

Am deschis iTunes şi am început din nou să caut printre melodiile lui ceva mai bun, ceva care să-mi înseninеze puţin dispoziţia şi să-mi redea un pic de siguranţă, când un mesaj a luminat ecranul.

Iartă-mă că am ratat-o ieri! Da! Sunt liberă marţi noapte şi abia aştept să te văd. La mine acasă? xoxox

Kitty.

Mi-am ţinut respiraţia pentru aproape un minut întreg.

Închizând ecranul, m-am afundat mai mult în scaunul meu, simţind ca şi când mi-ar fi vârât cineva mâna pe gât şi mi-ar fi întors stomacul pe dos. Prin vene îmi curgea un val fierbinte de adrenalină, amestecată cu uimire şi mânie. La un moment dat, între a mi-o trage mie fără prezervativ în casa părinţilor mei, ieri după-amiază, şi sărutatul gâtului meu, în dimineaţa asta, Will îi trimisese un mesaj lui Kitty, cerându-i să se vadă marţi.

Am privit pe geam, în timp ce ieşeam din benzinărie şi reintra pe şosea, lăsând telefonul să-i cadă în poală.

Câteva minute mai târziu, el aruncă o privire la telefon, apoi îl puse la loc, fără niciun cuvânt.

În mod clar văzuse mesajul de la Kitty şi nu spusese

nimic. Nici măcar nu păruse *surprins*.

Îmi venea să intru în pământ.

* * *

Am ajuns la apartamentul meu, dar n-a schiţat niciun gest să vină sus. Mi-am dus bagajul la uşă şi am rămas acolo, stingheriţi.

El mi-a dat la o parte de pe obraz o şuviţă desprinsă, dar şi-a retras grăbit mâna când am tresărit, ferindu-mă.

— Eşti sigură că eşti bine?

Am dat din cap.

— Doar obosită.

— Bănuiesc că ne vedem mâine? întrebă el. Concursul e sâmbătă, deci probabil ar mai trebui să mai facem vreo două alergări lungi, la începutul săptămânii şi apoi să ne odihnim.

— Sună bine.

— Deci, te văd dimineaţă?

Am fost deodată disperată să-l opresc, să-i dau o ultimă şansă, o cale de a ieşi curat şi poate de a lămuri o uriaşă neînţelegere.

— Da şi… mă întrebam dacă ai vrea să vii pe la mine, marţi seară, am zis eu, punând o mână pe braţul lui. Simt că ar trebui stăm de vorbă, ştii? Despre tot ce s-a întâmplat în weekendul ăsta?

S-a uitat la mâna mea, luând-o şi împletindu-şi degetele cu ale mele.

— Nu poţi să vorbeşti cu mine acum? întrebă el, cu fruntea încreţită şi evident nedumerit.

La urma urmelor, era doar şapte seara, într-o duminică.

— Hanna, ce se întâmplă? Simt că-mi scapă ceva.

— A fost doar un drum lung şi sunt obosită. Mâine trebuie să rămân până târziu la laborator, dar marţi sunt liberă. O să poţi să ajungi?

Mă întrebam dacă ochii mei erau la fel de imploratori ca vocea din mintea mea. *Te rog*, *spune da*. *Te rog*, *spune da*.

El îşi umezi buzele, aruncă o privire în jos, apoi la mâna pe care mi-o ţinea. Simţeam că pot vedea realmente secundele trecând, iar aerul părea atât de dens, aproape solid, şi atât de apăsător, de abia mai puteam respira.

— De fapt, zise el, şi făcu o pauză de parcă încă s-ar mai fi gândit, am o treabă… târziu, la muncă. Am o întâlnire de afaceri după program, marţi, se bâlbâi el.

A minţit.

— Dar aş putea să vin în timpul zilei sau…

— Nu, e în regulă. Ne vedem mâine-dimineaţă.

— Eşti sigură? întrebă el.

Inima mea părea complet îngheţată.

— Da.

— Bine, atunci, eu o să… Făcu semn spre uşă, peste umărul lui. O să plec acum. Eşti sigură că totul e în regulă?

Cum eu n-am răspuns şi doar m-am uitat la pantofii lui, m-a sărutat pe obraz, înainte să plece, iar apoi am încuiat uşa în urmă, ducându-mă drept în camera mea. Nu voiam să mă gândesc la nimic până dimineaţă.

* * *

Am dormit buştean, trezindu-mă abia când a sunat ceasul, la cinci şi patruzeci şi cinci. Am întins mâna să apăs pe butonul de alarmă şi am rămas aşa, uitându-mă la ledul albastru aprins. Will mă minţise.

Am încercat să gândesc raţional, am încercat să mă prefac că nu conta, deoarece lucrurile nu erau încă oficiale între noi, poate că nu eram *împreună*… dar, cumva, nici asta nu părea adevărat. Pentru că oricât aş fi încercat eu să mă conving că Will era un afemeiat şi nu puteam avea încredere în el, în adâncul inimii mele… îmi închipuisem că acea sâmbătă noapte schimbase totul. Altminteri, nu m-aş

fi simţit aşa. Totuşi, aparent el nu vedea niciun impediment să şi-o tragă cu alte femei, până ce nu discutam şi stabileam *oficial* oficialul. Niciodată n-am putut fi atât de degajată în privinţa separării emoţiilor de sex. Simplul fapt că-mi dădusem seama că voiam să fiu numai cu Will a fost destul să mă facă să-i fiu credincioasă.

Eram creaturi cu totul diferite.

Cifrele din faţa ochilor mei se înceţoşară şi am clipit, să-mi treacă usturimea lacrimilor, când alarma a reizbucnit. Era timpul să mă trezesc şi să alerg. Will avea să mă aştepte.

Nu-mi păsa.

M-am ridicat în capul oaselor cât să scot ceasul din priză şi apoi m-am întors pe partea cealaltă. Aveam să adorm la loc.

* * *

Mi-am petrecut mare parte din ziua de luni, la serviciu, cu telefonul închis, fără s-o iau către casă decât mult după apusul soarelui.

Marţi, m-am trezit înainte să sune ceasul şi m-am dus la sala de sport din apropiere, alergând pe banda rulantă. Nu era acelaşi lucru ca alergatul pe aleile parcului împreună cu Will, dar, în momentul acesta, nu-mi păsa. Exerciţiile fizice m-au ajutat să respir. M-au ajutat să gândesc şi să-mi limpezesc mintea şi mi-au dăruit un scurt moment de pace în gândurile la Will şi la orice – *oricine* – ar fi făcut în seara asta. Cred că am alergat cu mai multă îndârjire ca niciodată. Şi a trebuit să plec mai devreme de la laborator, fiindcă nu mâncasem decât un iaurt şi simţeam că mai am puţin şi leşin.

Când am ajuns acasă, Will mă aştepta la uşă.

— Bună, am zis, încetinind când m-am apropiat de el.

S-a întors, şi-a îndesat mâinile în buzunare şi a stat mult timp doar uitându-se la mine.

— S-a întâmplat ceva cu telefonul tău, Hanna? întrebă el, în cele din urmă.

Am simţit un scurt fior de vinovăţie, înainte de a-mi reveni, înfruntându-i ochii.

— Nu.

Am făcut un pas să descui, păstrând o distanţă între noi.

— Ce dracului se întâmplă? întrebă el, intrând după mine.

Ok, deci făceam asta acum. M-am uitat la hainele lui. Evident tocmai venise de la muncă şi m-am întrebat dacă trecuse pe aici doar în fugă, înainte să se ducă s-o întâlnească pe… *ea*. Cum ar veni, ca să-şi facă rondul şi să pună lucrurile în ordine, înainte de a ieşi cu altcineva. Nu eram sigură că pot înţelege vreodată cum putea fi atât de nebun după mine, în timp ce le-o trăgea altor femei.

— Parcă ziceai că ai o şedinţă după program, am murmurat, întorcându-mă să las cheile pe bufet.

El şovăi, clipind de vreo câteva ori înainte să spună:

— Am. E la şase.

Râzând, am murmurat:

— Aşa e.

— Hanna, ce dracului se întâmplă? Ce am făcut?

M-am întors cu faţa la el… dar mi-a pierit curajul, uitându-mă în schimb la cravata lui desfăcută, la cămaşa cu dunguliţe.

— N-ai făcut nimic, am început. Eu ar fi trebuit să fiu sinceră în privinţa sentimentelor mele. Sau… lipsei de sentimente.

A făcut ochii mari.

— Pardon?

— Lucrurile de acasă de la părinţii mei au fost ciudate. Şi fiindcă a fost cât pe-aci să fim prinşi. Cred că ăsta a fost adevăratul fior pentru mine. Poate că m-am

lăsat dusă de val cu tot ce ne-am spus sâmbătă noapte.

I-am întors spatele, răvăşind printr-un teanc de corespondenţă de pe masă şi am simţit cum straturile uscate ale inimii îmi crapă şi cad unul după altul, nelăsând nimic decât o cochilie goală. M-am silit să afişez un zâmbet şi am ridicat din umeri, nepăsătoare.

— Am douăzeci şi patru de ani, Will. Nu vreau decât să mă distrez.

A stat acolo, clipind, clătinându-se uşor de parcă aş fi aruncat în el cu ceva mai dur decât cuvintele.

— Nu înţeleg.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să sun sau…

Am clătinat din cap, încercând să alung zgomotul de bruiaj din urechile mele. Pielea îmi luase foc; pieptul mă durea de parcă mi s-ar fi rupt coastele.

— Am crezut că pot face asta, dar nu pot. Weekendul ăsta doar mi-a întărit convingerea. Îmi pare rău.

A făcut un pas înapoi şi a privit în jur, de parcă tocmai se trezise şi îşi dăduse seama unde se afla.

— Înţeleg.

L-am privit înghiţind nodul din gât, trecându-şi încet o mâna prin păr. Ca şi când şi-ar fi amintit ceva, şi-a ridicat ochii.

— Asta înseamnă că nu vii la concurs, sâmbătă? Te-ai antrenat din greu şi…

— O să fiu acolo.

A dat din cap o dată, înainte să se întoarcă, ieşind pe uşă şi dispărând, probabil pentru totdeauna.

OPTSPREZECE

Era un deal în apropiere de casa mamei, chiar înainte să coteşti pe aleea de intrare. Drumul urca o pantă abruptă şi apoi cobora într-o curbă periculoasă, iar noi ne obişnuiserăm să claxonăm ori de câte ori treceam pe acolo, dar când oamenii veneau pentru prima oară, nu-şi dădeau

niciodată seama cât de înşelătoare era şi, după aceea, întotdeauna ne povesteau ce curbă demenţială fusese aceea.

Presupun că mama sau eu am fi putut monta o oglindă concava pe undeva, dar n-o făcuserăm niciodată. Mama zicea că-i place să-şi folosească doar claxonul, îi plăcea momentul acela de credinţă, când cunoştea curba atât de bine, că nu avea nevoie să vadă ce era în faţă ca să ştie că drumul era liber. Eu n-am ştiut niciodată dacă îmi plăcea sau nu senzaţia. Uram să fiu silit să sper că drumul era liber, uram să nu ştiu ce venea din faţă, dar adoram acel moment de bucurie când maşina ajungea la baza coastei, fără probleme şi în siguranţă.

Hanna mă făcea să mă simt la fel. Ea era curba mea periculoasă, costişa mea misterioasă şi nu fusesem niciodată în stare să scap de suspiciunea că avea să trimită ceva pe sensul opus care se va izbi orbeşte în mine. Dar când eram cu ea, destul de aproape ca s-o ating şi s-o sărut şi să-i aud toate teoriile trăsnite despre virginitate şi despre dragoste, niciodată nu mai simţisem o asemenea combinaţie de calm, exaltare şi poftă. În clipele acelea, încetam să-mi mai fac griji că ne-am putea ciocni.

Am vrut să cred că respingerea ei din seara asta fusese o detecţiune, o curbă înfricoşătoare care avea curând să revină la drumul drept, şi că relaţia mea cu ea nu se încheiase înainte de a fi început. Poate că fusese tinereţea ei de vină; am încercat să-mi amintesc de mine la douăzeci şi patru de ani şi n-am putut vedea decât un idiot tânăr, muncind până la ore smintite în laborator şi apoi petrecând noapte de noapte cu alte femei, în toate modurile de destrăbălare. În anumite privinţe, Hanna era mult mai matură decât fusesem eu vreodată; parcă nu făceam parte nici măcar din aceeaşi specie. Avusese dreptate când spusese că întotdeauna ştiuse să fie aşa şi

că avea nevoie să înveţe să fie copil. Tocmai realizase prima descotorosire imatură de un bărbat cu o completă lipsă de comunicare clară.

Bravo, Prunişoară.

O suisem pe Kitty într-un taxi şi mă întorsesem la muncă pe la opt, cu intenţia de a mă cufunda în citirea unor materiale, ca să încerc să ies din mintea mea pentru vreo câteva ore. Dar când am trecut pe lângă biroul lui Max, în drum spre al meu, am văzut că lumina la el era încă aprinsă.

— Ce faci de mai eşti încă aici? am întrebat, făcând un pas în încăpere şi sprijinindu-mă de tocul uşii.

Max, cu capul în mâini, îşi ridică privirea când mă văzu intrând la el în birou.

— Sara e prin oraş cu Chloe. Am hotărât să mai lucrez un pic.

Mă studie, lăsându-şi colţurile gurii în jos.

— Şi parcă tu plecaseşi acum vreo câteva ore. De ce te-ai întors? E marţi…

Ne-am uitat unul la altul o clipă, cu întrebarea implicită suspendată între noi. De atât de multă vreme îmi petreceam nopţile de marţi cu Kitty, încât nici nu cred că Max ştia exact ce voia să întrebe.

— Am văzut-o pe Kitty în seara asta, am recunoscut. Mai devreme, doar puţin.

Se încruntă enervat, dar am ridicat o mână, explicându-i:

— I-am cerut să ne întâlnim ca să bem ceva, după program.

— Pe bune, Will, eşti aşa un bulan…

— Ca să-i pun capăt, tâmpitule, am mârâit frustrat. Chiar dacă lucrurile cu ea au fost întotdeauna fără obligaţii, am vrut să ştie că s-a terminat. N-am mai văzut-o de nu ştiu când, dar încă mă caută în fiecare luni, ca să mă

întrebe. Şi numai faptul că mai crede că ar fi o posibilitate mă face să simt că o înşel pe Hanna.

Numai rostindu-i numele cu voce tare şi mi s-a strâns stomacul. Modul în care lăsaserăm lucrurile în seara asta fusese dezastruos. N-o mai văzusem niciodată atât de distantă, atât de închisă. Mi-am încleştat maxilarul, mutându-mi privirea într-o parte, la perete.

Ştiam că minţise; nu ştiam însă *de ce*.

Scaunul lui Max trosni, când se lăsă pe spate.

— Şi atunci ce cauţi aici? Unde e Hanna ta?

Am clipit, întorcându-mi ochii la el, în sfârşit observându-l. Arăta obosit şi zdruncinat şi… nu semăna deloc cu Max, nici la capătul unei zile lungi de muncă.

— Tu ce-ai păţit? am întrebat, în loc de răspuns. Arăţi de parcă ai trecut printr-un storcător de rufe.

În sfârşit râse, clătinând din cap.

— Prietene, nici n-ai idee. Hai să-l culegem pe Ben şi să mergem la o bere.

* * *

Am ajuns la bar nu cu mult înaintea lui Bennett. Tocmai când ne aşezasem la o masă în spatele localului, lângă ţintele de darts şi un tonomat stricat de karaoke, a intrat şi Bennett agale, îmbrăcat în costumul lui negru, impecabil, dar cu o expresie de epuizare completă, şi m-am întrebat cât timp aveam să reuşim să rămânem toţi trei conştienţi.

— Cu siguranţă mă faci să beau o grămadă în timpul săptămânii, în ultima vreme, Will, a mormăit Ben, luând loc.

— Atunci comandă-ţi o apă minerală, am zis.

Amândoi ne-am uitat la Max, aşteptând declamaţia lui obişnuită, pe jumătate serioasă şi abia inteligibilă, despre blasfemia de a comanda o cola dietetică într-un pub englezesc, însă el a rămas neobişnuit de tăcut, studiind

meniul şi apoi comandând ca întotdeauna: o doză de Guinness, un cheeseburger şi chipsuri.

Maddie ne-a luat comenzile şi a dispărut. Ne întorseserăm aici tot într-o seară de marţi şi, la fel ca înainte, barul era aproape pustiu. O linişte stranie părea să cuprindă masa noastră. Ca şi când niciunul dintre noi nu putea să se ostenească, să flecărească.

— Pe bune, totuşi. Ce s-a întâmplat cu tine? l-am întrebat pe Max din nou.

El mi-a zâmbit – un zâmbet autentic Max –, dar apoi a clătinat din cap.

— Mai întreabă-mă după două halbe.

Rânjind spre Maddie, când ne punea băuturile pe masă, îi făcu şmechereşte cu ochiul.

— Mulţumesc, iubire.

— Textul de la Max zicea că ne adunăm la barul lui Maddie pentru o seară cu fetele în oraş, zise Bennett şi apoi luă o înghiţitură din berea lui. Deci despre care dintre femeile lui Will vorbim în seara asta?

— Există o singură femeie acum, am murmurat. Iar Hanna mi-a dat papucii mai devreme, în seara asta, aşa că bănuiesc că practic nu există *nicio* femeie.

Amândoi şi-au ridicat privirile îngrijorate la mine.

— A zis că, în esenţă, n-a vrut relaţia asta.

— Futu-i, murmură Max, frecându-şi faţa în palme.

— Problema e, am spus, că eu cred că astea-s bazaconii.

— Will… mă preveni Bennett.

— Nu, am zis, concediindu-l cu un gest şi simţind un val de uşurare, dându-mi seama de asta cu cât mă gândeam mai mult.

Da, fusese supărată în seara asta – şi tot nu aveam habar de ce –, dar mi-am amintit cum mă simţisem când făcuserăm dragoste pe podea, în mijlocul nopţii, şi de pofta

din ochii ei, de parcă nu doar mă voia, ci începuse să aibă *nevoie* de mine.

— *Ştiu* că şi ea simte asta. S-a întâmplat ceva între noi, weekendul ăsta, le-am povestit eu. Sexul a fost întotdeauna al dracului de mişlo, dar acasă la părinţii ei a fost extraordinar de intens.

Bennett se înecă.

— Scuze. Aţi făcut sex acasă la *părinţii* ei?

Am preferat să cred că tonul lui ambiguu însemna, de fapt, *impresionat*, aşa că am continuat:

— A fost de parcă ea avea să recunoască, în sfârşit, că exista mai mult între noi doi decât sex şi prietenie.

Mi-am ridicat paharul la buze şi am luat o înghiţitură.

— Dar a doua zi dimineaţă, s-a închis brusc. S-a autoconvins să renunţe.

Amândoi bărbaţii au scos câte un sunet gânditor, cântărind problema. În cele din urmă, Bennett întrebă:

— V-aţi hotărât vreodată să fiţi parteneri exclusivi? Îmi cer scuze dacă nu urmăresc şirul relaţiei ăsteia foarte clar. Tu laşi o dâră foarte înşelătoare de femei în urma ta.

— Ştia că eu îmi doream o relaţie exclusivă, dar apoi am fost de acord să o păstrăm deschisă – pentru că aşa voise *ea*. Pentru mine, ea e ea, am zis, fără să-mi pese că aveam să primesc din partea lor un munte de insulte pentru că eram atât de învins.

O meritam şi partea cea mai amuzantă era că îmi *plăcea* să fiu declarat cârpă.

— Voi mi-aţi spus că e de ajuns, iar eu n-am nicio problemă să recunosc că aveţi dreptate. E amuzantă şi e frumoasă. E sexy şi e al dracului de deşteaptă. Vreau să spun, e exact ceea ce am eu nevoie. Trebuie să mă gândesc că ziua de azi e doar un hop în drum, altminteri o să încep să dau cu pumnii în pereţi până îmi fac praf mâinile.

Bennett râse, ridicându-şi paharul să-l ciocnească de al meu.

— Atunci să sperăm că îşi revine.

Max îşi ridică şi el paharul, ştiind că nu prea mai avea ce spune. S-a făcut puţin mic, cerându-şi parcă iertare, ca şi când asta ar fi fost cumva vina lui, doar pentru că-mi urase să sufăr din dragoste, cu doar câteva luni în urmă.

După micul meu discurs, tăcerea a revenit, iar proasta dispoziţie odată cu ea. Am făcut eforturi să nu mă las abătut. Bineînţeles, eram îngrijorat că n-aveam să fiu în stare s-o recâştig pe Hanna. Din primul moment în care îşi strecurase degetele sub tricoul meu, în dormitor, la petrecere, fusesem pierdut pentru oricine altcineva.

Chiar şi mai înainte de asta. Cred că fusesem cucerit definitiv în secunda în care îi pusesem căciula de lână pe capul ei adorabil de ciufulit după somn, la prima noastră alergare.

Însă, în pofida certitudinii mele că ea minţise în privinţa sentimentelor ei şi că într-adevăr simţise ceva pentru mine, îndoiala se strecură înapoi. De ce minţise? Ce se întâmplase între momentul în care evident *făcuserăm dragoste* şi acela în care ne urcaserăm în maşină, a doua zi dimineaţă?

Bennett îmi întrerupse spirala gândurilor negre cu propriul lui necaz:

— Ei bine, de vreme ce ne mărturisim toate sentimentele, bănuiesc că e rândul meu să le împărtăşesc. Nunta ne înnebuneşte pe amândoi. Toată lumea din familia noastră călătoreşte la San Diego pentru ceremonie – vreau să spun, *toată lumea* – mătuşi vitrege şi verişori de gradul doi şi oameni pe care nu i-am mai văzut de când aveam cinci ani. Acelaşi lucru şi din partea familiei lui Chloe.

— Asta-i mişto, am zis, apoi m-am răzgândit, când

Bennett mi-a aruncat o privire glacială. Nu e bine că oamenii vă acceptă invitaţia?

— Presupun că da, însă mulţi dintre aceştia n-au fost invitaţi. Majoritatea familiei ei este din Dakota de Nord, iar a mea e răspândită prin toată Canada, prin Michigan şi prin Illinois. Cu toţii abia aşteptau un prilej pentru o vacanţă pe coastă.

Clătinând din cap, continuă:

— Aşadar, aseară, Chloe a decis că ea vrea să fugă. Să anuleze totul şi e atât de pornită pe chestia asta, încât mă tem c-o să sune la hotel şi o să anuleze rezervările şi atunci o s-o încurcăm definitiv.

— N-ar face ea asta, prietene, murmură Max, scos din tăcerea lui neobişnuită. Nu-i aşa?

Bennet îşi duse mâinile în păr şi îşi strânse degetele.

— Sincer, nu ştiu. Treaba asta devine *uriaşă*, până şi eu simt că scapă de sub control. Toată lumea din familiile noastre invită pe cine le tună lor – de parcă e doar o mare petrecere cu intrare liberă. Nu i măcar nu mai e vorba de costuri, în momentul ăsta, ci de spaţiu şi de a avea ceea ce ne-am dorit noi. Ne imaginaserăm o nuntă cu vreo sută cincizeci de persoane. Acum se apropie de trei sute.

Oftă.

— E numai o zi. E o *zi*. Chloe încearcă să-şi ţină firea, dar e greu pentru ea, fiindcă sunt atât de multe la care eu…

Râse, clătinând din cap, apoi se îndreptă în scaun, uitându-se la noi.

— Sunt atât de multe detalii care pe mine nu mă interesează. Pentru prima oară în viaţa mea, nu e nevoie să controlez totul. Nu trebuie să-mi pese ce culori au hainele noastre sau ce cadouri pentru invitaţi alegem. Nu-mi pasă de flori. Pe mine mă interesează numai ce urmează după. Mă interesează să ajung să i-o trag o săptămână în Fiji şi

atunci vom fi căsătoriţi pentru totdeauna. *Asta* contează. Poate c-ar trebui s-o las să anuleze totul şi să mă însor cu ea weekendul ăsta, ca să putem ajunge la partea cu fututul.

Am deschis gura să protestez, să-i spun lui Bennett că eram sigur că toate cuplurile treceau prin genul ăsta de criză, dar adevărul era că habar n-aveam. Chiar şi la nunta lui Jensen – unde fusesem cavaler de onoare – singurul lucru care îmi susţinuse interesul în timpul ceremoniei fusese gândul de a le lua pe cele două domnişoare de onoare în garderobă ca să le-o trag. Nu acordasem prea mare atenţie emoţiilor zilei.

Aşa că am închis gura, fără să spun nimic, trecându-mi palma peste ea şi simţind o doză de autodispreţ invadându-mă. *La dracu'*! Deja îmi era dor de Hanna şi, fiindcă eram împreună cu cei mai apropiaţi prieteni ai mei, care erau atât de… aşezaţi, înrăutăţea problema. Nu din pricină că n-aş fi simţit nevoia să mă pun la curent cu evenimentele importante din viaţa lor; ci pur şi simplu voiam confortul de a şti că puteam ieşi cu prietenii într-o seară şi să mă întorc apoi acasă, la *ea*. Îmi lipsea compania ei, modul în care asculta cu atâta atenţie, modul în care ştiam că va spune orice îi va trece prin minte când era în preajma mea, un lucru pe care observasem că nu-l mai făcea cu nimeni altcineva. O iubeam pentru că era atât de necenzurată – atât de pasionată şi de încrezătoare, de curioasă şi de inteligentă. Şi îmi lipsea să-i simt corpul, să obţin plăcere de la ea şi *să-i ofer* plăcere la nesfârşit.

Voiam să stau în pat cu ea noaptea şi să mă vait de greaua încercare de a plănui o nuntă. Voiam toate acestea.

— Nu fugiţi, am spus, în cele din urmă. Îmi dau seama că nu ştiu absolut nimic despre aşa ceva şi sunt sigur că părerea mea nu contează, dar sunt convins că toate nunţile par un ghem de nenorociri la un moment sau

altul.

— Numai că pare prea multă muncă pentru o singură zi, mormăi Bennett. Viaţa durează mult mai mult dincolo de această singură felie de timp.

Max chicoti, ridicându-şi paharul, dar se răzgândi, punându-l la loc pe masă, mai înainte să înceapă să râdă iar, mai tare. Amândoi ne-am întors să ne uităm la el.

— Te-ai purtat ca un zombie, Max, am remarcat eu, dar acum eşti Max clovnul care-ţi dă fiori. Noi ne spovedim aici – eu, că Hanna mi-a călcat în picioare dragostea, Benett, că se luptă din răsputeri cu criza veche de când lumea a nebuniei plănuirii nunţii. E rândul tău.

El clătină din cap, zâmbind cu nasul în paharul lui gol.

— Bine.

Îi făcu semn lui Maddie pentru încă un Guinness.

— Dar, Ben, în seara asta eşti aici numai ca prietenul meu. Nu ca şeful Sarei. Ne-am înţeles?

Bennett dădu din cap, cu sprâncenele încruntate.

— Bineînţeles.

Ridicând doar dintr-un umăr, Max murmură:

— Ei bine, băieţi, se pare c-o să fiu tată.

Relativa linişte de care ne bucuraserăm păru o hărmălaie haotică în comparaţie cu vidul care se aşternu acum. Bennett şi cu mim îngheţarăm, apoi schimbarăm o scurtă privire.

— Max? întrebă Bennett, cu o neobişnuită delicateţe. Sara e însărcinată?

— Da, prietene.

Max ridică ochii, cu obrajii îmbujoraţi şi ochii larg deschişi.

— Poartă copilul meu.

Bennett continuă să-l privească, probabil urmărind fiecare reacţie de pe faţa lui Max.

— Asta e bine, am zis eu, cu prudenţă. Nu-i aşa? Ăsta e un lucru bun?

Max dădu din cap, clipind spre mine.

— E *nemaipomenit*. Numai că… sunt îngrozit, ca să fiu sincer.

— În ce lună e? întrebă Bennett.

— Puţin peste trei luni.

Amândoi am dat să ne arătăm surprinderea, dar el a ridicat o mână:

— A fost stresată şi s-a gândit…

Clătinând din cap, continuă:

— A făcut un test weekendul ăsta, dar n-a ştiut până astăzi când am făcut o examinare cu ultrasunete ca să măsurăm copilul cât de avansată este sarcina.

Îşi apăsă podul palmelor peste ochi.

— Să fiu al naibii, *copilul*. De-abia am aflat că Sara e însărcinată, iar azi am putut vedea că e un *copil*, acolo, înăuntru. Sarcina Sarei e destul de înaintată pentru ca medicul ecograf să ghicească şi că e o fetiţă, deşi nu vom şti sigur pentru încă vreo două luni. E pur şi simplu… incredibil.

— Max, de ce naiba eşti cu noi în oraş? am întrebat, râzând. N-ar trebui să fii acasă, bând cidru înspumat şi alegând nume?

Zâmbi.

— Ea a vrut un timp departe de mine, cred. Am fost de-a dreptul insuportabil în ultimele zile, am vrut să redecorez nenorocitul de apartament şi să discutăm despre când ne căsătorim şi toate rahaturile alea. Cred că a vrut să-i spună lui Chloe. De altfel, avem o întâlnire plănuită pentru mâine.

Încremeni, cu sprâncenele unite de îngrijorare, după ce spuse asta.

— Dar acum, că ziua s-a încheiat, sunt doar rupt.

— Nu vă faceţi probleme pentru asta, nu-i aşa? întrebă Bennett, cercetându-l atent pe Max. Vreau să spun, e incredibil. Tu şi Sara o să aveţi un *copil*.

— Nu, e doar grămada de griji pe care sunt sigur că toată lumea le simte, zise Max, ştergându-şi gura cu dosul palmei. O să fiu un tată bun? Sara nu e mare băutoare, dar am făcut oare ceva, în ultimele trei luni, care ar fi putut dăuna copilului? Şi, cu odrasla mea uriaşă crescând acolo, o să fie bine mica Sara?

N-am mai putut să mă abţin. M-am ridicat, săltându-l pe Max din scaun şi îmbrăţişându-l.

Era atât de îndrăgostit de Sara, încât abia putea gândi cum trebuie când era ea prin preajmă. Şi, cu toate că în majoritatea timpului făceam mişto din cauza asta, era un lucru de-a dreptul uimitor. Ştiam fără să fie nevoie să mi-o spună că era pregătit pentru asta, pregătit să se aşeze la casa lui şi să devină un soţ şi un tată devotat.

— O să fie excelent, Max. Serios. Felicitări!

Făcând un pas înapoi, am văzut că Bennett se ridică, îi strânge mâna lui Max şi îl îmbrăţişează scurt.

Enormitatea faptului a început să mi se lămurească şi deodată m-am prăbuşit la loc pe scaun. Asta era viaţă. Asta era viaţa care începea pentru noi: nunţi, familii şi hotărâri de a face un pas şi de a fi bărbat pentru cineva. Nu era despre tâmpeniile de slujbe pe care le aveam sau despre emoţiile întâmplătoare pe care le căutam sau aşa mai departe. Viaţa era construită din cărămizile acestor conexiuni şi pietre de încercare şi din momentele în care le spuneai celor mai buni prieteni ai tăi că urmează să ai un copil.

Mi-am scos telefonul, trimiţându-i Hannei un singur rând.

Tu eşti tot la ce mă mai pot gândi.

NOUĂSPREZECE

Când eram mică, îmi înnebuneam toată familia, deoarece nu puteam să dorm cu zile înainte de orice sărbătoare sau eveniment. Mama mea, extenuată, stătea cu mine noapte de noapte, implorându-mă să mă duc la culcare.

— Ziggy, spunea ea. Scumpo, dacă te duci la culcare, Crăciunul o să vină mai repede. Timpul trece mai iute când dormi.

Însă asta n-a părut niciodată să dea rezultate pentru mine.

— Nu pot să dorm, stăruiam eu. Sunt prea multe în mintea mea. Gândurile mele nu vor să încetinească.

Petreceam numărătoarea inversă până la zilele onomastice şi vacanţe trează şi emoţionată, plimbându-mă în sus şi-n jos pe culoarele uriaşei noastre case, în timp ce ar fi trebuit să dorm la mine în cameră. Era un obicei de care nu scăpasem nici când crescusem.

Sâmbătă nu era Crăciunul sau prima zi a vacanţei de vară, dar eu număram fiecare zi, fiecare minut de parcă aşa ar fi fost. Pentru că, oricât de jalnic suna şi oricât de tare nu-mi plăcea că aşteptam cu nerăbdare momentul, ştiam că aveam să-l văd pe Will. Numai gândul acesta era destul ca fiecare noapte să mă găsească trează, fără pic de somn, la fereastră, numărând la nesfârşit stâlpii de iluminat până la blocul lui.

* * *

Întotdeauna auzisem că prima săptămână după despărţire este cea mai grea. Speram să fie adevărat. Pentru că mesajul lui Will de marţi noapte – *Tu eşti tot la ce mă mai pot gândi* – a fost tortură curată.

Să fi greşit numărul când l-a trimis? Sau a spus asta pentru că se trezise singur sau pentru că era cu altă femeie, dar se gândea la mine? Nu puteam fi chiar supărată şi judecata mea iniţială că era ipocrit, fiindcă îmi

trimisese mesajul când era cu Kitty, s-a spulberat rapid; şi eu îi trimisesem mesaje când fusesem la întâlnirile mele cu Dylan.

Mai rău era că nu aveam cu cine vorbi despre asta, cu adevărat. Adică, aveam, dar nu-l voiam decât pe Will.

Vineri seara străbăteam străzile pentru a merge să mă întâlnesc cu Sara şi cu Chloe.

Încercasem să afişez curaj toată săptămâna, dar eram foarte nefericită şi începuse să se vadă. Arătam obosită şi tristă. Arătam exact cum mă simţeam. Simţeam că mi-e dor de el în fiecare răsuflare, în fiecare secundă ce trecea de când îl văzusem ultima oară.

Bathtub Gin[6] era o mică bodegă în Chelsea. Clienţii erau întâmpinaţi cu o vitrină obişnuită, pe geamul căreia fuseseră inscripţionate cuvintele STONE STREET COFFEE[7]. Dacă nu erai sigur ce căutai sau se întâmpla să treci pe acolo în timpul săptămânii, când nu era o coadă lungă la intrare, puteai să nici n-o observi. Dar, dacă ştiai că este acolo, iluminată de un singur bec roşu, nimereai uşa potrivită. Una care se deschidea spre un club din vremea Prohibiţiei, care păstra inclusiv lumina discretă, constantul jazz în fundal şi chiar o uriaşă cadă de bronz, în mijloc.

Le-am descoperit pe Chloe şi pe Sara la bar, cu băuturile deja comandate şi un superb bărbat brunet alături.

— Salut, fetelor, am zis, aşezându-mă pe un scaun înalt, de lângă ele. Scuze că am întârziat.

Toţi trei şi-au întors capetele, m-au măsurat din cap până în picioare, după care bărbatul a spus:

— Oh, scumpo, spune-mi totul despre bărbatul care

---

6 Cada cu gin (lb. engleză).

7 Celebră companie de prăjit, măcinat şi servit cafea, cu distribuţie în cafenele, restaurante.

ţi-a făcut asta.

Am clipit, uitându-mă de la unul la altul, nedumerită.

— Eu… Bună, sunt Hanna.

— Nu-l băga în seamă, zise Chloe, împingând meniul spre mine. Noi aşa facem. Şi comandă-ţi ceva de băut înainte să vorbeşti. Arăţi ca şi când ţi-ar prinde bine.

Bărbatul misterios păru ofensat pe bună dreptate şi toţi trei se mai certară puţin, în timp ce eu citeam pe sărite numele diverselor cocteiluri şi vinuri, alegând până la urmă primul lucru care mi s-a părut că se potriveşte cu dispoziţia mea.

— O să vreau un Tomahawk, i-am spus barmanului, observând cu coada ochiului privirile surprinse schimbate de Sara şi Chloe.

— Deci aşa stă treaba, înţeleg.

Chloe făcu semn pentru încă un pahar şi apoi mă luă de mână, conducându-ne pe toţi la o masă.

În orice alt moment, aş fi tras probabil de cocteilul meu cam toată seara, delectându-mă cu confortul îngăduit de *opţiunea* de a mă ameţi. Însă ştiam că voiam să particip la cursă, mâine, şi în niciun caz n-aveam să alerg mahmură.

— Apropo, Hanna, zise Chloe, făcând semn spre bărbatul care mă urmărea cu ochi curioşi şi amuzaţi. El e George Mercer, asistentul Sarei. George, ea e adorabila şi foarte curând abţiguita şi/sau căzuta cu capul pe masă Hanna Bergstrom.

— Ah, categoria muscă, zise George şi-mi făcu semn din cap spre Chloe. Ce naiba cauţi cu sugativa asta bătrână? Ea ar trebui să poarte o etichetă de avertisment pentru fetele ca tine.

— George, ce-ai zice dacă ţi-aş înfige tocul în fund? întrebă Chloe.

George nici nu clipi.

— Tot tocul?

— Scârbos, gemu Sara.

Râzând, George zise tărăgănat:

— Mincinoaso.

Sara se aplecă spre mine, sprijinindu-şi coatele pe masă.

— Nu-i băga în seamă. E ca şi când te-ai uita la Bennett şi Chloe, deşi amândoi mai degrabă şi-ar trage-o cu Bennett, decât unul altuia.

— Înţeleg, am murmurat.

O chelneriţă ne-a aşezat băuturile pe masă şi am sorbit puţin, cu paiul, din paharul meu.

— Să n-am parte! m-am înecat eu, cu gâtul în flăcări.

Am golit aproape tot paharul cu apă, în timp ce Sara mă urmărea, cântărindu-mă.

— Deci, care-i treaba? întrebă ea.

— Băutura e atât de iiute.

— Nu asta te-a întrebat, mi-o trânti Chloe.

Mi-am plecat ochii spre paharul meu, încercând să mă concentrez asupra micilor grăunţe de ardei iute ce pluteau la suprafaţă şi nu la golul pe care-l simţeam în piept.

— Aţi mai vorbit cu Will, în ultima vreme?

Clătinară din cap, dar George deveni brusc atent.

— Will Sumner? preciză el. Ţi-o tragi cu *Sumner*? Fir-aş al naibii.

Făcu din nou semn chelneriţei.

— O să avem nevoie de încă un pahar, drăguţo. Adu mai bine toată sticla.

— Păi, eu n-am mai vorbit cu el de luni, zise Sara.

— Marţi după-amiază, spuse Chloe, arătând cu degetul spre pieptul ei. Dar ştiu că a avut o săptămână nebună.

— Oh, zise Sara. N-a fost împreună cu tine de Paşte?

George trase brusc aer în piept.

— Nasol.

Şi în clipa asta eram fata aceea cu povestea unei despărţiri pe care n-o voiam nici măcar în mintea mea, darămite ca subiect de discuţie la un pahar. Nu ştiam cum să explic faptul că lucrurile au fost perfecte, în weekendul acela. Că îi crezusem fiecare vorbă pe care mi-o spusese el. Că mă prăbuşisem… M-am oprit, cuvintele întărindu-se ca betonul în gândurile mele.

— Hanna, scumpo?

Sara puse o mână pe braţul meu.

— Mă simt ca o idioată.

— Draga mea, zise Chloe, cu ochii plini de îngrijorare. Ştii că nu trebuie să vorbeşti, dacă nu vrei.

— Ba bine că nu, se răsti George. Cum o să ştim să-i facem viaţa mizerabilă aşa cum se cuvine, dacă nu aflăm toate detaliile sordide? Ar trebui probabil să începem cu începutul şi să ne lămurim de întreaga grozăvie, totuşi. Prima întrebare: e scula lui într-atât de formidabila pe care am auzit? Şi degetele… sunt cu adevărat ghilimele magice?

Se aplecă spre mine, şoptind:

— Şi gurile rele spun că ar putea câştiga un concurs de mâncat pepeni, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— *George*, gemu Sara, iar Chloe îl fulgeră cu privirea, dar eu am zâmbit.

— Sunt sigură că habar n-am ce vrei să spui, i-am şoptit şi eu.

— Uită-te pe YouTube, mi-a spus el. O să ai viziunea.

— Dar să ne întoarcem la partea în care Hanna e *supărată*, zise Sara, cu ochii aspri şi fixaţi asupra lui George.

— Eu doar… am tras aer adânc în piept, căutându-mi de zor cuvintele. Ce-mi puteţi spune despre Kitty?

— Oh, zise Chloe, lăsându-se pe spate în scaun.

Îi aruncă o privire Sarei, repetând:

— *Oh*.

M-am aplecat peste masă, încruntată.

— Ce înseamnă oh?

— Kitty este… vreau să spun, e una dintre… George nu continuă, fluturând din mâini sugestiv.

— Da, zise Sara. Kitty e una dintre amantele lui Will.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ştiţi dacă se mai vede cu ea?

Chloe păru să-şi cântărească răspunsul cu grijă.

— Păi – eu nu ştiu oficial că el ar fi pus capăt legăturii cu ea, zise chircindu-se puţin. Dar, Hanna, te adoră. Oricine poate…

— Dar încă se mai vede cu ea, am întrerupt-o.

Ea oftă, fără tragere de inimă.

— Sincer, nu ştiu. Ştiu doar că i-am făcut cu toţii capul mare fiindcă nu o rupea cu ea, dar n-aş putea să afirm… cu certitudine că a încetat s-o mai vadă.

— Sara? am întrebat eu.

Clătinând din cap, Sara murmură:

— Îmi pare rău, scumpo. Sincer, nici eu nu ştiu.

M-am întrebat dacă era posibil ca inima să ţi se facă fărâme, bucată cu bucată. Eram convinsă că o auzisem plesnind când citisem mesajul de la Kitty. Mai simţisem o bucată căzând atunci când mă minţise despre noaptea de marţi. Toată săptămâna umblasem rănită, simţind picând ciob după ciob, până ce ajunsesem să mă întreb ce mai bătea oare în pieptul meu.

— L-am auzit vorbind cu fratele meu că voia o relaţie serioasă cu cineva, dar că se temea să pună capăt legăturilor cu celelalte. Însă mi-am închipuit că poate se referea să termine *oficial* cu ele? Lucrurile păreau că merg foarte bine între noi. Dar apoi Kitty i-a trimis un mesaj, am

povestit eu. Eu tocmai mă jucam cu telefonul lui, iar ea răspundea unui mesaj pe care evident i-l trimisese el înainte, despre o întâlnire marţi noaptea.

— De ce nu l-ai întrebat pe el? se interesă Chloe.

— Am vrut să îmi spună el, din proprie iniţiativă. Will a făcut întotdeauna caz de sinceritate şi comunicare, aşa că mi-am închipuit că, dacă îl voi invita la cină marţi, el o să-mi spună că avea să fie cu Kitty.

— Şi? a întrebat Sara.

Am oftat.

— Mi-a zis că avea *o treabă*. O întâlnire de afaceri în seara aceea.

— Au, făcu George.

— Mda, am mormăit. Aşadar, s-a terminat. Însă am făcut-o cu adevărat aiurea, pentru că n-am ştiut ce să-i spun. I-am zis că relaţia noastră devenea prea împovărătoare, că n-aveam decât douăzeci şi patru de ani şi că nu-mi doream nimic serios. Că nu mai voiam să continue ce era între noi.

— La naiba, fato, zise George lin. Tu când vrei să termini lucrurile, sapi o groapă şi arunci o bombă în ea.

Am gemut, apăsându-mi podurile palmelor peste ochi.

— Trebuie să existe o explicaţie, zise Sara. Will nu spune că are o întâlnire de afaceri când se duce cu o femeie. Spune pur şi simplu că se duce cu o femeie. Hanna, nu l-am mai văzut niciodată aşa. Max nu l-a mai văzut niciodată aşa. Este clar că te adoră.

— Şi contează? am întrebat, cu ochii la paharul meu de mult uitat. El m-a minţit despre întâlnire, dar eu sunt cea care a spus că ar trebui să menţinem relaţia deschisă. Numai că deschisă, pentru mine, însemna *posibilitatea* de a fi cu altcineva. Deschisă, pentru el, a însemnat mai mult decât realitatea deja existentă. Şi tot timpul ei a insistat ca

lucrurile să fie mai serioase între noi.

— Vorbeşte cu el, Hanna, zise Chloe. Ai încredere în mine, în privinţa asta. Trebuie să-i dai o şansă să se explice.

— Ce să explice? am întrebat. Că el încă se mai vedea cu ea, potrivit regulilor pe care eu însămi le-am stabilit de la bun început? Şi după aia, ce?

Chloe mi-a luat mâna şi mi-a strâns-o.

— După aia, îţi vei ţine capul sus şi-i vei spune în faţă să se ducă învârtindu-se.

* * *

M-am îmbrăcat de la prima geană de lumină care s-a ivit pe fereastră şi am mers pe jos cele zece străzi până la locul de concurs ca într-o ceaţă. Se ţinea în Central Park şi tot circuitul măsura puţin peste douăzeci de kilometri, şerpuind printre aleile şi potecile din parc. Mai multe străzi din apropiere fuseseră mărginite de cordoane, pentru a ţine deoparte camioanele de ajutor, corturile şi mulţimea atât a spectatorilor, cât şi a alergătorilor.

Asta urma să fie pe bune acum. Will avea să fie aici şi eu trebuia să hotărăsc dacă să vorbesc cu el sau să las pur şi simplu lucrurile uşa cum erau. Nu ştiam dacă aveam să fac faţă vreuneia dintre variante.

Cerul tocmai începea să se lumineze şi în aerul dimineţii încă mai stăruia răcoarea. Însă eu îmi simţeam faţa încălzită, sângele gonindu-mi fierbinte prin artere şi prin vene, prin inima care-mi bătea prea repede. Trebuia să mă concentrez ca să pot respira normal.

Nu ştiam unde mă duc sau ce fac, dar evenimentul părea bine organizat şi, de îndată ce m-am apropiat de parc, semnele m-au îndreptat spre locul unde trebuia să mă înscriu.

— Hanna?

Mi-am ridicat ochii şi l-am văzut pe fostul meu

partener de antrenament, fostul meu iubit, stând la masa de înregistrare şi privindu-mă cu o expresie pe care n-am putut s-o descifrez. Sperasem că amintirile mele exagerau despre cât de spectaculos arăta, cât de copleşitor era doar să fiu lângă el. Nu exageraseră. Will mi-a susţinut privirea şi m-am întrebat dacă o să încep să râd nestăpânit, să plâng sau poate doar s-o rup la fugă, în caz că se apropia de mine.

— Bună, zise el, în cele din urmă.

Brusc, i-am întins mâna, de parcă el ar fi trebuit… ce? Să mă salute cu o strângere de mână? *Dumnezeule mare*, *Hanna*! Însă acum o făcusem, iar mâna mea tremurătoare a rămas suspendată între noi, în timp ce el şi-a coborât ochii la ea.

— Oh… o să… aşa o să fim, murmură el, ştergându-şi palma de pantaloni înainte să-mi prindă mâna într-a lui. Bine, hei. Ce mai faci?

Am înghiţit nodul din gât, smulgându-mi mâna înapoi de îndată ce-am fost în stare.

— Hei. Bine. Sunt bine.

Asta era comic de rău şi voiam să disec situaţia cu Will şi numai cu Will. Dintr-odată aveam un milion de întrebări despre protocolul stingherelii post-despărţire şi dacă strângerile de mână erau întotdeauna o idee proastă sau doar acum.

Aplecându-mă automat, mi-am scris numele pe o listă şi am luat un pachet informativ de la o femeie aşezată de partea cealaltă a mesei. Ea mi-a dat nişte instrucţiuni pe care abia le-am înţeles; mă simţeam ca scufundată în apă.

Când am terminat, Will încă mai stătea acolo, cu aceeaşi expresie încordată, plină de speranţă.

— Ai nevoie de ajutor? şopti el.

Am clătinat din cap.

— Cred că sunt bine.

Era o minciună; habar n-aveam ce făceam.

— Trebuie doar să te duci la cortul de colo, a zis el blând, citindu-mă perfect ca întotdeauna şi punând o mână pe braţul meu.

M-am dat înapoi şi am zâmbit înţepat.

— Am priceput. Mersi, Will.

Cum tăcerea dintre noi se lungea, o femeie pe care nici n-o observasem lângă el, a vorbit:

— Bună, a zis ea şi m-am întors zăpăcită spre ea, văzând-o zâmbind şi întinzându-mi mâna. Nu cred că am făcut cunoştinţă oficial. Eu sunt Kitty.

Mi-a luat un moment până ce piesele s-au îmbinat şi, când au făcut-o, nici măcar n-am putut să-mi stăpânesc şocul. Am simţit că rămân cu gura căscată. Cum a putut crede el că asta ar fi fost chiar şi pe departe în regulă? M-am uitat de la ea la Will, care, mi-am dat seama rapid, părea la fel de surprins ca şi mine s-o vadă stând acolo. Adică, n-o văzuse apropiindu-se?

Faţa lui Will ar fi putut figura ca ilustraţie din dicţionar a termenului *incomodat*.

— Oh, Doamne.

Se uită de la una la cealaltă pentru o fracţiune de secundă şi murmură:

— Oh, la dracu', ăăă… hei, Kitty, ea este…

Se întoarse spre mine şi ochii i se înduioşară.

— Ea este Hanna mea.

Nu-mi venea să cred. *Cum spusese*?

— Mă bucur să te cunosc, Hanna. Will mi-a povestit totul despre tine.

Ştiam că ei vorbeau, dar cuvintele nu păreau să răzbată dincolo de ecoul acelei propoziţii care se repeta la nesfârşit în capul meu. Ea *este Hanna mea*. *Ea este Hanna mea*.

A fost o greşeală. Era doar incomodat. Am arătat

peste umărul meu.

— Trebuie să plec.

Întorcându-mă, m-am împleticit îndepărtându-mă de masă şi luând-o spre cortul femeilor.

— Hanna! strigă el după mine, dar nu m-am întors.

Eram încă un pic ameţită când am întins formularul, mi-am primit numărul de participant la cursă şi m-am îndreptat spre un loc liber, ca să-mi fac încălzirea şi să-mi leg şireturile. Auzind nişte paşi, mi-am ridicat capul, deja îngrozită de ceea ce urma să descopăr. Văzând-o pe Kitty stând acolo, a fost mai rău decât mă aşteptasem.

— E un tip nemaipomenit, a zis ea, prinzându-şi numărul cu bolduri pe partea din faţă a tricoului.

Mi-am coborât privirile, ignorând focul care a izbucnit brusc jos, în pântecele meu.

— Da, de bună seamă.

Se aşeză pe o bancă la vreun metru depărtare şi începu să descojească eticheta de pe o sticlă de apă.

— Ştii, n-aş fi crezut că o s-o întâmple asta vreodată.

Clătină din cap, râzând.

— Atâta timp el întotdeauna s-a folosit de scuza *Nu-i vina ta*. *Numai că eu nu vreau mai mult cu nimeni*. Iar acum? Acum, când în sfârşit a pus capăt legăturii, a făcut-o pentru că *vrea* mai mult. Numai că împreună cu altcineva.

M-am ridicat, uitându-mă în ochii ei.

— A pus capăt legăturii cu tine?

— Da. Mă rog, zise ea, gândindu-se. Săptămâna asta a fost încheierea oficială, dar în realitate nu ne-am mai văzut din…

Se uită în sus, socotind.

— Din februarie? Şi de atunci tot contramandează întâlnirile cu mine.

N-am ştiut ce să spun.

— Cel puţin, acum ştiu de ce.

Trebuie să fi arătat complet căzută în cap, pentru că mi-a zâmbit şi s-a aplecat puţin spre mine:

— Pentru că e îndrăgostit de tine. Iar dacă tu eşti atât de formidabilă pe cât crede el că eşti, n-ai să ratezi asta.

* * *

Nu-mi amintesc cum am traversat parcul până în locul unde erau strânşi alergătorii. Gândurile mele erau înceţoşate şi învălmăşite.

Februarie?

Noi abia începuserăm să alergăm pe atunci…

…Martie – asta-i când Will şi cu mine am început să ne culcăm împreună…

Marţi noapte… ca să poată pune capăt lucrurilor, faţă în faţă.

Ca o fiinţă omenească decentă, ca un om bun. Am închis ochii când înţelegerea deplină m-a izbit în plină forţă: el îi spusese ei toate acestea chiar şi *după* ce eu o rupsesem cu el.

— Eşti gata pentru asta?

Am sărit speriată, uimită să-l văd pe Will stând lângă mine. A pus o mână pe braţul meu, oferindu-mi un început de zâmbet.

— Eşti bine?

M-am uitat în jur, de parcă aş fi putut scăpa undeva ca să… *mă gândesc*. Nu eram pregătită ca el să fie atât de aproape de mine sau să-mi poată vorbi ca şi când am fi fost din nou prieteni, să fie drăguţ. Trebuia să-mi cer iertare şi încă mai eram furioasă pentru că mă minţise… Nici nu ştiam de unde să încep. I-am întâlnit privirea, căutând un semn care să-mi spună cum am putea îndrepta lucrurile.

— Cred că da.

— Hei, zise el, făcând un pas minuscul mai aproape. Hanna…

— Da?

— Eşti… o să te descurci.

Ochii lui îi cercetau pe ai mei, încărcaţi de îngrijorare, şi am simţit cum mi se strânge stomacul de căinţă.

— Ştiu că lucrurile sunt ciudate între noi. Numai că scoateţi orice altceva din cap. Trebuie să fii aici, cu mintea la alergare. Te-ai antrenat din greu pentru asta şi poţi s-o faci.

Am răsuflat, simţind prima scânteie de emoţie de dinainte de cursă, fără legătură cu Will.

Frământându-mi umerii, a murmurat:

— Emoţionată?

— Puţin.

Am văzut momentul în care a trecut în modul antrenor şi m-am mai liniştit puţin, agăţându-mă de această fărâmă de familiaritate platonică.

— Adu-ţi aminte să-ţi dozezi eforturile. Nu porni prea repede, jumătatea de la urmă e cea mai grea şi ai nevoie să-ţi păstrezi destule rezerve ca să termini cursa, bine?

Am dat din cap.

— Ţine minte, asta e prima ta cursă şi nu e vorba decât de a trece linia de finiş, nu de locul pe care termini.

Umezindu-mi buzele, am răspuns:

— Bine.

— Ai mai alergat şaisprezece kilometri şi înainte; poţi alerga şi douăzeci. Eu o să fiu chiar aici, astfel încât… o să facem asta împreună.

Am clipit des, uitându-mă la el surprinsă.

— Tu poţi trage pentru un loc bun, Will. Asta e un nimic pentru tine – ar trebui să fii printre primii.

El clătină din cap.

— Nu asta e cursa pentru care mă pregătesc eu. A mea e peste două săptămâni. Asta e a ta. Ţi-am mai spus.

Am dat din nou din cap, amorţită, şi nu mi-am mai putut desprinde ochii de la el: de la gura care mă sărutase de atâtea ori şi care a vrut s-o sărute numai pe a mea; de la ochii ce mă priveau pătrunzător de fiecare dată când spuneam vreun cuvânt, de fiecare dată când îl atingeam; de la mâinile care acum erau aşezate pe umerii mei şi care erau aceleaşi mâini ce atinseseră fiecare centimetru al pielii mele. El îi spusese lui Kitty că voia să fie cu mine, numai cu mine. Şi mie îmi spusese exact aceleaşi cuvinte, însă nu le dădusem niciodată crezare.

Poate că afemeiatul chiar dispăruse.

După o ultimă privire cercetătoare, Will îşi luă mâinile de pe umerii mei şi mă conduse, cu o palmă apăsată pe spate, spre linia de start.

* * *

Cursa a început din partea de sud-vest a parcului, în colţul de lângă Circul lui Columb. Will mi-a făcut semn să-l urmez şi am efectuat încălzirea obişnuită. El dădea din cap fără cuvinte, urmărindu-mă şi păstrând constant contactul liniştitor.

— Ţine-l aşa încă puţin, a zis el, aplecat deasupra mea. Respiră.

S-a anunţat că era timpul să începem şi ne-am dus la locurile noastre. Detunătura pistolului a răsunat prin aer, speriind păsările din copacii de deasupra. Subita pornire a sutelor de corpuri de la linia de start s-a transformat într-o izbucnire colectivă de sunet.

Ruta maratonului începea de la circ, urma conturul exterior al parcului, cotind pe Strada 72 şi revenind la punctul de start.

Primul kilometru era întotdeauna cel mai dificil. La al doilea, lumea a început să devină neclară pe la margini şi numai zgomotele înfundate ale picioarelor pe pistă şi vâjâitul sângelui în urechile mele mai străbăteau prin

ceaţă. Nu vorbeam, dar puteam auzi fiecare pas al lui Will în spatele meu şi îi simţeam, ocazional, câte o atingere a braţului de al meu.

— Te descurci minunat, mi-a spus el, după vreo cinci kilometri.

După al zecelea kilometru, mi-a reamintit:

— Jumătate s-a dus, Hanna, şi tocmai ţi-ai intrat în ritmul normal.

Am fost conştientă de fiecare centimetru al ultimului kilometru. Mă durea tot corpul; mi-am simţit muşchii în toate modurile posibile. Pulsul îmi bătea cu putere în piept, reflectând fiecare dintre paşii mei, iar plămânii îmi urlau să mă opresc.

Însă în mintea mea era linişte. Era ca şi când aş fi fost sub apă, vocile înăbuşite din jur topindu-se unele într-altele, până alcătuiau un singur zumzet constant. Însă o voce se auzea clar:

— Ultimul kilometru, asta e. O să reuşeşti. Eşti formidabilă, Prunişoară.

Aproape că m-am împiedicat când m-a numit aşa. Vocea îi devenise blândă, dar când m-am uitat la el, avea fălcile încleştate ferm şi privea drept înainte.

— Scuze, scrâşni el, imediat regretând. N-ar fi trebuit… îmi pare rău.

Am clătinat din cap, mi-am umezit buzele şi mi-am reîndreptat privirea înainte, prea obosită. Mi-a răsărit în minte brusc înţelegerea faptului că momentul acesta era probabil mai dificil decât oricare test pe care îl dădusem vreodată la şcoală, oricare noapte lungă de la laborator. Ştiinţa fusese întotdeauna uşoară pentru mine – am învăţat pe rupte, bineînţeles, am muncit –, dar niciodată nu fusesem nevoită să-mi forţez limitele şi să continui cu orice preţ, când nu mi-ar fi plăcut nimic mai mult decât să mă prăbuşesc pe iarbă şi să rămân acolo. Hanna care îl

întâlnise pe Will în ziua aceea, pe aleea îngheţată, n-ar fi alergat niciodată douăzeci de kilometri. Ar fi făcut o încercare, cu jumătate de inimă, ar fi obosit şi, în cele din urmă, după ce ar fi ajuns la concluzia că nu acesta era punctul ei forte, s-ar fi întors la laboratorul şi la cărţile ei, în apartamentul ei cu mâncare semipreparată.

Dar nu şi *această* Hanna, nu acum. Iar el mă ajutase să ajung aici.

— Mai e un pic, a zis Will, încurajator. Ştiu că doare, ştiu că e greu, dar uită-te – şi-mi arătă nişte copaci, în depărtare – eşti aproape de final.

Mi-am scuturat părul de pe faţă şi am continuat să alerg, inspirând şi expirând, dorindu-mi să continue să vorbească, dar deopotrivă dorindu-mi să tacă naibii din gură. Sângele îmi pompa prin vene, fiecare parte din mine parcă fusese băgată în priză, electrocutată cu o mie de volţi care se scurgeau încet din mine cu fiecare pas.

În viaţa mea nu mai fusesem atât de frântă, atât de îndurerată, dar deopotrivă niciodată nu mă simţisem mai vie. Era o dementă, dar chiar dacă aveam impresia că membrele mi-au luat foc şi fiecare respiraţie mi se părea mai anevoioasă decât cea dinainte – abia aşteptam s-o mai fac o dată. Suferinţa meritase frica de a eşua sau de a nu răni. Îmi dorisem ceva, riscasem şi mă aruncasem cu capul înainte.

Iar cu acest ultim gând în minte, i-am luat mâna lui Will şi am trecut linia de finiş împreună.

DOUĂZECI

La câţiva metri depărtare de linia de finiş, Hanna mergea în cercuri mici, apoi se aplecă şi îşi puse mâinile pe genunchi.

— Sfinte Sisoe, gâfâi ea, cu faţa spre pământ. Mă simt nemaipomenit. A fost *nemaipomenit*.

Voluntarii ne-au adus batoane energizante şi sticle de

Gatorade, pe care le-am înghiţit pe nerăsuflate. Eram atât de mândru de ea şi nu m-am putut abţine să nu o trag într-o îmbrăţişare asudată, fără răsuflare, sărutând-o pe creştet.

— Ai fost grozavă.

Am închis ochii, apăsându-mi faţa de părul ei.

— Hanna, sunt atât de mândru de tine.

Ea a încremenit în strânsoarea mea, apoi şi-a pus braţele pe talia mea, ţinându-se pur şi simplu de mine, cu faţa pe gâtul meu. O puteam simţi inspirând şi expirând, îi puteam simţi mâinile tremurând pe mine. Nu ştiu de ce, nu credeam că asta era doar de la adrenalina maratonului.

În cele din urmă, a şoptit.

— Cred că ar trebui să mergem să ne luăm lucrurile.

Toată săptămâna, oscilasem nebuneşte între încredere şi nefericire, iar acum, când eram cu ea, nu-mi venea deloc s-o las să-mi scape din vedere. Ne-am întors către corturi; cu traseul cursei şerpuind prin Central Park, linia de finiş era la doar câteva străzi depărtare de unde porniserăm. I-am ascultat respiraţia, i-am privit picioarele când mergea. Mi-am dat seama că era epuizată.

— Bănuiesc că ai auzit despre Sara, zise ea, uitându-se în pământ şi jucându-se în neştire cu numărul de concurs.

Şi-a scos boldurile, l-a dat jos şi s-a uitat la el.

— Da, am zis zâmbind. Grozav.

— Am văzut-o acum două seri. Era atât de emoţionată.

— Eu l-am văzut pe Max, marţi.

Am înghiţit un nod din gât, dintr-odată foarte neliniştit. Lângă mine, Hanna s-a clătinat puţin.

— Am ieşit cu băieţii, în seara aia. El avea înfăţişarea previzibilă de groază şi bucurie.

A râs şi a fost sincer, şi blând, şi – *la dracu'* – îmi

lipsise râsul ei.

— Ce faci după asta? am întrebat, aplecându-mă ca să se poată uita la mine.

Iar când a făcut-o, am văzut acel ceva despre care ştiam că nu fusese doar în închipuirea mea, weekendul trecut. Încă o mai puteam simţi suindu-se peste mine, în odaia de oaspeţi întunecată, încă îi mai puteam auzi dorinţa şoptită implorator: *Nu-mi zdrobi inima*.

Fusese a doua oară când mi-o spusese şi, până la urmă, eu fusesem cel lăsat cu inima zdrobită.

Ea ridică din umeri şi îşi mută privirea, croindu-şi drum prin mulţimea deasă, în timp ce ne apropiam de corturile de la linia de start. Panica începu să crească în pieptul meu; nu eram pregătit pentru un adio.

— Probabil o să mă duc acasă şi-o să fac un duş. O să-mi iau ceva de mâncare.

Se încruntă.

— Sau o să mă opresc să mănânc pe drum. Nu sunt sigură că am ceva comestibil acasă.

— Vechile obiceiuri de cumpărături trec greu, am observat sec.

Ea a tresărit puţin, vinovată.

— Da, m-am cam îngropat în muncă, la laborator, toată săptămâna. Doar… mi-am ocupat bine timpul.

Cuvintele mi-au ieşit grăbite, încălecate unele peste altele, de cât de lipsit de aer mă simţeam:

— Chiar mi-ar plăcea să mai stăm împreună şi am ce trebuie pentru sandviciuri sau salate. Ai putea veni pe la mine sau…

Mi-am pierdut şirul, când s-a oprit din mers şi s-a întors să mă privească, arătând uluită şi apoi… *adoratoare*.

Clipind să-mi revin, mi-am simţit pieptul contractându-se. Am încercat să-mi potolesc speranţa imposibilă care mă strângea de gât.

— Ce? am întrebat, sunând mult mai agresiv decât aş fi vrut. De ce te uiţi la mine aşa?

Zâmbind, ea zise:

— Eşti probabil singurul bărbat pe care-l cunosc să-şi ţină frigiderul atât de bine dotat.

Am simţit că mă încrunt, nedumerit. Asta o făcuse să se oprească şi să se uite la mine? Ducându-mi mâna pe ceafă, am mormăit:

— Încerc să ţin chestii sănătoase acasă, aşa că nu ies în oraş să mănânc prostii.

Ea făcu un pas mai aproape – destul de aproape cât să simt o şuviţă desprinsă din părul ei, când vântul o suflă peste gâtul meu. Destul de aproape cât să-i simt uşorul iz de transpiraţie, să-mi aduc aminte cât de grozav era s-o fac eu pe ea să transpire. Mi-am coborât privirea la buzele ei, dorindu-mi atât de tare s-o sărut, încât mă înţepa pielea.

— Cred că eşti uimitor, Will, zise ea, umezindu-şi buzele sub presiunea atenţiei mele. Şi nu-mi mai arunca privirile astea cu foc mocnit. Am rezistenţă limitată la tine, astăzi.

Mai înainte să pot procesa cuvintele ei, se întoarse şi se îndreptă spre cortul femeilor. Amorţit, am luat-o în partea opusă, ca să-mi iau lucrurile pe care le împachetasem în bluza de trening. Când am ieşit, ea mă aştepta, ţinând un mic sac de pânză.

— Deci, am început eu, căznindu-mă să păstrez distanţa. Vii pe la mine?

— Chiar ar trebui să fac un duş… zise ea, uitându-se dincolo de mine şi de-a lungul străzii care ducea, în cele din urmă, la blocul ei.

— Poţi să faci duş la mine…

Nu-mi păsa cum suna. Nu voiam s-o las să plece. Îmi fusese dor de ea. Nopţile îmi fuseseră aproape insuportabile, dar dimineţile fuseseră cele mai rele. Îmi

lipsea conversaţia ei cu sufletul la gură şi cum, în cele din urmă, avea să intre în ritmul sincronizat al picioarelor noastre pe asfalt.

— Şi-mi împrumuţi nişte haine curate? întrebă ea, cu un rânjet insinuant.

Am dat din cap fără ezitare:

— Da.

Zâmbetul i-a pălit când a văzut că vorbeam serios.

— Vino, Hanna. Numai pentru prânz, promit.

Ducându-şi mâna streaşină la ochi, îmi studie faţa puţin mai mult.

— Eşti sigur?

În loc să-i răspund, mi-am înclinat capul, întorcându-mă să plec. Ea şi-a potrivit pasul după al meu şi, ori de câte ori degetele ni se atingeau, din întâmplare, îmi venea s-o iau de mână şi apoi s-o trag şi pe ea la mine, lipind-o cu spatele de cel mai apropiat copac.

Fusese din nou ea, cea de odinioară, glumeaţă, pentru acele câteva scurte momente euforice, dar Hanna cea tăcută reapăru în timp ce străbăteam străzile până la blocul meu. I-am ţinut uşa când a intrat, m-am strecurat pe lângă ea ca să apăs pe butonul liftului şi apoi am stat destul de aproape ca să-i simt braţul de-a lungul braţului meu, în timp ce aşteptam. De cel puţin trei ori am auzit-o trăgând aer în piept, dând să vorbească, dar apoi se uita la pantofii ei, la unghiile ei, la uşile liftului. Oriunde, numai la faţa mea nu.

Sus, bucătăria mea larg deschisă păru să se îngusteze din pricina tensiunii dintre noi, provocată de ecourile oribilei conversaţii de marţi seară, de sutele de lucruri nespuse de azi, de forţa clocotitoare care întotdeauna era între noi. I-am întins o sticlă de Powerade albastru, pentru că era băutura ei răcoritoare preferată, şi mie mi-am turnat un pahar cu apă, întorcându-mă să-i

privesc buzele, gâtul, mâna în jurul sticlei, în timp ce luă o înghiţitură lungă.

Eşti atât de frumoasă, am spus în gând.

Te iubesc atât de mult.

Când şi-a pus sticla pe bufet, expresia ei era răvăşită de toate lucrurile pe care nici ea nu le spunea. Îmi dădeam seama că existau, dar habar n-aveam care ar putea fi acele lucruri.

În timp ce beam în tăcere, n-am putut să mă abţin să nu o studiez pe furiş. Dar încercarea de discreţie a fost zadarnică. I-am putut vedea buzele arcuindu-se într-un zâmbet cunoscător, când atenţia mea s-a mutat de la faţa ei, la bărbia ei, şi mai jos, spre pielea de pe pieptul ei care lucea de sudoare, cu sugestiile sânilor vizibile pe sub sutienul zgârcit. Până în momentul acela izbutisem să evit să mă uit direct, iar acum îmi stârnise o dorinţă familiară în tot corpul. Pieptul ei era locul unde eram fericit şi voiam să mă aşez şi să-mi îngrop faţa acolo.

Am gemut, frecându-mă la ochi. Fusese o idee foarte proastă s-o invit aici. Îmi venea s-o dezbrac, aşa asudată, şi să-i simt alunecarea peste mine.

Tocmai când arătam peste umărul meu spre baie şi o întrebam:

— Vrei prima la duş?

Hanna şi-a înclinat capul, rânjind, şi m-a întrebat:

— Tocmai te-ai zgâit la sânii mei?

Şi din cauza naturaleţei, a confortului, a afurisitei de intimităţi a întrebării, am luat foc de mânie.

— Hanna, *nu*! am spus. Nu fi fata care se joacă provocator. Acum o săptămână, practic mi-ai spus să mă car.

Nu mă aşteptasem să-mi iasă chiar aşa şi, în liniştea bucătăriei, tonul meu furios a răsunat, ricoşând în pereţi şi înconjurându-ne.

Ea a pălit, arătând devastată.

— Îmi pare rău, a şoptit.

— La dracu', am gemut, închizându-mi ochii strâns. Nu-ţi cere iertare, numai…

Am deschis ochii să mă uit la ea.

— Nu te juca.

— Nu asta încercam, zise ea, graba făcându-i vocea firavă şi răguşită. Îmi pare rău că am dispărut, săptămâna asta. Îmi pare rău că m-am purtat atât de urât. Am crezut…

Am tras un taburet şi m-am lăsat să cad pe el. Alergatul unui semimaraton nu mă epuizase atât cât o făcuseră toate acestea. Dragostea mea pentru ea era apăsătoare, pulsa, era vie şi mă înnebunea, mă făcea să mă simt neliniştit şi ahtiat. Uram s-o văd stresată şi speriată. Uram s-o văd supărată din pricina mâniei mele, dar şi mai rău era să ştiu că avea puterea să-mi zdrobească inima şi foarte puţină experienţă ca să aibă grijă în privinţa asta. Eram complet la mila ei nesigură.

— Mi-e dor de tine, a zis.

Am simţit o gheară în piept.

— Şi mie mi-e atât de dor de tine, Hanna. Habar n-ai tu. Dar am auzit ce ai spus marţi. Dacă nu vrei asta, atunci va trebui să găsim o cale să fim din nou prieteni. Întrebându-mă dacă mă zgâiesc la sânii tăi nu ne ajută să trecem peste toate astea.

— Îmi pare rău, a zis ea, din nou. Will…

Rămase fără cuvinte şi îşi plecă privirile în podea.

Aveam nevoie să înţeleg ce se întâmplase, de ce totul se năruise abrupt după ce făcuserăm dragoste atât de intim, cu o săptămână în urmă.

— În noaptea aceea, am început eu şi apoi m-am gândit mai bine. Nu, Hanna, în fiecare noapte – a fost întotdeauna la fel de intens între noi ca atunci – dar în

noaptea aceea din weekendul trecut… am crezut că totul s-a schimbat cumva. Că noi ne-am schimbat. Şi apoi, a doua zi? Şi drumul înapoi? La dracu', nici măcar nu ştiu ce s-a întâmplat.

Veni mai aproape, destul de aproape ca s-o trag spre mine, de şolduri, ca să stea între picioarele mele, dar n-am făcut-o, iar ea şi-a frământat puţin mâinile pe lângă corp, după care le-a lăsat să-i cadă, inerte.

— S-a întâmplat că am auzit ce i-ai spus lui Jensen. Ştiam că existau şi alte femei în viaţa ta, dar cumva mă gândisem că ai încheiat legăturile cu ele. Ştiam că eviţi să vorbeşti despre asta şi că nu era cinstit din partea mea să vreau asta, dar crezusem că ai făcut-o.

— Nu am încheiat „oficial" legăturile, Hanna, dar nimeni n-a fost în patul meu de când m-ai tras după tine pe afurisitul ăla de hol şi mi-ai cerut voie să mă exciţi. Nici măcar înainte de atunci.

— Dar eu de unde să fi ştiut asta?

Îşi lăsă capul în jos, cu privirile în podea.

— Şi ceea ce i-ai spus lui Jensen ar fi putut fi în regulă – ştiam că trebuia să stăm de vorbă –, dar apoi am văzut mesajul, în maşina ta. A apărut când alegeam muzica.

Veni un pas mai aproape, lipindu-şi coapsele de genunchii mei.

— Făcuserăm sex neprotejat în noaptea dinainte, dar apoi am văzut mesajul ei şi mi s-a părut că… încercai să te cuplezi cu ea imediat după aceea. Mi-am dat seama că ea, Kitty, încă se aştepta să mai poată fi cu tine şi eu am încercat…

— *Nu* am făcut sex cu ea marţi, Hanna, am întrerupt-o panicat, simţindu-mi sângele gonind prin tot corpul. Da, i-am trimis un mesaj şi am întrebat-o dacă ne puteam întâlni, dar am făcut-o ca să îi aduc la cunoştinţă că

lucrurile se terminaseră între noi. Nu a fost ca şi când…

— Ştiu, zise ea, oprindu-mă. Mi-a spus azi că n-ai mai fost cu ea de multă vreme.

Am lăsat informaţia asta să mi se aşeze în minte vreun minut, apoi am oftat. Nu eram sigur că voiam să ştiu ce i-a spus Kitty, dar, la urma urmelor, nu conta. Nu aveam nimic de ascuns. Da, pentru cineva care preţuia vorbitul deschis cu oamenii, ar fi trebuit să pun capăt lucrurilor cu Kitty de îndată ce îi spusesem Hannei că voiam mai mult, dar nu le minţisem pe niciuna dintre ele, niciodată. Nu minţisem când îi spusesem lui Kitty, cu multe luni în urmă, că nu voiam să mă implic în nimic mai serios. Şi nu o minţisem pe Hanna, cu doar o lună în urmă, când îi spusesem că voiam mai mult de la ea.

— Eu am încercat doar să mă conformez regulilor tale. Nu aveam de gând să redeschid discuţia despre o relaţie, pentru că tu hotărâseşi că eram incapabil de aşa ceva, în primul rând.

— Ştiu, zise ea repede. Ştiu.

Dar asta a fost; ochii ei îi cercetară pe ai mei, aşteptând de la mine să spun… ce? Ce aş mai fi putut spune pe care să nu-l fi spus deja? Nu dădusem cărţile pe faţă îndeajuns de multe ori?

Cu un oftat obosit, m-am ridicat.

— Vrei tu să faci duş prima? am întrebat.

Lucrurile erau atât de ciudate între noi. Nu mă simţisem aşa nici măcar în acea dimineaţă, când alergasem pentru prima dată.

A trebuit să facă un pas în lături, ca să mă lase să trec pe lângă ea.

— Nu, e în regulă. Du-te tu.

* * *

Am potrivit apa cât de fierbinte puteam suporta. Încă nu mă dureau muşchii după alergare – probabil că n-aveau

să mă doară deloc –, dar cu stresul de a vrea să fac dragoste cu Hanna şi de a vrea s-o strâng de gât, în acelaşi timp, apa fierbinte şi aburul îmi făceau extraordinar de bine.

Era posibil ca ea să fi vrut ca lucrurile să rămână cum fuseseră înainte: sex, ca prieteni. Confortabil fără aşteptări. Iar eu o doream cu atâta intensitate, încât ştiam cât de uşor ar fi fost să recad în cursa asta, să mă bucur de corpul şi prietenia ei în egală măsură, să nu îmi doresc niciodată sau să mă aştept să devenim mai mult de atât.

Numai că eu nu mai voiam asta. Cu nimeni şi, mai ales, nu cu ea. M-am săpunit, închizând ochii şi inhalând aburul, spălându-mi alergarea şi sudoarea. Dorindu-mi să-mi pot spăla şi vălmăşagul lucrurilor strâmbe de dinăuntru.

Am auzit declicul slab al uşii duşului cu doar o fracţiune de secundă înainte ca aerul rece să-mi izbească pielea. Adrenalina s-a strecurat în venele mele, pompându-mi prin inimă, umplându-mi capul cu o ferocitate care m-a făcut să ameţesc. M-am sprijinit cu mâna de perete, temându-mă să mă întorc şi să dau ochii cu ea şi simţind cum mi se topeşte hotărârea. Numai o mică parte din mine ştia că o să pot să-mi menţin punctul de vedere. Restul i-ar fi dat orice ar fi cerut ea.

Mi-a şoptit numele, închizând uşa şi venind destul de aproape de mine cât să-i simt apăsarea sânilor goi pe spate. Pielea ei era rece. Îşi plimbă mâinile pe lângă mine, peste coastele mele.

— Will, zise ea din nou, ridicându-şi mâinile pe pieptul meu şi coborându-le apoi pe abdomen. Uită-te la mine.

Am prins-o de încheieturi, ca să-i împiedic mâinile să se mişte mai jos, destul de jos cât să simtă ce erecţie aveam de la numai acest mic contact. Eram ca un cal de

curse, ţinut în loc de o poartă fragilă. Muşchii din braţele mele se încordaseră şi tresăreau; o ţineam de încheieturi ca să mă stăpânesc, câtă vreme mâinile ei erau departe de pielea mea.

Sprijinindu-mi fruntea de perete, am rămas nemişcat până când am fost sigur că puteam să mă uit la ea fără s-o iau imediat în braţe. În sfârşit, m-am întors, potrivindu-mi strânsoarea pe încheieturile ei.

— Nu cred că pot să fac asta, i-am şoptit, uitându-mă la faţa ei.

Părul îi era desfăcut, iar şuviţele i se lipiseră de obraji, de gât, de umeri. Sprâncenele îi erau unite de nedumerire şi am ştiut că n-a înţeles ce voiam să spun. Dar apoi păru să mă audă şi o roşeaţă de umilinţă se răspândi peste obrajii ei, închizând ochii strâns.

— Îmi pare…

— Nu, am întrerupt-o. Vreau să spun că nu pot să mai fac cum am făcut înainte. Nu vreau să împart. Nu vreau asta, dacă tu încă mai vrei să te întâlneşti cu alţi bărbaţi.

Hanna deschise ochii, privirea i se îmblânzi şi respiraţia i se acceleră.

— Nu te pot învinui că vrei să experimentezi, i-am spus eu, strângând pumnii mai tare în jurul încheieturilor ei la acest gând, dar n-am să fiu în stare să împiedic ca sentimentele mele pentru tine să devină mai adânci şi nu vreau să mă prefac că suntem doar prieteni. Nici măcar cu Jensen. Ştiu că aş primi orice ai vrea tu să-mi dai, pentru că te doresc atât de mult, dar aş fi nefericit dacă pentru tine ar fi vorba numai despre sex.

— Nu cred că a fost vreodată numai sex pentru mine, zise ea.

I-am dat drumul mâinilor, studiindu-i faţa şi încercând să înţeleg ce oferea.

— Când m-ai numit Hanna *ta*, mai devreme, începu

ea şi apoi făcu o pauză, lipindu-şi mâna de pieptul meu, am vrut să fie adevărat. Vreau să fiu a ta.

Respiraţia mi s-a strâns într-un nod în gâtlej. Pe sub pielea delicată de pe gâtul ei, îi puteam vedea pulsul bătând repede.

— Vreau să spun, *sunt* a ta. Deja.

Se întinse, cu ochii larg deschişi, luându-mi cu grijă buza de jos şi sugând-o uşor. Mi-a ridicat mâna, mi-a apăsat-o peste sânul ei şi s-a arcuit în palma mea.

Dacă asta simţise ea în tot acest timp când îmi ceruse să nu-i zdrobesc inima, atunci am înţeles de ce fusese atât de precaută. Să fii îndrăgostit astfel era înspăimântător.

— Te rog, zise ea, sărutându-mă din nou, luându-mi cealaltă mână şi încercând s-o pună în jurul ei. Vreau să fiu cu tine atât de tare că nici nu mai pot respira.

— Hanna, m-am înecat eu, aplecându-mă involuntar, dându-i astfel acces deplin la buzele mele, la gâtul meu.

Mi-am făcut palma căuş în jurul sânului ei, frecându-i sfârcul cu degetul mare.

— Te iubesc, şopti ea, sărutându-mă pe bărbie, pe gât, în timp ce eu am strâns tare din ochi, cu inima bătând gata să-mi spargă pieptul.

Când a spus asta, hotărârea mea s-a năruit şi am deschis gura, gemând când i-am simţit limba strecurându-se înăuntru peste a mea. A gemut şi ea, încleştându-şi degetele pe umerii mei, pe gâtul meu, apăsându-şi pântecele de mădularul meu în erecţie.

A tresărit la şocul faianţei reci pe spatele ei, când am întors-o, lipind-o de perete, şi apoi a tresărit din nou când mi-am aplecat capul şi i-am ridicat sânul la gură, sugându-l cu poftă. Nu însemna că îmi trecuse frica; auzind-o pe ea spunându-mi că mă iubeşte a fost infinit mai înspăimântător, pentru că aducea şi speranţă odată cu aceasta: speranţa că o să pot face asta, că *ea* o să poată, că

amândoi o să putem cumva naviga orbeşte prin această evazivă prima oară.

M-am întors la gura ei, simţindu-mă descătuşat acum, pierdut în febrilitatea săruturilor ei şi ştiind, fără a fi nevoie să întreb, că o parte din apa de pe obrajii ei nu era de la duş. Am simţit-o şi eu, uşurarea copleşitoare, urmată imediat de o arzătoare nevoie de a fi înăuntrul ei, de a mă mişca în ea, de a o simţi.

Am dus mâinile în spatele coapselor ei, prinzându-le în palme şi ridicând-o, astfel încât să-şi poată înfăşură picioarele în jurul taliei mele. I-am simţit căldura lipicioasă a sexului şi m-am balansat în dreptul ei, apăsându-mă şi ieşind imediat, îndrăgostindu-mă din nou de sunetele ei gâfâite, nerăbdătoare.

— N-am mai făcut asta niciodată, am murmurat cu gura pe pielea gâtului ei. Habar n-am ce fac.

Ea a râs, muşcându-mă de gât şi apucându-mă strâns de umeri. Încet, am pătruns în ea, rămânând nemişcat când pântecele ni s-au întâlnit şi înţelegând într-o clipă că o să se sfârşească repede. Capul ei s-a lăsat pe spate, lovindu-se de perete cu o bufnitură, iar pieptul i se ridică şi-i cobora odată cu respiraţiile iuţi şi neregulate.

— Oh, Doamne, Will.

Scoţându-mi-o, am şoptit:

— O simţi şi tu?

Hanna sughiţă, rugându-mă să mă mişc, apăsându-se în mine cât putea, captivă între perete şi corpul meu.

— Ăsta nu e doar sex, i-am spus eu, muşcând-o de-a lungul claviculei. Sentimentul ăsta care e atât de plăcut încât e aproape dureros. Aşa s-a întâmplat de fiecare dată când am fost în tine, Prunişoară. Aşa se simte când faci asta cu cineva după care eşti *înnebunit*.

— Cineva pe care îl iubeşti? întrebă ea, cu buzele lipite de urechea mea.

— Da.

Am pătruns şi am ieşit din ea mai repede, ştiind că eram atât de aproape de orgasm, încât trebuia s-o duc în pat, să i-o sug şi apoi să i-o trag până ce aveam să ne prăbuşim amândoi. Era atât de intens şi, de îndată ce am început să mă mişc, am înţeles că niciodată nu mă voi obişnui cu senzaţia de a fi înăuntrul ei, fără nimic între noi.

Am împins cu forţă, savurând sunetele ei şi şoptindu-i iertare pe gât, mereu şi mereu.

— E atât de intens…

Toate acestea erau copleşitoare: senzaţia ei în jurul meu, cuvintele ei şi conştientizarea faptului că ea era acum cu adevărat a mea.

— Sunt prea aproape, Prunişoară, nu pot…

Ea clătină din cap, înfigându-şi unghiile în pielea umerilor mei şi lipindu-şi buzele de urechea mea.

— Îmi place când nu te poţi reţine. Aşa simt eu totdeauna cu tine.

Cu un geamăt, mi-am dat drumul, simţind cum mă prăbuşesc, în spirală *mai jos mai jos* împingând mai adânc şi mai puternic, până când am putut auzzi plesnetul slab al pântecelui meu peste al ei şi al fundului ei de perele, şi mi-am simţit corpul inundat de căldură şi ud, ejaculând înăuntrul ei cu forţă, strigătul meu reverberând în toată baia.

Nu cred că mi-am mai dat vreodată drumul atât de repede şi m-am simţit deopotrivă euforic şi uşor îngrozit.

Hanna m-a tras de păr, implorând fără cuvinte gura mea peste a ei, dar după numai un mic sărut, am căzut în genunchi. Am desfăcut-o cu mâinile şi mi-am lipit gura de uşoara ridicătură a clitorisului ei. Am închis ochii şi am gemut la sunetul dulce al freamătului ei, simţindu-i sexul pe limbă. Picioarele ei tremurau – epuizate de la alergat, probabil epuizate şi din pricina durităţii cu care o tratasem

la perete – şi mi-am strecurat braţele între coapsele ei, ridicând-o, astfel încât să se sprijine de umerii mei, strângându-i fundul în palme.

Deasupra mea, ea a strigat, căutând cu braţele ceva de care să se apuce şi, în final, strângându-mi capul între coapsele ei, şi-a coborât mâinile pe capul meu, privindu-mă cu ochii larg deschişi şi fascinaţi.

— Sunt atât de aproape.

Vocea îi vibra, mâinile îi tremurau încleştate în părul meu.

Am mârâit, zâmbind în ea şi mişcându-mi încet capul într-o parte şi în cealaltă. Nu mai făcusem niciodată asta înainte şi simţeam atât de mult că *iubesc* pe cineva, făcând dragoste în toate felurile cu putinţă. Pieptul mi s-a încins puternic când prin minte mi-a trecut gândul că acesta era începutul nostru. Chiar aici, parţial ascuns de aburul duşului, a fost locul unde lămuriserăm totul.

Am putut vedea momentul în care a început să-şi dea drumul, roşeaţa puternică înflorindu-i pe piept şi răspândindu-se în sus, ajungând la faţa ei exact când buzele i se întredeschiseră într-un icnet.

Nu aveam să mă satur niciodată de asta. Nu aveam să mă satur niciodată de ea. Cu cea mai posesivă plăcere pe care am simţit-o vreodată, am privit-o când orgasmul a ţâşnit prin ea, scoţându-i un strigăt din gâtlej.

Oprindu-mă când coapsele ei s-au lăsat moi, mi-am desprins cu grijă braţele din jurul ei, aşezând-o pe picioarele-i tremurătoare. M-am ridicat, uitându-mă la ea pentru o clipă, înainte ca ea să-şi încolăcească braţele după gâtul meu şi să se întindă ca să mă ţină lângă ea.

Se mişca molatic şi avea trupul cald de la apă şi mi s-a părut că se topeşte în braţele mele.

Şi asta a fost al dracului de diferit. Nu mă mai simţisem niciodată astfel – ca şi când eram complet

conectat cu ea – nici măcar în cele mai intime momente ale noastre de când eram „doar prieteni”.

Acum o simţeam a mea.

— Te iubesc, i-am şoptit în păr, apoi a întins mâna după săpun.

Cu grijă, i-am spălat fiecare centimetru de piele, părul şi delicata parte dintre picioare. I-am spălat corpul de orgasmul meu şi am sărutat-o pe obraz, pe pleoape, pe buze.

Am ieşit de la duş şi am înfăşurat-o într-un prosop, apoi mi-am prins şi eu unul în jurul şoldurilor. Am condus-o în dormitor, am aşezat-o pe marginea patului şi am şters-o de apă, după care am împins-o sus în pat.

— Îţi aduc ceva de mâncare.

— Vin cu tine.

Se zbătu să scape de mâinile mele, încercă să se ridice, dar am clătinat din cap, aplecându-mă să-i iau sfârcul în gură.

— Tu stai aici şi relaxează-te, i-am şoptit, cu buzele lipite de piele. Vreau să te ţin aici, în pat, toată noaptea, aşa că va trebui să mănânci mai întâi.

Apa din părul meu picura pe pielea ei goală şi ea a tresărit, cu ochii mari, pupilele împrăştiind negreala de tuş în cenuşiul pal al irisurilor ei. Şi-a pus mâinile pe umerii mei, încercând să mă tragă spre ea, şi eram gata s-o fac din nou… dar aveam nevoie de mâncare. Deja începusem să mă simt ameţit.

— O să arunc ceva la repezeală pe o farfurie.

Am mâncat sandviciuri, stând goi peste aşternuturi şi am vorbit ore în şir despre cursă, despre weekendul cu familia ei şi, la urmă, despre cum fusese când crezuserăm că lucrurile se sfârşiseră între noi.

Am făcut dragoste până când lumina zilei a pălit afară, apoi am dormit, trezindu-ne în mijlocul nopţii,

tânjind după mai mult. Şi atunci a fost sălbatic, şi zgomotos, şi exact cum fusese întotdeauna când lucrurile stătuseră minunat între noi: sincer.

Pentru un moment, am fost satisfăcut şi am căutat un stilou pe noptieră. Ghemuindu-mă lângă ea, i-am scris din nou tatuajul pe pântece – *Toate raritățile pentru cei rari* – sperând că eu aş fi putut fi acea raritate, o naturaleţe redescoperită, un afemeiat reformat, pe care Hanna îl merita.

EPILOG

Stewardesa a trecut pe lângă noi, închizând cutiile de deasupra cu pocnete decisive, înainte de a se apleca să întrebe:

— Suc de portocale sau cafea?

Will ceru cafea. Eu am clătinat din cap, zâmbind.

El m-a bătut uşurel pe genunchi.

— Dă-mi telefonul tău.

I l-am dat, dar m-am văitat:

— De ce am nevoie de wireless? O să dorm tot timpul zborului.

Niciodată n-o să-l mai las să rezerve locuri pentru călătorii cu avionul, de la New York spre Coasta de Vest, la ora şase dimineaţa.

Will nu m-a luat în seamă, a introdus un cod într-o casetă mică din browserul de web al telefonului meu.

— Dacă n-ai observat, sunt somnoroasă. E vina *cuiva* care m-a ţinut trează toată noaptea, am şoptit eu, sprijinindu-mă de el.

El se opri din ceea ce făcea, întorcându-se şi uitându-se la mine cu foc mocnit în privire.

— Asta s-a întâmplat?

Un fior m-a străbătut din piept până jos, în pântece şi între picioare.

— Da.

— Nu te-ai întors de la laborator un pic… agitată?

— Nu, am minţit eu.

Şi-a ridicat o sprânceană, zâmbind în colţul gurii.

— Şi nu mi-ai întrerupt tu pregătirile cinei foarte romantice pe care o plănuisem pentru tine?

— Eu? Nu.

— Şi m-ai tras pe canapea, cerându-mi să „fac treaba aia cu gura?

Mi-am dus mâna la piept.

— *Niciodată* n-aş face aşa ceva.

— Apoi nu tu ai fost cea care, ignorând aromele delicioase care veneau dinspre cuptorul meu, m-ai împins în dormitor şi mi-ai cerut nişte lucruri foarte, *foarte* obscene?

Am închis ochii când el s-a aplecat spre mine, trecând uşor cu dinţii peste obrazul meu şi murmurând:

— Te iubesc atât de mult, indecenta mea Prunişoară dulce.

Imaginile din noaptea de dinainte m-au absorbit mai adânc în locul acela de poftă nepotolită pe care practic o simţeam oricând mă aflam lângă Will. Mi-am amintit mâinile lui brutale, vocea poruncitoare care-mi spunea exact ce voia să fac. Mi-am amintit acele mâini trăgându-mă de păr, corpul lui mişcându-se deasupra mea ore în şir, vocea lui în cele din urmă şoptită şi cerându-mi să-mi simtă dinţii, unghiile. Mi-am amintit greutatea corpului său prăbuşindu-se peste mine, asudat şi epuizat, adormind aproape de îndată ce îşi găsise uşurarea.

— Poate c-a fost din vina mea, am recunoscut. A fost o zi lungă, am lucrat în costum de protecţie, ce pot să zic? Am avut mult timp la dispoziţie să mă gândesc la gura ta magică.

Mă sărută şi se întoarse la telefonul meu, zâmbind când termină de butonat şi dându-mi-l înapoi.

— Ai totul pregătit.

— Tot o să dorm.

— Da, dar dacă te caută Chloe, telefonul tău funcţionează.

Mi-am întors ochii spre el, nedumerită.

— De ce să mă caute? Nu am treabă cu nunta.

— Ai cunoscut-o pe Chloe? E un general temut care te poate convoca pe negândite, zise el, strângându-se de ceafa cum făcea ori de câte ori era încurcat. Mă rog. Atunci dormi.

— Am o presimţire despre călătoria asta, am murmurat eu, sprijinindu-mă de umărul lui. O premoniţie.

— Cât de neobişnuit de spiritual din partea ta.

— Vorbesc serios. Cred că o să fie extraordinar, dar simt, de asemenea, că suntem într-un uriaş tub de oţel îndreptându-ne spre o săptămână de demenţă.

— De fapt, avioanele sunt făcute dintr-un aliaj de aluminiu.

Will se uită la mine, se aplecă să mă sărute pe nas şi îmi şopti:

— Dar asta ştiai şi tu.

— Tu ai avut vreodată o presimţire?

A mormăit, sărutându-mă din nou.

— De vreo două ori.

M-am uitat la el – la familiarele gene negre şi la albastrul adânc al ochilor, la barba lui şi la zâmbetul nătâng pe care-l avea de când îl trezisem – *din nou* – în urmă cu patru ore, cu gura pe mădularul lui.

— Te simţi sentimental, doctor Sumner?

Ridică din umeri şi clipi, risipind un pic din luciul de îndrăgostit lulea din ochii lui.

— Doar încântat să merg în vacanţă cu tine. Încântat pentru nuntă. Încântat că gaşca noastră va avea un copil curând.

— Am o întrebare despre o regulă, am şoptit.

Se apropie conspirativ, şoptindu-mi, la rândul său:

— Nu mai sunt antrenorul tău de întâlniri. Nu există nicio regulă, în afară de aceea ca niciun alt tip să nu te atingă.

— Totuşi. Tu ştii lucrurile astea.

Cu un zâmbet, murmură:

— Bine. Zi!

— Nu suntem împreună decât de două luni şi…

— Patru, mă corectă el, întotdeauna insistând că am fost a lui încă de la prima noastră alergare împreună.

— Bine. Fie ca tine, patru. E deplasat ca după numai patru luni să-ţi spun că eu cred că eşti al meu pentru totdeauna?

Zâmbetul i s-a întins, ochii plimbându-se peste faţa mea în felul acela care părea o mângâiere. Mă sărută o dată şi apoi încă o dată.

— Aş spune că e incredibil de *bine-venit*.

Se retrase ca să se poată uita la mine un moment lung, stăruitor.

— Dormi, Prunişoară.

* * *

Telefonul mi-a zbârnâit în poală, trezindu-mă brusc. M-am ridicat de pe umărul lui Will unde adormisem şi am clipit să mă dezmeticesc, uitându-mă la telefon, unde un mesaj de la el îmi lumina ecranul. Lângă mine, aproape că l-am simţit zâmbind.

Am citit textul: Ce porţi?

Am mijit ochii somnoroasă la telefon, tastând: O fustă, fără chiloţi. Dar să nu-ţi vină vreo idee, sunt un pic suferindă de la ce mi-a făcut iubitul meu, noaptea trecută.

A scos un sunet de compătimire înţelegătoare, lângă mine.

Bruta aceea.

De ce îmi scrii mesaje?

Clătină din cap lângă mine, oftând cu exagerată exasperare.

Pentru că pot. Pentru că tehnologia modernă e uimitoare. Pentru că suntem la zece mii de metri în aer şi civilizaţia a progresat până la punctul în care pot să-ţi transmit o propunere indecentă printr-un satelit din spaţiu într-un „tub de oţel" zburător.

M-am întors să mă uit la el, cu sprâncenele ridicate.

— M-ai trezit ca să mă întrebi ce port?

El clătină din cap şi continuă să tasteze. În poala mea, telefonul zbârnâi.

Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, am zis. Sunt chiar aici, tontule. Nu-ţi tastez răspuns.

Zâmbi, dar continuă să scrie.

Şi tu eşti a mea pentru totdeauna.

M-am uitat lung la telefon, cu pieptul dintr-odată atât de strâns, încât abia mai puteam respira. Am ridicat mâna, potrivind jetul de aer spre scaunul meu.

Şi s-ar putea să te cer în căsătorie curând.

M-am holbat la telefon, citind rândul ăsta de mai multe ori.

— Bine, am şoptit.

Deci dă-mi de ştire dacă n-ai să spui da, pentru că sunt uşor îngrozit.

M-am sprijinit din nou de umărul lui şi el a lăsat telefonul să-i cadă în poală, înconjurându-mi umerii cu braţul tremurător.

— Nu fi, i-am şoptit. Suntem înţeleşi cu asta.